

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

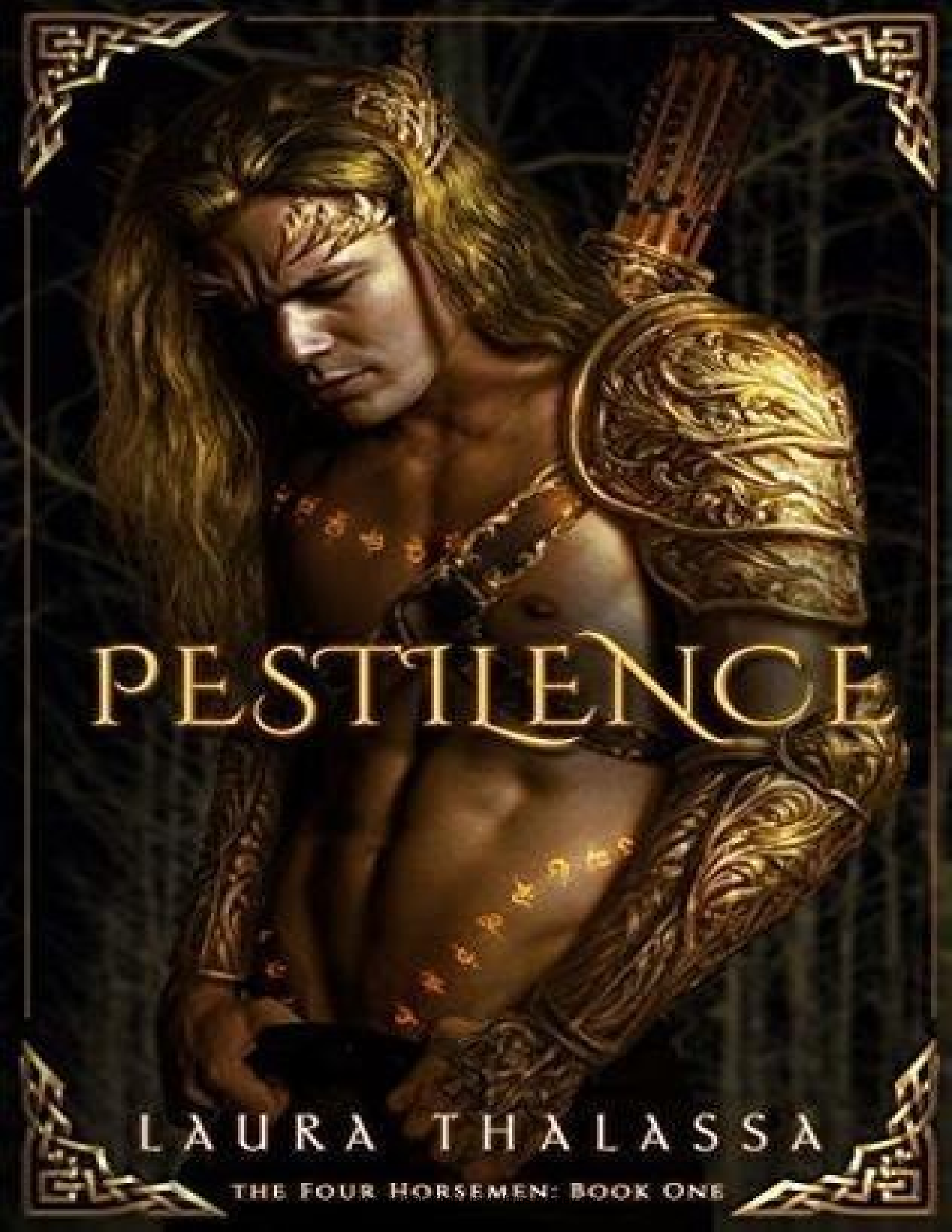
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with long, wavy blonde hair and a crown of leaves is depicted in ornate golden armor. He has a spear resting on his back and is looking down with a somber expression. The background is dark and textured, and the entire image is framed by a decorative border.

PESTILENCE

LAURA THALASSA

THE FOUR HORSEMEN: BOOK ONE

*Şiddetle önemseyen, durmadan veren ve kesinlikle seven Teresa için.
Dünyanın daha fazlasına ihtiyacı var.*

Sonra Kuzu'nun yedi mühürden birini kıldığını gördüm ve dört canlı yaratıktan birinin gök gürültüsü gibi bir sesle, "Gel" dediğini duydum. Baktım, beyaz bir at ve üzerinde oturanın bir yayı vardı; ona bir taç verilmişti ve o fethetmeye ve fethetmeye gitti.

- Vahiy 6:1-2 Yeni Amerikan Standart Kutsal Kitabı (NASB)

Önsöz

Fırtınayla birlikte geldiler.

Gökyüzü dalgalandı, büyük bulut kümeleri yuvarlanıp birbirine karıştı. Çöl havası yoğunlaştı, nemli bir his verdi ve alışılmadık derecede olgun kokuyordu.

Şimşek çaktı.

BOOM!

Dünya sanki yanıyormuş gibi aydınlandı ve işte oradaydılar - korkunç atlarına binmiş dört büyük insan canavarı.

Efendileri yabancı ve korkutucu gözlerle dünyaya bakarken, canavar binekleri geriye doğru şaha kalkmış, havayı pençeliyorlardı.

Pestilence, tacı alnına tünemiş. Savaş, çelik kılıcı yüksekte.

Kıtlık, tırpan ve terazi elinizin altında.

Ve Ölüm, lanetlenmiş Ölüm, kara kanatları arkasında katlanmış, elinde safra dumanı bir meşale.

Mahşerin Dört Atlısı, dünyayı ele geçirmeye ve içinde yaşayan ölümlüleri yerle bir etmeye geldi.

Gökyüzü karardı ve atlar dörtmala koşarken toynakları tozu dumana katarak hücumu geçti.

Kuzey-

Doğu-

Güney-

Batı-

Atlılar dünyanın dört bir yanına at sürdüler ve onların ardından makineler bozuldu, sigortalar attı. İnternet çöktü ve bilgisayarlar öldü. Motorlar arızalandı ve uçaklar gökyüzünden düştü.

Yavaş yavaş, dünyanın tüm büyük yenilikleri sona erdi ve yerküre karanlığa gömüldü.

Ve öyle de oldu, öyle de olacak, çünkü İnsan Çağı sona erdi ve Atlı Çağı başladı.

Dünyaya geldiler ve hepimizin sonunu getirmeye geldiler.

Bölüm 1

Athların 5. Yılı

"KIBRİTLERİ ÇEKİYORUZ."

Ela gözlerimi Luke'un avucundaki küçük tahta çubuklara dikiyorum. Bir tanesini kaba yontulmuş masamıza vuruyor, söndürmeden önce alev bir saniyeliğine parlıyor.

Etrafımızda, itfaiye istasyonunun tepe ışıkları, bugünlerde çoğu elektronik cihazın yaptığı gibi, her an püskürecekmiş gibi rahatsız edici bir şekilde uğulduyor.

Luke ucu kararmış kibrit çöpünü havaya kaldırıyor. "Kaybeden planımızı uygulamak için geride kalır."

Bu, verdiğimiz özenli bir karardır. Bir kişi ölmeye, üç kişi yaşamaya mahkumdu.

Hepsi o dinsiz orospu çocuğunu öldürebilmek içindi.

Luke yanmış kibritin ucunu yanmamış üç kibritle birlikte avucunun içine katıyor, sonra ellerini masanın altına daldırıp karıştırıyor.

Dışarıda, hizmet dışı bırakılmış itfaiye araçlarımızdan birinin ötesinde, gerekli tüm eşyalarımız hızlı bir kaçış için hazır.

Tabii eğer şanslı üç kişiden biriysek.

Luke sonunda elini kaldırıyor, kibrit çöpü sapları kapalı yumruğundan dışarı fırlıyor.

Felix ve Briggs, diğer iki itfaiyeci, önce giderler. Felix bir kibrit çöpü çeker ...

Kırmızı uçlu.

Bir nefes verdi. Koltuğuna geri dönmek istediğini söyleyebilirim; rahatladığı her halinden belli. Ama bunu yapmak için hem çok maço hem de geri kalanımızın çok farkında.

Briggs elini ... Kırmızı uçlu.

Luke ve ben bakıştık.

Birimiz ölecek.

Luke'un geride kalmak için kendini hazırladığını görebiliyorum. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce sadece bir kez görmüştüm, bizi çepeçevre saran bir orman yangınının söndürürken. Ateş sanki şeytan onu yönlendirmiş gibi hareket ediyordu ve Luke'un yüzünde yürüyen bir ölünün ifadesi vardı.

İkimiz de o deneyimi atlattık. Belki bu şeytandan da kurtuluruz.

Yumruğunu bana doğru kaldırdı. İki tahta sopa dışarı çıktı. Elli-elli oran.

Fazla düşünmedim. Kibrit çöplerinden birini aldım. Rengin fark edilmesi bir saniye sürdü.

Siyah.

Siyah demek... siyah demek ölüm demek. Hava ciğerlerimden kaçıyor.

Hepsi de acıma ve dehşet dolu bakışlar takınmış olan takım arkadaşlarıma bakıyorum.

"Hepimiz bir gün öleceğiz, değil mi?" Ben de öyle diyorum.

"Sara..." Bu, beni bir meslektaş ve arkadaştan daha çok sevdiğinden yarı yarıya emin olduğum Briggs'ten geliyor.

"Onun yerine ben giderim," diyor. Sanki cesaretinin bir önemi varmış gibi. Ölüysen bir kızla çıkamazsın.

Yumruğumu elimdeki kibritin etrafına kapatıyorum. "Hayır," diyorum, kararlılık kemiklerime yerleşiyor. "Buna zaten karar vermiştik."

Geride kalıyorum. Ben geride kalıyorum.

Derin nefes al.

"Tüm bunlar sona erdiğinde," diyorum, "lütfen biri aileme neler olduğunu anlatsın."

Bu hafta başında kasabanın geri kalanıyla birlikte tahliye edilen ailemi düşünmemeye çalışıyorum. Ben küçükken sandviçlerimin kabuklarını kesen annemi ve son vardiyada gönüllü olarak kalmak istediğimi söylediğimde çok üzülen babamı. Bana ölü bir kadınıymışım gibi baktı.

Onlarla büyükbabamın av kulübesinde buluşmam gerekiyordu.

Artık öyle bir şey olmayacak.

Felix başını sallıyor. "Yakaladım

seni Burns." Ayağa

kalkıyorum. Başka kimse

hareket etmiyor.

"Git," diye emrediyorum sonunda, "birkaç gün içinde burada olacak."

Saatler olmasa bile.

Dalga geçmediğimi görüyor olmalılar ki tartışmaya ya da uzun süre oyalanmaya tenezzül etmiyorlar. Teker teker bana sıkıca sarılıyorlar, beni kendilerine çekiyorlar.

"Farklı olmalıydı," diye fısıldıyor kulağıma Briggs, beni en son bırakan.

Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım. Artık bunun üzerinde durmanın bir faydası yok. Tüm dünya farklı olmalıydı. Ama öyle değil ve önemli olan da bu.

Büyük pencerelerden birinden adamların gidişini izliyorum; Luke atını garajdan indiriyor, Briggs ve Felix bisikletlerini kapıyor, eşyalarını arkaya bağlıyorlar.

Eşyalarımı toplamaya başlamadan önce çoktan gitmiş olmalarını bekliyorum. Gözlerim, her türlü hayatta kalma malzemesiyle ve Edgar Allan Poe'nun en iyi eserlerinden oluşan bir kitapla dolu çantamın üzerinde gezinirken, büyükbabamın tüfeğine takılıyor; yağlı metal özellikle ölümcül görünüyor.

Korkacak zaman yok, iş bitene kadar olmaz.

Ölmeye mahkum olabilirim, ama o cehennem zebanisini de yanımda götüreceğim.

Bölüm 2

Dört Atlı'nın nereden geldiğini KİMSE BİLMİYOR, sadece bir gün atlarının üzerinde ortaya çıktıklarını ve hem şehirlerden hem de vahşi topraklardan geçtiklerini biliyorlar. Ve onlar kasabadan kasabaya geçerken, insan teknolojisi kayaların üzerindeki dalgalar gibi kırıldı.

Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Özellikle de Dört Atlı bir anda, ortaya çıktıkları gibi aniden ortadan kaybolduklarında.

Elektronik cihazlarımız hiçbir zaman düzelmedi ama biz bu açıklanamaz olayları rasyonalize etmeye başladık: Güneş patlamasıydı. Teröristler. Senkronize EMP darbeleri. Bu açıklamaların hiçbirinin mantıklı olmadığını unutun - İncil'deki bir kıyametten daha mantıklıydılar, bu yüzden sineye çektik ve bu yarım yamalak teorileri yuttuk.

Ve sonra Pestilence yeniden ortaya çıktı.

Takım arkadaşlarım -eski takım arkadaşlarım- gittikten sonra uzun bir süre masamızda oturuyor, parmaklarımı büyükbabamın tüfeğinin cilalı ahşabında gezdiriyor, ellerimdeki hissine alışmaya çalışıyorum.

Son iki hafta içinde birkaç teneke kutuya ateş ederek silahla yeniden tanışmam dışında, bir silahı elime almayalı yıllar oldu.

Bu silahı kullanarak toplamda bir yaratık öldürdüm (ölümü on iki yaşındaki rüyalarımın giren bir sülün).

Tekrar kullanmam gerekecek.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bir kez daha bakıyorum. Bisikletim ve arkasına bağladığım römork yolun karşısında duruyor, yiyeceklerim, ilk yardım çantam ve diğer malzemelerim arkaya bağlanmış. Bisikletimin ötesinde, Kanada'nın vahşi doğası Whistler şehrimizi çevreleyen tepelere tünemiş durumda. Kim bir atlının buraya, dünyanın bu ıssız köşesine geleceğini düşünürdü ki?

Bir hevesle buzdolabına gidip bir bira alıyorum - dünyanın sonu geliyor olabilir ama bira yoksa siktir et.

Kapağı kapatıp oturma odasına geçiyorum ve televizyonu açıyorum.

"Tanrı aşkına." Korkunç, boktan bir şekilde öleceğim ve TV bugünün çalışmayı durdurduğu gün olduğuna karar veriyor.

Avucumu üstüne vuruyorum. Hâlâ

bir şey yok.

Büyükbabamın gurur duyacağı yeminler mırıldanarak, hiçbir işe yaramayan televizyonu tekmeliyorum, her şeyden çok inat olsun diye.

Ekran canlanır ve bir haber spikerinin grenli görüntüsü belirir, yüzü renk bantları ve TV'nin yaptığı bükülmelerle çarpıtılmıştır.

"... British Columbia'dan geçerek Pasifik Okyanusu'na doğru ilerliyor gibi görünüyor..." Parazitli beyaz gürültü altında muhabirin sözlerini anlamak zor. "... Mesih Ateşi'nin onun izinden gittiğine dair raporlar..." Pestilence'ın bulaşması için bir şehirden geçmesi yeterli.

Araştırmacılar - teknoloji çöktükten sonra bile kendilerini işlerine adamaya devam edenler - bu veba hakkında hala çok şey bilmiyorlar, sadece şok edici derecede bulaşıcı olduğunu ve birincil bulaşma vektörünün *atlı* olduğunu biliyorlar. Ancak yine de bu salgına bir isim verilmiş durumda: Mesih Ateşi ya da sadece Ateş. Bu isim hortlaklar tarafından uyduruldu, ama dünyanın geldiği nokta bu - hortlaklar, azizler ve günahkârlar.

Televizyonu kapattıktan sonra çantamı ve silahımı alıp *Indiana Jones'un* tema şarkısını ıslıkla çalarak dışarı çıkıyorum. Belki de bu bir maceraymış ve kahraman da benmişim gibi davranırsam, kasabamı ve dünyanın geri kalanını kurtarmak için ne yapmam gerektiğini daha az düşünmemi sağlar.

Günün büyük bir kısmını ve akşamın büyük bir bölümünü 99. Otoyol'da kamp kurarak geçiriyorum. Ve Tanrım, umarım atlı hala hava aydınlıkken geçer. Güpegündüz berbat nişan alırım; geceleyin kendimi vurma ihtimalim onu vurma ihtimalimden daha yüksek.

Şansımın bugün nasıl gittiğine bakılırsa, bunu berbat etme şansım var, hem de büyük bir şans. Belki Pestilence yoldan sapar ya da akıllıca davranıp başka bir yönden yaklaşmaya karar verir. Belki de ben fark etmeden geçip gider.

Belki, belki, belki.

Ya da belki vahşi, korkutucu şeylerin bile bir tutam mantığı vardır.

Silahımı ve fazladan mühimmatımı alıp otoyola yaklaşıyorum ve beklemeye koyuluyorum.

Mevsimin ilk karıyla birlikte geliyor.

Ertesi sabah toz halindeki beyaz taneler manzarayı örtüp yolu sedef rengine çevirirken tüm dünya sessizliğe bürünüyor. Daha fazla kar yağıyor ve her şey gülünç derecede güzel görünüyor.

Bir anda kuşlar ağaçlardan havalanıyor. Hepsini tepemde gördüğümde irkiliyorum, vücutları bulutlu gökyüzüne karşı karanlık.

Sonra, bir düzine farklı yerden kurtlar ulumaya başlıyor, ses omurgamdan aşağı ilkel bir ürperti gönderiyor. Bu bir uyarı çağrısı gibi ve ardından ormanın geri kalanı canlanıyor. Hem yırtıcılar hem de avlar yanımdan kaçıyor. Rakunlar, sincaplar, yabani tavşanlar, çakallar, hepsi yanımdan geçip gidiyor. Aralarında bir dağ aslanı bile görüyorum.

Ve sonra gittiler. Titrek
bir nefes veriyorum.

Geliyor.

Loş ormanda çömelmiş, av tüfeğimi elime almıştım. Silahın haznesini kontrol ediyorum. Yerlerine tam olarak oturduklarından emin olmak için fişekleri çıkarıp yeniden dolduruyorum. Kabzamı ayarlıyorum ve yeniden ayarlıyorum.

Cebimdeki mühimmatı iki kez kontrol ederken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum, bakışlarım terk edilmiş otoyola sabitleniyor.

Onu görmeden önce duyuyorum. Atının toynaklarının boğuk sesi sabahın serinliğinde yankılanıyor, ilk başta o kadar sessiz ki neredeyse hayal ediyorum. Ama sonra ses gittikçe yükseliyor, ta ki o görünene kadar.

Bu şeye ağzım açık bakarak değerli saniyelerimi harcadım.

Altın bir zırh giymiş ve beyaz bir ata binmiş. Sırtında bir yay ve sadak var. Sarı saçları altından bir taçla bastırılmış ve yüzü melek gibi, gururlu.

Ona bakmak neredeyse çok zor. Çok nefes kesici, çok asil, çok uğursuz. Bunu beklemiyordum. Kendimi ya da ölümcül görevimi unutmayı beklemiyordum. Ondan etkilenmeyi beklemiyordum. Tüm bu korku ve nefret midemde çalkalanırken olmazdı.

Ama mahşerin ilk atlısı olan bu adam beni çok etkiledi.

Pestilence the Conqueror.

Bölüm 3

KİMSE atlıların neden beş yıl önce geldiğini ya da neden kısa bir süre sonra ortadan kaybolduklarını ya da neden şimdi Pestilence'ın ve sadece Pestilence'ın yaşayanları kasıp kavurmak için geri döndüğünü BİLMİYOR.

Elbette herkesin ve Mary teyzelerinin bu sorulara verecek bir cevabı vardır ve bunların çoğu dış perisi kadar akla yatkındır, ancak hiç kimse bu atlılardan birini köşeye sıkıştırıp cevap alma şansına sahip olmamıştır.

Yani sadece tahmin edebiliriz.

Bildiğimiz tek şey, yedi ay önce bir sabah haberlerin canlandığı.

Florida Everglades yakınlarında görülen bir atlı. Raporun geri kalanının gelmesi bir haftadan uzun sürdü. Garip bir hastalığın Miami halkını nasıl etkisi altına aldığı hakkında.

Sonra ilk ölüm duyuruldu. Birkaç saat boyunca trajik bir şekilde ölen tek kişi unvanını elinde tutan kadın hakkında büyük bir haber yaptılar. Ama kısa sürede ölü sayısı ikiye katlandı, sonra tekrar ikiye katlandı. Katlanarak büyüdü, önce Miami'yi, sonra Fort Lauderdale'i, sonra Boca Raton'ı sildi süpürdü. Bu karanlık sürücünün hareketleriyle birlikte Birleşik Devletler'in Doğu Kıyısı'na doğru ilerledi.

Bu kez atlı bir şehirden geçerken yok ettiği şey teknoloji değil, *cesetlerdi*. İşte o zaman dünya Pestilence'ın geri döndüğünü anladı.

Pestilence'a bakıyorum. Bu bir insan değil, bineği de bir at. Onu son

gördüğümde New York'ta fırtınalar estiriyordu, yayına bir ok taktı ve kendisinden kaçmaya çalışan çılgın atan insanların oluşturduğu geri çekilen izdihama doğru ateş etti.

İnanmadan önce haber filmini beş kez izlemem gerekti. Ve sonra daha fazla izleyemedim.

İşte karşınızda. Pestilence, ete kemiğe bürünmüş.

Clop-clop-clop. Binici ve atı yavaşça hareket ediyor. Omuzlarında ve saçlarında kar birikmiş. Ve her nasılsa, üzerinde, beyaz pullar bile onun garip, yabancı güzelliğine katkıda bulunuyor.

Kıpırdamadan duruyorum, nefesimden çıkan buğunun atlıyı uyarmasından korkuyorum. Ama o çevresiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Olmasına da gerek yok; benden başka hiç kimse vebanın vücut bulmuş haline bu kadar yaklaşmayı isteyerek seçmez.

Gözlerimi Pestilence'tan ayırmadan tüfeğimi kaldırıyorum. Nişan almam sadece birkaç saniye sürüyor. Nişanımı göğsüne sabitliyorum, gerçekten de vurmayı umabileceğim tek şey bu. Silahımdan atlıyı izlerken midem çalkalanmaya başlıyor.

İnsanların öldüğünü gördüm. Ateşin bedenleri tanınmayacak kadar kabarttığını gördüm ve pişen etin mide bulandırıcı kokusunu aldım.

Ve yine de.

Ve yine de parmağım tetikte tereddüt ediyor.

Hiç *öldürmedim* (sülün bir yana). Bu yaratığın insan olmadığını, Kuzey Amerika'da bir katliam yolu açtığını unutup; canlı, bilinçli, *insan gibi görünüyor*. Bu kendimle savaşmam için yeterli bir sebep.

Silahı kavrayışımı ayarlıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunu yaparsam annem yaşayacak, babam yaşayacak, Briggs, Felix ve Luke yaşayacak. Arkadaşlarım, takım arkadaşlarım ve onların aileleri yaşayacak. Pestilence'ın gözünü diktiği tüm dünya yaşayacak.

Tek yapmam gereken parmağımı bir santim oynatmak.

Kendimi hiçbir zaman korkak biri olarak görmedim ama bir anlığına neredeyse pes ediyordum.

Ahlakını sikeyim Burns, ölümünü bir hiç uğruna yapma.

Nefes alıp veriyorum, sonra tetiği çekiyorum.

BOOM!

Patlama sesi neredeyse tüfeğin geri tepmesinden daha şok edici, patlama sessiz ormanda yankılanıyor.

Önümdeki atlı homurdanıyor, göğsüne isabet eden saçmaların gücü onu atından düşürüyor. Atı şaha kalkıyor, havayı pençeliyor ve korkmuş bir çığlık atıyor, sonra havalanıyor.

Midem bulanıyor.

Kendimi hasta edeceğim.

At hala yarışıyor.

Belki de vebayı yayan attır, insan değil. Ya da belki ikisi de öyledir.

Bunu riske atamam.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum bir kez daha görüş alanıma girerken.

Bu sefer tetiği çekmek daha kolay. Belki daha önce bir kez yaptığım için, belki tüfeğin sarsıntısını hissetmeye ya da ateş ve barutun patlamasını duymaya hazır olduğum için, belki de bir canavarı öldürmek bir insanı öldürmekten daha kolay olduğu için - ikisi de görüldüğü gibi olmasa da.

Küheylanın ön ayakları havaya kalkıyor, acı dolu bir anırma çıkarırken vücudu kısa bir süre kasılıyor. Sahibinden yüz adım ötede yan yatar ve sonra hareket etmez.

Nefesimi tutmak için birkaç saniye
harcadım. Tamamdır.

Tanrı beni korusun, gerçekten yaptım.

Silahımı bir kenara bırakıp yola koyuluyorum, gözlerim atlıya takılı. Zırhı darmadağın. Saçmalar göğüs zırhını mı delmiş yoksa sadece metali mi bükmüş bilemiyorum ama birkaç tanesi o güzel yüzünü parçalamış.

Sıcak safra boğazımın arkasını yakıyor. Başının etrafında şimdiden bir kan koronası oluşmaya başladı ve yüzü yara bere içinde olmasına rağmen inlediğini duyuyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Bu şey hâlâ *hayatta*.

Kusmadan önce yana dönecek zamanım bile olmuyor.

Nefesi ıslak pantolonundan geliyor. Bana uzanıyor, parmakları çizmelerimi okşuyor.

Geri sıçradım, bir çılgılık attım ve neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Ona ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim bile.

Buna bir son vermemeliyiz.

Dengesiz ayaklarımla silahıma doğru
koşuyorum. Neden geride bıraktım ki?

Panik içinde hangi ağaca bıraktığımı hatırlayamıyorum.

atlı hala hayatta.

Silahı aramaktan vazgeçiyorum ve kendim için kurduğum küçük kampa geri dönüyorum. Eşyalarım arasında kibrit ve çakmak gazı da var.

Onları tutarken ellerim titriyor. Mekanik olarak geri dönüyorum.

Bunu gerçekten yapacak mısın? Elimdeki eşyalara aptal aptal bakıyorum. O hâlâ hayatta ve sen onu nefes alırken yakacaksın. Sen, bir itfaiyeci.

Yangın temiz bir ölüm değildir. Aslında, ölmenin en kötü yollarından biri olmalı. Pestilence'tan yeterince nefret etmiyorum çünkü yapmak üzere olduğum şeyi düşünmeye bile zor dayanıyorum.

Atlıya doğru geri adım atıyorum ve çakmak gazının kapağını açıyorum. Şişeyi ters çevirirken dudağımı kanayana kadar ısıtıyorum, içinden sıvı fışkırıyor. Başından ayağına kadar ıslatıyorum. Tekrar kusmak için duraklamak zorunda kaldım.

O zaman şişe boş.

Çıkardığım kibritleri tutmayı başaramıyorum. Ellerim o kadar kötü titriyor ki sürekli düşürüyorum. Sonunda ellerim bir tanesini kavrayacak kadar sabitleşiyor ama o zaman da sorun kibrit kutusuna çarpmak oluyor.

Atlı yine bileğimi yokluyor.

"... leeeeseeee..." diye inliyor ağzının yıkıntısından.

Benden bir çığlık kaçıyor. Sanırım bu bir yalvarıştı.

Ona bakma.

Beş kez denedim ama sonunda lanet olası bir kibriti yaktım. Kibriti bilinçli olarak düşürmek istemedim -eğer elimde olsaydı, muhtemelen parmaklarıma kadar yanana kadar aleve bakardım- ama ne yazık ki elim titredi ve kibrit düştü.

Pestilence'ın giysileri anında alev alıyor ve acı dolu bir çığlık attığını duyuyorum.

Ateş kendi üzerinde yükselirken yanan etin kokusu ondan yükseliyor.

Zırhının ateşin büyük kısmını engellediğini ve zaten yavaş olan ölümü daha da yavaşlattığını geç de olsa fark ediyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak ve iyice yanıyor, yoksa zırhını çıkarabilir ya da alevleri söndürebilirdim.

Kuru kusmaya başladım. Bu yaratığı daha kirli bir şekilde öldürebileceğimi sanmıyorum.

Yapamayana kadar çığlık atıyor.

Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyor. Kıyametin habercisi bile değil.

Geri çekiliyorum ve sonra bacaklarım tutmuyor.

Bu asil bir davranış gibi gelmiyor. Dünyayı kurtaran bir kahraman gibi hissetmiyorum.

Kendimi katil gibi hissediyorum.

Kendime bir ya da beş bira almalıydım. Bu ayıkken izlenecek bir şey değil.

Ama izliyorum. Derisinin kabarmasını, kararmasını ve yanmasını izliyorum. Yavaş yavaş ölmesini izliyorum, her saniyesi çok acı verici. Artık kimsenin geçmediği bu terk edilmiş yolda saatlerce oturuyorum. Tüm bu süre boyunca tek tanığım etrafımızda nöbetçi gibi duran ağaçlar oluyor.

Kar vücudunda toplanıyor, için için yanan kalıntılarına karşı eriyor.

Bir ara başımı kaldırıp ona baktığımda atının gittiğini, kan ve çiğnenmiş kar izlerinin ormana doğru gittiğini fark ediyorum. Mantıklı olarak, tüfeğimi alıp hayvanı bulana kadar atın izini takip etmem ve sonra onu öldürmem gerektiğini biliyorum.

Rasyonel olarak bunu biliyorum ama bu böyle bir şey yaptığım anlamına gelmiyor. Bir gün için bu kadar ölüm yeter. Yarın işi bitireceğim.

Gökyüzü kararıyor. Ve ben hala oturuyorum, soğuk kemiklerime kadar sızana kadar.

Sonunda hava koşulları beni çadırıma zorladı. Kaskatı kesilmiş uzuvlarımı açıyorum, tüm vücudum ağrıyor ve hastalanıyorum. Yaratığın vebası henüz beni ele geçirdi mi, yoksa bütün gün yemeyi, içmeyi, barınak ve sıcaklık bulmayı ihmal etmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da kendimi çok hasta hissediyorum. Ölümcül derecede hasta.

Uyku tulumumun üzerine yığıldım, onu etrafıma çekmeye zahmet etmedim. İyi ya da kötü, başardım.

Pestilence öldü.

Bölüm 4

Boğazıma bir elin dokunduğunu hissederek uyandım.

"Yoluma çıkan tüm aşağılık insanlar arasında en kötüsü sen olabilirsin."

Gözlerim şak diye açıldı.

Bir canavar üzerimde beliriyor, yüzü kanlı deliklerle dolu, derisi kömürleşmiş, bükülmüş ve yer yer kaybolmuş.

Gözleri dışında onu tanıyamazdım.

Melek mavisi gözler. Kiliselerin tavanlarına boyadıkları boktan şeyler.

Bu benim atlım.

Mezardan canlı çıktı.

"İmkânsız," diyorum, sesim kısık. Kül

ve yanık et gibi kokuyor.

Bundan nasıl kurtulmuş olabilir?

Boynumu daha sıkı sıkıyor. "Seni aptal insan. Var olduğum onca zaman boyunca, başarısız olduğun şeyi bir başkasının daha önce denemediğini hiç düşünmedin mi?

"Beni Toronto'da vurmaya, Winnipeg'de bağırsaklarımı deşmeye, Buffalo'da kanımı akıtmaya ve Montreal'de boğmaya çalıştılar. Tüm bunları ve daha fazlasını, siz vefasız insanlar asla kendinizin ötesine bakma zahmetine girmediğiniz için tanıyacağınızdan şüphe duyduğum isimleri olan pek çok başka şehirde yapmaya çalıştılar."

Başka biri çoktan denedi mi?

Denedi ve başarısız oldu.

Yüzüne bir bardak buzlu su içmek gibi. Tabii ki başka biri onu bitirmeye çalışmıştır. Bunu bilmeliydim. Ama bunun görüntülerini görmemiştim, girişimlerle ilgili herhangi bir rapor duymamıştım. Onu ortadan kaldırmaya çalışan her kimse, öldürülemeyeceği konusunda halkı uyarmayı başaramamıştı.

"Gittiğim her yerde," diye devam ediyor, "senin gibi biri var. Kötücül dünyalarını kurtarmak için beni öldürebileceklerini düşünen biri."

Yüzüne bakmak zor, ne kadar grotesk olsa da. Yine de onu terk ettiğim, külden başka bir şey olmadığı zamankinden çok daha iyi görünüyor.

Pestilence beni kendine çekiyor. "Ve şimdi bunu yapmaya cüret etmenin bedelini ödeyeceksin." Beni boğazımdan yakaladı.

Üzerime yapışan uyku kalıntıları artık yok. Eline uzanıyorum, kemik ve sinire dokunduğumda inliyorum.

Geriye kalan tek şey kemik ve tendonken elini nasıl kullanabilir ki? Kavrayışı demir gibi, inatçı.

Pestilence beni çadırdan dışarı sürükleyip yere fırlatıyor. Avuçlarım ve dizlerim sığ karın içine batıyor.

Bir an sonra, bir dizi sırtıma saplandı. Ellerini gövdemde gezdiriyor, fazladan silah var mı diye yokluyor. Bu his beni ürpertiyor. Bana ham *kemikle* dokunuyor. Ceplerime uzanıyor, İsviçre çakımı ve kibrit kutumu boşaltıyor.

Derin mavi, şafak öncesi ışıltısında, ormanın neredeyse tekinsiz bir havası var. Mezar gibi sessiz, eski sakinleri çoktan gitmiş.

Pestilence incelemesinden sonra duraklıyor. "Kavgan nerede?" diye soruyor alaycı bir tavırla, ben öylece yatmaya devam edince. "Daha önce hızlı hareket ediyordun. O lanet olası insan ateşi şimdi nerede?"

Dün gece yanından uzaklaştığım yanan et yığınının bir şekilde yeniden oluştuğu gerçeğini hâlâ aklıma yerleştirmeye çalışıyorum. *Ve konuşuyor.*

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu? Hm." Bir an sonra bileklerimi kavlıyor ve eşyalarımдан aşırıldığına emin olduğum kaba bir sicimle başımın üzerinde birbirine bağlıyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Ölümlülerin konuşması her zaman arzulanan bir şeydir."

Sırtımdaki baskı azalıyor. "Kalk," diye emrediyor.

Emri yerine getirmem bir saniye kadar uzun sürüyor, bu yüzden beni ayağa kaldırmak için ipi kullanıyor. Bir kez daha ona iyice bakabiliyorum.

İlk düşündüğümünden daha da korkunç. Saçları gitmiş, burnu gitmiş, kulakları gitmiş, derisi hâlâ kararmış. İnsana hiç benzemiyor ve kesinlikle canlı olması gereken bir şey değil.

Altın zırhı yerinde duruyor, kömürleşmiş ve kurşunlarla delik deşik olmuş olması gerektiği halde lekесiz görünüyor. Zırhın altında kollarını pek göremiyorum.

Ama metalin gevşekçe sallanmasına bakılırsa kötü durumda olmalılar. Ve elleri... elleri de ayakları ve bilekleri gibi beyaz kemik ve et parçalarından başka bir şey değil.

Belinde, ben uyurken kapmış olması gereken battaniyelerimden biri var. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Pestilence beni bağlı bileklerimden tutarak yola geri götürüyor. Böğrü kızıl kanla kaplanmış, sabırla efendisini bekleyen beyaz atını gördüğümde yüzüm kızarıyor. Karla kaplı asfaltı oflaya puflaya eşeliyor. Beni görünce endişeyle kişniyor ve yan çizerek uzaklaşıyor.

Atının ruh halini umursamayan Pestilence, ipin diğer ucunu atının eyerinin arkasına bağlar.

Bağlı bileklerimle onun bineği arasına bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Beni görmezden geliyor, atının üzerine çıkıyor.

"Beni öldürmeyecek misin?" Sonunda sordum.

Arkasını dönüyor, o berbat yüzü küskün görünüyor. "Hayır, ölmene izin vermeyeceğim. Çok çabuk. Acı çekmek yaşayanlar içindir. Ve oh, sana nasıl acı çektireceğim."

Bölüm 5

TÜM GÜN PESTILENCE atını otoyolda hızlı adımlarla sürüyor, beni arkasından koşmaya ya da bileklerimden sürüklenmeye zorluyor. Bir ofis çalışanı değil de itfaiyeci olmam küçük bir iyilik; saatlerce süren zahmetli işlere alışkınım. Yine de, biniciye ve ata ayak uydurabilsem de, bu çok rahatsız edici ve çok geçmeden sıcak giysilerim terden sıırılsıklam oluyor.

Whistler'dan geçiyoruz ve gözlerim tanıdık bir simge yapıdan diğerine gidiyor. Burası benim doğduğum, kışları snowboard yaparak ve yazları Cheakamus Gölü'nde yüzerek geçirdiğim, ailemin arabasını kullanmayı öğrendiğim, ilk aşkımı, ilk öpücüğümü ve benim için bir anlam ifade eden diğer tüm dönüm noktalarını yaşadığım yer. Kasabayı geride bırakırken hepsine bir elveda öpücüğü göndermem gerekiyor.

Saatlerce koşuyorum, bileklerim kan içinde kalana ve yorgunluk üzerime çökene kadar.

Bunu sonsuza kadar sürdüremezsin.

Atlının ne zaman duracağı ya da durup durmayacağı konusunda hiçbir belirti vermemesi de yardımcı olmuyor. Her kilometre sonsuzluk gibi geliyor. Sonunda otoyoldan çıktığında sevinçten ağlamak istiyorum. Bundan sonra benim için ne gibi dehşetler hazırlayabileceği umurumda bile değil. Bu cehennemden kaçış sona erdiği sürece, onları kabul edeceğim.

Bir eve girene kadar karla kaplı bir yolu takip ediyoruz. Ve sonra - Tanrı'ya şükürler olsun - bir evin önünde duruyoruz.

Pestilence sabahtan beri bana dönüp bakma zahmetine girmede ve şimdi bile atından atlayıp dizginleri yakındaki bir elektrik direğine bağlarken, bana gösterdiği tüm ilgiye rağmen görünmez olabilirdim. Ama bineğinin yanına döner dönmez beni unutmadığı anlaşılıyor.

Onu gördüğümde nefesimi tutuyorum. İlk gördüğüm meleksi atlı geri dönmüş, yüzündeki yırtık etler artık büyük ölçüde iyileşmiş. Orada

Kurşun ve yanık yaralarının iyileştiği yerlerde hala bazı kırmızı lekeler ve parlak bir cilt var ama burnu, dudakları ve kulakları var, yani tüm önemli parçaları geri döndü. Saçları bile geri dönmüş, ancak altın dalgaları sadece parmaklarınızı geçirebileceğiniz kadar uzun.

Şimdi tekrar bir araya geldiğine göre, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Keşke bakışlarımı ona çeken sadece dehşet dolu bir merak olsaydı, ama o zaman yalan söylemiş olurum.

Kederli mavi gözleri, yüksek, gururlu elmacık kemikleri ve ölümcül çenesiyle acı verecek kadar güzel. Terli kahverengi saçlarımdan bir tutamı bilinçsizce kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalışırken ellerimden biri seğiriyor.

Neyim var benim?

"Koşudan keyif aldın mı?" diye soruyor.

"Siktir git." Yeminin içine fazla zehir katacak enerjim yok. Eyerden ipimi çözerken yine de üst dudağını kısıyor.

Yüzü gibi elleri de çoğunlukla iyileşmiş. Ne kemik, ne kıkırdak, ne damarlar ve atardamarlar ne de birkaç saat önce *dışta olan* herhangi bir *iç organ* görüyorum. Ama biraz kırmızı ve kabuklu görünüyorlar.

Benden yana dönüyor ve ben de sırtındaki altın yayı ve sadağı iyice görebiliyorum.

Bu silahlarla insanları öldürdü ve gelecekte daha fazlasını öldürecek ve dünya cehenneme döndü çünkü o ölemiyor ve ölüm dışında öldürmeyi durdurmayacak.

Onu bitirmek için çok fazla.

Battaniye hala Pestilence'in beline bağlı ve bu artı çıplak ayakları ve bacakları (ayrıca çoğunlukla iyileşmiş) komik görünmeli, ancak atlı zorlu bir adam.

Gereğinden uzun süre bakıyorum ve Tanrı beni affetsin, formunun da en az yüzü kadar hoş olduğunu fark etmeden edemiyorum. Kocaman omuzları ve dar kalçaları var ve şimdi gözlerimi bıçaklamak istiyorum. Öldürmeye çalıştığın adama bakmaya karşı bir kural olmalı.

Önümde, ipi geriyor. Eve doğru ilerlerken ona yetişmeye çalışırken ayağım takılınca lanet okuyorum.

İki katlı eve bakıyorum. Güzel, ama oldukça sıra dışı; lekeli ahşap kaplama, orman yeşili ön kapı, pencerelerden birinin altında karla kaplı bir saksı kutusu.

Atlı buraya neden geldi?

Pestilence ön kapıya doğru ilerler ve bir ayağını kaldırarak kapıyı içeri doğru tekmeler. Kapıyı açmanın bir yolu bu. Diğer yol ise normal bir insan gibi kapı kolunu denemektir.

Sanki tasmalı tutması gereken yaramaz bir köpekmişim gibi beni ipinden tutup içeri sürüklüyor.

Evin sessizliğinden ev sahiplerinin ortalıkta olmadığı anlaşılıyor ve muhtemelen tahliye uyarıları yapıldığından beri de ortalıkta yoklar - Tanrı'ya şükür. Şu anda her yer buradan daha iyi.

Pestilence oturma odasından geçiyor ve beni bu lanet olası iple çekiyor. Artık hayatım için koşmadığıma göre, diğer tüm ağrılarım ve sızılarım uyanıyor. Bileklerim zonklamaya başlıyor ve üzerimi kaplayan ter vücudumda hızla soğuyor. Sabah bacaklarımın ne kadar ağrıyacağını düşünmeyeceğim bile.

Atlı ipi bir, iki, üç kez merdiven korkuluğuna bağlar.

"Gözünün önünden kaybolduğum an kaçmaya çalışacağımı biliyorsun," diyorum.

"Endişeli görünüyor muyum, insan?" diye soruyor, düğümü son bir kez çekerek. "Söyleyemem, çok fazla parça eksik."

Doğru değil, ama henüz yansımısını görmedi, o yüzden bilemez.

Pestilence uzun bir süre bana bakıyor, benden hoşlanmadığı neredeyse hissediliyor, sonra yukarı çıkıyor, ayak sesleri evin içinde yankılanıyor.

Kaçış konusunda şaka yapmıyordum. O gittiği an, düğümlerden oluşan labirente hayatım buna bağlıymış gibi saldırıyorum, ki öyle.

Beni parmaklıklara bağlayan bağları umutsuzca kurcalıyordum ki (Bu atlı ne zaman doğru düzgün düğüm atmayı öğrendi ki?), elinde yeni bir takım kıyafetlerle geri geldi. Kıyafetler ve koli bandı.

Bu partiyi tamamlamak için tek ihtiyacımız olan birkaç kıçı açık adam ve bir kürek. Ama Pestilence'ın aklında *böyle bir* acı olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen en iyisi bu. Öldürmeye çalıştığın adamdan nefret etmenin uygun olduğunu sanmıyorum. En azından ilk gecede.

Pestilence kıyafetleri kanepenin üzerine atıyor, bunu yaparken gözünü benden ayırmıyor. Zırhını parça parça çıkarıyor. Altında, bir zamanlar giydiği gömleğin son kalıntıları da parçalanarak çıplak gövdesini ortaya çıkarıyor.

Sakat olsa bile erkek numunesinin zirvesidir. Günlerce süren kasları var, kolları hem kalın hem de kesik, göğüs kasları güzelce yuvarlanmış ve karın kasları gülünç derecede belirgin.

Göğsünün derisi hâlâ çiğ ve yer yer kırmızı görünüyor. Zırhı yanmış etine sürtünürken, dondurucu bir günde battaniyeden başka bir şey giymeden at sürmek çok acı verici olmalı.

Gözlerimin, Pestilence'ın derisini bozan tek şeyin yaraları olmadığını fark etmesi bir saniye sürüyor. Göğsünü bir yaka gibi saran bir dizi tuhaf harf *parlıyor*. İkinci bir dizi ise kalça kemiklerinden başlayıp battaniyenin kenarının altından kıvrılıyor; loş ışıktaki kehribar gibi parlıyorlar.

Şaşkın şaşkın bakıyorum. Daha önce de dövmeler görmüştüm ama böylesine *parlayanını* görmemiştim. Eğer ölümsüz doğası onun uhrevi kökenleri için yeterli bir kanıt değilse, bu da olabilirdi.

Toga kumaştan battaniyesinin kenarına uzanırken pazuları şişiyor ve ben başka bir şey göremeden gözlerimi kaçırıyorum.

Bir dakika sonra Pestilence elinde koli bandıyla yanıma döndü. Şu anda giydiği kıyafet - kot pantolon ve flanel üst - onu ilk gördüğümde giydiği kıyafetten çok farklı, ancak çoğu erkeğin atlı kadar uzun boylu veya geniş omuzlu olmadığı düşünüldüğünde, ona şaşırtıcı derecede iyi uyuyor.

Bandı açmaya başlarken o delici mavi gözlerini üzerime diyor. "Çünkü niyetini açıklayacak kadar naziktin-" Koli bandını önce korkuluklara bağladığı ipin etrafına, sonra da bileklerimdeki bağların etrafına sararak kaçma umudumu sabote ediyor. "Sanırım bu seni şimdilik hareketsiz tutacaktır."

Pestilence son bandı da koparır ve ruloyu bir kenara atar.

Ona ters ters bakıyorum ama bakışım boşa gidiyor. Artık bana dikkatini bile vermiyor.

Atlı odun sobasına yönelir ve ateş yakmaya başlar. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Ben ölene kadar beni esir tutacaksın. veba mı?"

Kesinlikle hissetmediğim bir veba - ya da belki de hissettiğim. Kendinizi üç günlük yol kurbanı gibi hissederken bunu söylemek zor.

Pestilence başını hafifçe bana doğru çeviriyor, sonra ateşiyle ilgilenmeye devam ediyor. Alevlerin kükremesi sadece birkaç dakika sürüyor ve sıcaklığı gerçekten hissetmek için birkaç dakika daha gerekiyor.

Pestilence ateşin önüne oturuyor, sırtı bana dönük ve bir elini yüzüne sürüyor.

"Yalvardım," diyor sonunda. "Kırık ve kanlar içinde senden merhamet diledim, ama sen bana merhamet etmedin."

İçim daralıyor.

"Beni üzemezsin," diye yalan söylüyorum, çünkü üzebilir. Zaten ettirdi. Tetiği çekmeden önce üzgündüm ve kibriti düşürdüğümde tekrar üzgündüm. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ama yine de üzgündüm. *Üzgünüm*. Ve bu ağzımda acı, tuzlu bir tat bırakıyor.

"Senin gibilerden bu kadarını beklemeye cesaret edemem," diyor, hâlâ arkasını dönme zahmetine katlanmadan.

"*Bizi yok etmeye gelen sendin*," diye hatırlatıyorum ona.

Sanki kendimi savunmam gerekiyormuş gibi. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum.

"İnsanlar benim yardımım olmadan da kendilerini yok etme işini gayet iyi yaptılar. Ben sadece işi bitirmek için buradayım."

"Ve sana neden merhamet göstermediğimi merak ediyorsun."

"*Merhamet*." Kelimeyi bir yemin gibi tükürür. "Keşke içinde bulunduğun durumun ironisini bilseydin, insan..."

Dikkatini ateşe çeviriyor ve çenesini yumruğuna dayıyor ve sanırım konuşma bitiyor. Alevlere bakıyor, bakıyor ve bir noktada sanırım benim varlığımı tamamen unutuyor.

Aklım aileme kayıyor. Her şeyden çok, umarım atlıdan yeterince uzakta olurlar da vebasından kurtulurlar.

Normal virüslerin aksine, Mesih Ateşi bilimin kurallarına uymaz. Pestilence'dan kilometrelerce uzakta olabilir, kendi evinizde karantinaya alınabilir ve bir şekilde yine de ona yakalanabilirsiniz. Vebadan tamamen kaçınmak için ne kadar uzakta olmanız gerektiği belli değil, sadece Pestilence'ın geçtiği bir şehirde kalırsanız öleceksiniz. Bu kadar basit.

Henüz ölmedin, diye fısıldıyor zihnim.

Atlıyla yüz yüze geleli bir günden fazla oldu.

Şimdiye kadar bir şeyler hissetmiş olmalıydım.

Bir şeyler hissetmekten bahsetmişken...

Ağırlığımı değiştiriyorum. Acıyan sadece bileklerim ve bacaklarım değil. Midem kim bilir ne zamandır gurulduyor ve mesanem patlamak üzere.

Boğazımı temizliyorum. "Tuvalete gitmem gerek."

"O zaman durduğun yere git." Pestilence sanki alevlerden geleceği okuyabiliyormuş gibi alevlere bakmaya devam ediyor.

Onu vurup yaktığım için kendimi suçlu hissetmememi gittikçe daha kolay hale getiriyor.

"Eğer beni hayatta tutmayı umuyorsanız," diyorum, "yemem, içmem, uyumam, sıçmam ve işemem gerekecek."

Pişman mısın dostum?

İç çekti, sonra ayağa kalktı. Pestilence bana doğru adım atıyor, boyu posu yerinde; bu sabah beni uyandıran canavar o değil ve bu beni hiç olmadığı kadar rahatsız ediyor.

Flanel gömleği, kot pantolonu ve botlarıyla acı verici bir şekilde insan gibi görünüyor. Onu ilk gördüğümde bana çok yabancı gelen gözleri bile şimdi hayat dolu görünüyor. Hayat ve ıstırap.

Parmaklarını bileklerimi bağlayan koli bandının altına sokuyor ve hızlı bir hareketle bandı ikiye ayırıyor.

Kendime not: Bu herif çok güçlü.

Bandın geri kalanını yırtıp atıyor ve ipi korkuluktan çözüyor. İpi eline aldıktan sonra beni koridorda yürütüyor, ancak banyoya geldiğimizde duruyor.

Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz bir numaralı sorun ortaya çıkıyor. Çıkışı engelleyen devasa sandığa bakıyorum.

"Buna mahremiyet deniyor," diyorum.

"İşbirlikçi insan teriminin farkındayım," diyor kollarını kavuşturarak. "Neden bunu hak ettiğini düşündüğün daha yüksek bir güce sorulacak bir soru."

Öfkelendim ve ondan uzaklaştım.

İkinci sorun pantolonumu çıkarmaya çalıştıktan sonra ortaya çıkıyor. Bu iş için gereken el becerisini bir kenara bırakın, ellerimde neredeyse hiç his yok.

Lanet olsun.

"Yardıma ihtiyacım var."

Pestilence kapıya yaslanır. "Size bir şey vermeye niyetim yok."

"Oh, Tanrı aşkına-"

"Tanrı mı?" diye kaşlarını kaldırarak sözümü bitiriyor. "Gerçekten

Tanrı'nın

sana yardım edecek mi?"

İçimdeki bilgin onun sözlerinden hemen etkilendi, ama şu an evrenin tüm gizemlerini öğrenmenin tam zamanı değil.

Nefesimi üfledim. "Bak, eğer beni hayatta tuttuğun için pişmanlık duyuyorsan, öldür beni, ama bu fikrinle evliysen, lanet pantolonumu indirirsen gerçekten minnettar olurum."

"Kendini kirletmek sana acı verir mi?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. Bunun yüklü bir soru olduğunu biliyor olmalı.

Hangi cevabın bana kazık *atmama ihtimali* daha yüksek?

"Evet," diyorum sonunda, gerçeği kabul ederek, "öyle olurdu."

Kapıya yaslanıyor. "Dediğim gibi, yardım etmeye niyetim yok."

Yine de gitmek için kıpırdamıyor ve şimdi işeyecek bir tuvaletim olduğu için minnettarım.

Pantolonumun fermuarını açmayı tekrar denerken dişlerimi sıkıyorum. İp sürtünen bileklerime batıyor ve protesto çılgınlıkları atıyorlar. Acı verici bir zaman alıyor, ama sonunda kot pantolonumun düğmelerini açmayı başarıyorum, sonra onları, altlarındaki uzun donları ve iç çamaşırlarımı aşağı sürüklüyorum.

Pestilence'ın kişisel olmayan bakışları üzerimde, tam teşhirde olan kadınsı eşyalarımın bakıyor.

Öldür beni şimdi.

Dudağını kıvırıyor.

"Özür dilerim," diyorum, "ama bu seni rahatsız ediyorsa, o zaman dışarı çıkabilirsin." Bırakın işeyeyim, sonra da huzur içinde kaçayım.

"Boşalt kendini, insan. Burada durmaktan yoruldum."

Nefesimin altında birkaç küfür mırıldanarak tam da bunu yapıyorum. *Mahşerin atlısı işememi izliyor.*

İngiliz dilinde kurabileceğim onca cümle arasında *bunu* düşünmeyi hayal bile edemezdim. Çılgınca bir kahkaha attım. Öleceğim, ama önce haysiyetim öldürülmeden olmaz.

Kendimi silmek, sifonu çekmek, sonra pantolonumu tekrar yukarı çekmek daha da uzun sürüyor; ellerimi yıkamak da öyle.

En azından ellerimi yıkamak için hala su *var*. Ev elektriğinin aksine, akan su çok daha az etkilendi. Yine de şikayet etmeyeceğim. Dünya sona erdiğinden beri birçok yangının söndürülmesine yardımcı oldu.

İşim bittiğinde, atlı beni koridora geri götürüyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir sarsıntı yaşıyor. Ve sonra bir kez daha o lanet parmaklığa bağlandım ve o da ateşe geri döndü.

"Yani yaptığın iş bu mu?" diye sordum. "Kasaba kasaba dolaşıp insanların evlerini işgal etmek mi?"

"Hayır," diyor omzunun üzerinden.

"O zaman neden burada durduk?"

diye soruyorum.

İnanılmaz derecede sıkıcıymışım gibi nefes veriyor -ki öyleyim, ama dürüst olmak gerekirse, kankanın önünde uzun bir öğrenme eğrisi var çünkü henüz *hiçbir şey* görmedi- ve beni görmezden geliyor.

Bu onun ana hareketi, bulmaya geliyorum.

Dikkatimi onun sırtından yaralı bileklerime
çeviriyorum. "Diğerlerine ne oldu?" Daha sakın bir
şekilde soruyorum. "Hangi diğerlerine?" diye huysuzca
cevap veriyor.

Hâlâ benimle ilgileniyor olmasına şaşırdım
doğrusu. "Seni öldürmeye çalışan diğerleri."

Atlı ateşten yana dönüyor, buz gibi gözleri alevlerin ışığını yakalıyor.

"Onları ben bitirdim."

Bu ölümler için yüzünde herhangi bir pişmanlık da
göremiyorum. "Yani ben senin ilk kaçırma kurbanın
mıyım?" Soruyorum.

Öfkelendi. "Pek kurban sayılmazsın," diyor. "Ama seni tutacağım ve
sana bir örnek olacağım. Belki o zaman senin ahmak türün beni yok etme
planları hakkında iki kez düşünür."

İçinde bulunduğum durum beni ancak şimdi gerçekten etkiliyor.

*Ölmene izin vermeyeceğim. Çok çabuk, demişti. Acı çekmek yaşayanlar
içindir. Ve oh, sana nasıl acı çektireceğim.*

Omurgamdan aşağı yasak bir ürperti akıyor. Kanlı bilekler ve ağrıyan
bacaklar endişelerimin en küçüğü olabilir.

En kötüsü, eminim, henüz gelmedi.

Bölüm 6

Hâlâ hasta değilim.

Ve hâlâ hayattayım -her ne kadar bu konuda pek hevesli olmasam da. Ertesi gün her şey çok daha kötü acıyor. Bileklerim çok keskin, yanma zonkluyor, omuzlarım saatlerce bu bağlı pozisyonda kaldıkları için sert ve ağırlı, midem aktif olarak kendini yemeye çalışıyor ve bacaklarım acıdan işe yaramaz halde.

Ve ben hala bu bok çukurunun parmaklıklarına zincirliyorum.

Tek umut ışığı Pestilence'ın bana getirdiği birkaç bardak su (bir tanesini yanlışlıkla ağzıma değil üzerime döktüm çünkü ellerim hala bağlı ve Tanrı benden nefret ediyor) ve atlının "iğrenç kokumu koklamak" zorunda kalmamak için beni tekrar tuvalete götürme nezaketini göstermesi oldu.

O güzel piçten nefret ediyorum.

"Her şeyden önce şu: kendine karşı dürüst ol," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. *Hamlet'in* bu dizesi aklıma geliyor. Anlamı zaman ve aşırı kullanım nedeniyle nehir taşları gibi aşınmış, ama kelimeler beni hala aynı şekilde etkiliyor. "'Ve takip etmeli, gece gibi gündüz-'" Pestilence'ı gördüğümde sesim kesiliyor.

Dün gece kot pantolon ve flanel gömlek giymişti ama bu sabah üzerine eldiven gibi oturan siyah bir takım giymiş. Kıyafetlerinin hem kumaşı hem de kesimi aynı anda hem arkaik hem de fütüristik görünmeyi başarıyor, ancak nedenini tam olarak söyleyemiyorum. Belki kıyafetlerden bile değil - belki de tacından ya da omzuna gelişigüzel asılmış yay ve sadaktan. Her neyse, belirgin bir şekilde başka bir dünyaya ait görünüyor.

"Seni parmaklıklardan çezeceğim, insan," diyor selamlayarak, "ama beni iyi dinle: kaçmaya kalkarsan seni vurur, sonra da buraya sürüklerim."

Koyu renk gömleğinin derin V kısmına bakıyorum ve parlayan dövmelelerinden birini bir anlığına görebiliyorum.

"Beni duydun mu?" diye sorar.

Gözlerimi kırıştıyorum ve bakışlarım onun yüzüne kayıyor.

Atlının son yaraları da iyileşti, saçları bile tamamen yeniden çıktı. Tamamen yenilenmesi sadece bir gün sürdü. Ne cesaret kırıcı.

"Eğer kaçarsam, ölürüm. Anladım."

Kaşları çatılıyor ve homurdanmadan önce bir saniye daha beni inceliyor. Bununla birlikte beni mutfağa doğru çekti.

Çizmeli ayaklarından birini kullanarak bir sandalye çıkardı. "Otur." Yüzümü buruşturuyorum ama emrettiği gibi yapıyorum.

Pestilence benden uzaklaşıyor, dolap kapaklarını rastgele açıyor, sonra kapatıp yoluna devam ediyor. Sonunda evin buzluğunu açıyor ve içinden bir somun ekmek (Kim ekmeğini buzdolabında saklar ki?) ve bir şişe Worcestershire sosu çıkarıyor.

"İşte yiyeceğin," diyor ve onları bana fırlatıyor. Bir mucize eseri Worcestershire sosu şişesini bağlı ellerimle yakalamayı başarıyorum. Ekmek kafama çarptı.

"Koşarken yemek yemek zorunda kalacaksın," diye devam ediyor. "Bugün insan molaları için zaman harcamayacağım."

Hala Worcestershire sosu şişesine takıldım. Atlı gerçekten bunu içebileceğimi mi düşünüyor?

Bağlarımı çekiştirerek kapıya yöneliyor ve ben de yere düşen ekmek somununu kapmak için çabalamak zorunda kalıyorum. Pestilence beni eyerinin arkasına bağlarken, iki kalın dilim ekmeği ağzıma tıktırmayı ve birkaç tanesini de ceplerime sokmayı başarıyorum. Sonra yola koyuluyoruz ve ben de dikkatimi yola devam etmeye verebilmek için ekmeğin geri kalanını bırakmak zorunda kalıyorum.

Hemen bugünün dün gibi olmayacağının farkındayım. Bacaklarım çok ağrıyor ve enerjim çok tükenmiş durumda. Her adım acı veriyor ve hiçbir korku beni istediğim kadar hızlı ya da uzun koşmaya zorlayamıyor.

Düşmeden önce yirmi, belki de yirmi beş kilometre yapıyorum, yola sert bir şekilde çarpıyorum.

At ağırlığım karşısında sarsılıyor ve kollarım neredeyse yuvalarından çıkacak kadar şiddetli bir şekilde sarsılırken bir çığlık atıyorum. İp bileklerimin etine batıyor ve kör edici acıyla tekrar çığlık atıyorum.

Bitmiyor. Omuzlarımdaki ve bileklerimdeki baskı neredeyse dayanılmaz. Nefes nefese kalıyorum, biraz daha çığlık atmaya hazırım, ama her şey o kadar şiddetli ve ani ki nefesimi kesiyor.

Pestilence düştüğümü biliyor olmalı, direnişi hissediyor olmalı ve çığlıklarımı duyduğunu biliyorum, ama bana dönüp bakmıyor bile.

Ondan daha önce de nefret ediyordum ama bu zalimlikte bıçaktan daha keskin kesen bir şey var.

İnsanoğlunu öldürmek için burada, başka ne bekliyordun ki?

Vücudum atın arkasında sürüklenirken yaralanmasını önlemek için başımı kaldırmam gerekiyor. Dünkü kar büyük ölçüde erimiş ve çıplak asfalt şimdi sırtıma zımpara kağıdı gibi etki ediyor. Kalın kürkümün katmanlarının bu kuvvet altında parçalandığını neredeyse hissedebiliyorum. Bir kez gittiğinde... Bir insan bu şekilde ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Öğrenmek için hiç şansım olmadı.

Yolun ısırığını çıplak tenimde hissetmeden önce, Pestilence atı başka bir evin önünde durduruyor.

Başımı koluma yaslıyorum, acıdan tamamen bitkin düşmüş durumdayım. Atlının bineğinden bağlarımı çözdüğünü belli belirsiz fark ediyorum.

Ayak sesleri yanıma geliyor, sonra uğursuzca duruyor. "Kalk."

Yanıt olarak inliyorum. Her şey *çok* acıyor. Bir saniye sonra eğildi ve beni kucakladı.

Bir inilti çıkardım. Dokunuşu bile acıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve beni evin sahanlığına taşıırken yorgun yanağımı göğsünün altın zırhına yaslıyorum.

Pestilence'ın kapıyı kırdığını görmüyorum; sadece duyuyorum. Evin içinden bağırışlar yükseliyor.

"Aman Tanrım," diyor bir kadın. "Aman Tanrım, aman *Tanrım*."

Gözlerimi zorla açtım. Orta yaşlı bir kadın dehşet dolu bakışlarla bize bakıyor.

Neden tahliye etmedi? Aklından ne geçiyordu?

"Biz burada kalıyoruz," diyor atlı onun yanından geçerken.

Adamın evini istila edişini izlerken başı şaşkınlıkla geriye atıyor.

"*Benim* evimde olmaz!" diye bağırıyor.

"Tutsağımın yemek yemesi, uyuması ve sizin olanaklarınızı kullanması gerekecek," diye devam ediyor, sanki o hiç konuşmamış gibi.

Arkamızda, "Gitmen gerek." demeden önce birkaç kelimedede boğulduğunu duyuyorum. Şimdi."

Sözleri kulak ardı edilir. Pestilence merdivenlerden yukarı çıkıyor. İkinci kata ulaştığında kapıları tekmeleyerek açmaya başlıyor ve kadının bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Bizi seyrek döşenmiş bir yatak odasına zorla sokuyor ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

Beni yatağa yatırıyor, sonra geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Beni yavaşlatıyorsun, insan."

Uzandığım yerden ona ters ters baktım. "O zaman bırak gideyim." Ya da öldür beni. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada ölüm daha nazık bir seçenek olabilir.

"Sözlerimi bu kadar çabuk mu unuttun? Gitmene izin vermek niyetinde değilim, sana acı çektirmek niyetindeyim."

"Bu işi iyi yapıyorsun," diyorum sessizce.

Onaylamayan bakışı sözlerimle daha da derinleşiyor. Garip, bundan memnun olacağını düşünürdünüz.

Uzandığım yatağı işaret ediyor. "Uyu," diye emrediyor.

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

Ölümüne dayak yemiş gibi hissetsem bile, öylece kalkıp uyuyamıyorum, özellikle de güneş pencereden içeri süzülürken ve ev sahibinin kapının diğer tarafında histerikleştiğini duyabiliyorken.

"Önce ellerimi çözmen gerekiyor," diyorum bağlı kollarımı ona doğru kaldırarak.

Bakışları güvensiz bir şekilde daralıyor ama bana doğru geliyor ve ipi çözüyor.

Yakınına eğiliyor. "Numara yok, insan." Çünkü şu anda çok sinsiyim.

Bileklerim serbest kaldığında, kan ellerime doğru akıyor, bu his acı verici. Boğazımdan kısık bir inilti kaçıyor.

"Acımamı istiyorsan, hayal kırıklığına uğramayı bekle," diyor Pestilence, kapıya doğru geri çekilerek.

Dürüst olmak gerekirse, bu adam sinir bozucu derecede yakışıklı olsa bile çekilmez. Aslında, durumu daha da kötüleştiren de bu olabilir. Zaten en nefret ettiğim erkek kombinasyonunun en agresif hali gibi: ateşli pislik.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde hafif bir tiksinti ifadesiyle beni izlemekle yetinen Pestilence'ın üzerinde geziniyor gözlerim.

Hisler karşılıklı.

"Sen bana öylece bakarken uyuyamayacağım," diyorum. "Çok kötü."

İşte böyle olacak.

Doğrulup üzerimdekileri sertçe çıkarıyorum, zaten şu anda çoğu paçavradan ibaret. Onları bir kenara fırlatıp çarşafların altına giriyorum ve Pestilence'ın vebasının yakında öldüreceği bir kadının misafir odasında yatıyor olduğum gerçeğinden ürpermemeye çalışıyorum.

Bunların hepsi çok çarpık.

Yorganın altında bileklerimi ovuyorum ve dokunamayacak kadar dayanılmaz olduğunu fark ettiğimde alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Yumuşak pazen çarşaf bilet çığ tenime acı veriyor.

Pestilence yere oturmuş, sırtını kapıya yaslamış ve söze dökülmeyen mesajı açık: Hiçbir yere *gitmiyorum*.

Beş saniyelğine o yokmuş, bugün yokmuş ve bunların hiçbirisi yokmuş gibi davranabilmek için takla atıyorum.

Bir süre orada yattım. Takım arkadaşlarımdan herhangi birinin Ateş'ten kurtulup kurtulmadığını merak edecek kadar uzun bir süre. Bir kez daha ailem için endişelenecek kadar uzun. Kendimi onları büyükbabamın köhne av kulübesinde, ben küçükken yaptığımız gibi ateşin başında poker oynarken hayal etmeye zorladım.

Öldüğümü düşünüyorlar.

Bu hafta başında babamın gözyaşlarını hatırlıyorum. Ne kadar şok ediciydi. İtfaiyeye katıldığında çok gururlanmıştı. Üniversiteye gitmemi hiç istememişti; küçüklüğümde beri İngiliz edebiyatına takıntılı olmam, bir yıl Cadılar Bayramı'nda Edgar Allan Poe gibi giyinecek kadar ileri gitmem (evet, ıslak rüyaların yapıldığı şey bendim) ya da uzun hafta sonlarını şiir yazarak geçirmem önemli değildi. Atlı geldiğinde, üniversite güzel bir hayalden başka bir şey değildi.

Babam bana *çok kullanışsız olduğunu* söylemişti. *Diplomayı ne için kullanacaksın ki zaten?*

Şimdi buna ne diyeceğini merak ediyorum...

"Süvari," diye sesleniyorum.

Sessizlik.

"Beni duyabildiğini

biliyorum." Cevap vermiyor.

İç çekiyorum. "Gerçekten mi? Beni görmezden mi geleceksin?" Nefes alıp veriyor. *Evet*.

Ödünç aldığım yatak örtümün gevşek bir ipliğini karıştırıyorum. "Kura çektik," diye başladım. "Seni kimin öldüreğine karar vermek için."

Pestilence hâlâ sessiz, ama şimdi gözlerini sırtımda hissettiğime yemin edebilirim.

"Dört kişi kalmıştık," diye devam ettim. "Ben, Luke, Briggs ve Felix. İtfaiye istasyonunda birlikte çalışıyorduk ve siz gelmeden önceki son birkaç gün boyunca Atlı Polislerin kent sakinlerini tahliye etmeleri gerektiği konusunda uyardıklarına yardımcı olduk. Şehrimizden geçeceğinizden emin değildik elbette. Whistler o kadar da büyük bir şehir değil ama 99 numaralı otoyolun hemen üzerinde yer alıyor, daha önce haberlerde sizi gördüğümüz otoyolun aynıı.

"Kura çektiğimizde, diğer tüm itfaiyeciler aileleriyle birlikte çoktan gitmişti. Kendi ailesi olmayan bizler geride kaldık." Babamın yüzü zihnimde uçuşuyor.

Tıpkı Felix, Briggs ve Luke gibi senin de bir ailen vardı. Sadece bir kocanız ve çocuklarınız yoktu. Ve sonunda, bu yüzden hepiniz son vardiyayı aldınız.

Bizi özleyecek daha az insan.

"Dört kişi kalmıştık," diye devam ediyorum, "ve düşündük ki-"

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Pestilence araya girdi.

Durakladım. "Seni neden vurduğumu bilmek istemiyor musun?" diye soruyorum.

"Beni neden vurduğunu zaten biliyorum, insan." Atlının sesi keskin.

"Beni veba yaymaktan alıkoymak istedin. Söylediğin tüm bu gerekçeler benim değil, senin yararına."

Bu beni susturur.

Dünyayı kurtarmaya çalışıyordum. Düşündüğünüz gibi kötü biri olmadığımı söylemek istiyorum. Ama bir şekilde, onun sözleri bu açıklamaları asit gibi yakıp yok ediyor.

Oda uzun bir süre sessiz kalır.

"Haklısın," diyorum sonunda, yüzümü ona dönerek. "Öyleler."

Benim nedenlerim onun için fark etmiyor; onu vurduğum ve yaktığım gerçeğini değiştirmiyorlar. Bana durmam için yalvardığında onu dinlemediğimi.

Atlı, kollarını büktüğü dizlerine dayamış, delici bakışlarını üzerime dikmiş. "Benimle anlaşarak ne kazanmayı umuyorsun?" diye soruyor.

"Herkesin Fatih Pestilence dediği kişi sensin," diyorum. "Bir tartışmayı ne zaman kazandığını bile söyleyemiyor musun?"

Pestilence kaşlarını çatar.

O gevşek ipi tekrar çekiyorum. "Ne olursa olsun, özür dilerim."

"Ne için?"

"Seni öldürmek ya da en azından buna teşebbüs etmek." Teknik olarak

iki kez, çünkü Pestilence muhtemelen sadece ölümsüz olduğu için kurşun yarasından sağ çıkabilmişti.

İçi boş bir kahkaha atıyor. "Yalan. Bunu bana şimdi söylüyorsun çünkü sen benim tutsağımsın ve sana yapacaklarımdan korkuyorsun."

Pestilence'ın bana uygulamak istediği korkunç cezalardan korktuğum doğru, ama-

"Hayır," dedim. "Seni öldürmeye çalıştığım için *pişman değilim*. Sana yaptığım şeyden kesinlikle nefret ettim ve bu yüzden asla eskisi gibi olamayacağım ama yaptığım seçimlerden de pişman değilim. Yine de üzgünüm."

Atlı beni incelerken uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda

"Uyu artık," dedi.

Ve biliyorum.

Bölüm 7

Gecenin bir yarısı ağlama sesiyle uykumdan uyandım.

Göz kırpıyorum, etrafa bakıyorum.

Komşuların hepsinin tahliye edildiğini sanıyordum...

El yordamıyla başucumdaki kandili ararken başucumda kandil olmadığını fark ediyorum.

Benim odam değil. Benim dairem değil.

Sonra son birkaç gün soğuk bir duş gibi üzerimden geçti.

Çizim maçları, Pestilence'ı vurmak, daha fazla dayanamayana kadar katlanmak zorunda kaldığım acımasız koşular. Hatıralarım akın ettikçe, kalan tüm acılarım da akın ediyor.

Bu boktan sandviçi sen yaptın Burns, şimdi de sen yemelisin.

Ağlama sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve ev sahibini hatırlıyorum. Kapısına geldiğimizden beri kaç saat geçti?

On iki mi? Daha fazla mı? Daha az mı?

El yordamıyla yine bir kandil arıyorum; artık elektrikler kesik kesik geldiği için insanlar etrafta lamba ve fener bulunduruyor. Parmaklarım komodinin üzerinde kayıyor ama çarptıkları şey bir lamba değil. Su bardağının ve yanındaki sürahinin etrafını yokluyorum.

Pestilence bunu burada mı bıraktı?

Bu düşünceden çekiniyorum. Bu onun gibiler için fazla nazik bir davranış olurdu.

Battaniyelerimi çıkarıp yataktan kalkıyorum ve evin arka tarafındaki bir odadan geldiği anlaşılan ağlama sesine doğru gitmeye hazır bir şekilde koridorda ilerliyorum. Ama sonra tereddüt ediyorum.

Ne yapacaksın Sara? Onu teselli mi edeceksin? Sen onun evinde Goldilocks'u oynayan bir yabancısın. Sence seninle bir şey yapmak ister mi?

Orada öylece durup kendimi sorguluyorum, sonunda aklım başıma geliyor.

Gözlerim karanlık koridorda bir, iki kez dolaşıp Pestilence'ı arıyor. Odama geri dönüp içeri bakıyorum. Karanlık birçok şeyi gizliyor ama bir atlıyı gizleyemiyor ve odamda da bir atlı yok.

Gitmiş.

Pestilence'ın nereye kaybolduğunu merak etmek için kendime zaman vermiyorum. Dönene kadar kim bilir ne kadar zamanım var.

Boşa harcamayacağım.

Kadının çılgınlıklarını duymazdan gelmek için kendimi zorlamalıyım. Artık ona yardım edemem. O da diğerleri gibi ölecek, tıpkı benim ölüyor olmam *gerektiği* gibi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Denedim, ona söylemek istiyorum, denedim ama atlı öldürülemez ve çok üzgünüm ama hiçbirimizin bundan canlı çıkacağını sanmıyorum.

Ama ben öyleyim. Bu gece. Şu anda.

Yatağın yanında duran, daha önce döktüğüm kıyafet yığını alıyorum. Cesaret edebildiğim kadar sessizce üzerime geçiriyorum, titremeye başladıklarında ellerim düğmelerle uğraşıyor.

Acele et, acele et. O geri gelmeden önce.

Botlarımı kaptığım gibi ayağıma geçiriyorum ve usulca pencereye doğru ilerliyorum. Camı kıpırdatarak açıyorum, içeri üflenene, ciğerlerimi yakan ve saçlarımı hışırdatan soğuk havaya karşı irkiliyorum.

Lanet olsun. Böyle bir gecede oraya gitmek istemiyorum.

Tereddüt ediyorum. Pestilence ile kalabilirim; ne de olsa beni öldürmeye çalışmıyor.

Sana acı çektirmek istiyor.

Daha çok koşacağım, daha çok bileğim kanayacak ve bugünkü gibi yetişemediğim daha çok gün olacak. Ve bu, Pestilence'ın şu anda çektiğinden daha fazla acı çekmem gerektiğine karar vermediğini varsayıyor. Ne tür yaratıcı cezalar bulduğunu görmek için burada kalmamayı tercih ederim.

Kararımı verdim, pencere camını yumrukladım. Bir an sonra, aşağıdaki zemine çarptığında yumuşak bir gümbürtü duyuyorum.

Cesaret için derin nefes al.

Önce bir bacağı, sonra diğerini pencere pervazından dışarı sallıyorum. Dışarıda yine kar yağıyor, ince bir tabaka yeri halı gibi kaplıyor. Beni tedirgin eden de bu zemin. Benim gibi iki kat yukarıda otururken, düşüş bacaklarımı kırabilir. Kötü bir iniş olmalı ama olabilir. Ellerimle pencereden sarkana kadar kendimi özenle indiriyorum ve itfaiyeciliğin bana iyi bir üst beden gücü verdiği için kadere şükrediyorum.

Ve sonra bıraktım.

Uzun bir an boyunca ağırlıksızdım. Sonra o an sona eriyor ve ayaklarım yere çarpıyor. Yavaşça doğruluyorum. Ayak bileğim yuvarlanmadı, kemiklerim kırılmadı, bir kez olsun şans benden yanaydı.

Eve son bir kez bakıyorum ve sonra kaçıyorum.

Vücudum koşacak durumda olmasa da yola doğru koşuyorum.

Özgürüm. Lanet olsun, *özgürüm!*

Arkamda hafif, kaygan bir tıslama duyuyorum, rüzgâr zannettiğim bir ses, ta ki sağ kürek kemiğimin hemen altından sırtıma bıçak gibi bir şey saplanana kadar.

Acıya karşı boğuluyorum, yaradan sıcaklık yayılırken ayaklarım tökezliyor.

Kan, zihnim bir araya getiriyor. *Kanıyorsun çünkü Sırtına gömülü bir ok ucu.*

Daha iyi bilmeliydim, ama o boş yatak odasını gördüğümde, yapamadım. harekete *geçme*.

Umut lanet bir şeydir.

Ve şimdi İsa, Yusuf ve Meryem, yaranın yakıcılığı nefes borumu tutuyor.

Ayaklarımı ilerlemeye zorlarken arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Ne göreceğimi biliyorum. Gururlu Pestilence, elinde yay, bir avcı gibi beni izliyor.

Eğer şimdi durursam, beni yakalar.

Koşuyorum, önümdeki ağaç hattına doğru ilerlerken botlarımın altında kar çitiriyor. Eğer ormana ulaşabilirsem, hâlâ ondan kaçabilirim.

Kollarımın her pompalanışında ve gövdemin her sallanışında, ok ucu kasları daha derinden kesiyor.

Daha kötülerine de katlandın, Burns. Ateşin içinden geçtiniz, alevlerin cildinizi yaktığını ve vücudunuzu pişirdiğini hissettiniz. Bunu atlatacaksın.

Bu ok ucunda zehir ya da veba olmadığı sürece bunu atlatacağım. Sonuncusunu düşünmemeye çalışıyorum. Kaçarsam neler olacağını hayal etmemeye çalışıyorum. Ateşten ölmek için ondan nasıl kaçabileceğimi.

Bir sonraki ok bana isabet ettiğinde neredeyse ormana varmışım, ucu belime saplandı.

Yine tökezliyorum, neredeyse dizlerimin üstüne çöküyorum. Bu seferki, bu seferki kastan daha fazlasını vurmuş gibi hissettiriyor. Yanlış hissettiren hastalıklı bir çekiştirme hissi var.

her hareket ettiğimde.

Arkamda nal seslerinin dörtlüğe geldiğini duyuyorum.

Kimildayın! Kar taneleri etrafımda dönerken kendime bağıryorum. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, kendimi devam etmeye zorluyorum.

Enerjim hızla tükeniyor ve yırtık giysilerime daha fazla kan sızdığını, kumaşın hızla buza dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Atlının bana ulaşması bir dakikadan az sürüyor, bineğinin nefesi gece havasında buharlaşıyor.

Ona bakmaya cesaret edemesem de Pestilence'ın yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Kaçmak artık nafile, ama yine de kendimi durmaya zorlamayacağım.

Atından inerken zırhının ağır şingirtisini duyuyorum, botları karda ve ölü çalılarda çıtırdıyor.

İki uzun adımda üzerime geldi. Eli bir ok sapının etrafını sarıyor. "*Hayır-*"

Acımasızca çekip çıkarıyor. Çıkarırken bıçağı daha fazla kas ve siniri keserken çığlık atıyorum.

Tek kelime etmeden bir kenara fırlatıyor. Sırtıma saplanan diğer oku yakaladığında mide bulandırıcı bir çekim daha hissediyorum.

Lütfen. Ona yalvarmak dilimin ucunda, ama içimden bir ses tam da onun istediği şeyin bu olduğunu söylüyor; onun yaptığı gibi benim de hayatım için yalvarmamı. Dişlerimi sıkıyorum. Lanet olsun ona, istediğini vermeyeceğim.

İkinci ok ucunu çıkardığında, acıdan bacaklarım altımdan kayıp gidiyor. Kanımın sırtımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum, bu mide bulandırıcı his dişlerimi kenetliyor.

"Çünkü sen de diğer kardeşlerin kadar üçkâğıtçı olduğunu kanıtladın," diyor, sesi de silahları kadar keskin, "artık uyumayacaksın. Bu artık karşılayamayacağın bir lüks."

Kabaca ellerimi tutuyor ve kalçasına sabitlenmiş bir ipi çekip çıkarıyor.

Ellerini çekiştiriyorum. "Ne yapıyorsun?" Ciddi ciddi paniklemeye başlayarak soruyorum.

Halat olmaz. Tekrar

olmaz. Oh Tanrım.

Kaçmaya çalıştım ve başarısız oldum ve şimdi her şey çok *daha kötü* olacak.

Karda diz çökerek bileklerimi bağlamaya başladı, yüz ifadesi acımasız ve öfkeliydi.

Eğer şimdi kaçmazsam, öleceğim.
Ona tekme atıyorum, botum kalçasına sertçe iniyor. Sallanmıyor bile.
Bileğimdeki düğümleri sıkıyor ve bıçak gibi saplanan acıyla
haykırıyorum. Diğer ucunu eyerine geçirirken dudakları inceliyor.

"Hayır." *Lütfen*. "Hayır, hayır, hayır." Neredeyse anlamsızca
mırıldanıyorum, gözlerimden birkaç damla yaş süzülüyor.

Sırtımda iki açık yara var ve gece havası o kadar soğuk ki giysilerimi
parçalıyor ve cildimi yakıyor.

"Bunu *neden* yapıyorsun?" Bu soru neredeyse bir hıçkırıktır.

Pestilence bana ters ters baktı. "Bu kadar yakın zamanda ne yaptığını
unuttun mu?"

Ben mi?" İpi bir kez çeker. "Yukarı."

Ayağa kalkamıyorum. İçimde kalkacak güç yok.

Atlı, emirlerine uyup uymadığımı görmek için etrafta dolaşmıyor. Atına
biniyor ve başka bir tıkırtı sesi çıkarıyor.

At tırıs gitmeye başlıyor ve hareket etmek zorunda kalmadan önce
ayaklarımı düzgünce yere basmak için sadece bir saniyem var.

Ve sonra tekrar yola çıkıyoruz.

Bölüm 8

Karanlık ve soğuk gecede ne kadar yol aldığımızı bilmiyorum, sadece sonsuzmuş gibi geliyor. Ellerim uyuşmuş, bacaklarım soğuktan kaskatı kesilmiş ve sırtım, yaralarımın et yaralarından daha fazlası olduğunu düşünmeme neden olan garip, acı verici şekillerde zonkluyor.

Yine de, Pestilence bizi ileriye götürüyor.

İlk başta atı yavaş hareket ediyor, ama bunun bana merhamet göstermek için olduğunu sanmıyorum. Daha ziyade, acımı mümkün olduğunca uzun süre çekmek için olduğunu varsayıyorum. Yavaş yavaş at hızlanmaya başlıyor, tırıs koşusu dörtlü koşusuna dönüşene kadar.

Bir süre daha devam edeceğim. Bu kadarını söyleyebilirim. Her şeye rağmen bir şekilde devam ediyorum.

Ama bu alçak ölümsüz yaratık dışında hiç kimse sonsuza kadar devam edemez. Uykusuzluk, az yemek, soğuk, yaralarım ve yorgunluğum -Hepsi beni yıprattı.

Ayağım takılıyor, karla kaplı yola düşüyorum ve kalkamıyorum. Bileklerim başımın üzerinde sarsılıyor, bunun gücü en az bir kolumu yuvasından çıkarıyor.

Şimdi çığlık atıyorum. Şimdi kendimi kaybediyorum.

Vücudum yanıyor ve insan bu tür bir acıdan delirebilir.

Bu kadar acı çekebileceğimi bile bilmiyordum ve Tanrım, Tanrım, Tanrım, lütfen durdur şunu, sevgili atlısını vurduğum için özür dilerim, sadece durdur şunu.

Ama durmuyor. Eğer Tanrı'nın bir merhameti varsa, bunu benden esirgemez.

Karda sürükleniyorum ve soğuk o kadar acıtıyor ki yakıyor. Giysilerim beni ne kadar korursa korusun, uzun sürmüyor. Buzlu yolu sırtımda hissedebiliyorum ve ıstırabımın nerede bitip nerede başladığını bilmiyorum. Tek bildiğim bundan daha kötüsüne katlanmadığım.

Boğazım yırtılana kadar çığlık atıyorum. Kollarım bedenimden kopacak. Bunun bitmesinin başka yolu yok. Ve ben çok fazla

Benden uzaklaştırmalarını *umduğum bir* acı, böylece kan kaybından ölebilirim ve bundan daha çabuk ölebilirim.

Böyle bir şey olmaz.

Acı, acı ve acı, çok fazla lanet acı var. Ateş olmamasına rağmen yanıyorum, yanıyorum ve durmasını sağla, lütfen durmasını sağla, lütfen, lütfen, lütfen-

Bölüm 9

Omuzlarımdan birinde şiddetli bir ağrıya ANINDA UYANIYORUM. Eller beni bıraktığında ve acının bir kısmı azaldığında haykırıyorum.

Etrafımdaki dünya odak dışı, sadece renklerden oluşuyor ve vücudum en korkunç şekilde zonkluyor. *Neden* her şey acıyor?

Etrafımdaki renkler, bir yüzü seçebilmem için yeterince keskinleşmeye başlıyor. Bir melek üzerimde beliriyor, yüzü hala biraz bulanık.

Cennette miyim?

Cennetteysen acı hissetmeli miyim?

Uzanıp titrek bir elimle meleğin yüzünü kavıyorum, bileklerim kanlı ve parmaklarım mor. İrkilerek elimden uzaklaşıyor.

"Öldüm mü ben?" Sanırım soruyorum ama melek cevap vermiyor.

"Benimle kal," diye mırıldanıyorum. El yordamıyla bir el arıyorum.

Aradığım şeyi bulduğumda, parmaklarımı ona geçiriyorum. "Lütfen."

O kelimeyi söylememem gerekiyordu.

Neden o kelimeyi söylememem gerekiyor?

Yalvarmakla ilgili bir şey, ama şimdi tam olarak

hatırlayamıyorum... Her şey benden gittikçe uzaklaşıyor.

Sıkıca tuttuğum eli sıkıyorum. "Benimle kal," diyorum tekrar.

Ama melek ve dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor.

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum, üstümdeki patlamış mısırdan tavana bakıyorum. Bir an için hayatım normale dönüyor, zihnim hafızadan arınıyor.

Biri elimi sıktı ve ben şaşkınlıkla başımı çevirdim. Ve sonra onu gördüm.

Çılgılık atıyorum.

Başında gururla duran altın tacıyla Pestilence'ın takındığı o baştan çıkarıcı surattan daha korkunç bir şey -hiçbir şey- yoktur.

Elimi yakar gibi bıraktığında, o herifin *elimi tuttuğunu* fark ediyorum. Bunun beni neden kör edici bir öfkeyle doldurduğunu anlamam bir saniye daha sürüyor.

Atlıdan kaçıyor. Sirtına oklar. Atına bağlandı ve koşmaya zorlandı. Düşüyor. Sürüklenme. Acı. Ölmek.

Hatırlayınca nefesim kesiliyor ve şimdi acımın tüm gücü ortaya çıkıyor. "Ben ... yaşıyorum."

Yaşadığım onca şeyin ışığında bu imkânsız görünüyor. Sanki parçalanıyormuşum gibi hissettim.

"Acı çekmek yaşayanlar içindir," diye cevap veriyor Pestilence oturduğu yerden. Bulunduğumuz odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Burası başka bir misafir odası, muhtemelen Pestilence'in istila etmeye karar verdiği başka bir evde.

Ellerim altımdaki yıpranmış çarşaflara dalıyor. Beni bu odaya getirdi ve yatağa yatırdı ve muhtemelen o zamandan beri buradayım.

Bu senaryonun beni tamamen dehşete mi düşürdüğünü yoksa korkumu mu hafiflettiğini bilemiyorum.

Ölmeme izin vermedi. Sadece daha fazla acı çekebilmem için iyileşmeme izin vermeye niyetli.

Kendimi yatakta yukarı itiyorum, sırtımda alevlenen şiddetli ağrıya karşı bir çığlık atıyorum.

"Neden buradayım?"
diye sordum. "Ölmene
izin vermeyeceğim."

Yine, beni kurtarmasının bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu bilmiyorum.

Belli ki bu bir lanet, seni aptal sürtüğ. Kıcını romantikleştirmek için seni kurtarmıyor.

"Beni vurdun, sonra bağladın ve karda sürükledin." Bu kelimeleri söylemek bile içimde bir ürperti yaratıyor.

Mavi gözleri sabit bir şekilde üzerimde.

"Ben yaptım." Bir omzumu
döndürüyorum, eklemim ağrıyor.

"Kolum yuvasından çıkarıldı," diyorum, o dayanılmaz hissi hatırlayarak.

Uzun bir süre bana bakıyor, lanet olası bir melek gibi görünüyor, sonra başını sallıyor.

Kendime bakıyorum. Gömleğim gitmiş, yerine bir yabancınıninki gelmişti - cıfcaflı çiçek desenlerine bakılırsa, modası geçmiş bir gardırobu olan iri yarı bir kadın.

Biri beni üstsüz görmüş. Gözlerim bana pasif bir şekilde bakan Pestilence'a kayıyor.

Muhtemelen oydu, yani artık hem vajinamı hem de göğüslerimi gördü.

Ugh. Neden ben?

Elimi hareket ettiriyorum, hareket kısıtlanmış hissediyorum. Bir kolumu geriye ittiğimde bileklerimin yumuşak beyaz ketenle bağlandığını fark ediyorum. Bandajlardan birini parmaklıyorum.

Pestilence benimle ilgilenmiş miydi?

Sırtımdaki ok uçlarını nasıl acımasızca çıkardığını hatırlıyorum.

Hiçbir yolu yok ...

Sırtımdaki korkunç zonklama dikkatimi dağıtıyor. Baskıyı biraz azaltmak için öne doğru oturuyorum ve kumaşın karnımın derisine battığını hissediyorum.

Gömleğin kenarını kaldırarak, bileklerim gibi kat kat bandajlarla sarılmış olan gövdeyi seyre diyorum.

Başparmağımı çarşafın üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu kim yaptı?" Pestilence bana okunamayan bir bakış fırlatıyor.

"Sen mi?" Sonunda sordum.

Korku ve utançla kanımın derimin altında yandığını hissediyorum ve... giysilerimi yırtıp beni onaracağı düşüncesiyle başka bir şey. Yaralarımı temizlediğini ve pansuman yaptığını hayal etmeye çalışıyorum ama yapamadığımı fark ediyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

Dudakları ince. "İyiliğimi unutma."

"Senin iyiliğin mi?" İnanamayarak söylüyorum. "Sen ki, seni bu yaralar."

Ve bunu beni kırana kadar tekrar tekrar yapacaksın.

Bana acı çektireceğine söz verirken haklıydı. Üst dudağı sanki yüzünü buruşturmakla savaşıyormuş gibi kıpırıyor.

Pestilence ayağa kalkıyor, iri gövdesi üzerimde beliriyor. "Bir daha kaçmaya çalışma ölümlü," diye uyarıyor ve sonra odadan çıkıyor.

"PESTILENCE!" Beş milyarıncı kez bağıriyorum.

Durup

dinliyorum.

Hala bir şey yok.

Elbette beni iki nokta beş saniye içinde kaçarken yakalayabilir, ama ona gerçekten ihtiyacım olduğunda, hiçbir yerde bulunamaz.

"Pestilence!"

Uzaktan bir inilti duyuyorum ve bu beni çok çabuk ayıltıyor.

Burada yaşıyan başka biri mi var?

Ağır ayak sesleri bu düşünceyi yarıda keser. Kapı açılır ve Pestilence masallardan fırlamış bir prens gibi görünür.

Gözleri önce yatağa, yani benim olmam gereken yere gidiyor, sonra yere, yani benim olduğum yere düşüyor.

"Yataktan çıkmış ne yapıyorsun, insan?" diye soruyor, bana şüpheyile bakarak.

Çünkü tekrar kaçmayı denemeye çok hazırım.

"Yardıma ihtiyacım var." Bunu söylemek gururumu bir hayli incitıyor.

Kaşları çatılır ve odanın içinde bir adım daha atarak kapıyı arkasından kapatır.

"Geçmişimiz göz önüne alındığında, size böyle bir şey teklif etmekte isteksiz olduğumu anlıyorsunuzdur."

Geçmişimiz. Bir şekilde aramızda bir destan varmış gibi konuşuyor.

"Biliyorum," diyorum.

Devam etmemi bekliyor. Ama şimdi o buradayken, havalı bir erkek model gibi görünürken, sinirlerim biraz bozuluyor.

"Hımm," diyorum yerde kıpırdanırken, sırtım acı içinde bağılıyor, "tuvalete gitmem gerekiyor." Bu teknik olarak ondan tuvalete gitmeme yardım etmesini istediğim diğer zamanlardan farklı değil ama yine de öyle, çünkü artık bağılı değil yaralıyım ve zayıflığım kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor.

Bu yüzden burada yerde oturuyorum. Yataktan kalkıp kendi başıma banyoya gitmeye çalıştım. Ne kadar güçsüz olacağımı ya da yaralarımın ne kadar keskin ağrıyacağını hesaba katmamıştım.

Vazgeçmeden önce kapının yarısına kadar gelebildim. Ve şimdi buradayız.

Uzun bir süre Pestilence tepki vermedi. Sonra sessizce bana doğru geliyor. Yanımda diz çöktüğünde biraz gerildim. Yardım istediğimi biliyorum ama şu anda bile bana çektirdiği onca acıyı hatırlamadan edemiyorum.

Kaderin korkunç bir cilvesi ki beni bu duruma düşüren kişiye bağımlı olmak zorundayım.

Pestilence'ın kolları bedenimin altından kayıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Bu hareketle içime saplanan keskin acıyla irkildim. Sonsuzluğuma

aşağılanmış bir halde, sırtındaki baskıyı biraz hafifletmek için kollarımı atlının boynuna doladım.

Bu pozisyon beni atlının ağzına rahatsız edici bir şekilde yaklaştırıyor ve üst dudağının alt dudağından daha dolgun olduğunu fark etme talihsizliğini yaşıyorum.

Beni hiç konuşmadan banyoya götürüyor ve pantolonum hala üzerimde olmasına rağmen tuvalete bırakıyor. Alt yarımı kaplayan kotu parmaklıyorum. *Anne kotu* giyiyorum, diğer bir deyişle pantolon dünyasının minivanları. Bunları kesinlikle kendim giymedim.

Bu da demek
oluyor ki...

Süvari kadın eşyalarımı tekrar gördü.

Söz konusu atlı üzerimde beliriyor. "Tekrar kaçmaya çalış-" "Evet, evet," diyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Pestilence kaşlarını çatıyor ve banyodan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Hiçbir yere gidecek durumda olmadığımı biliyor olmalı, yoksa beni burada yalnız bırakacağından şüpheliyim.

Ya da tekrar topallayarak kaçmaya çalışırsan seni tekrar vurabileceğini biliyor.

Tuvalete gidiyorum, arkamdan sifonu çekiyorum.

"Pestilence!" İşim bittiğinde, ellerimi durulamayı başardığım tezgâha ağır bir şekilde yaslanarak sesleniyorum.

İçeri girdiğinde kollarına yığılıyorum.

Bu kez kollarımı boynuna doladığımda, kendimi aşağılanamayacak kadar acınası hissediyorum.

Odamın kapısını iterek açtı ve beni tekrar yatağa yatırdı.

"Bana uyumayı yasakladığını sanıyordum," diyorum, ellerini altımdan çekerken.

Ona bu kadar yakinken gözlerinin kristal mavisini görebiliyorum. Açık bir günde gökyüzünün rengindeler. Tepelerinde tacı duruyor, onu görmek kim olduğunu hatırlatıyor.

Gözleri kısılır ve zaten büzülmüş olan ağzı aşağıya doğru döner. "Beni yaptığım iyiliklerden pişman etme."

Bence bu kelimenin ne anlama geldiğini yeniden değerlendirmesi gerekiyor.

Cevap vermeye fırsat bulamadan odadan çıkıp gidiyor ve ben bir kez daha yalnız kalıyorum.

Yataktan kendi başıma kalkacak kadar güçlenmeme daha İKİ gün var.

O zamana kadar, Pestilence beni beslemeyi (ve yemek seçimlerine bakılırsa, insanların gerçekte ne yediğı hakkında hiçbir fikri yok) ve beni tuvalete götürüp getirmeyi üstlendi.

Başka bir deyişle, çok iyi zaman geçirdim.

Olmadı.

Atlı benimle ilgilenmediğinde zamanımı uyuyarak geçiriyordum. Uyuyarak ve ailemin yakınımda, ulaşamayacağım bir yerde durduğu, bana mırıldandıkları, bazen bağırdıkları ve sonunda gözden kaybolmadan önce zayıf bir şekilde öksürdükleri garip rüyalar görerek.

Şimdi titrek bacaklarımla koridora çıkıyorum ve nihayet hareket edebilmenin heyecanını yaşıyorum. Normale döndüğümünden falan değil. Hâlâ her yerim ağrıyor, ciğerlerim bile ve yataktan çıkmamam gerekiyor ama çiğim geldi ve Pestilence'a bayrak çekmekten yoruldum.

Ancak tuvaleti kullandıktan ve ağırlığımca su içmek için başımı banyonun lavabosuna daldırdıktan sonra, içinde kaldığım evi keşfetmeye karar veriyorum.

Banyodan çıktığımda, dinlemek için bir dakika ayırıyorum. Eğer atlı yakınlardaysa, varlığını belli etmez. Ama öyle olduğundan şüpheliyim. Artık ikimiz bir tür rutin oluşturduğumuzdan, adını bağırp çağırdığım ve onun sadece bazen geldiğı bir rutin, bu evde gerçekten dolaştığı tek zamanın bana yiyecek ve su getirdiğı veya banyoda bana yardım ettiğı zamanlar olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Benimle ilgilendiğı gerçeğini düşünmeyeceğim. Beni sırtımdan iki kez vurduğunu, sonra da acıdan bayılana kadar karda sürüklediğini hatırlayacağım. Hâlâ kasabadan kasabaya dolaştığını, vebayı da beraberinde getirdiğini ve beni de yanında sürüklediğini hatırlayacağım.

Biz düşmanınız, açık ve net. Onu vurduğumdan beri bunu unutmadı. O zamandan beri ne kadar yardımcı olursa olsun, ben de bunu unutmadığımdan emin olmalıyım.

Bir uğultu dikkatimi tavana çekiyor. Tepede bir ışık usulca parlıyor. Bu evde elektrik olduğunu ilk o zaman fark ediyorum, bugünlerde bir ev için lüks. Şanslı örekler. Yaşadığım dairede hiç yoktu. Benim için hep yağ lambaları ve fenerler vardı.

Koridorda yürüyorum, oturma odası gibi görünen yere ve ötesindeki mutfağa doğru ilerliyorum. Artık en acil ihtiyaçlarım karşılandığına göre, daha keskin olan diğer ağrıların altında boş midemin çarpıntısını hissedebiliyorum.

Bu noktada her şey, Pestilence'ın bana getirmeyi düşündüğü hardal ve pişmemiş makarna gibi garip yiyecek kombinasyonlarından daha iyi olacaktır. Sadece tahmin yürütüyorum ama tahmin etmem gerekirse, atlinin insan mutfağına pek aşina olmadığını söyleyebilirim.

Buranın havasında bayat bir tat var, sanki sıcakta çok uzun süre kapalı kalmış ve bozulmaya yüz tutmuş ürünler gibi.

İki yanımdaki duvarlara asılı resimler dikkatimi çekiyor. Aile fotoğrafları. İçim daralıyor. Kıyametin en bariz dehşetine kapılmak ve bundan etkilenen insanların da tıpkı benim gibi aileleri olduğunu unutmak çok kolay.

Gözlerim fotoğraftan fotoğrafa geçiyor, resimler sırayla dizilmiş. Önce utanç verici bebeklik fotoğrafları - anne babanızın size çıplak poz verdiği ve siz büyüyene kadar çok sevimli olduğunuzu düşündükleri, sonra da arkadaşlarınızın rastladıklarında dalga geçtikleri türden.

Bu fotoğrafları yeni yürümeye başlayan tatlı çocuk fotoğrafları, ardından da ilkokul çocuklarının dişsiz sırtışları takip ediyor. Kaçınılmaz olarak bunlar, kadının taktığı büyük dantelli yaka, kocasının gözlerini daha da boncuklaştıran dev bifokal gözlükler ve iki oğlunun kefal benzeri saç kesimleri arasında bir şekilde modası geçmiş görünen aile fotoğraflarına dönüşür.

Çerçeveye dokunuyorum, manzara karşısında biraz gülümsüyorum. Bu iki çocuk şimdi kaç yaşında? Otuzlarında mı? Kırklarında mı? Kendi aileleri var mı?

Fotoğraflar koridorun sonunda aniden durdu ve ben oturma odasına adım attım.

Yutkundum.

Lacivert bir koltukta uzanmış, üzerinde sadece bir çift boxer olan bir adam var ve onda çok yanlış bir şeyler var. Kıyafetlerinin örtmediği her yerde, derinin altından yüzlerce küçük yumru çıkıyor. Dehşetle bu yumruların bazıları yarılmış, kan, irin ve boğazımda safra tadı bırakan diğer kaygan şeyleri ortaya çıkarmış.

İtfaiyeci olarak geçirdiğim birkaç yıl boyunca pek çok rahatsız edici şey gördüm ama böylesini görmemiştim.

Havada daha önce fark etmediğim iğrenç bir koku var. Enfeksiyon çürüğü kokusu.

Ateşi var.

Utanç verici bir yanım bu adamdan olabildiğince uzaklaşmak istiyor. Şüphesiz bulaşıcıdır.

Sen ilk müdahale ekibindensin Burns. Sonunda bunun anlamı bu. Fedakarlık ve gerekirse ölüm.

Gözlerim tekrar adamın yüzüne kayıyor. Saçları griye karşı savaşını kaybetmekte olan donuk bir kahverengi ve yüzü, bir insanın kırklı yaşlarında cildinin almaya başladığı o yıpranmış, gergin görünümüne sahip. Kan çanağına dönmüş gözleri, göğsü belli belirsiz inip kalkarken bana kayıtsızca bakıyor.

Yüce Tanrım, hala yaşıyor.

Bölüm 10

PESTILENCE bunu görmemi istedi. Kendi adımı bildiğim kadar eminim. Beni fiziksel olarak incitmek, onu öldürmeye çalıştığım için aldığım cezanın sadece bir parçasıydı. Bu da diğer kısmı. Ölümü en iğrenç haliyle izlemek.

Hayır, sadece izlemek için değil. Ve sadece durdurmak için güçsüz olmak değil, aynı zamanda bir suç ortağı gibi Pestilence'a eşlik etmek, hastalığın yayılmasında bir rol oynamamı sağlamak.

Bu veba hakkında duyduğum tüm hikâyeleri hatırlamaya çalışarak adama bakıyorum.

Haberlerde yumrulardan bahsediliyordu. Nasıl şişip vücudun her santimini kaplayabildiklerinden. Ve hastalığın son aşamalarına doğru, kişinin vücudu içten dışa doğru çürürken olgunlaşmış meyve gibi nasıl patlayıp açıldıklarından.

Buna *nekroz* diyorlar - organizma hala yaşarken vücudun çürümesi.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bundan acı çekiyor olmalıydım. Hayır, ölmüş olmalıydım. Bunun yerine, bu adamın buna yenik düşmesini izleyecek kadar sağlıklı ve hayattayım.

Onu tekrar içeri aldım, açık yaraları ve her şeyiyle. Bu tür bir ölümün modern dünyada işi yok. Eski korku filmlerine ve Ortaçağ Avrupası masallarına ait bir şey bu. Burada değil, yakın geçmişte arabaların çalıştığı, uçakların uçtuğu, telefonların aradığı ve internetin var olduğu bir yerde.

Ama modern dünya yok oldu. Atlıların gelişini takip eden aylarda öldürüldü. Ve şimdi herkes, neredeyse her şeyimizi kaybettiğimiz bir çağda hayata devam etmek için çabalıyor.

Kaçmak istesem de ileriye doğru kararsız bir adım atıyorum. Ben bir itfaiyeciyim, lanet olsun. Her gün korkunç şeyler görmeye alışkınım. Görmeye ve *düzeltmeye*.

İleriye doğru adım atıyorum, adamın kayıtsız gözlerinin beni nasıl izlemeye çalıştığını fark ediyorum. Canlı ve farkında.

Önünde çömelıyorum, amonyak ve insan dışkısı kokusu alıyorum. Pestilence tuvalete gitmeme yardım ediyor olabilir ama ev sahibimize -ya da bu adam her kimse ona- pek de iyi davranmıyor.

Yine tereddüt ediyorum. Bir parçam yardım etmeye çalışarak adamı daha fazla inciteceğimden endişeleniyor. Bu süreçte hastalığı kapma ihtimalimin yüksek olduğundan ve bunun iyi bir yol olmadığından bahsetmiyorum bile. Ama sonra, bu adamdan daha uzun süredir Pestilence'ın yanıdayım. Zapt edildim, vuruldum ve karda sürüklendim ve hala hayattayım - canlı ve Ateş tarafından dokunulmamış.

Her nasılsa, beni atlamış.

Ama olmamış olsa bile, şimdiye kadar bundan kaçınmayı başarmış olsam bile, en kötü ne olabilir ki? Acı mı çekeceğim? Kadere meydan okuyorum, bana şu ana kadar çektiklerimden daha kötüsünü yaşatacak. Ya ölürsem? O zaman en azından atlinin varlığına daha fazla katlanmak zorunda kalmam.

Her şeyde bir hayır vardır.

Adamın önünde çömelip elini tutuyorum. Dokununca sıcak geliyor.

Kuru boğazını çalıştırıyor ve başını sallamak için zayıf bir girişimde bulunuyor. "Bana... touch... me... Siccc," diye fısıldıyor.

Elini sıkıyorum. "Sorun yok," diyorum nazikçe. "Sana yardım etmek için buradayım."

Gözlerini kapatır. "Alill ... dea ..." Yüzünü buruşturarak inliyor. "Ben... lassst."

Midem bulanıyor. Bu çürük kokusu sadece ondan gelmiyor olabilir. Başka insanlardan da geliyor olabilir... artık sadece *ceset olan insanlardan*.

İyileşmeye çalıştığım onca zaman boyunca evde başka insanların olduğunu fark etmemiştim.

Çoğunda uyuyordun, kendime hatırlatıyorum.

... Yine de belki de fark *etmiştim*. Belki de tüm ateşli rüyalarım aslında ateşli rüyalar değildi, ben uyurken odama süzülen seslerdi, zihnimin yüzleştirdiği seslerdi.

Dikkatim önümdeki adama dönüyor. Burada yaşayan başka kim varsa hastalanıp ölmesini izlemek zorunda kalmış. Ve aklının bir köşesinde, ona bakacak kimse olmadan en son öleceğinin farkında olabilirdi.

Elimin tersini önce alnına, sonra boynuna koyuyorum. Yanıyor. Ve şimdi yumruların ve açık yaraların ötesine baktığımda

vücudunu bir groteskliğe dönüştürdü, dudaklarının yarıldığını ve kabuk bağladığını görebiliyorum.

Aniden ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. Bir el havlusu alıp mutfak musluğunun altına tutuyorum. Sonra dolapları karıştırıp boş bir bardak ve bir şişe Red Label çıkarıyorum.

Bardağa su doldurduktan sonra eşyaları oturma odasına götürüyorum, bu evde benim yatağım varken bu adamın olmadığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu Pestilence'ın işi miydi? Bu adamın mı?

Eşyalarımı kanepenin yanında duran sehpanın üzerine bıraktıktan sonra ıslak havluyu alıp adamın yüzünde ve boynunda nazikçe gezdirmeye başlıyorum. Titizlikle vücudunda aşağı doğru ilerliyor, dokunulduğunda acı veren yumru ve yaralardan elimden geldiğince kaçınmaya çalışıyorum.

Sehpadan bir bardak su ve bir şişe Red Label alıyorum. İkisini havaya kaldırarak, "Hangisini tercih edersin?" diye soruyorum.

Bir saniye bile düşünmedi. Adamın gözleri viskiye gidiyor.

"İyi seçim."

Su bardağını halının üzerine boşaltıyorum -çünkü veba dolu bir evde su birikintisi kimsenin umurunda olmaz- ve yarısına kadar likörle dolduruyorum.

Bir elimi adamın sırtının altından geçirerek, eforla uyanan kendi ağrılarımı ve sızılarımı görmezden gelerek, yutkunması için vücudunu yeterince yukarı kaldırıyorum. Diğer elimi kullanarak viski bardağını dudaklarına götürüyorum.

Sıvıyı beş katı yutkunmada bitiriyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor ve sesi daha güçlü çıkıyor.

Yine fincanı yarısına kadar dolduruyorum ve yine içiyor. Ve sonra bir kez daha.

Beni hastaneye göndermeye yetecek kadar alkol var, ama sanırım mesele de bu. Bu salgını yenmenin yolu yok. Bu şeyin öldürme oranı yüzde yüz. Bu noktada ikimizin de yapabileceği tek şey bu adamın acısını dindirmek.

Üçüncü bardağı da boşalttıktan sonra tekrar şişeye uzanıyorum ama elini hafifçe yukarı kaldırıyor. *Daha fazla değil.*

"Teşekkür ederim," diye hırıldıyor.

Boğazımdaki kalınlığı yutarak başımı sallıyorum. Onun yanan elini alıp kendi ellerimin arasında tutuyorum. "Kalmamı ister misin?" diye soruyorum. *Son birkaç saatin için bir şey eklemeye zahmet etmiyorum.* Ölümü gözümün önüne getirsem bile, onu ismiyle tanıyamıyorum.

Adam gözlerini kapatıyor, vücudu viskinin etkisiyle çoktan gevşemiş durumda ve elimi bir kez sıkıyor, ben de bunu evet olarak algılıyorum.

Başparmağım teninde daireler çiziyor ve usulca Poe'yu okumaya başlıyorum. "Lo! Ölüm kendine bir taht kurmuş, yabancı bir şehirde, tek başına yatıyor..."

"Denizdeki Şehir" in sözleri içimden fırlıyor, uzun zaman önce okuyup ezberlediğim sözler. Şiiri okumayı bitirdikten sonra Lord Byron'ın "And Thou art Dead, as Young and Fair" şiirini ve ardından *Macbeth'ten* birkaç pasajı, oradan buradan topladığım şiir ve düzyazı parçalarını alıntılar yaparak devam ediyorum. Dünya bu şairleri umursamayı uzun zaman önce bırakmış olabilir, ancak ölümsüzleşmiş sözleri şimdi her zamankinden daha uygun.

Yanımdaki adam yine gözlerini açmıyor ama arada bir başını hafifçe bana doğru eğerek dinlediğini belli ediyor.

Bir noktada bana dönmeyi bıraktı. Başını salladığında hırıltılı nefesleri yavaşlıyor. Topuklarımın üzerine oturup elini tutuyorum ve göğsünün inip kalkması kaybolana kadar onu izliyorum. O zaman bile elini tutuyorum, teni soğumaya başlayana kadar bırakmıyorum.

Adını hiç öğrenemedim. Elini tuttum ve acısını hafiflettim ve vebadan delik deşik olmuş bedeninin görüntüsü ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak ama adını asla öğrenemedim.

Bu beni rahatsız edecek.

Bir hevesle Red Label şişesini aldım ve birkaç yudum içtim. Şişeyi kolumun altına sıkıştırıyorum. Ona tekrar ve yakında ihtiyacım olacağını zaten biliyorum. Kuşkusuz önümde daha fazla işkence olacak.

Ne de olsa acılarım daha yeni başlıyor.

Bölüm 11

İsimsiz adam öldükten sonra bir saat geçmeden ayrılıyoruz. Pestilence bir eli omzumda, altın yayı ve oku gözümün önünden hiç ayrılmadan beni dışarı çıkarıyor.

Sadece bana neler yapabileceğini hatırlattı.

Atı bizi bekliyor, dizginleri hiçbir şeye bağlı değil, sanki yaratığın efendisini beklemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi orada öylece duruyor.

Pestilence heybelerden birine tıktırılmış olan ipi kapıyor. İpi çözerek bir ucunu hâlâ sargılarla kaplı olan bileklerime doluyor.

Bağlı ellerimi görünce tüm ağırlarım ve sızılarım geri geldi.

Tekrar koşuyorum. Bilmem gerekirdi.

Ancak diğer ucunu eyerinin arkasına bağlamak yerine, kemer halkalarından birine geçiriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu beklenmedik bir şey.

Pestilence bana dönüp gövdemden iki yanından tutarken gözlerimi kaçırmaya özen gösteriyor. Son iki gündür beni tuvalete götürüp getirmesine rağmen, avuç içlerinin koltuk altlarıma bastırmasıyla hâlâ irkiliyorum. Daha fazlasını yapamadan beni atına bindiriyor. Bir saniye sonra da arkamdan ata bindi.

Pestilence eyere yerleşirken deri gıcırıyor. Zırhına bastırıldıkça artan acıyla bir nefes tıslıyorum. Sol eli etrafımda dolanıyor, eli karnımın alt kısmında yayılıyor. Diğer eli dizginleri tutuyor.

Yakınıma eğiliyor. "Atlarsan," diye uyarıyor, nefesi kulağıma değiyor, "seni yine arkamdan koştururum."

Ondan şüphe duymuyorum ama şu anda tek düşünebildiğim onun bu kadar yakınımda olmasının ne kadar itici ve samimi olduğu.

Pestilence dilini şaklatır ve atı yola çıkar.
Mahşerin atlılarında biriyle gidiyorum. Vay anasını.
Artık dünyanın sonu için ön sıradan yerim var.

Beni çeken tüm ağrı ve sızılara rağmen ata binmek, bileklerim bağlı bir şekilde atın arkasında koşmaktan çok daha iyi bir seyahat aracı.

"Ölüme gerçekten çok yaklaştım, değil mi?" Pestilence'ın zaten yaralı olan bedenimi otoyolda sürüklediği zamana atıfta bulunarak soruyorum.

"Konuşmak zorunda mısın?"

Bu çok hoş.

"Veba yaymak zorunda mısın?"

Cevap vermiyor ama arkamda kara kara düşündüğünü hissedebiliyorum. "Beni neden kurtardın?" Dürtüyorum.

"Seni ben *kurtarmadım*, insan. Seni hayatta tuttum. Arada bir fark var. Ve sana acı çektirmek için seni hayatta tuttum. Bu konuda kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

Göğsüme dokunuyorum. Ödünç aldığım kat kat giysilerimin altında yaralarımı saran bandajlar var.

"Beni hayatta tutmak için çok fazla zahmete girdin."

"Doğru," diyor bir anlık duraksamadan sonra. "Ama sonra seni tekrar tekrar cezalandırmak bana büyük keyif veriyor." Sözleri acı ama yine de-

Onlara inanmıyorum. Tanrım, nasıl da *istiyorum* çünkü ondan nasıl da nefret ediyorum ama ona inanmıyorum. Tamamen değil. Nedenini de bilmiyorum.

Birkaç dakika daha sessizce at sürüyoruz, ben tekrar başlamadan önce vücutlarımız atın yürüyüş ritmiyle sallanıyor.

"Yaraları temizlemeyi ve pansuman yapmayı nerede öğrendin?" diye soruyorum. "Ne fark eder ki?" diyor.

Ona dönüp bakıyorum, rüzgâr yüzündeki birkaç tutam saçı savururken buz mavisi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ne büyük bir güzellik kaybı.

Göz göze geldiğimizde Pestilence'ın çenesi kilitleniyor ve bakışlarını tekrar yola çeviriyor.

"Sanırım öyle değil. Sadece minnettarım." Gerçekten minnettarım. Bu noktada daha kolay bir seçenek olsa da ölmeye hazır olmadığımı fark ettim.

"Umurumda değil," diyor sert bir şekilde.

Onu iyi bir ruh halinde yakaladım.

Hayır.

"Yani..." Öfkesinin karardığını hissedebiliyorum ama devam ediyorum:
"Hastalanmadım."

"Zekice bir gözlem, ölümlü."

"Bu sadece şans mı, yoksa vebanın kime bulaşacağını siz mi kontrol ediyorsunuz?" diye sordum. "Tüm organların sağlam olarak mı doğdun?" diye cevap veriyor.

Yüzünü göremiyorum, bu yüzden bu soruyla nereye varmak istediğini bilmem mümkün değil.

"Evet..." İhtiyatla söylüyorum.

"Güzel," diye yanıtlıyor, "o zaman kafatasının altındakini kullanmanı bekliyorum."

Lanet olsun. Bu hakaret biraz yaktı. "Yani hastalığı kontrol ediyorsun." Buna bir şey demiyor.

"Ve sen beni bundan kurtardın," diye ekliyorum.

"Yine amacımın fedakârlık olduğunda ısrar ediyorsunuz. Bir an bile hayatına değer verdiğimi düşünme. Sen sadece intikamımı almak için hayattasın."

Evet, her neyse.

Atlının hâlâ karnımın üzerinde duran ten rengi eline bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Pestilence'ın nefes verışı onun dünya yorgunluğunu yansıtmayı başarıyor.

"Yani," diye devam ediyorum yılmadan, "nihai varış noktanız neresi?"

Bu tek soru dünyanın dört bir yanındaki insanların peşini bırakmadı.
Pestilence nereye gidiyordu?

"Benim bir amacım yok, insanoğlu," diyor. "Sadece görevim tamamlanana kadar at sürerim."

Hepimiz ölene kadar. Demek istediği bu.

Hepimize bulaştırana kadar atını dünyanın dört bir yanına sürecektir.

Gerçek, midemin çukuruna kaya gibi oturuyor.

Pestilence'ın kolu belime dolanıyor. "Bu kadar boş gevezelik yeter. Sorularınız beni yoruyor."

Bu konuda ona laf yetiştirecek durumda değilim. Bu son yanıttan sonra, onunla gerçekten konuşmak da istemediğimi fark ettim.

Ve böylece ikimiz korkunç, tedirgin edici bir sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz ve bu sırada atlı vebasını yayıyor.

Pestilence bizi bir evde durdurduğunda gündüz yerini geceye bırakıyor. Atlı atından atlarken tek katlı eve ihtiyatla bakıyorum.

Umarım burada yaşayanlar tahliye edilmiştir.

Pestilence bana doğru uzanıyor. Bütün bir gün boyunca karşısında oturduktan sonra, dokunuşundan ürkmemeyi başarıyorum.

Atından inmeme yardım ederken ona bakıyorum. Sizi hem incitmiş hem de sizinle ilgilenmiş birinin yanında savunmasız olmak tuhaf bir duygu. Ellerim bağlı olduğu için, attan inmek kadar kolay bir şey için bile bu şeytani adama güvenmek zorundayım ve her küçük ayrıntıda onun nezaketini, şefkatini aradığımı fark ediyorum. Beni bu duruma düşüren şeytanın ta kendisi olduğunu düşünürsek, bunu yapmam tamamen gülünç ama yine de bunları aramama engel olmuyor.

Pestilence'ın gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve bir kereliğine de olsa genellikle içlerinde olan öfke ve acıdan arınıyorlar. Tabii ki bunu düşündüğüm an, bir kez daha korunaklı hale geliyorlar.

Beni yere bıraktığında bacaklarım neredeyse katlanıyordu.

"İsa, Yusuf ve Meryem," diye yemin ediyorum nefesimin altında. Uyluklarımın içi çiğnenmiş gibi hissediyorum ve uyluk kaslarım ağrıyor.

Cennete bakıyorum. *Anlıyorum Koca Adam, şu anda en sevdiğin kişi ben değilim.*

Atlı yürümeye başlarken bana bir kez daha bakmıyor. Birkaç saniye sonra, beni bağlayan ipin gerilmesiyle bileklerimde bir çekilme hissediyorum.

"Devam et, insan," diye sesleniyor omzunun üzerinden. Bu adamdan ne kadar da nefret ediyorum.

Peşinden topallayarak gidiyorum, ön kapıyı tekmelemesini onaylamayarak izliyorum. Beni içeri çekti.

Gözlerimin karanlık çevremize alışması birkaç saniye alıyor. Oda küf kokuyor, sanki bir süredir kendi suyunun içinde duruyormuş gibi. Bu ve nefesimin önümde buğulanması arasında, normalde burada yaşayan her kimse şu anda gitmiş olduğu açık.

Pestilence bana doğru yaklaşıyor ve ellerimi hoyratça tutuyor.

"Kuralları biliyorsun," diyor düğümleri çözerken. "Kaçarsan iyiliğim sona erer."

Gözlerim Pestilence'ın sadağına kayıyor, omzunun üzerinden bir düzine altın okun tüylü uçları görünüyor. O okların uçlarını hâlâ etimde hissedebiliyorum. Sırtım zonklamaya başlıyor.

"Bu kelimeye gerçekten takılmışsın."

Nezaket.

İyilik, ne parası ne de bunu elde edecek imkânı olan yaşlı bir çift için yakacak odun kesmektir. İyilik, sıcak bir sarılma ya da yumuşak bir gülümsemedir.

Kibarlık buradaki saçmalık değildir.

İp düşüyor ve ben gazlı bezleri ovarken Pestilence'a bakıyorum.

Atlıya son bir kez somurtarak baktıktan sonra şömineye doğru ilerliyorum. Sahipleri odunları, kibritleri ve eski kâğıt parçalarını yerleştirmiş. Onları kaptığım gibi odunları istiflemeye ve çiraları seçtiğim birkaç yere yerleştirmeye başlıyorum. Bu sırada bakışlarını sırtımda hissettiğim atlıyı özenle görmezden geliyorum.

"İşin bitti mi?" Sesleniyorum.

Bir duraklama oluyor. "Neyle, insanla mı?"

"Sırtıma mı bakıyorsun, karnını mı doyurdun?" Sesimden küçümseme damlayarak soruyorum.

"Bunun beni aşağılaması mı gerekiyor?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor. Eğer bana heceletecekse, o zaman... "Evet."

Homurdanıyor. "Bir dahaki sefere beni *iğneleyici* sözlerinle aşağıladığında bunu hatırlamaya çalışacağım."

Küçük geri dönüşünden duyduğu memnuniyeti hissedebiliyorum.

İyiymiş, atlı. Bu sefer beni gerçekten göğüslerinden yakaladın ...

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Zırhı ve tacı karanlıkta parıltıyor. "*Tam* bir sürüngensin," diye not ediyorum.

Kaşları çatılır.

"Açıkça görülmüyorsa, bu da başka bir hakarettir," diye ekliyorum. Tekrar ateşe dönüyorum ve dikkatimi ona veriyorum.

Pestilence bir dakika kadar oyalanıyor ve bir parçam onun orada ne yaptığını merak ediyor. Umarım aşağılanmaktan ölüyordur ama bundan şüpheliyim.

Bir dakika kadar sonra atlı oturma odasını terk ediyor, zırhının şingirtısı gittikçe azalıyor. Bir kapı kapanıyor ve ardından akan banyo suyunun sesini duyuyorum.

Ben de banyo yapabilirim. At ve ter gibi kokuyorum ve kim bilir bandajlarım ne kadar kirli. Ama banyo yapmak bandajlarımı çıkarmak için yardım istemek anlamına geliyor ve şu anda Pestilence'a yalvarmaya hazır değilim.

Kütüklerin arasına sıkıştırılmış kâğıtları yakıyorum, sonra oturup ateşin büyümesini izliyorum.

Yanmış kibriti çektiğimden beri ilk kez adrenalin, korku ya da acıyla beslenmediğim bir an yaşıyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Aktif olarak bana zarar vermeye çalıştığında atlıyla aramdaki ilişkinin ne durumda olduğunu anlamak daha kolay. Sadece sinir bozucu olduğunda o kadar kolay değil.

Uzun bir süre boyunca düşüncelerim amaçsızdı. Kaçışımı planlamak ya da atlıyı etkisiz hale getirmenin yollarını düşünmek için zamanı akıllıca kullanacağımı düşünürsünüz, ama hayır. Zihnim garip bir şekilde boş.

Şöminenin üzerindeki şömineyi kaplayan porselen heykelciklerden oluşan bir koleksiyon var. Boyalı yüzleri teker teker inceliyorum. Bu küçük figürleri toplamak çok özel bir ilgi alanı ve dünyada ne kadar çok insan olduğunu hatırlatan bir başka şey. Şu anda koca şehirler canlarını kurtarmak için kaçıyor.

Kanada'nın tüm ıssız köşelerini hayal ediyorum, her biri şimdi atlının geçmesini bekleyen binlerce yerinden edilmiş bireye ev sahipliği yapıyor. Ölümcül bir köstebek oyunu oynuyoruz ve hepimiz haşaratız.

Anne kotuma ve modası geçmiş gömleğime bakıyorum. Binlerce insanın arasında ailem de var.

Kalbim sıkışıyor. Zihnimin beni neden sürekli onlara geri götürdüğünü bilmiyorum. Vicdan azabı sanırım.

Plana göre hepimiz büyükbabamın Whistler'ın onlarca kilometre kuzeybatısında yer alan av kulübesinde konaklayacaktık.

İçten içe, oraya asla ulaşamayacağımı biliyordum.

"Siz önden gidin," dedim aileme. "Şehri boşaltmayı bitirmem gerekiyor."

Hatırası hala acıtıyor.

"Kahraman olma," dedi babam. "Herkes görev yerini terk ediyor."

"İşimi yapmam gerek."

"İşini yaparsan ölürsün!" diye bağırdı. Hiç bağırmadı. "Bunu bilemezsin."

"Kahretsin Sara, biliyorum. Biliyorsun. Bu şeyin hayatta kalma oranı nedir?"

Hayatta kalma oranı yoktu. İnsanlar ya Mesih Ateşi'nden kaçınır ya da ona yenik düşerlerdi. Bunu ben biliyordum, babam biliyordu, tüm dünya biliyordu.

Bu.

"Birilerinin diğ er ailelere yardım etmesi gerekiyor," dedim.

Babam o noktada dinlemeyi bıraktı. Bu onu açıkça ağılarken gördüğüm tek andı.

Zaten  ld ğ me inanıyor, diye düşündüğümü

hatırlıyorum. Ve Şimdi, anladığı kadarıyla,  l y m.

Dalgınca yanağıma dokunuyorum, orada nem hissediyorum.

"Bu ne sürpriz. Yine kaçmaya çalışacağını düşünmüştüm."

Pestilence'ın sesi karşısında içgüdüsel olarak omuzlarım dikleşti.

Boğazımı temizliyorum, sonra hızla gözlerimi

siliyorum. Beni  zg n görmekten zevk almıyor.

"İnsanlar hakkında pek iyi Şeyler düşünmediğini anlıyorum," diyorum ona dönerek, "ama bu sadece-İsa!"

Odanın diğ er tarafında, saçları hala duştan damlayan, çırılçıplak bir Pestilence durmaktadır.

Bölüm 12

"Aman Tanrım," diye gözlerimi siper ettim, "üzerine bir şeyler giy! Kimse bunu görmek istemez!"

Kaşlarını çattı. "Senin insani edep anlayışın kesinlikle gülünç."

Bu adamın tüm bilgisine rağmen, eğitiminde çok bariz boşluklar var - örneğin, insanları neyin bu kadar rahatsız ettiği gibi.

"Bu, senin kıcını çıplak görmenin kıyamet sırasında yapılacaklar listemde olmadığı gerçeğini değiştirmiyor."

Kötü bir vücut olduğundan falan değil. Yani, eğer şartlar farklı olsaydı.

"Acı çekmeni istediğim halde neden bana bunları söylüyorsun, bu tam bir ikilem" diyor.

"Pantolon giyer misin?" Gerçekten tek istediğim bu.

Bana doğru geliyor, her santimi - *her* santimi demek istiyorum - sergileniyor. Çok yabancı ve güzel olan o parlayan kehribar rengi dövmelelere bakıyorum. Gözlerim devasa omuzlarına ve sivrilen gövdesine kayıyor; bakışlarım daha aşağılara, karın kaslarına iniyor, sonra ...

Belki de sadece ateşin yanında oturduğum içindir, ama aniden kendimi yelpazeleme dürtüsü bastırıyor.

"*Lütfen*," diye yalvarıyorum.

"Senden merhamet dilediğimde, bunu kabul ettin mi?" Bu *çok* saçma.

"Hayır, ama-"

"*Hayır*," diye kabul eder Pestilence. "Ve bu nedenle ben de ricalarınızı görmezden geleceğim."

Yüzünden vurulmanın ve erkek formunun etkileyici bir örneğine bakmanın *tamamen* farklı iki katman olduğu gerçeğini anlamıyor.

Acı çekiyorum. Hayır, onu geç, onlar katman bile değil. Sesteş kelimeler gibidirler; sesleri aynıdır ama tamamen farklı iki anlama gelirler.

"Göze göz adalete gerçekten inanıyorsun," diye mırıldandım.

Burada kesinlikle Eski Ahit'ten kalma bir Tanrı hüküm sürmektedir.

"Cidden sana çıplak bakmamı mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Nereye baktığın seni ilgilendirir." Ateşe doğru adım atıyor ve cidden, *oraya* bakmamanın ne kadar zor olduğunu vurgulayamıyorum bile.

Gerçekten çok *zor*. (Eminim atlı *bu* şakayı anlamamıştır.)

Beynim, Pestilence'ın ateşin sıcaklığını kendini kurutmak için kullandığı gerçeğini yavaş işliyor. Bu da demek oluyor ki bir süre daha burada duracak.

Benim için kaçma zamanı.

Tam çıkmak üzereyken atlı benden önce davranıyor. Dönüyor ve odadan çıkmaya başlıyor, sıkıca sarılmış kasları hareketle dalgalanıyor.

Geri çekilirken omzunun üzerinden, "Kanepeye uzan ve gömleğini çıkar," diye emretti.

Komut karşısında donup kaldım.

O çıplak ve şimdi benden soyunmamı istiyor...

Bu da ne?

Dürüst olmak gerekirse, her şeyden çok şaşırdım. Pestilence doğum günü kıyafetiyle etrafta hoplayıp zıplamaktan mutlu olmasına rağmen, ondan seksi zaman titreşimleri almadım. Bu beni şömine demirini kapmaktan alıkoymuyor. Bir şey yapmaya kalkarsa bu adamın ağzını burnunu kırarım.

Bu fikir beni şaşkına çevirdi.

Atlının ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda gerildim. Bir an sonra oturma odasına giriyor. Siyah giysilerini giydiğini görünce kaslarım bir nebze gevşiyor. Çizmelerini bile giymiş. Eksik olan tek şey altın kıyafeti.

Çıplak kalmakla ilgili tüm tehditlerine rağmen, atlının bu tehdidi yerine getirme becerisi zayıftır.

Bir elinde küçük bir eşya tutuyor.

Pestilence beni gördüğünde duraksıyor, gömleğim üzerimde, elimde demir çubuk.

İç çekiyor. "Öyle olsun." Birkaç uzun adım atarak odayı geçer.

Ona doğru hamle yapıyorum ve tıpkı tüm o aptal korku filmi kurbanları gibi hiçbir şey yapamıyorum. Pestilence elimden sopayı aldı ve

Boynumdan tutup beni kanepeye doğru çekti. Beni kanepeye yüzüstü yatırıyor ve sonra dizini sırtıma bastırıyor.

"İnsanlar," diye mırıldanıyor.

Nefesim kesik kesik geliyor. Çırpınıyorum ama hiçbir yere varamıyorum.

Bir an sonra Pestilence gömleğimin arkasını yırtıp açarken malzemenin yırtıldığını duyuyorum.

Atlının parmakları keten bandajlarımın altından geçiyor, basınç yaralarım uyanırken ani bir acı patlamasıyla sarsılmama neden oluyor ve sonra onları da yırtmaya başlıyor. Sanki kağıt mendilden başka bir şey değilmiş gibi ketenleri parçalıyor.

Bu süreç canımı *acıtıyor*. Pestilence'ın kasıtlı olarak bana zarar vermeye çalıştığını sanmıyorum, ama parmak eklemlerinin her dokunuşu ya da derimi her çekişi yaralarımı alevlendiriyor.

Bir noktada bitiyor. Oturma odasının soğuk havası tenimi öperken tüylerim diken diken oluyor.

Bir duraklama oluyor ve sonra atlının sıcak avucu tenime değiyor. Dokunuşu sadece bir an için orada.

"Otur" diye
emretti. Ne emri?

Ödünç aldığım gömleğimin kalan parçalarını göğsüme bastırarak dediğini yapıyorum.

"Tişörtünü çıkar," diyor, belli belirsiz
sinirlenmiş bir sesle. Titreyerek nefes
alıyorum.

İstedikini yapmak istemiyorum çünkü o çıplaklık konusunda ne kadar açık olsa da ben değilim. Ama şimdi... Vücudumun asfaltta nasıl sürüklendiğini ve Pestilence'ın ona itaatsizlik ettiğim son seferdeki gözlerindeki acımasız bakışı hatırlıyorum.

Karşımdaki bir insan değil. Eğer direnirsem bana daha fazla zarar vermekten çekinmeyecektir.

Direnmekten yoruldum. Bu durdurulamaz güç karşısında işe yaramazmış gibi geliyor.

Gömleğimi silkiyor, kollarımla göğüslerimi örtmek için elimden geleni yapıyorum.

Pestilence'ın eli sırtıma doğru hareket ediyor, parmakları yayılıyor. Dokunuşu nazik ama yine de hissettiğimde sarsılıyorum.

"Bunu önünüze doğru tutun," diyor arkamdan.

Verdiği şeye bakıyorum. Bana uzattığı beyaz bezin gazlı bez olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor.

Bandajlar. Beni *bandajlamak* istiyor.

Sonunda hıçkırık gibi gelen ürpertici bir iç çekiyorum. Tamam, belki de hıçkırıktı. Ve bu hıçkırık hıçkırık bir kahkahaya, o da başka bir kahkahaya dönüşüyor. Sonra gözlerimden yaşlar süzölmeye başlasa ve artık gülüyor muyum yoksa ağlıyor muyum emin olamasam bile gülmeden duramıyorum *çünkü*.

Çünkü.

Çünkü aman Tanrım, bir adamı vurdum ve ateşe verdim ve şimdi bile bunu herhangi birine, hatta kıyametin habercisine bile yapabildiğim için kusmak istiyorum. Ama kabus burada bitmedi. Bağlandım ve öldürdüğümü sandığım aynı ölümsüz yaratığın, hepimizi öldüren aynı yaratığın arkasından koşmaya zorlandım. Sonra sürüklendim ve kolum yuvasından çıkarıldı ve sırtım paramparça olmuş gibi hissediyorum - bacaklarımdan bahsetmiyorum bile - ve bir adamın en korkunç şekilde ölmesini izlemek zorunda kaldım ve şimdi fiziksel olarak aşağılanacağımı düşünürken yama yapılıyorum ve ugh, bu kabus bitmeyecek çünkü Pestilence bildiğimiz hayatı yok etmekle yetinmeyen dinsiz bir psikopat. Yol boyunca benim için bir örnek oluşturmalı.

Artık gülmüyorum ve buna ağlamak denebileceğinden bile emin değilim. Tüm vücudumla hıçkırıyorum, sanki zihnim tanık olduğu her şeyi temizlemeye çalışıyor

"Umarım bundan keyif alıyorsundur," diyorum gözyaşlarımdan arasında.

"Öyleyim," diye cevap veriyor Pestilence neşeyle. "Al." Gazlı bez rulosunu bana uzatıyor. Hâlâ duygularımın etkisiyle titrerken sargı bezini alıp gövdem her tarafına sarıyorum ve sonra geri veriyorum. O yaralarımı sarana kadar ikimiz bunu tekrar tekrar yapıyoruz.

Gözlerimi siliyorum, boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlıyorum. Derin nefes alıyorum.

Her şey yoluna girecek ya da girmeyecek, ama bu da sorun değil.

Konuşmak için kendime güvendiğimde omzumun üzerinden, "Yaptığın şeyi takdir ediyorum ama yaraları temizlemezsem enfeksiyon kapacaklar" diyorum. Yani, bulaşmayabilir de, ama bu bir kumar.

Sanırım bu küçük *nezaket* için *minnettar* olmalıyım. "Buna gerek yok," diyor atlı.

"Gereksiz derken ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini anlamaya çalışarak soruyorum.

"Yaralarınız enfeksiyon kapmayacak."

Onunla yüzleşmek için daha fazla dönüyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gökyüzüne bakıyor, sanki hem Tanrı'yı hem de kırılganlardaki sabrını bulmaya çalışıyor. "Çünkü enfeksiyonun *her* türüsünü kontrol ediyorum."

Ciddi misin? Yani sadece vebaya yakalanmamı engellemekle kalmıyor, enfeksiyonu uzak tutmak için yaralarımı temizlemesi de gerekmiyor mu?

"O zaman neden bandajları değiştiriyorsun?" Tekrar öne dönerek soruyorum.

Pestilence, "Bu kadar büyük bir yaranın düzgün iyileşmesi için bakıma ihtiyacı var," diyor. Gazlı bezi rulodan koparır ve bağlar. "Şimdi bana bileklerini ver."

Bunu yapıyorum, durumdan ve dürüst olmak gerekirse Pestilence'tan garip bir şekilde büyülenmiş durumdayım.

Bileklerimin üzerine eğiliyor, dalgalı altın rengi saçları gözlerinin önüne düşerken eski gazlı bezi çözüyor. Bu açıdan, atlı yürek burkacak kadar masum görünüyor, ki bu bir adam için söylenecek tuhaf bir şey, özellikle de sağlıklı bir öldürme oranına sahip biri için. Belki de bir kez olsun nazik davrandığı içindir ya da nihayet onun (yok denecek kadar az olan) insanlığını görebildiğim içindir.

Eğik başına bakarken kaşlarım çatılıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Acı çekmek yaşayanlar içindir."

Neden farklı bir cevap beklediğimi bilmiyorum. Ve anlıyorum. Ben onu incittim, o da beni incitti. İkimiz de senaryoyu takip ediyoruz. Anlamadığım sadece *bu* an. Benimle ilgilenmesini, bana karşı şefkatli olmasını izlemek. "*Sana acı çektirmek istiyorum* "un ötesinde bir cevap beklemek yeterince tedirgin edici.

Ama başka bir açıklaması varsa da anlamayacağım.

Bölüm 13

BANYOLAR SORUN OLACAK.

Ertesi gün, Pestilence'a bakıyorum, küvet arkamda, kapı onunkinde. İkimiz de yatmaya karar verdiğimiz yeni evdeki küçük bir banyonun içine tıkmış durumdayız.

Son kaldığımız ev gibi bu ev de bereket versin ki boş. Ve bonus: bu evde elektrik var, bu da sıcak su anlamına geliyor, bu da kıcımın *temizleneceği anlamına geliyor*.

Tek pürüz, beni daha önce banyoda yalnız bırakmış olmasına rağmen kaçacağımı düşünen psikopat - cehennem, beni yatak odalarında, oturma odalarında ve mutfaklarda yalnız bıraktı. Ondan kaçma isteğimi kırdığını biliyor. Bu yüzden neden benimle banyoda kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünü anlamıyorum.

"Tamam, gitmen gerekiyor," diyorum karşımdaki dev adam-şeye bakarak.

Kolları altın zırhının üzerinde kıvrılıyor. Süvari kodu, *beni yap bayan*.

"Bunu bilmiyor olabilirsin ama insanlar diğer insanların banyolar." En azından ben öyle olduğunu *sanmıyorum*. Ama belki de toplumun benim bilmediğim cinsel açıdan sapkın bir alt yapısı vardır. Daha garip şeyler de oldu. Önümdeki adam bunun bir örneği.

"Daha uzun bir tasma istiyorsan, bunu kanıtlaman gerekecek," diyor mağrur bir yüz ifadesiyle.

"Peki ya tualete gitmek için beni yalnız bıraktığın diğer zamanlar?"

"Bana itaatsizlik etmek için çok zayıftın," diyor. "Dün gece değildim."

Sadece bana bakıyor.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Çıplak ve sırılsıklam olacağım. Dışarının ne kadar soğuk olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermiyor.

"Memelerimi donduracak kadar soğuk," diye cevap veriyorum yine de.

Tepki yok. Gülmedi bile. Anlaşıldı. Mizah duygusunun olmadığına eminim.

"Lütfen." Utanmadan yalvarıyorum.

"*Lütfen?*" diye yankılanıyor. "Geçmişimizi unuttun mu? Ben yalvardım, sen reddettin." Kapıya yaslanıyor. "İster banyo yap insan, ister yapma ama bu odayı sensiz terk etmeyeceğim."

Banyodan vazgeçmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. İffetli biri değilim, ama uygarlığı sona erdirmeye çalışan yaratığa mallarımı göstermekten de pek heyecan duymuyorum.

Ama sonuçta iş pratikliğe geliyor. Kan, kir ve kim bilir başka hangi vücut sıvılarıyla kaplıyım. Ben bir biyolojik tehlikeyim.

Pestilence'a pis bir bakış atarak sıcak su musluğunu açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Çıplaklıkla bir sorunu yok, pantolonumu çıkarırken kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Onu çırılçıplak gördüğüm anı düşünüyorum. *Utanması gerektiğini bile bilmiyor.*

Bu beni biraz rahatlattı.

Gövdemi kaplayan gazlı beze uzandığımda bir engelle karşılaşıyorum. Pestilence keten bandajları nereye bağladıysa, ulaşamayacağım bir yerdeydi. Atlı kendini kapıdan uzaklaştıran kadar sargıları boş yere çekiştiriyorum.

Ellerimi savurdu ve sırtımı ona döndü. Tam itiraz etmek üzereydim ki, *hışırtyla* çarşafı sırtımdan çekip aldı.

İşini bitirdiğinde kulağıma eğildi. "Bir şey değil." O kapıya dönerken yüzümü duvara dönüyorum.

Banyo neredeyse dolduğunda ve kutsanmış bir şekilde ısıtıldığında, giysilerimin ve sargılarımın geri kalanı gitmişti.

Pestilence'ın gözleri vücudumun üzerinde daha önce olduğu gibi kayıtsız bir şekilde geziniyor. Onun tüm ilgisine rağmen ben bir lamba olabilirim.

Rahatlamalıyım. Bunun yerine benim her kusurumu değerlendirseydi, utancımdan ölebilirdim.

Ancak onun kayıtsızlığı beni hala rahatsız ediyor. Vücudumu gördüğünde etkilenmesini mi istiyorum (iğrenç) yoksa çıplak bir kadın gördüğünde hiçbir şey hissetmemesi mi beni rahatsız ediyor emin değilim. Söz konusu kadın bedeni olduğunda insanların bir dizi görüşü var (çenesini kapatamayan

ve Pestilence'ın tepkisizliği bana sadece onun başka bir şey olduğunu hatırlatmaya yarıyor.

Küvete girdim, su çok sıcaktı. İçime çektim.

Banyonun diğer tarafındaki atlı, yayını ve sadağını bir kenara bırakıp silahlarını yakındaki duvara dayadıktan sonra başını kapıya yaslıyor. Bakışları üzerimde geziniyor, kaba ya da ürkütücü değil ama meraklı ve hafif ilgili.

Acaba tüm bunlar onun için garip ve yeni mi? Kadınlar, çıplaklık, küvetler, akan su, her şey. O sadece bu dünyaya doğmuş ve tüm bunları kanıksamış biri değil.

Suyun sıcaklığını içime çekerek daha da derine batıyorum.

Doğru dürüst banyo yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Çoğu zaman ölümle burun buruna gelmeden önce acele etmem gereken buz gibi bir ıslanma oluyor. Bu gece parmak uçlarım erik gibi olana kadar burada kalacağım.

"Nerelisin sen?" Boş boş soruyorum.

Pestilence'ın gözleri kısıldı. "*Başka bir yerden.*" Tabii ki öyle.

Bir kalıp ev yapımı sabun ve yakındaki katlanmış bir el bezini alıp ayak parmaklarımdan başlayarak yıkanmaya başlıyorum. Vücudumda yukarı doğru ilerliyor, cildimi çiğ ve temiz hissedene kadar ovuyorum. Üzerimden kan ve kir parçaları dökölüyor.

Şampuan ya da saç kremi yok - savurganlık oldukları düşünölüdüğünde çok da şaşırtıcı değil - bu yüzden saçımı sabunla köpürtüyorum, kuruduktan sonra tuhaf hissededeğini çok iyi bilerek parmaklarımla elimden geldiğince ovuyorum.

Kirli olmasından iyidir sanırım.

Ancak diğer her şey temizlendikten sonra isteksizce sırtımı yıkamaya çalışıyorum. Bez sırtıma sürtünür sürtünmez yaralar feryat ediyor. Ne yazık ki, yaşadığım en büyük sorun bu bile değil. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sırtımın büyük bir kısmına ulaşamıyorum.

Ve kıcıımı yırtıyorum.

Pestilence hareket ederken metal şingirtısı duyuyorum.

Küvetin yanında diz çökerken ona dikkatle bakıyorum. Benden bezi alıyor ve bir eli omzumu kavrayarak gerilmeme neden oluyor.

Gözlerimin içine bakıyor. "Bunu yapıyorum çünkü senin zayıf hijyen girişimlerini izlemek acı veriyor" diye uyarıyor.

Dudaklarım aralanıyor ama ben konuşmaya fırsat bulamadan ensemden tutuyor. "Öne eğil."

Tereddüt ediyorum, bana davranış şeklinden rahatsız oluyorum ama sonunda öne doğru eğilip ellerimi baldırlarıma doluyorum.

Parmakları nemli saçlarımı kenara itiyor, dokunuşu kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor.

Sadece soğuk hava, diyorum kendime.

Pestilence yaralarımı temizlemeye başladığında dişlerimi sıkıyorum, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik. Yine de acıyor.

El bezi yaralı etimin üzerinden bir kez daha geçerken, "Senin gibiler ne kadar kolay kırılıyor," diye mırıldanıyor.

Özür dilemeye en çok yaklaştığı an bu ve sanırım yeterince iyi. Yani, en azından benim onu öldürmeye çalıştığım gibi o da beni öldürmeye çalışmadı.

Çünkü o senin acı çekmeni istiyor.

Pestilence işini bitirdikten sonra bezi bana geri veriyor, sonra kapıya dönüp sırtını kapıya dayayarak oturuyor. Yayını alıp kucağına koyuyor, bir kez daha gardiyan oluyor.

Su kirli ve hızla soğuyor ama yine de ayrılmakta tereddüt ediyorum. Pestilence'ın el beziyle ovduğu sırtım hâlâ ağrıyor ve sinirlerim daha da acıyor.

Ona karşı biraz garip hissediyorum. İyi anlamda mı kötü anlamda mı bilmiyorum, muhtemelen kötü anlamda.

Dizlerimi göğsüme çekip yanağımı onlara yaslıyorum. "Hâlâ adımı bilmiyorsun," diyorum.

"İhtiyacım yok," diyor yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak. "'İnsan' gayet iyi."

"Hayır, değil."

Gözleri kısıldı.

"Sara," dedim. "Benim adım Sara."

Kaşlarını çatıyor. "Adının ne olduğunun ne önemi var?" diye cevap veriyor. "Hepiniz aynısınız."

"Vay be, bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini biliyorsun."

Ağzı aşağıya doğru döner. "Siz özel değilsiniz. Hiçbiriniz değilsiniz. Hepiniz aşağılık, vahşi şeylersiniz."

"Bunu binlerce insanı öldüren adam söylüyor." "Bundan zevk almıyorum," diyor.

"Ben de öyle." Yolda kanlar içinde yatan Pestilence'ın anısı, kanlar içinde ama yine de *canlı*, hala dişlerimi sıkıyor.

"Beni kandırabilirdi," diyor.

Zorla bir kahkaha atıyorum. "O zaman insanları okumakta, onları yargılamakta olduğun k a d a r iyi değilsin."

Başını öne eğiyor. "Belki," diye kabul ediyor, "ama o zaman onları okumama gerek yok, değil mi?"

Sadece onları öldürmesi gerekiyor.

Bir süre sessiz kaldık. Atlı yayının esnekliğini inceliyor ve ben de suyun soğukluğunun tenime işlemesine izin veriyorum.

"Bir adın var mı?" diye sordum. "Fatih Pestilence' dışında?" Yayını bir kenara bırakıyor. "Bana isim verilmedi."

Bu ifadede ima edilen, etrafta ona isim *verebilecek* başka birinin olduğu gerçeği üzerinde durmuyorum.

"Neden olmasın?"

Pestilence'ın gözleri benimkilerde keskinleşiyor. "Bir amacım olması için bir isme ihtiyacım yok. Bu güzel yeşil dünyadaki her bir ot için isim talep edenler insanlardır."

Çünkü bir şeyleri adlandırmak onları insanlaştırır. Ve bir şeyi insanlaştırdığınızda, esasen onun varlığını kabul etmiş olursunuz. Ancak atlının mümkün olduğunca çok insanı öldürme misyonu olduğunu düşünürsek, herhangi bir şeyi insanlaştırmakla neden sorun yaşadığını anlayabiliyorum.

Ona bir isim verilmemişti. Aklımda kalmasına izin verdim.

Adama karşı duyduğum yoğun nefret bir yana, bir yanım onun için üzülüyor. Doğru düzgün bir *adı* bile yok.

Mutlu ol Sara. Aksi takdirde, onu insanlaştırma riskine girebilirsin. Ve bu korkunç olmaz mı?

"Yani... sana Pestilence dememde bir sakınca yok mu?" Diyorum. Başını eğdi. "Bu sadece bir isim."

Sadece bir isim. Bir dakika önce isimsiz *olduğu* konusunda ısrar ettiğini düşünürsek ne kadar ironik. Belki de yanlış düşünen benimdir. Pestilence the Conqueror *ona* verdiğimiz isimdi. Geldiği gün göğsüne kazınmış ya da tüm şehirleri katlederken ilan ettiği bir şey değildi.

Atlıya biraz daha bakıyorum. Gözlerimi gerçekten acıtıyor. Güzel erkeklere güvenmemem iyi bir şey. Çünkü bu kesinlikle şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli ve aynı zamanda aralarındaki en kötüsü.

kardeşler, ama dünya onlardan ne bir post ne de bir kıl görmediği için... o en kötüsü olarak kalıyor.

Pestilence ayağa kalkıyor, önce yayını sonra sadağını omuzlarına atıyor.

"Gel," diyor. Raftan bir havlu alıyor ve bana doğru fırlatıyor. Zamanında yakalamayı başaramıyorum ve havlunun büyük bir kısmı suya çarpıyor. "Yıkanmayı bitirdiğini biliyorum," diye devam ediyor, ona attığım kara bakışa aldırmadan, "ve bu tuvaletten çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Burası *tuvalet* değil," diyorum, ayağa kalkıp havluyu üzerime sararak. "Burası bir *banyo*."

Kapıyı açarken başını sallıyor. "Banyo odası." Kelimeyi ikiye bölüyor. "Bu terimdeki ironi benim için kayıp değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece siz insanlar tuvaletinizi banyo teknelerinizin yanına koymanın akıllıca olacağını düşünürsünüz."

Bana mantıklı geldi. Yani, sıçarsın ve sonra yıkanırsın. Bu düzenlemede sevilmecek ne var?

"Nereye koyacaksın?" Saçlarımı havluyla silmek için başımı eğerek soruyorum. Kapıyı açıyor. "Yan yana *olmaz*."

Oh, bu gerçekten çok yardımcı oldu.

"Tabii ki bir çözümünüz olmadan bir sorun hakkında şikayet edersiniz," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, koridorda salına salına ilerliyor. "Bir sorun gördüğünde bunu fark etmek için bir çözüme sahip olmak gerekmez."

"Çözümünüz muhtemelen her yerde tuvalet yakmak olacaktır. Değil mi? 'Onlar aşağılık, iğrenç şeyler. Sadece onlardan kurtulun!'"

Önümde Pestilence kahkahalarla gülüyor. "Sadece bir insan böyle saçma bir çözüm bulabilir."

"*Seninle alay ediyordum!*"

"Alay etmenin aşağılayıcı olması gerektiğini sanıyordum?" diyor bana dönüp bakarken. "Anladığım kadarıyla, türünüzü tuvalete benzeten sizsiniz."

Ugh. Yaptım, değil mi?

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun," diyorum. "Nasıl bir amacın olduğunu anlayamıyorum."

Bu asla bitmeyecek. İkimiz zamanın sonuna kadar böyle dönüp durabiliriz.

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum ve atlıyı kıyafet araması için bırakıyorum.

Ebeveyn yatak odasında bir kadın gömleği, pantolonu ve bunların arasında kalan her şeyi buluyorum. Hepsi biraz fazla kısa ve dar, ama beni aşırı doldurulmuş bir sosis gibi hissettirmeyen bir çift pantolon ve tüm önemli parçaları örten bir gömlek bulmayı başardım.

Giyindikten sonra oturma odasına geri dönüyorum. Atlıyı fark ettiğimde nefesim kesildi. Batan güneşin ışığı pencerelerden içeri süzölüyor, saçları altın gibi parlıyor. Kalbim Sistine Şapeli'nin resimlerini gördüğümde olduğu gibi sıkışıyor.

O kadar şaşırtıcı bir güzellik ki, kendinizi Tanrı'ya fiziksel olarak yakın hissetmenizi sağlıyor.

Tartıştığımızı ve onun düşmanım olduğunu unutuyorum. Bir an için göğüs kafesimin altında garip bir ağrı hissediyorum.

Tanrı'ya çok yakın...

Hepimizin gitmesini isteyen bir Tanrı.

Bölüm 14

"DENE BAKALIM."

"Kesinlikle hayır."

"Hadi, özür dile," diye ısrar ediyorum. "Hayır dedim."

Pestil sonrası sabahlar söz konusu olduğunda, bu sabah harika bir başlangıç yaptı. Güneş etrafımızdaki dünyayı yumuşak pembe bir ışığa boyuyor (çok güzel), ellerim bir kez olsun merhametli bir şekilde bağlı değil ve içlerinde kendi kurtuluş versiyonumu içeren bir termos var.

Pestilence'ı arkamda oturduğu yerden dirseğimle dürtüyorum. "Meraklı olduğunu biliyorsun."

"*Ne bildiğimi* senden daha iyi bildiğimi düşünüyorum." Birileri her şeyi çok abartıyor.

Termosu atlıya yaklaşıtıyorum, itirazları beni hiç caydırmıyor. Yani, teklif ettiğim şey sıcak çikolata. Ayrıca, bu adamın sıvı içip içemeyeceğini gerçekten görmek istiyorum. Şimdiye kadar yiyecek ya da içeceği dokunduğunu görmedim.

Pestilence'ın eli, eyerde beni kendisine doğru tuttuğu kalçama saplanıyor. "Eğer denersem, sessiz olur musun?"

"Hayır, ama gerçekten sessiz olmamı istemediğini biliyorsun."

Sözlerim, gizlice Trixie Skillz adını verdiğim Pestilence'ın atının sürekli *tak tak* sesiyle noktalanıyor. Atın erkek olduğundan oldukça eminim (kontrol etmedim çünkü tanıdığım bazı insanların aksine, birinin mahremiyetine saygı duymak önemlidir), ama önemli değil.

Ben de onun tüm hikayesini çözdüm. Asil küheylan Trixie Skillz, bir zamanlar yoksulluk ve korku içinde bir yaşam sürmüş, Pestilence onu kurtardığında havuç ve tahıl için sokaklarda üçkâğıtçılık yapmış. Şimdi ikisi ayrılmaz bir ikili. Son.

Pestilence termosu benden alıyor ve daha iyi incelemek için kabı kaldırıyor. "Eğer bu zehirse, insan, seni atın arkasına bağlayacağım"

ve seni koşturacağım."

Homurdanıyorum. "Veba, eğer zehir olsaydı, başka bir asfalt masajı yaptırmaktan daha büyük sorunlarım olurdu." Devrilip ölmek gibi sorunlar.

Bana kaşlarını çatıyor, sonra termosu kaşlarını çatıyor. "Bu *rahatsız ediciliği* neden teşvik ettiğimi bilmiyorum."

Çünkü hoşuna gidiyor, demek istiyorum ama istemiyorum. Pestilence'ın bir parçasının -belki de küçük bir parçası, ama yine de bir parçası- benimle arkadaşlık etmekten hoşlanmaya başladığından gerçekten eminim.

Tamam, belki de *hoş görmek* daha iyi bir kelime. Birbirimizden açıkça nefret etmemize rağmen birbirimize tahammül ediyoruz. Garip bir ilişki ama o ölmeyi reddettiği ve beni de öldürmediği için birbirimize mahkumuz.

Pestilence termosun içindeki her şeye göz attıktan sonra termosu dudaklarına yaklaştırır.

Lanet olsun, yapacak! Sonunda bir şeyler içecek!

Atlı tereddüt eder, sonra termosu yanında tutar ve içindekileri boşaltarak ters çevirir.

Bir an aptal aptal ağızlıktan çıkan küçük kahverengi akıntıya bakıyorum, sonra hemen harekete geçiyorum.

"Seni *dinsiz!*" Termosu elinden kaptım. "Sadece şunu söyleyebilirdin *Hayır.*"

"Ben yaptım."

"Bunu kastetmiş olabilirsiniz."

"Ciddiydim."

Sıcak kantini kontrol ediyorum. Hâlâ yeterli miktarda sıcak çikolata var.

Güzelmiş.

Ben sıcak içeceğimi içmeye devam ederken Pestilence'ın eli tekrar yanıma yerleşiyor.

"Neden bir şey yiyip içmiyorsun?" Sonunda sordum. "Çünkü zorunda değilim," diye cevap veriyor sertçe.

"Yani?"

"*Yani?*" diye yineliyor, sesi küskün geliyor. Belki de ciddi olduğumdan emin olmak için bana bakıyor. "Kafam karıştı. İhtiyacım yoksa neden yiyip içeyim ki?"

"Çünkü eğlenceli ve tadı güzel - Milly Teyzemin meyveli keki hariç. O bokun tadı pis bir göt deliği gibi. Ama evet, yemeğin tadı güzel, tıpkı bir dakika önce israf ettiğin sıcak çikolata gibi."

"Söyleyin bana," diyor, "eğer bir insan gibi şımarırsam, nasıl bir insandan daha iyi olabilirim?"

Tanrım. "Her şeyi iyi ve kötü arasındaki yüce bir savaşa dönüştürmesek olmaz mı? Bu sadece yemek."

O kadar uzun süre cevap vermiyor ki, vermeyeceğini düşünüyorum ama sonunda "Bana anlattıklarını düşünceğim" diyor.

Ondan sonra ikimiz de sessiz kaldık. Sessizlikten nefret ediyorum.

Beni yanlış anlamayın, genellikle kendi zihnimde yalnız olmaktan memnunum. Felsefe, edebiyat, tarih ve siyaset gibi konularda her zaman düşünmem gereken şeyler vardır. Ve bu yüce konular sıkıcı hale geldiğinde, vergilerimi zamanında ödemeyi hatırlamak ya da lojistik olarak kibrit kutusu dairemde bir aile buluşmasına nasıl ev sahipliği yapacağımı düşünmek ya da maaş çekimi hangi kullanılmış kitaplara harcayacağımı düşünmek gibi kafamı dolduracak normal bir sürü gürültü var.

Ama şu anda zihnim bir zamanlar olduğu gibi eski, güvenilir bir dost değil. Sessizlik her gürlediğinde, aklım ilgilendiğim o veba kurbanına ya da kat ettiğimiz her kilometrede daha fazlasının öldüğü gerçeğine kayıyor. En kötüsü de sırtımdaki adamı düşündüğümde oluyor. Hâlâ onun tutsağımı ama onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam duygularım o kadar bulanıklaşıyor.

Elimi atının boynuna bastırıyorum. "O karanlığın derinliklerine bakarak, uzun süre orada durdum, merak ettim, korktum, şüphe ettim, daha önce hiçbir ölümünün hayal etmeye cesaret edemediği rüyalar gördüm..." Kendi kendime mırıldanıyorum.

"Neden bahsediyorsun sen?" Pestilence sorar.

"Kuzgun'dan alıntı yapıyorum. Edgar Allan Poe'nun bir şiiri."

Pestilence boğazının arkasından bir ses çıkarır. "Bu kısa süreli belagat parıltısının senden kaynaklanmadığını bilmeliydim."

"Bana hakaret etmeden konuşma yeteneğin bile var mı?" Diyorum.

Yemin ederim bu piç sadece sabah keyfimi kaçırmaya çalışıyor.

"Tabii ki." Sesindeki kendini beğenmiş gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Sadece senin hakkında aşağılamaya değer o kadar çok şey var ki."

Eğer bu sıcak çikolata benim için bu kadar değerli olmasaydı, geri kalanını Pestilence'in domuz kafasına dökerdim, sonuçları ne olursa olsun.

Sanırım atlı ona karşılık vermeme bekliyor - dürüst olmak gerekirse, sanırım benimle sözlü münakaşaya girmekten hoşlanıyor - ama o kalktı ve Poe'yu mahvetti, bu yüzden ona başka bir şey vermeyeceğim.

Sessizlik uzayınca, atlı usulca, "Bu şiir parçası hoşuma gitti," der.
Bir of çektim.

Yemi yutmayacağım, tatlı çocuk. Gerçekten istediğimde bile- çünkü,
Poe.

Trixie'nin yelesini okşamaya başlıyorum, atın beyaz tüyleri parmak uçlarımda altında ipeksi bir hal alıyor.

"Bana kendinden bahset," diyor Pestilence.

Ses tonundan kıllanıyorum. Sanki ona hizmet etmek için buradaymışım gibi küstahça konuştu. Onunla sohbet etmeye çalıştığım son birkaç seferde kaba davrandığından bahsetmiyorum bile.

"Hayır."

Bu yanıt onu duraksatıyor. Neredeyse kafamın arkasını incelediğini hissedebiliyorum.

"Sen çok tuhaf bir yaratıksın," diyor. "Bir an bana susmayacağını söylüyorsun, sonra da susmayı reddediyorsun."

Beni yemlemeye çalışıyor. Daha iyi bilmesem, atlının hızla sohbet için bir iştah geliştirdiğini söyleyebilirdim.

İç çekiyor. "İnsan, ilgimi çektin - nadir bir başarı.
Boşa harcama."

"Har vurup harman savurmak mı?" Bu *adam*. "Seninle konuşmayı reddederek mi demek istiyorsun?" Bu gerçekten çok tatlı. "Sana nadir bir başarı söyleyeyim, beni kızdırmak."

Gülerek gülüyor. "Yani senin bu cehennem kedisi doğanın alışılmadık olduğunu mu söylüyorsun?" Tüm bıçaklama eğilimlerimi ortaya çıkarıyor.

"Beni tanımak mı istiyorsun?" Neredeyse bağıriyorum. "Peki. Tam adım *insan* değil, Sara Burns. Yirmi bir yaşındayım. Ve bir hafta önce *çekilmez bir* atlı tarafından kaçırıldım. Bu konuda da tartışmak ister misin?"

Pestilence'la kapışmaya çok hazırım. Tek söylediği "Hmmm".

Kınayıcı yorumlar ya da ukalalıklar yok. Sadece *hmmm*.

Şu anda bir kaltağı öldürebilirim.

"Günlerinizi doldurmak için ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

Birkaç saniye önce benimle alay eden adamla konuştuğumdan emin olmak için arkama bakmam gerekiyor.

Bana bakıyor, kurnaz görünmüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "*Yaptım*," diye ısıırıyorum. Şu anda atlıyı (sevinçle) yavaşlatmak dışında hiçbir şey yapmıyorum. (Hepimiz heyecanımızı bir yerden almalıyız.)

Yüzümü öne dönerek ekliyorum, "Ben itfaiyeciydim."

Parmakları belime vuruyor. "Hoşuna gitti mi?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bu sadece bir işti. Beni tanımlamıyordu." Hayatları boyunca itfaiyeci olmayı hayal etmiş bazı takım arkadaşlarımla yaptığı gibi değil. Nefesimi üflüyorum. "Her zaman üniversiteye gitmek ve İngilizce okumak istemiştım," diye itiraf ediyorum. Bunu *neden* itiraf ettiğimi bilmiyorum.

"İngilizce mi?" Pestilence şaşkınlıkla soruyor. "Ama biraz tuhaf olsa da iyi konuşuyorsun."

"Dilin kendisinde olduğu gibi İngilizce değil," diye açıklıyorum, sıcak çikolatanın sonuncusunu geri devirerek. Termosu heybe çantalarından birinin içine kaydırıyorum. "İngilizce yazılmış edebiyat anlamında İngilizce. Shakespeare'in, Lord Byron'ın ve -en sevdiğim- Poe'nun eserlerini incelemek istiyordum."

"Poe," diye tekrarlıyor atlı, şüphesiz daha önceki ismi hatırlıyor. "Neden bu şairler üzerine çalışmadın?"

Pişmanlık boğazımda acı bir tat bırakıyor ve artık onu temizleyecek sıcak çikolata da yok.

"Dört atlı dünyaya geldi ve dünyayı karıştırdı."

Squamish kasabasına girdiğimizde, tam da umduğum gibi terk edilmiş bir yerle karşılaştım.

Pompaları yıllarca kullanılmadığı için paslanmış, ancak dükkânı konserve ürünler, kuruyemişler ve tatlılarla dolu bir benzin istasyonunun önünden geçiyoruz.

Daha uzakta, güneş doğalı saatler olmasına rağmen yeni takılmış gaz lambaları hâlâ yanıyor. Lamba çakmağı, ışığı söndüremeden önce tahliye edilmiş olmalı.

Benzin istasyonunun dükkânı gibi, geçtiğimiz ticaret noktaları da hâlâ mallarla dolu; bu da sahiplerinin mallarını istiflemeye fırsat bulamadan kaçtıklarının kesin bir işareti. Sonuç olarak, birkaç tanesine zorla girilmiş ve soyulmuş.

Kat kat giysilerimin altında derim diken diken oluyor. Tüm bunlar saatler önce olmuş olabilir ama yine de ortalıkta tek bir kişi bile yok. Her yönüyle insanlarla dolu olması gereken bir kasabadan geçmek son derece sinir bozucu. *Perili gibi* hissettiriyor.

Quebec, Ontario ve doğudaki diğer tüm eyaletler, Pestilence bu bölgelerden geçtiğine göre şimdi neye benziyor olmalı? ABD'nin Doğu Kıyısı şimdi neye benziyor olmalı?

Buradan canlı çıksanız da çıkmasanız da, dünya asla eskisi gibi olmayacak.

Pestilence ana yoldan sapıp kasabanın içinden geçmeye başlıyor ve oyun planının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Zavallı bir insanın evine yerleşmek için çok erken ve şu ana kadar atlının anayoldan ayrıldığı tek zaman bu.

Squamish'in hastanesine yaklaştığımızda kendimi huzursuz hissetmeye başlıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Zayıf bedeninizin rahatlamaya ihtiyacı var."

Hastaneye hızla yükselen bir korkuyla bakıyorum. *Gazlı bez gibi olanaklar.*

Bu sabah keten sargı bezlerimiz bitmişti. "Daha fazla sargı bezine ihtiyacım yok," demek için acele ettim.

"Evet, biliyorsun." Daha nazik, Pestilence diyor ki. "Gerçekten hepsinin ölmesi için hastaneye gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Hadi ama Sara, kıyametini görmek için bir şehrin içinden geçmem yeterli."

Ona tekrar baktım. Sözlerini incelemem gerektiğini biliyorum ama adımı söylediği gerçeğine takılıp kaldım.

Yılmadan devam ediyor. "Hastaneye girip girmemem önemli değil. İnsanlar yine de düşecek, özellikle de orada."

Söyledikleri bana yeni bir şeymiş gibi gelmiyor, sadece kaçamayacak kadar hasta ve güçsüz olanların, ölümün vücut bulmuş hali aralarında yürürken yüzlerini görmek istemiyorum.

Kasabanın hastanedeki hastaları çıkarmak için özel çaba sarf etmiş olma ihtimali var. Bu mümkün. Ancak en zayıf bireylerin tahliye edilememiş olması da mümkün.

Aklıma bir fikir gelirken atlının kolunu tutuyorum. "Bir bakkal," diyorum, sanki kanserin tedavisini keşfetmişim gibi. "Bakkalda sargı bezi olur."

Pestilence kolunu kavradığım yere bakıyor. "Buraya gelirken bir bakkal gördün mü?"

"En az üç tane gördüm." Bugünlerde her köşe başında bir ticaret merkezi ya da bakkal var ve her biri piyasada bir avantaja sahip olduğu için var.

Atlı gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ve sence onun yerine oraya mı gitmeliyim?"

"Kesinlikle."

"O halde karar verilmiştir," dedi kesin bir ifadeyle.

Onu ikna etmek gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Bir an için neredeyse inanacaktım. Ama sonra Trixie Skillz ilerlemeye devam ediyor ve hastane giderek yaklaşıyor.

"Peki ya bakkal?" Omzumun üzerinden Pestilence'a bakıyorum. Yüzü benimkiyle buluştuğunda acımasızdı. "Sana acı çektirmek istiyorum."

Bölüm 15

HASTANELER HER ZAMAN ilk gidilecek yerlerdir. Tüm o filmlerin doğru yaptığı tek şey budur. İnsanlar hastalanmaya başlar başlamaz, modern tıbbın bunu tedavi edebileceğini düşünerek tıbbi tesislere akın ederler. Elbette Kara Ölüm'e yakalanan zavallılardan daha iyi durumdaydık. Hastalıkları incelemek ve onları fethetmek için harcadığımız onca yüzyıl boyunca, bir salgını durdurabilecek donanıma sahiptik.

Yanılmışız.

Pestilence atından atlıyor, yayı ve sadağı sırtında, binaya bakıyor. Binaya bu kadar yaklaşmışken, dışarı bakan birkaç ürkmüş yüz görebiliyorum. Bir tanesi elinde tespihi, dudakları dua eder gibi kıpırdayan bir kadın.

Tanrı seni kurtarmayacak, ona söylemek istiyorum. Senin ölmeni isteyen o.

Atlı bana doğru dönerek belime uzandı. "Gel Sara ve yakında aramızdan ayrılacak olanların yüzlerine bak."

Beni atından indirirken "Senden nefret ediyorum," diyorum.

"Ah, nefret. Bir başka belirgin insani duygu." Beni yere bıraktı.

Bunun belirgin bir insani duygu olduğunu düşünmüyorum - atlıda da bolca var gibi görünüyor.

Zırhının içinde cesur bir şövalye gibi görünerek önümden çift kapıya doğru ilerliyor. Berbat hayatında bir kez olsun kapıları doğru şekilde açmaya çalışıyor. Kımıldamadılar.

Bu şaşırtıcı değil; hastanelerin bu tür şeyler için kilitleme prosedürleri vardır.

Atlı dönüyor, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve meydan okumayla parlıyorlar. Hızlı bir hareketle geri döndü. Yumruğu dışarı fırlıyor ve kapıya bir matkap gibi çarpıyor.

Bir iniltiyle çift kapı içe doğru bükülüyor, ama şaşırtıcı bir şekilde hâlâ sağlam duruyorlar. Atlıyı izlerken kalbim küt küt atıyor. Bu bir korku filmi,

Kötü adamın tüm çocukları öldürmek için eve girdiği bir film. Ama bu gerçek hayattır, filmler ölmüştür ve atlı da kanlı canlı bir şeytandır.

Yumruğu doğaüstü bir güçle kapıya ikinci kez vurur ve metalik bir gıcırtyla kapılar içeri doğru çöker.

Hastane alarmları çalmaya başladığında Pestilence kenara çekiliyor ve korkutucu bakışları benimkilerle buluşuyor. "Önden buyurun."

BAZI YÖNLERDEN, ziyaret korktuğum kadar kötü değildi. Diğer yönlerden ise daha kötüydü. İnsanların Ateş'e yenik düşmesi için çok erken, bu yüzden içerideki birkaç kişi sadece ortalama bir grup hastane hastası ve personeliydi. Ama tüm o dehşet dolu ifadeler... Hastaneden uzaklaşırken, Trixie'nin eyerinin iki yanında asılı duran çantalara atlinin değerli gazlı bezini yüklerken, onları hatırladıkça midem çalkalanıyor.

Salgın hastalık her birine bakmamı sağladı. Tüm o insanlar kesin bir ölümle karşı karşıyaydı. Bana baktırmaktan zevk aldığını söylemek yalan olur - o da en az benim kadar acımasızdı - ama sonuçta bunun bir önemi var mı? Yine de beni içeride sıkışıp kalmış o birkaç insana bakmaya zorladı, çünkü bunun beni inciteceğini biliyordu.

"Umarım memnun kalmışsınızdır," diyorum hastane arkamızda kaldığında.

Bana olan tutumu sıkılaşıyor. "İnsan, bilmiyor musun? *Asla* tatmin olmadım ve bu yüzden ilerliyorum."

Buna bir şey diyemem. Üzüntünün insanın iliklerine işleyen ve uzun vadede yerleşen bir yolu var. Ve sonunda, hissettiğim şey bu. Pestilence'a karşı öfke değil - gerçi içimde biraz kırgınlıktan fazlası var - ama birkaç gün içinde yok olacak o birkaç yüze karşı üzüntü. Keder beni yutuyor.

O kadar uzun süre sessiz kalıyorum ki fark ediliyor.

"Bu deneyimin hoş olmasını kastetmiyorum, insan. Hoş olsaydı, ölmüş olurdun."

Atlinin yaptıklarını rasyonalize etmeye çalıştığı düşünülebilir. Ama bu, yaptığı şeyden pişmanlık duyduğu anlamına gelirdi ve durumun böyle olmadığını biliyorum.

Dümdüz önüme bakıyorum, bakışlarım yolun kenarında duran paslanmış bir çamaşır makinesine takılıyor.

"Benim için kesici sözler yok mu?" Pestilence birkaç dakika sonra, ben hala cevap vermemişken soruyor. "Neredeyse hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim."

Benden ne *istiyor*? Bu durakların her birinin içimdeki küçük bir şeyi öldürmesi yeterli değil mi?

Pestilence düzinelerce evin arasında yer alan bir eve yaklaştığında bile konuşmuyorum. İçeride kimse yok, ama o zaman bile, gerçekten umursamayacak kadar huysuz bir ruh halindeyim.

Attan iniyor, hareketleri çok tedirgin görünüyor. Bana yardım etmesini beklemeden itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum. Ön verandanın önünden sinsice geçiyor, zırhı sulu ışıktâ parıldıyor.

Pestilence çizmeli ayağını kaldırıyor ve tek bir yumuşak vuruşla kapıyı kırıyor. İçeri girmeden önce beni beklemiyor, gerçi kaçmaya çalışsam anında peşime düşeceğini biliyorum. Muhtemelen bunu istiyor.

Onu boş eve kadar takip ettiğimde, bana doğru dönüyor. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

Kısa bir süre önce benim sessiz kalmamdan başka bir şey istemiyordu. Ama o zamanlar atlı, yalnızlık içinde at sürmekten daha iyi şeyler olduğunu bilmiyordu.

"Seninle konuşmak istemiyorum," diyorum.

Birkaç hızlı adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve çenemi kavırıyor. "Son baktığımda," diyor parmağıyla yanağıma dokunarak, "sen *istediğin* için seni tutsak etmiyordum."

Yüzümde acı bir gülümseme beliriyor ama yine de onunla kavga edecek gücü kendimde bulamıyorum.

Bir hışımla çenemi serbest bırakıyor. "Peki. Surat as, insan. Bunun sana hiçbir faydası olmayacak.

Yine de ölecekler."

Neden bu konuyu açıp duruyor?

Şakaklarımı ovuyorum. "Acı çekmemi istedin ve ben de acı çekiyorum. O yüzden zaferini al ve beni rahat bırak," diyorum sonunda.

Pestilence'ın gözleri sertleşir. "Bu acının başlangıcı bile değil, insan. Bunu daha da kötüleştirebilirim. Çok daha kötüsünü."

Eminim yapabilir, ama şu anda gerçekten umurumda değil.

Ondan uzaklaşmaya başladım. Tek istediğim atlıdan uzakta, kıvrılabileceğim ve gözlerimi her kapattığımda o yüzleri görmüyormuş gibi yapabileceğim boş bir oda bulmak.

Tam odadan çıkmak üzereydim ki durakladım. "Tüm dürüstlüğüne rağmen," diyorum omzumun üzerinden, "gerçekten kalpsiz bir piçsin."

Bölüm 16

Pestilence'in kurbanlarından çalmaya alıştım. Ne zaman birinin evine yerleşsek, yaptığım şey tam olarak bu. Yataklarını çalıyorum, yiyeceklerini ve sularını çalıyorum, evlerini ve -eğer burada kalacak kadar talihsizlerse- zamanlarını çalıyorum. Salgın hastalık onların canını alabilir ama ben her şeylerini alıyorum.

Ve bu konuda iyi olmaya başlıyorum. Benim durumumda birinin olabileceği kadar iyi.

Ertesi sabah mutfağa giriyorum, yolun karşısındaki duvarda asılı duran kar ayakkabılarına ve eski kayaklara bakıyorum. Dışarıda yağmur pencerelere şiddetle vuruyor ve rüzgâr ağaçları sallıyor.

Kollarımı ovuşturuyorum, Pestilence'in yaktığı kükreyen ateş için minnettarım. Dışarıda hava berbat olabilir ama burası düpedüz kızarmış.

Yağmur fırtınası koridorun aşağısından gelen boğuk su sıçrama sesini neredeyse bastırıyor. Sevimli Çocuk'un canavar banyosuna ihtiyacı var.

Buzlu canavar banyoları, diye düzeltiyorum dolaplara doğru giderken. Elektrik ve dolayısıyla sıcak su burada çalışmıyor.

Midem gurulduyor, bana dünden beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Dolapları teker teker açıyorum. Toplamda iki kavanoz turşu, bir kutu fasulye ve küflenmiş bir soğan buluyorum.

Yum.

Mutfakta bir de buzdolabı var ama elektriklerin kesik olduğuna bakılırsa çalıştığından şüpheliyim. Yine de, asla bilemezsiniz; insanlar bu şeyleri iyi eski buz kutularına dönüştürdüler.

Açtım ve-

"Whoa."

Moonshine. Sıra sıra kaçak içki. Muhtemelen bir zamanlar buz olan bir nehir yere dökülürken hepsine bakıyorum.

Merakımdan raftan bir şişe alıp kapağını açarak içindekileri kokluyorum. Surat yapıyorum. Sadece kaçak içki değil, *kötü kaçak* içki. "Ve benden içkilerinizi isteyerek içmemi bekliyorsunuz."

Pestilence'ın sesiyle çığlık atıyorum, şişe elimden kayıyor. Şimşek kadar hızlı olan atlı ileri atılıp cam kabı yakalıyor ve ikimizi de mayalanmış sidiğe bulanmaktan kurtarıyor.

"Dikkatli ol Sara," diyor doğrulurken ve içkiyi yakındaki bir tezgâha koyarken.

O dumanlı, inişli çıkışlı sesi adımı samimi ve egzotik bir şeye dönüştürüyor. Sanırım kulağa bu kadar hoş gelmesinden nefret ediyorum.

Saçlarından su damlıyor ve kendimi önce buğday rengindeki koyu tellere bakarken buluyorum, sonra dikkatim buz gibi suyun birkaç damlasının tenini öptüğü yüksek elmacık kemiklerine kayıyor. Bakışlarım ağzına, dolgun, yontulmuş dudaklarına kayıyor.

Onları görünce yanaklarım ısındı.

Düşüncelerimden habersiz, hafif bir ilgiyle mutfağı kontrol ederek benden uzaklaşıyor. Buzdolabının içine bakarken çıplak ayakları erimiş buz birikintisine çarpıyor.

"Burada pek bir şey yok, değil mi?" diyor kavanozları dolaştırırken. O bunu yaparken ben de bir an için ...

"Aman Tanrım! *Turta!*"

Çoğunlukla bitmiş, muhtemelen büyükbabamdan daha eski ve muhtemelen öğleden önce gitmek için en az üç farklı görgü kuralını ihlal ediyor, ama kimin umurunda? *Turta* bu.

Pestilence'ı nazikçe yolumdan çekip alıyorum. Daha yakından bakınca elmalı turta olduğunu (en sevdiğim *turta* çünkü) ve yaklaşık dörtte birinin kaldığını görüyorum. Bekâr bir kızın fazla suçluluk duymadan saklayabileceği kadar...

Mutfak masasına koyarken atlı beni dikkatle izliyor, sadece bir çatal bulmak için etrafı karıştıracak kadar uzun süre bırakıyor.

Beni takip ederek çekmecedan bir çatal alıyor ve masaya geri dönüyor.

"Ne yapıyorsun?" Elinde metal bir kapla karşıma oturduğunda soruyorum.

Pestilence cevap verirken dudaklarımı inceliyor. "İnsan yemeğinizi denememi istediniz."

Gözlerim turtta ve onun çatalı arasında gidip geliyor. "Ciddi misin sen?" Sanırım dünkü tatsızlığın üstünü bu şekilde örtmeye çalışıyor. Düşüncesi bile hevesimi kırıyor.

Sıcak çikolatayı onunla paylaşmaya hazırdın Sara.

Ama elmalı turtta sıcak çikolatadan bile üstündür.

Sadece bir ısırık alacak.

Hoşuna bile gitmeyecek, sadece bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor.

Sözümü sakınmadan turtayı masanın onun tarafına doğru itiyorum.

Süvari bir süre turtaya bakar ve sonra bir çatal dolusu alır. Bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi dudaklarına götürür ve kısa bir tereddütten sonra elmalı turtadan bir ısırık alır.

Onu garip bir hayranlıkla izliyorum. Dikkatimi turtadan uzaklaştırmak için çok şey gerekir ama Pestilence'ın ilk kez yemek yemesi tam da bunu sağlıyor. Yüzü bütün zaman boyunca ifadesiz kalıyor.

Bundan hoşlanmıyor. İsa'ya şükür, hoşuna gitmiyor.

Çatalını bıraktı ve bana baktı, yüzü ciddiydi. "Haklıymışsın."

Ben mi? Ne hakkında? Alnım şaşkınlıkla kırışıyor.

"Bir şeye ihtiyaç duymamanız, ondan zevk alamayacağınız anlamına gelmez." Bununla birlikte, çatalını tekrar eline alıyor ve bir ısırık daha alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesimin ne kadar telaşlı çıktığından utanıyorum.

"Yemek."

"Yani... hoşuna gitti mi?" Araştırıyorum.

"Resmi bir özür mü istiyorsun?" Pestilence bana soruyor. "Hatalı olduğumu kabul etmemi ister misin?"

Çalınan turtanın tadını çıkarmamanı istiyorum, çok teşekkür ederim.

"Yemeğin ölümlü ahlaksızlığa giden kaygan bir yokuş olduğunu söylediğini sanıyordum?" Turtta tepsisini masanın benim tarafıma doğru kaydırarak ve bir ısırık alarak söylüyorum.

Biraz bayat ve ben turtamı sıcak tercih ederim ama tek kelimeyle *cennet*.

Atlı, turtayı masanın kendi tarafına doğru sürüklüyor. "Bu konuyu düşündüm." Bir çatal dolusu daha alır. Bir lokma daha... bu canavara *gitti*. "Yemek kendi başına kötü değildir."

Tavayı kendime doğru kaydırıyorum. "Hoşgörü muhtemelen öyledir."

Artık yemek yiyebildiğini bildiğime göre, gerilim sona erdi. Sadece turtamı geri ver. Tek istediğim bu.

"Belki," diye kabul ediyor. Bu durum onu, lapa tatlısını yemeye devam etmekten alıkoymuyor ve dünyanın en büyük ısırıklarını alıyor.

Turta çabucak kayboluyor, çoğu karşımdaki adama gidiyor, yemek yemeye bile ihtiyacı olmayan adama.

Bu tam bir saçmalık.

İşini bitirdikten sonra Pestilence koltuğuna geri oturur ve bir ayağını diğer dizinin üzerine atar. Bu durumda son derece normal bir şey var. Bir erkek ve bir kadın birlikte kahvaltı ediyor. Atlıyı altın tacı, zırhı ve silahları olmadan hayal etmek çok kolay. Onu sadece bir adam olarak hayal etmek kolay.

Ve bu çok, çok tehlikeli.

"Yanılmışım," diyor usulca, mavi gözleri benimkileri buluyor.

"Ne hakkında?" Kutunun dibindeki son kırıntıları sıyırarak dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

Evet, o kadar

zavallıyım. "Tüketim."

Gözlerim onunkilere dikildi.

Bakışları çok direkt. Benden ne istediğini bilmiyorum. Bir omzumu kaldırıyorum. "Güzel."

Pestilence'ın gözleri dudaklarıma gidiyor. "Bazen çok tuhaf bir dil kullanıyorsun."

Bunu *tuvalet helâ* diyen bir adam söylüyor.

Nazik olduğunda ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmekten başka bir nedenle göz temasını kesiyorum.

Bakışlarım dışarıdaki fırtınaya kayıyor. Bunca zamandır şiddetini koruyordu. Tecrübelerimden biliyorum ki eğer dışarıyı düşündüğüm kadar soğuksa, yağmur suyu buz gibi yakar.

"Lütfen bizi bugün yolculuğa zorlama." Bu istek bir anda ağzımdan çıkıverdi.

"*Lütfen*?" Gözleri ateşle parlıyordu.

Lanet olsun.

Bu kelimeyi çok seviyor.

Sandalyesi arkaya sürtünüyor. "İnsan, sanırım günümüzü bizim yerimize sen belirledin."

Bölüm 17

Soğuğa ve onunla birlikte atlıya da.

Trixie Skillz koşar adımlarla ilerlerken dişlerim durmadan gıcırıyor. Kat kat giysilerimin ve üzerimdeki yün battaniyenin altında bile vücudum titremeye devam ediyor.

Soğuğa dayanamayan tek Kanadalı ben olabilirim. Diğer herkes "Hey bakın, bugün güneşi görebiliyorum ve hava suyu donduracak kadar soğuk olsa da, Tanrım, bence bu T-shirt havası!" diyor. Bu arada, ben bir insan ve bir buz küpünün bebeği olduğunda olan şeyim.

Doğumda değiştirildiğime eminim.

"Ne kadar daha uzun?" Titremelerim konuşmamı bozarken soruyorum.

Hipotermiye girip burada öleceğim. Ve bu ironik olmaz mıydı? Pestilence'ın tutsağı maruz kalarak ölüyor, vebadan değil, doğa koşullarından.

Atlı, beni metal zırhına sımsıkı tuttuğu yerden bana bakıyor. "Emin değilim," diyor. "Kıbarca sorabilir ve karar vermeme yardımcı olabilirsin."

Tekrar *lütfe*n deyip kendimi mahvedebileceğimi kastediyor.

"Ya da sessiz kalabilirsin ve gece boyunca at sürebiliriz."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Sen tanıdığım en gururlu pisliksin!"

Yüzümü tekrar öne çevirip ıslak battaniyemi etrafıma doğru çekiyorum.

Tüm bunlar biter bitmez, Meksika'ya taşınacağım. Bahse girerim Meksika'da kimse soğuktan ölmez.

Pestilence'ın patlamama tepki vereceğini düşündüysem, yanılmışım. Dakikalar zahmetli bir şekilde geçerken yolumuza devam ediyoruz. O kadar küçük birkaç yerleşim yerinden geçiyoruz ki hapsiyseniz onları kaçırsınız. Fırtına kısa bir süreliğine diniyor ama sonra çabalarını iki katına çıkarıyor.

Gün boyunca bir noktada titremem azalıyor ama bu kendimi ısıtmayı başardığım için değil. Uzaktan bunun kötü bir şey olduğunun farkındayım. Parmaklarım sertleşti ve hareket ettirmekte zorlanıyorum ve gözlerim düşmeye devam ediyor.

Ancak yün battaniyem üzerimden kayıp sokağa düştüğünde Pestilence'ın dikkatini çekiyorum.

"Bunun için geri dönmeyeceğim," diyor.

Koltuğumda sallanıyorum, göz kapaklarım kapanıyor.

Umurumda değil. Bunu düşündüğümünden mi yoksa söylediğimden mi emin değilim, sadece atlının kolunun aniden başımı dinlendirmek için mükemmel bir yer olduğundan eminim.

Gözlerimi kapatıyorum, Pestilence'ın ne kadar gergin olduğunu fark etmiyorum bile. "Sara?"

"Mm?" Gözlerimi açmadım.

"Sara."

Sadece biraz uzaklaşacağım ...

"Sara." Yüzümü ona doğru çeviriyor. Bakışları yüz hatlarımı tarayıp dudaklarımda gezinirken ona gözlerimi kırıştıyorum.

Endişeli görünmeye başladı. "İyi değilsin."

Değilim, değil mi?

Sanırım nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum, sonra dilini şaklatıyor ve beni daha sıkı kavıyor. Trixie dörtlüyle koşmaya başlıyor, toynakları bacaklarıma buz gibi su püskürtüyor.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Pestilence kükrüyor. Ya da belki de kükreyen rüzgar ve yağmurdur...

"Acı çekmem gerekiyor."

Ofluyor ve yemin ederim "Böyle olmaz" dediğini duyuyorum. Ama bu çok saçma çünkü *tam olarak* böyle acı çekmem gerekiyor.

Bir sonraki sapakta atlı dizginleri çekerek atını çamurlu toprak bir patikaya doğru döndürür.

Ona bakıyorum, yağmur ve sulu kar saçlarını yüzüne yapıştırmış. Güzel Çocuk'un erken banyosu için çok fazla.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. Dilim ağzımın içinde kalın ve beceriksiz hissediyor.

"Görünüşe göre bir kez daha ne kadar kırılgan olduğunu hafife almışım." Bana cevap olarak verdiği en yakın şey bu.

Belki bir kilometre kadar sonra, daha iyi günler görmüş sarı bir ev görüyorum. Pestilence oraya doğru ilerliyor, neredeyse kapısına gelene kadar yavaşlamıyor.

Attan indi ve beni kollarına aldı. Üç uzun adımda kapıya vardı. Çizmeli ayağı tahtaya çarpıyor ve içeri doğru tekmeliyor.

İçeride çığlık sesleri duyuyorum.

Hayır, daha fazla insan değil.

"Çekilin yolumdan!" diye bağırır atlı.

Orta yaşlı bir çifte ve arkalarında iki meraklı çocuğa kısa bir bakış atıyorum.

Hayır.

Pestilence beni odun sobasının önüne oturtuyor, ben titrerken beni kendine yakın tutuyor.

Üst kolunu kavriyorum ve gözlerimi açmaya zorluyorum. "Burada kalamayız," diyorum, sesim zayıf çıkıyor.

"Battaniyeye ihtiyacım var," diyor. Bana bakmıyor bile. Göz kapaklarım kapanmaya devam ediyor.

Vücudum ağırlaştı. Çok ağır.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum. Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum ama elimde değil.

Birinin hayatı için başka nasıl yalvarabilirim?

"Sshh. Battaniyeler! Ve hazır başlamışken daha fazla odun."

Bir el saçlarımı geriye doğru tarıyor ve bakıp elin kime ait olduğunu görmek istiyorum ama göz kapaklarım açılmayacak kadar ağır. Sonunda kendimi güvende ve ilgilenilmiş hissediyorum ve şu anda bedenimin ihtiyacı olan tek şey de bu. Rahatlamaya başlıyorum, başım bir kez daha bir kolun kıvrımını buluyor.

Uyumak için ne kadar da rahat bir yer.

Çocuklar!

Kendimi uyandırmak için zorlayarak tekrar doğrulmaya başladım. "Sshh, Sara. Ben buradayım."

Kimi?

Çocuklar değil.

Çocuklar değil.

Yavaş yavaş kendime geliyorum, yavaş yavaş yönümü buluyorum. Üzerimi bir battaniye yığını örtüyor ve önümde bir odun sobası, içinde neşeyle yanan bir ateş var. Sanki tüm sorularımın cevabı ondaymış gibi ona bakıyorum.

Yavaş hareket ediyorum, sanki ağırlığımca kaçak içki içmişim de yük treni çarpmadan önce maraton koşmaya karar vermişim gibi hissediyorum. Dün en iyi günüm değildi.

İnliyorum, yuvarlanmaya başlıyorum.

Yer değiştirdiğim anda rüzgârın çıplak tenime değdiğini hissediyorum. Bu da ne böyle?

Çıplak mıyım?

Bir kol karnımın etrafını sarıyor, çelik bir bant gibi hissediyorum.

... Bekle bir dakika. Zihnim

durma noktasına geldi.

Hayır.

Nononononononono.

Noooooooooo.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Pestilence'ın beni sevgiliymişiz gibi kucakladığından emin oluyorum. Anladığım kadarıyla üzerinde tişört yok.

Derin nefes al Burns.

"Biz ... ?" Bu cümleyi bitiremiyorum bile.

"Hipotermiktin."

Oh. Tabii ya. Olayların mantıklı sıralaması bu olurdu. Dünyanın en nefret edilen varlığını becermek değil. Çünkü bu söz konusu bile olamazdı.

Neden bunun üzerinde duruyorum ki?

Battaniyeleri etrafıma topluyorum, onları kendime doğru çekiyorum ve elimden geldiğince alçakgönüllülikle oturuyorum.

"Neredeyiz biz?"

Pestilence yanıma oturdu ve şimdi gerçekten de ikimiz bir şeyler çeviriyormuşuz gibi görünüyor.

"Bir evde," diye

yanıtlıyor. Aptalca bir

soru sor ...

Uzaktan boğuk sesler duyuyorum.

"Hayır, oraya gidemezsin."

"Ama ben açım."

"Bu gerçekten atlı mı?" "Atını

sevmek istiyorum!"

"İkiniz de odalarınıza dönün." Küçük

ayaklar yere vuruyor.

Midem kasılıyor. *Çocuklar*. Bu doğru. Elimin topuğunu gözlerimden birine sürterek son yirmi dört saatin geçip gitmesini diliyorum.

Çocuklar. Pestilence ile aynı çatı altında.

"Ölmelerine izin verme," diye fısıldıyorum.

"Herkes ölür, Sara."

Gözlerimi kapatıyorum. Her şey *çok* acıyor. Bedenim, kalbim, zihnim.
Ölecekler.

Yüzümü ona dönüp battaniyeyi kendime doğru bastırıyorum. Her yerinde yarış arabası baskısı var. Küçük bir çocuğun battaniyesi, ben ısınayım diye feda edilmiş. Bazen en derine inen küçük ayrıntılardır.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum, "bu senden duyduğum en büyük saçmalık."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Her *insan* ölür," diye düzeltiyor, ne demek istediğimi tamamen anlamamış.

"Bu onların bugün ölmesi gerektiği anlamına gelmiyor!" Tıslıyorum, ailenin iyiliği için sesimi alçaltmaya çalışıyorum.

"Yapmayacaklar. Daha birkaç günleri var."

Birdenbire ona bakamaz ve yakınında duramaz oldum.

Çocukları öldürecek. *Çocukları.*

Elbette, o zaten çocukları öldürdü. Binlerce, binlerce. Ama şimdi bunun gerçekliği yüzüme vuruluyor ve ben buna dayanamıyorum.

Pestilence sözünü sakınmadan bana bir yığın kıyafet uzatıyor, şüphesiz sahibininkilerden aşırıldığı bir şey. İşin en kötü yanı da bu olabilir. Atlı, lanet olası vebasının *çocukları* öldürmesine izin verirken bile benim için kıyafet toplamayı düşünebiliyor.

Pestilence kollarının üzerine yerleşmiş, giyinirken beni izliyor, gözleri bedenime son gördüğünde olduğu kadar ilgisiz değil.

Hayal görüyor olmalıyım.

Sonunda bakışlarıyla buluştum. "Fikrini değiştir." "Hayır."

Ona bakarken çenem sıkılıyor, gözlerim suçlayıcı. Bakışlarımı korkusuzca karşılıyor.

"Her hevesinizi yerine getirmek için burada değilim." Pestilence'in sesi kararlı ve duygusuz. "Dünyanın sonunu getirmek için buradayım."

Bölüm 18

Vebanın bir insanı öldürmesi üç gün sürer. Özellikle şanssızsanız dört.

Bu aile özellikle şanssız.

Bunun sadece doğanın bir oyunu mu olduğunu, yoksa Pestilence'ın ipleri elinde mi tuttuğunu (ya onu kızdırdığım için beni cezalandırmak ya da benimle "uzlaşmak" ve bu aileye biraz daha uzun bir ömür vermek için) bilmiyorum.

Tüm aile ölmeden önce hastalık dört uzun, acı dolu gün sürer. Anne, baba, oğul ve kız. Hepsini bu aptal, anlamsız veba aldı.

İyileşirken Pestilence'ın ısrarı üzerine o evde dört gün kaldım, atlı dört gün boyunca ortalıkta görünmedi, dört gün boyunca aileyle ilgilendim - onların isteklerine rağmen. Gitmemi dilediler. En azından kendi başlarının çaresine bakamayacak kadar zayıf düşene kadar öyle yaptılar.

Helen adındaki kadın ölmeden bir gün önce bana "Bunu neden yapıyor?" diye sordu.

Yatağın onun tarafındaki yanına diz çöktüm.

"Bilmiyorum." "Seni neden kurtardı?" diye sordu.

"Onu öldürmeye çalıştım," diye açıkladım. "Beni cezalandırabilmek için hayatta tutuyor."

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum," diye mırıldandı. "K e n d i n c e sebepleri olabilir ama cezalandırmanın bunlardan biri olduğunu sanmıyorum."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu ve ilk kez içinde bulunduğum durumdan dolayı biraz tedirginlik hissettim.

Atlı beni cezalandırmak için değilse neden yanında tutsun ki?

Katlandığım işkenceyi hatırladım ve belirsizliğim kayboldu. Helen, Pestilence'ın bana neler yaşattığını bilmiyordu. Hepsi bu kadardı.

Bu ailenin tüm fertleri arasında ilk giden babadır. Tank gibi yapılı, iri yarı bir adamdı.

en uzun süre dayanabileceğini düşündü. Bunun yerine, dördüncü günün erken saatlerinde gözlerini kapadı, son bir kez öksürdü ve karısıyla paylaştığı büyük yatakta hayata veda etti.

Öldüğünde Helen onu yataktan kaldıramayacak kadar hastaydı. Acı içinde kıvranan bedenini yataktan kaldırmayı başardım ama Helen onu odadan çıkarmama izin vermedi.

"Çocuklar onu... bu şekilde görmemeli," diye zayıfça itiraz etti.

Ben de onu ana banyoya sürükledim ve Helen onun soğumuş, çürümekte olan cesedinden sadece birkaç metre uzakta yatmak zorunda kaldı. O sırada kendi ölümüne yenik düşmüş olsa da, bunun dehşetini anlayacak kadar uzun yaşadı.

Sırada oğulları vardı. Ölmeden önce onu ailesinin odasına getirdim, böylece Helen ölürken onu kucağına alabildi.

İki saat sonra takip etti.

En son ölen Stacy, tek boynuzlu at pijamaları içinde, karanlıkta parlayan yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında yatarken ölen minik kızlarıydı. Ateşi onu ele geçirdiğinde annesine seslenmiş, vücudunda açılan yaralar dayanabileceğinden daha fazla acı verdiğinde babası için ağlamıştı.

Tüm bu süre boyunca elini tuttum ve saçlarını okşadım, annesi gibi davrandım ki kafası karışırken en azından biraz huzur bulsun. Sonra o da ailesinin geri kalanı gibi gitti. Sessizce. Bir odadan çıkıp başka bir odaya girer gibi, göğsü yavaş yavaş yükselip alçaldı, ta ki yükselmesi durana kadar.

Bu yirmi dakika önceydi. Ya da belki bir saatti. Hiç beklemediğiniz bir anda zaman size oyunlar oynar.

Stacy'nin yatağının kenarına oturdum ve öldüğünü öğrendikten sonra bile elini tuttum. İtfaiyeci olarak çalıştığım süre boyunca kalın bir deri geliştirmek için yeterince şey gördüm, ama bu... bu tamamen başka bir şey.

O sadece bir çocuktü. Ve en *son* öldü, eski bir itfaiyeciden başka onu bu dünyadan uğurlayacak kimsesi yoktu.

Arkamda kapı gıcırdayarak açıldı.

"Gitme vakti geldi," diyor Pestilence arkamdan.

Yanaklarımdaki birkaç damla yaşı siliyorum. Stacy'nin elini göğsüne koyarak ayağa kalkıyorum ve onun kapı aralığında durduğu yere doğru ilerliyorum.

Ona o kadar yaklaşıyorum ki vücut ısınısını hissedebiliyorum.

"Neden çocukları almak zorundasın?" Kısık sesle fısıldıyorum.

Eli omzuma düşüyor ve beni odadan dışarı yönlendiriyor. "Onlar için yavaş bir ölümü tercih ediyorsun, öyle mi?"

"Hiç ölmemelerini tercih ederim."

"Aileleri öldüğünde ne olacağını düşünüyorsun insan? Bu çocuklar yalnız kaldıklarında? Kendileri için avlanabileceklerini mi düşünüyorsun? Kendileri için yiyecek toplayabilirler mi?"

Tüm cevaplarım ağızımdaki taşlar gibi birbiri üzerinde yuvarlanıyor. Sonunda ona ters ters bakıyorum.

"Bakın," der, "küçümsemeniz bile sözlerimin doğru olduğunu kendiniz de biliyorsunuz."

"Neden öldürmek zorundasın ki?" Beni koridorun sonuna götürürken söylüyorum. "Neden dünyayı mahvetmek zorundaydın?" diye karşılık veriyor atlı.

"Ben *yapmadım*."

"Sen yaptın. Tıpkı benim her insanı öldürmek için ona dokunmak zorunda olmadığım gibi, senin de dünyanın yanmasına sebep olmak için bizzat dünyayı ateşe vermen gerekmiyor."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Her konuştuğumuzda kafamı duvara vuruyormuşum, kendime zarar veriyormuşum ve tüm çabalarımın rağmen hiçbir yere varamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Neden bu kadar berbat olmak zorunda?" Fısıldıyorum. "Yumrular, yaralar

..."

"Bu veba. Keyifli olmaması gerekiyor."

Beni Trixie'nin beklediği dışarıya götürüyor, heybeler dolusu eşya bu evden çıkarılmış. Bütün bu ıvır zıvırı görünce kendimi ölümlerden yağma yapan bir mezar soyguncusu gibi hissediyorum. Artık yiyecek ve cekete ihtiyaçları olmadığını biliyorum ama yine de tüm bunların yanlışlığından kurtulamıyorum.

Ağırbaşlı bir şekilde ata bindim, Pestilence da bir süre sonra bana katıldı. Ve böylece ikimiz evi ve onun trajik eski sakinlerini geride bıraktık.

Daha bir kilometre gitmiştik ki, atlı heybelerden birinden sarılı bir sandviç çıkarıp bana uzattı. "Yemek yememişsin," diye açıklıyor.

Eşyayı elimde evirip çeviriyorum. "Bunu benim için mi... yaptın?"

"Reçelin tadını seviyorum. Senin de sevebileceğini düşündüm."

Yani, evet, benim için yaptı. Az önce ölüm getiren aynı adam, yemek yemediğimi fark ettiği için bana bir sandviç yaptı.

Gözlerimi kıştırıp kapatıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? Neden sadece zihnimdeki küçük güzel kutuda kalamıyorum?

"Kötü" olarak etiketlensin ve bu kadar mı olsun? Düşünceli ve şefkatli olduğu bu kısa anlar beni yavaş yavaş kırıyor.

Gözlerimi açıp sandviğin ambalajını sıyrıyorum ve ev yapımı iki iri somun ekmeğin arasında cömertçe reçel olduğunu görüyorum. Ve sadece reçel.

Bunun bir turtaya ne kadar çok benzediği gözümünden kaçmadı - şekerli bir meyve dolgusunu tutan iki ekmekli yüzey. Ağzıma götürdüm ve ısırıldım.

Fena değil. Neden öyle olacağını düşündüm bilmiyorum. Belki de reçelli sandviçlerin tadının kötü olması gerektiğini düşündüm. Belki de geçirdiğim günden sonra her şeyin ağzımda kir gibi bir tat bırakacağını düşündüm.

Bunun yerine tadı bir hoşgörü gibi. Yerken, Pestilence'ı az önce terk ettiğimiz o darmadağın küçük mutfakta, çubuk figürlü sanat eserleri ve alfabe mıknaatılarıyla dağılmış buzdolabının hemen yanında benim için bunu yaparken hayal ediyorum. Tüm bunlar olurken, koridorun sonunda küçük bir kızın son resmini çizmesini izledim.

Sandviğin şekerli-tatlı tadı ağzımda ekşiyor. Bir ısırık daha almadan önce birkaç derin nefes alıyorum.

"Ölmelerini izlemekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyor

Pestilence arkamdan. Sandviçi indiriyorum.

Ailemle birlikte kaldığım dört gün boyunca neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Belki de bunun başka bir nedeni vardır diye düşündüm.

"Neden bizi hareket etmeye zorlamadın?" Bir yerde uzun süre oyalanmasaydı bu durum önlenebilirdi.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı," diye yanıtlıyor.

Dalgınca bileklerimi saran bandajlardan birine dokunuyorum.

Helen'a *beni cezalandırmak için hayatta tuttuğunu* söyledim.

Hiç sanmıyorum, demişti. Kendine göre nedenleri olabilir ama cezalandırmanın bunlardan biri olduğunu sanmıyorum.

Düşüncelerimi kendime

saklıyorum. "Ama yine de onları

enfekte ediyorsun," diyorum.

"Onlara hâlâ bulaştırıyorum," diye kabul ediyor. "Ve zamanım dolana kadar onları enfekte etmeye devam edeceğim. Ama onların ölümünü izlemekten hoşlanmıyorum."

İki kişi günün geri kalanında bir dizi küçük, ıssız yerleşim yerinden geçerek yolumuza devam ediyoruz. Kalçalarım nihayet eyer ağrısı çekmeyi bıraktı ve derimin iyileşmekte olduğu sırtım kaşınıyor.

Hava da beni rahat bırakmaya karar verdi, zayıf kış güneşi tepemizde ısıt ısıt parlıyor. Hava hala bir cadı memesinden daha soğuk, ama hey, yağmur yağmıyor. Bunu kabul ediyorum.

Ağaçlar solumuzdaki otoyolu çitle çeviriyor ve sağımızda Howe Sound'un güzel suları parıldıyor. Aralarında bir dizi ada ve onların ötesinde de anakaranın diğer ucu yer alıyor. Manzara ile aramda sıra sıra dizilmiş paslı arabalar olmasa bu manzara insanın nefesini keserdi.

Ölü otomobiller yolun her iki tarafında terk edilmiş halde duruyordu. Burası hala hükümet tarafından finanse edilen temizliğin yapılmasını bekleyen alanlardan biri olmalı. Elektriğimizin büyük bir kısmını kesen Arrival, binlerce insanı da arabalarının içinde yolun ortasında mahsur bıraktı.

Gözlerimi kapattığımda, yığılmaların, içindekiler hala içerideyken paramparça olan arabaların korkunç görüntülerinden bazılarını hala görebiliyorum. Pestilence yeniden ortaya çıktığından beri artık o ilk ölüm dalgası hakkında konuşmuyoruz ama o ilk gün araba kazalarından, gökyüzünden düşen uçaklardan, yaşam destek makinelerinin çalışmamasından ve kimsenin tahmin edemediği pek çok garip senaryodan çok ama çok insan öldü.

Etrafımda, paslanmış arabalar dünyanın değiştiği günün hüznünlü hatırlatıcıları olarak duruyor. Pestilence onlara bir bakış bile atmıyor. O ve Trixie'nin gözleri sadece ufukta.

Gün boyunca yol aldık, yemek için bile durmadık. Bunun nedeninin Pestilence'ın bana bir değil üç reçelli sandviç yapması ve bir kavanoz enginar kalbi ile bir kutu ançüz koyması olduğunu anlıyorum. O balık konservesini gerçekten açarsam yanımda oturmak istemeyeceğini ona söyleyecek gücüm yok.

Yine de balığı denemesini sağlayabilirdim... O zaman insan yemeğini ne kadar sevdiğini görürdük.

Gökyüzü derin bir maviye bürünene kadar otoyoldan ayrılmıyoruz. Pestilence, şanssız bir ruhun evinin garaj yoluna girmeden önce, bazıları karanlık, bazıları da içinde kandiller yanan birkaç evin önünden geçiyor.

Paravan kapı rüzgârla birlikte açılıp kapanıyor ve ürkütücü, gıcırtilı bir ses çıkarıyor. Ve şimdi onu ararken pencerelerin tahtayla kapatılmış olduğunu fark ediyorum. Belli ki burada her kim yaşıyorsa, uzun süredir yaşamıyor.

Bu gibi manzaralar nadir değildir. Belki arazideki kuyu kurumuş ya da pompa çalışmaz hale gelmiştir, belki de arabaların modası geçtiği için ev medeniyetten çok uzak kalmıştır. Belki bir akrabaları önceki sahiplerini yanına aldı, belki de öldüler ve kimse ıssızlığın ortasındaki bu evi satın almak istemedi. Bunun gibi evlerin ardındaki hikayelerin hepsi farklı, ancak hepsi aynı kadere yol açıyor: terk edilme.

İnsanların bir zamanlar yaşadığı ama artık yaşamadığı hayalet kasabalar olduğunu duydum. Las Vegas, Dubai, ...

Bir zamanlar çölde kemik gibi duran, ışıltılı cazibeleri tozla donuklaşan ve bakımsızlaşan tüm o zengin şehirleri düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

Ölüm kendine bir taht kurmuş, yabancı bir şehirde, tek başına yatıyor ...
Poe'nun sözleri zihnimde çınlıyor.

Dikkatim önümüzde duran eve döndü. Pestilence, *onların ölümünü izlemeyi sevmediğimi* söylemişti. Bir parçam belki de bu yüzden burayı seçtiğini düşünüyor.

Ben eve girerken atlı Trixie'yle ilgileniyor. İçeri adımımı atar atmaz, bir elektrik düğmesi bulana kadar karanlık duvarı yokluyorum. Bulduğumda, bu evde elektrik olacağından umutlu bir şekilde düğmeye basıyorum.

Göz kamaştırıcı bir an için giriş yolu ışıkla parlar. Sonra, sarsıcı bir patlamayla, ışık geldiği gibi aniden kaybolur.

"Kahretsin."

Sanırım hasarın daha kötü olmadığına şükretmeliyim. Son birkaç yıldır orman yangınlarından çok elektrik yangınlarını söndürmek zorunda kaldım. Tüm bu rahatlatıcı şeyler bozuldu.

Pestilence arkamdan geliyor, ağır zırhını çoktan çözmüş. Yayını ve sadağını yakındaki bir yan masaya bırakıyor, ardından zırhının her bir parçasını. Son olarak tacını yere koyuyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

Her şey çok insani. Acaba bunu biliyor mu?

"Işık?" diye soruyor.

"Çalışmıyor." Başka bir düğmeye gidip onu açıp kapatıyorum.

Hiçbir şey olmuyor. "Hayır, kesinlikle olmaz."

Oturma odasında el yordamıyla mum, lamba, fitil, kibrit -güneş battığına göre burayı aydınlayabilecek herhangi bir şey- aramaya başlıyorum. Pestilence dışarı çıkıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Birkaç dakika sonra birkaç eşya taşıyarak içeri girdi. Beni geçip mutfak gibi görünen bir yere eşyalarını yerleştirdi.

Bir kibritin akıldığını duyuyorum ve bir dakika sonra, kaldığımız son evlerden birinden almış olması gereken bir feneri yakıyor.

Feneri bana veriyor, sonra evin karanlık koridorunda yürüyor. Gidişini izliyor, başka bir kapıyı açıp kapatırken onu dinliyorum. Elle kaldırılan bir garaj kapısının boğuk sesi içeri süzölüyor, ardından Trixie'yi dışarı çıkarırken toynaklarının çimentoya vuruşunun sabit sesi geliyor.

Feneri kaldırıp eve bakıyorum. Mobilyaların yarısı yırtık pırtık arşafllarla örtölümüş, örtölü olmayanlar ise kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış.

Şömineye doğru yürüdüm. Şöminenin üzerinde hâlâ resimler duruyor. Bir tanesini elime alıyorum, başparmağımın üzerinde tozu siliyorum. Altında yirmili yaşlarının başında, saçları permalı, kıvrıcık ve kabarık bir kadın portresi var. Rastgele başka bir fotoğraf seçiyorum, mayo giymiş bir grup şaşı gözlü çocuğu görecek kadar tozunu alıyorum.

Tüylerim diken diken olurken onu yere bırakıyorum. Burada aniden durmuş gibi görünen koca bir hayat var. Ölüm ya da yerinden edilme onları aldı mı, hızla aldı.

Gelecekte tüm şehirler böyle görünecek.

Sadece Vegas ve Dubai olmayacak. Pestilence'ın ziyaret ettiğı her yer olacak. Ve o distopik gelecekte, benim gibi biri ev ev dolaşacak, içeride gömölmeden bırakılmış çürümüş cesetlerin etrafından dolaşacak.

Düşündükçe ürperiyorum.

Garajın kapısı açılıp kapanıyor ve Pestilence'ın ağır adımları oturma odasına doğru ilerliyor. Ortaya çıktığında yanında birkaç kuru odun vardı. Odunları şömineye yığmaya başlamadan önce bana bakıyor.

Bir saat sonra ateş yanıyor, oturma odasında yarım düzine mum titriyor ve dolaplardan birinden bir şilte ve birkaç güve yeniğı battaniye çıkarılıp sıcak bir yerde uyuyabilmem için oturma odasına seriliyor.

Şiltede oturmuş, dizlerimi çenemin altına çekmiş, eski bir toprak kupadan su yudumluyor (kuyu hala çalışıyor) ve alevlere bakıyorum. Yanımda, Pestilence şilteye yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış yatıyor.

"Onlara neden yardım ediyorsun?" diye soruyor.

Gözleri benimkileri buluyor, içlerinde alevler dans ediyor. Ateşle aydınlansa bile bir melek gibi görünüyor.

Şeytan da bir melekti.

"Kime yardım edeyim?" Ben soruyorum.

"O aile. Ve onlardan önceki adam." Ciddi mi bu?

Yüz hatlarını inceliyorum, kalbim istemeden hızlanıyor çünkü bedenim kötü mo-fo ile seksi erkek insanı ayırt edemeyen bir aptal.

"Onlara nasıl yardım etmem?" Sonunda söyledim.

"Nasıl olsa öleceklerini biliyorsunuz," diyor.

Bu çok soğuk, pragmatik bir mantık. Sanki bir amaca ulaşmak için kullanılan araçlar, amacın yanında hiçbir şey ifade etmiyor.

"Yani?" Tekrar alevlere bakıyorum. "Eğer rahatsızlıklarını hafifletebilirim, hafifleteceğim."

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ateşten daha sıcak.

"Bunu sadece onların acısını hafifletmek için yapıyorsunuz, değil mi?" diyor. "Bunu kendi acınızı hafifletmek için de yapıyorsunuz."

Ne kadar zeki bir atlı.

Kaşlarımı çatarak ağzımı birbirine bastırıyorum. "Haklısın," diyorum. "Acı çekmek yaşayanlar içindir ve sen bana acı çektirdin." O çocukların yenik düşmelerini, kendi sınıflarında boğulmalarını izlemek, çığlıklarını dinlemek zorunda kalmak... "Ve bunun için seni nasıl hor görüyorum."

"Beni diri diri yakan bir insandan daha azını beklemezdim."

Ona dönüyorum, öfkem yükseliyor. "Yani mesele hâlâ *senin* acı çekmen, öyle mi? Bütün şehirleri yok ettiniz ama günün sonunda canınız yandı. Bir şey bilmek ister misin? Seni lanet bir *hayvan* gibi avladım çünkü bunu hak ediyorsun. Ve bunu tekrar, tekrar ve *tekrar* yapardım."

Yapar mıydım? Küçük, hain bir parçam o kadar emin değil.

Bu düşünceden yılmadan devam ediyorum. "Hepimizi *acımasızca* öldürüyorsun ve bunun için bizden nefret ediyorsun."

Patlamam karşısında hiçbir şey söylemedi, sadece orada oturup beni inceledi.

"Yaşamının bir parçası," diyorum, "acı hissetmektir, anlamsız acı." Ona dünyanın adaletsizliği hakkında binlerce hikâye anlatabilirim. Ama neden zahmet edeyim ki? Bizim sorunlarımız onun umurunda bile değil.

"Ben neysem oyum," diyor kararlı bir şekilde. Sesi neredeyse ... yenilmiş gibi geliyor. "Buraya bir görevle geldim ve tamamlandığını göreceğim."

"Sana bu görevi kim verdi? Tanrı mı? Şeytan mı?" Elimi havaya kaldırdım. "Lanet olası Paskalya Tavşanı mı? Senin *Fatih* Pestilence olduğunu sanıyordum, birinin ayakçısı değil!"

"*Dikkatli ol* insan," diye uyarıyor, sesi tehlikeli.

"Dikkatli mi? Sözlerimden bu kadar korkuyorsan, o zaman çenemi kapat." Çok ileri gittim. Bunu konuşur konuşmaz anladım.

Pestilence meydan okumam karşısında kaşlarını kaldırıyor. Bir saniye sonra, yakındaki kanepeyi örten tozlu çarşafın bir bölümünü yırtıyor. Ayağa kalkıp çarşafı elinde çeviriyor. Bu hareket uğursuz görünüyor.

Önümde diz çöküyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Ve sonra keteni dudaklarımın arasına soktu.

Hayatımda hiç kimse ağzımı *tıkamaya* çalışmamıştı.

Bir an için şaşkına dönüyorum, ama sonra o an geçiyor ve ben öfkeli bir boğaya dönüşüyorum, elimdeki su bardağını bırakıyorum ve Pestilence'la mücadele ediyorum. Omzumdan tutup kafamı yatağa bastırmadan önce yüzüne tokat atmaktan başka bir şey yapamıyorum. Dizini sırtıma bastırıyor.

Çılgınca ona karşı koyuyorum, onu sarsmaya çalışıyorum, ama o basit bir et ve kandan daha katı ve çabalarım beni hiçbir yere götürmüyor.

Arkamda bir yırtılma sesi daha duyuyorum, sonra bileklerimi tutuyor ve malzemeyi bileklerimin etrafına doluyor.

Derme çatma tıkacın içinde çılglık atıyorum.

"Ooooooooouuu muuuffffuughhrrr!" Kükrüyorum.

Bileklerimi sıkıca bağladı. İşi bitince beni oturtuyor ve önüme çömeliyor. Hata.

Ayağımı kaldırıp onun güzel suratına çarpıyorum.

Geriye doğru sallanıyor ve ayak bileğimi ellerinin arasında tutuyor.

"Bunları da bağlamam gerekiyor mu?"

"Ulllll uuuuggghinnnn eeeennngggh ooooouuu!"

Ayağımı rehin tutuyor, mantıksız bir öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi beni bekliyor.

Vazgeçmeden önce ayağıma birkaç gereksiz sarsıntı veriyorum. Bu adam birkaç boş tehdit savuruyor ve ben de tamamen zapt edilmekle pek ilgilenmiyorum.

Onunla dövüşmeyi bıraktığımda ayağımı bırakıyor ve bir elini yüzüne götürerek ona vurduğum yeri ovuyor.

"Bir insana göre sağlam vuruyorsun, hakkını vereyim."

"Uuuuugh oooo, aaaahuuulll."

"Bu kadar kızgın olmana şaşırdım; seni susturmayı öneren sendin."

Yine çığlık attım.

"Sakin ol, küçük insan. Belki o zaman seni serbest bırakırım."

Az mı?

Ateşin kendi tarafına geri döner ve kendini alevlerin içinde kaybeder.

Orada, onun karşısında oturuyorum, nefesim sıcak, d ü z e n s i z
pantolonlarla çıkıyor.

İlk fırsatta onun kutsal taşaklarını tekmeleyeceğim.

İkimiz yakın oturuyoruz ama zihinsel olarak fersah fersah uzaktayız.

Sonunda Pestilence bana baktı. "Uygarlaşmaya hazır mısınız?" "Uuuuh
oooo!"

"Hayır mı? Hmmm, belki sana biraz daha zaman veririm."

Gurur yalnız bir askerdir, orada ilgilenecek başka kimse yokken nöbetini tutar. Yangın eğitiminin içimdeki çoğu şeyi yaktığını sanıyordum ama hayır.

Sonunda kendimi sakinleştirdim. İnsanlığın sonunu getirdiği için mahşerin atlılarından birine kızmak, soğuk olduğu için buza kızmak gibidir.

Ağırlığım bağlı ellerimden birinin üzerine çökünce yan tarafıma uzandım ve şiddetli acıyı görmezden geldim.

Pestilence sözünü sakınmadan ayağa kalkıyor ve bağlarımı gevşetiyor, önce ağzımdaki tıkaçı çıkarıyor, sonra da ona hemen küfretmeyince bileklerimi bağlayan çarşafı çıkarıyor.

Tekrar oturuyor, gözlerini ateşe dikeyyor. Ondan ateşe bakıyorum ve sonra ikisine de sırtımı dönüp yatağın üzerine kıvrılıyorum ve küflü battaniyelerden birini üzerime çekiyorum.

Hâlâ akşamın erken saatleri ama günü geride bıraktım. Pestilence ve onun ürkütücü görevi bitti. Keder, öfke ve içimde ağırlaşan diğer tüm duyguları aştım.

Pestilence'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum, sanki sırtıma fiziksel bir elini koymuş gibi, ama bunu kabul etmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve uyumak istiyorum.

Vücudum tahmin ettiğimden daha yorgun çünkü birkaç dakika içinde bayılıyorum.

Bölüm 19

VANCOUVER 18 KM.

Dehşet içinde tabelaya bakıyorum.

Şimdiye kadar atlının sadece yerleşim yerlerinden ve küçük kasabalardan geçtiğini görmüştüm. Ama Vancouver tamamen başka bir canavar.

Orada yüz binlerce insan yaşıyor. Eminim çoktan tahliye ilanlarını asmışlardır. Eminim şehir yeterince boştur ...

İkimiz otoyolda ilerlemeye devam ediyoruz ve geçen her saat beni daha da sıkıyor.

Vahşi doğa yerini gösterişli mahallelere bırakıyor. Evler otoyolun her iki yanında, çoğu büyük ağaçların ve çalıların arkasına gizlenmiş, ancak yine de sağımızdaki suyu görebilecekleri kadar görünür.

Görünürde tek bir ruh bile yok.

Şehre yaklaştıkça evler küçülüyor ve daha sıkışık bir hal alıyor. Burada, kenar mahallelerde, ilk gerçek yaşam belirtilerini görüyorum. Uzakta bir motorcunun görüntüsü, belli belirsiz bağırma sesleri.

Trixie'nin toynaklarının asfalta vuruş sesi birden kulakları sağır ediyor. Bu bana Pestilence'ın köşeyi dönüp benim bölgeme geldiği anı hatırlatıyor.

Bu yüzden bir silah sesi günün normal seslerini bozduğunda şaşırmamalıyım.

Ama ben öyleyim. Gürültüden neredeyse koltuğumdan düşecektim. Atlının tutuşu sıkılaşıyor. "Sıkı tutun."

Dilini şaklatıyor ve Trixie dörtnele havalanıyor.

Otoyolda aşırı hızda yarışıyoruz. İlk silah sesini başka bir silah sesi takip ediyor, ardından birkaç kader mahkûmu kanunsuz adaleti sağlamaya çalışırken birkaç silah sesi daha.

Ancak kurşunların hiçbiri hedefini bulamaz. Silah sesleri uzaklarda kaybolurken bile Pestilence yoluna devam ediyor.

İçgüdüsel olarak atlı batıya yönelir ve 99. Otoyol 1. Otoyoldan ayrılır. 99. Otoyolda kalan atlı bunun farkında mıdır bilmiyorum ama iyi bir karar vermiştir.

Otoyolda hızla ilerleyip Stanley Park'a girmeden önce köprüyü geçiyoruz. Burada şehir yoğun bir vahşi doğa parçasıyla kesintiye uğruyor. Yine de vücudum başka bir saldırı için hazır. Bu kadar çok sakini olan bir şehirde daha fazlası da olmalı.

Park yanımızdan geçip gidiyor, ağaçlar birbirine karışarak yeşil bir fon oluşturuyor.

Parkın diğer tarafında, önümüzde ve sağımızda blok blok yüksek binalar yükseliyor, çelik ve cam çerçeveleri gün ortası ışığında parlıyor. Her bir blok arasında okyanusa dair bakışlar yakalıyorum.

Silah sesleri devam etmeden önce fark ettiğim tek şey bu.

Pestilence, Trixie'nin dizginlerini çekerek bizi otoyoldan çıkarıp bir yan sokağa yönlendiriyor ve suya doğru bir rota çiziyor. Yolda hızla ilerlerken devasa yapılar her iki yanımızda nöbetçi gibi duruyor.

Nal seslerinden fazla bir şey duyamıyorum, sadece giderek artan silah seslerini duyuyorum. Bizi otoyoldan çıkarmak durumumuzu çözecekti ama çözmedi.

Benim gibi diğer insanlar da -görünüşe göre birçoğu- atlıyı öldürmek için kendilerini feda etmeye karar verdiler. Acaba onlar da atlının ölebileceğini mi düşündüler?

Yanımdan bir merminin geçtiğini hissediyorum. Böyle devam ederse, vurulacağım.

İnsanların binaların kapılarında oyalandıklarını ya da pencerelerinden sarktıklarını fark ediyorum. Bazıları ise ellerinde silahlarla açıkça bize doğru koşuyor.

Şimdi bu, bu gerçek bir tuzak.

Pestilence hiç uyarmadan beni atından itti. O kadar şaşırdım ki düşerken çığlık atmayı unuttum.

Sokağa sertçe çarpıyorum, çarpmanın etkisiyle gözlerim kararıyor. Tüm eski yaralarım bu kadar şiddetli itilip kakılmaktan dolayı çığlık atıyor.

Önümde daha fazla silah sesi duyuldu.

Birkaç kişi sokakta koşuşturarak atlıya iyi nişan almaya çalışıyor.

Önümde, Pestilence yayını ve okunu sallıyor. Artık elleri serbest olduğu için onları saldırganlara ok üstüne ok atmak için kullanıyor. Görüyorum ki

Bir adam üç kat yukarıdaki bir pencereden düştü ve bir diğeri bir ağacın arkasına çömeldiği yerden öne doğru yığıldı.

Atlı benden uzaklaşırken saldırganları haklıyor, bazen eyerinde dönerek geriye doğru ateş ediyor. Kendimi hatırlamadan önce bir süre onu izliyorum.

Sen bir itfaiyecisin, Burns. Ayağa kalk ve öyle davran.

Bir bacağımı diğerine tercih ederek kendimi ayakta durmaya zorluyorum. Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir yerim kırılmamış, ama kalçamın üzerine düştüğüm yerde müthiş bir çürük oluşacak.

Hareket etmeye başlıyorum, beni hızlı bir şekilde uzağa götürmeyen yavaş bir topallama, ama sonra, kaçmaya çalışmıyorum. Sokağı tarayıp yaralıları arıyorum.

En yakındaki kurbanı doğru ilerliyorum, saçları (geriye ne kadar kaldıysa) kahverengiden çok beyaz olan sıırım gibi bir adam.

"Efendim, siz-?" Boğazındaki çiğ, kanlı eti gördüğümde sesim kesiliyor. Bu adamı vuran atlı bile değil. Pestilence'ı ıskalayan kurşunlardan biri başka bir kurban bulmuş.

Benimle konuşmaya çalışıyor, ağzı açılıp kapanıyor, gözleri şoktan büyüyor. Çıkan tek şey boynunda toplanan birkaç kırmızı baloncuk.

Onun için yapılacak bir şey yok.

Elini tutuyorum, silahını bir kenara atıyorum; artık ona ihtiyacı yok.

"İyisin," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. "Ben yanıdayım. Seni bırakmayacağım."

Eli benimkini daha sıkı sıkıyor ve dudakları hareket etmeye devam ediyor. Onu daha iyi duymaya çalışmak için eğiliyorum ama tek duyduğum boğazından gelen ıslak lıkırtı.

Yine de başımı sallıyorum, tam olarak ne söylediğinin farkındaymışım gibi davranıyorum. Söyleyecek bir şeyi kalmayana kadar dudakları yavaşlıyor. Hâlâ elimi tutuyor ama sonra gözleri üstümde, ötemde geziniyor ve eli gevşiyor.

Siktir et ölümü. Cidden, hepimizin katlanmak zorunda olduğu bu korkunç şeyi sikeyim.

Onu bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum, gözlerim şimdiden bir sonraki kişiyi arıyor.

Daha aşağıda bir kadın ayağa kalkmaya çalışıyor, atının altın oklarından biri göğsünden fırlamış. Kalçamdaki acıyı görmezden gelerek ona doğru koşuyorum.

İnsandan insana geçerken zaman bulanıklaşıyor, elimden gelen yardımı yapıyorum, ki bu çok fazla bir şey değil, ama sağlık görevlisinden dönme bir piyadenin dikkatini çekiyor. O da çabaya katılıyor ve bu da bir doktorun

dikkatini çekiyor.

Sokakta ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar çok insan yardım etmek için sığındıkları binalardan dışarı süzülüyor. Bu manzara karşısında boğazım düğümleniyor.

Pestilence'ın bizi öldürme arayışında gözden kaçırdığı şey bu. İnsan doğasının en kötüsünün yanında en iyisi de vardır.

Hep birlikte kasvetli bir şekilde çalışıyoruz. Kimse açıkça söylemiyor ama etrafımdaki düşünceleri neredeyse duyabiliyorum.

Bana da bulaştı mı?

Çok geç mi kaldım?

Ne kadar zamanım

var?

Ne zaman hasta hissetmeye başlayacağım?

Bir dizi çığlık havayı noktalıyor.

Yanımda diz çökmüş olan doktordan başımı kaldırıp bakıyorum.

Uzarlarda Pestilence, zırhlı ve yüzü kana bulanmış beyaz atıyla dörtnala caddeden aşağı iniyor.

O ne yaptı?

Yayını elinde tutuyor, bir ok atmış, ona karşı çıkmaya cüret eden herkesi öldürmeye hazır.

Bu manzara karşısında gerildim. Neredeyse bunun ortaklığımızın sonu olduğuna inanacaktım.

Daha iyi bilmeliydim. Pestilence the Conqueror hem pastasını yiyor hem de yediriyor.

Yanımdaki sağlık görevlisi "Bu da ne böyle?" dedi. "Geri mi döndü?" Ayağa kalkıyorum, birkaç gözü üzerime çekiyorum.

Pestilence'ın çenesi gergin, yolda ilerlerken gözleri sokağı tarıyor. Atlı beni gördüğünde yüz ifadesi değişmiyor ama yemin ederim rahatlıyor.

Neden beni bu kadar çok istiyor?

İleriye doğru atılıyor, ikisi bana doğru yönelirken atının hızı artıyor.

Kaçmak, diye düşünüyor mantıksız bir yanım - gözünü bana diktiğine göre bunun çok işe yarayacağını düşünüyorum. Bunun yerine sokağın ortasına, diğer insanların toplandığı yerden uzağa doğru ilerliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor doktor bana.

Onu görmezden geliyorum, bakışlarımı atlıya dikiyorum. Pestilence ise son saldırganına hiç aldırmış etmiyor. Aldırmasına da gerek yok. Daha önce havayı noktalayan silah sesleri artık tamamen sessiz.

Durgunluk içimi sıkıyor. Atlı, tüm bu insanları zahmetsizce biçti. Kim böyle bir güce karşı durabilir ki? Çok büyük, çok durdurulamaz.

Bana yaklaşıırken, Pestilence eyerinin yanına iyice eğiliyor, yavaşlamıyor. Kolunu uzatana kadar ne yapmak istediğini anlamıyorum.

Ve şimdi, kaçamayacağımı bilsem bile, kaçıyorum. Beni kaçmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki Pestilence'ın atının cezalandırıcı hızı, belki de atlının gözlerindeki vahşi bakış. Ya da belki de atlı ve bineğin düşmanlarının kanıyla yıkanmış gibi görünmeleridir.

Ağrıyan kalçalarımı sonuna kadar zorlayarak caddeden aşağı, otoyola doğru koşuyorum. İkisi bana yaklaştıkça Trixie'nin toynak vuruşları giderek daha yüksek sesle duyuluyor. Kollarımı pompalayarak bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum.

Pestilence'ın kolunun sırtıma dolandığını hissetmeden önce çok uzağa gidemedim. Neredeyse iyileşmiş yaralarımın protesto çığlıkları atmasına neden olan bir sarsıntıyla beni yerden kaldırıyor ve önündeki koltuğa yumuşak bir şekilde yerleştiriyor.

"Kendini güvene al Sara," diye emrediyor, yavaşlamadan.

Ne kadar hızlı gidersek gidelim, yan otururken kendimi ayarlamam mümkün değil, bu yüzden kollarımı Pestilence'ın orta kısmına doluyorum ve o bizi suya doğru yönlendirirken ona sıkıca tutunuyorum. Kolları neredeyse sahiplenici bir şekilde etrafımda duruyor ve beni ona daha da bağlıyor.

Büyük binaların yanından ikinci kez hızla geçiyoruz ve caddede hızla ilerlerken, kendi kanlarıyla dolu havuzlarda yatan, vücutları oklarla vurulmuş birkaç tetikçiyi daha görüyorum. Ölü bir adamın gözünden çıkan altın oklardan birini gördüğümde bakmayı bırakıyorum. Her şey çok korkunç, vahşi ve üzücü.

Pestilence onları bağışlamadı. Beni bağışladığı gibi değil. Ve benim daha kötü bir kadere sahip olduğumu düşünebilir, ama her şeyin sonunda, ölümün diğer tarafında ne olduğunu öğrenmek yerine burada atlının atının üzerinde oturduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Birdenbire binalar yerini kuma bırakıyor ve gözümün önünden gitmeyen girişi net bir şekilde görebiliyorum. Suyu ve onun ötesindeki Vancouver Adası'na bakıyorum.

Trixie'nin adımları kuma çarpıyor, toynakları ince taneleri üzerime püskürtüyor. Denize bu kadar yaklaşmayalı yıllar oldu ama tadını çıkarma fırsatım olmadı. Kuru kum yerini ıslak kuma bırakıyor ama at yine de yavaşlamıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Toynak sesleri arasında Pestilence'a bağıyorum, bakışlarımı sudan ayıramıyorum.

Pestilence beni kendisine daha da yaklaştırmak dışında bir tepki vermiyor.

Kumsal sona erdiğinde nefesim kesiliyor ve sonra aniden suyun içinde gürlüyoruz.

Bekle, bu tam olarak doğru

değil... Aşağı bakıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum dalgalanan dalgalara bakarak. "Aman Tanrım." At suyun içinde ilerlemiyor, suyun *üstünde* dörtlüye koşuyor.

Trixie'nin toynakları, sanki giriş bir su birikintisinden başka bir şey değilmiş gibi suyun yüzeyine çarpıyor, benim ve atlının üzerine birkaç deniz spreyi damlacığı sıçratıyor.

Suyun üzerinde gidiyoruz.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum. Hâlâ suyun üstündeyim.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Pestilence sadece bir şehirde dolaşarak veba yayabilir ve ölümden etkilenmez. Bir garip güç daha nedir ki?

Karadan iyice uzaklaştığımızda, Pestilence'ın atı makul bir yürüyüşe yavaşlıyor. Ancak şimdi bir bacağımı eyerin üzerine atıp öne doğru bakabiliyorum. (Yine de bu süreçte neredeyse düşüyordum.)

Suyun üzerinde ilerlerken kara her yanımızı sarıyor, soğuk damlacıklar kalçalarımın sıçrıyor.

Pestilence bana yaslanıyor, göğsü beni öne doğru eğmeye yetecek bir güçle göğsüme bastırıyor.

Lanet olsun ama çok ağır.

"Biraz gevşeyebilir misin?"

Diyorum. *Kıçına dirsek*

atmaya çok yakındım.

İsteğimi görmezden

geliyor. Tipik.

Dakikalar ilerledikçe, ağırlığının biraz daha fazlası üzerime basıyor. Bu o kadar yavaş oluyor ki, bunun kasıtlı olmayabileceğini fark edene kadar büyük ölçüde öne doğru eğilmiş oluyorum.

"Veba mı?"

Yanıt yok.

"Salgın hastalık mı?" Bu kez biraz daha ısrarla söylüyorum.

Hiçbir şey.

Lanet olsun, ama midem endişeyle çalkalanıyor.

Dizginleri tutan bilekten damlayan kanı fark ettiğimde etrafımda dönmeye başlıyorum.

Onda bir sorun var. Çok yanlış.

Elimden geldiğince ona bakıyorum. Gözleri kapalı, yüzü gevşek ve tacı başında hafifçe eğri duruyor. Bu sonuncusu onu -çelişkili bir şekilde- hem daha rakik hem de daha masum gösteriyor.

Parmaklarımı boynuna koyup nabzını yokluyorum ama vücudumuz atın üzerinde sallanırken bir şey anlayamıyorum.

"Pestilence, beni duyabiliyor musun?" Yanıt alabilmek için onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Başı gökyüzüne bakıyormuş gibi görüne kadar geriye doğru yuvarlanıyor ve tacını kaymadan önce yakalamam gerekiyor.

Vücudu koltuğunda sallanıyor, sonra tekrar öne doğru eğiliyor, yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor. Vücudu yana doğru kaymaya başladığında kollarımı ona doluyorum.

Düşerse ne olur? Suyun üstüne mi inecek, yoksa batacak mı? Düşerse Trixie'ye -ve bana- ne olacak?

Gerçekten öğrenmek istemiyorum.

Atını yakındaki bir adaya doğru yönlendirirken onu kollarımda beceriksizce kucaklıyorum. Tabii ki, arazi ayrıntıları görebileceğim kadar büyüdüğünde, sokakları ve binaları seçebiliyorum - bir sürü ve bir sürü.

Kahretsin.

Dizginleri çekiyorum, yörüngemizi değiştiriyorum, bir yandan da ölmüş ya da ölmemiş olan Pestilence'ı dengelemeye çalışıyorum. *Geçici olarak ölü*, ama yine de ölü.

Bunu şimdiye kadar nasıl kaçırmışım? Silah seslerini duymuş ve benim için geldiğinde üzerine bulaşmış kanı görmüştüm. Ve şimdi baktığımda, bir düzine farklı yaradan kanadığını görebiliyorum ve sıvı her yerinde ve her tarafımda.

Tanrı aşkına, üzerimde *kan kaybediyordu* ve ben hâlâ farkında değildim. Atının istikrarlı yürüyüşü tarafından uyutulmuş ve su üzerinde seyahat ettiğimiz gerçeğiyle dikkatim dağılmıştı.

Sonunda Trixie başka bir kara parçasına doğru ilerliyor. At kıyıya yaklaştığında, Pestilence'ı eyerinde tutmanın zorluğundan kollarım titriyor.

Ancak atı kumda tepinmeye başlayınca kendimi tutmaktan vazgeçiyorum. Atlının vücudu yana doğru savruluyor ve sonra ikimiz de bineğinden düşüyoruz.

Kuma vurduğumuzda Pestilence zayıf bir şekilde inliyor, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanıyor.

Yaşıyor.

Bir nefes verdim, içimden rahatlama akıyordu. Ölümsüz bir adamdan başka ne beklerdim bilmiyorum.

Ve neden bu kadar *rahatladığımı* kesinlikle bilmiyorum.

Bedenimi onunkinin altından çekip çıkarıyorum, sonra onu kumun üzerine yatırıyorum, silahlarını üzerinden alıp bir kenara atıyorum. Düşündüğümde de kötü durumdaydı, kıyafetleri kana bulanmıştı. Zırhının altından sızıyor ve kumun üzerine damlıyordu. Ve zırhı ...

Bu mermilerden bazıları metalin içinden geçerek altın göğüs zırhını bir dilim İsviçre peynirine benzetti.

Zırhı parça parça açıyorum, sıkışan kan kuma damlarken yüzümü buruşturuyorum. Gözlerim Pestilence'in yüzüne kayıyor. Normalde bronz olan teni şimdi solgun ve solgun.

Parmaklarımı bir yanağının üzerinde gezdiriyorum, şimdi etine yapışan soğuğu hissediyorum.

Sığ nefesler alırken göğsü inip kalkıyor. En azından nefes alıyor.

Ne zamandan beri nefes almasını istiyorsun?

Atlının ıslak giysilerini sıyrabildiğim kadar sıyrıyorum. Kollarında, bacaklarında ve göğsünde kurşun delikleri vardı. Ancak yüzüne dokunulmamıştı. Bu yüzden fark etmemiştim. Güzelliğine ve yoğunluğuna -bana odaklandığı yoğunluğa- o kadar kapılmışım ki fark etmemiştim.

Kafasının etrafındaki kumda biriken kanı gördüğümde duraksıyorum. Buna cesaret edebilir miyim?

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan başını kaldırıp kafatasının arkasını yokluyorum. Yumuşak bir şeye temas ettiğimde neredeyse öğürecektim. Dokunduğumda ağlamaklı bir ses çıkarıyor. Onun için acı verici olduğu açık.

Tabii ki acı verici. Dürttüğün bir kafa yarası, seni moron.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, neden fısıldadığımdan emin değilim.

Etrafa bakıyorum. Trixie Skillz yakınlarda duruyor ve sahibi gibi at da kurşun yaralarıyla dolu.

Ve yine de at bir değil, iki biniciyi okyanus ötesine taşıdı.

Titreyerek nefes alıyorum ve sahile bakıyorum. Her iki yanımda da kıyı şeridi ağaçlarla dolu. Sol tarafımdaki kumsalın aşağısında, ağaçların arasında yalnız bir ev var.

En azından ihtiyacımız olursa kalacak bir yerimiz var.

Pestilence'ın başını kucağımda duracak şekilde hareket ettiriyorum. Bunu neden yaptığımı ya da keçeleşmiş saçlarını okşayabilmek için tacını neden çıkardığımı bilmiyorum. Kan ve deniz suyu karışmış olsa bile, sarı bukleler o kadar yumuşak ki, saçın olabileceğinden daha yumuşak.

Başparmağım onun sinir bozucu derecede mükemmel kaşlarından birini düzeltiyor.

Onun gibi hırpalanmış ve kırılmış, aptal kalbim onun için gerçekten acıyor.

Sadece aptalca güzel olduğu için, diyorum

kendime. Parmak eklemlerimi alnında

gezdiriyorum.

"Bunu sana yaptıkları için üzgünüm," diye itiraf ediyorum. Tıpkı her şey için üzgün olduğum gibi.

onlara yaptıklarını. Yirmi ikiyi yakala.

Kendini iyileştirmesini bekleyerek saçlarını okşamaya devam ediyorum.

Şu anda kaçabilirsin, o iyileşirken ortadan kaybolabilirsin. O zaman bir daha ona hesap vermek zorunda kalmazsın.

Bacaklarım başının altında kıvrılmış duruyor.

Pestilence'ı yavaşlatıyorum, kendimle mantık yürütüyorum. İnsanlara kaçmaları için daha fazla zaman veriyorum. Dünya umutsuz bir kedi-fare oyununa tutulmuş durumda ve biliyorum ki sonunda atlı her halükarda turunu atacak ve hepimizi öldürecek, ama ben onun ilerleyişini yavaşlatıyorum. Bu da bir şeydir, değil mi?

Kurşunlardan ilki Pestilence'ın vücudundan çıkana kadar gölgeler derinleşmiştir. Alt bacağından birkaç saniye kıpırdandıktan sonra zararsız bir şekilde kuma yuvarlanıyor.

Birkaç dakika sonra atlı ilk kez yer değiştirir ve acı dolu bir nefes alır.

"Ben buradayım," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ederek. "Yanımdayım."

Pestilence fotoğrafları.

"... Sara?" Gözlerini zorla açıyor. Bana bakarken odaklanmamışlardı.

"Merhaba."

Uzaniyor, kanlı parmakları yanağıma değiyor. "Sen kaçmadın."

Hoşuma gitmeyecek kadar titrek bir kahkaha atıyorum. "Muhtemelen yapmalıydım," diyorum.

"Muhtemelen," diye kabul ediyor.
Eli düşer ve gözlerini tekrar kapatır.
"Pestilence? *Veba*." Ama bir kez daha bilinci yerinde değil.

Bölüm 20

İki kurşun daha vücudundan çıktıktan sonra, gitme zamanının geldiğine karar veriyorum. Güneş yirmi dakika önce ufkun gerisine düşmüştü ve ben kıcımlı donduruyordum.

Yolun hemen aşağısındaki sahil evine doğru kaçamak bakışlar atıyorum. Karanlık yapıyı zar zor seçebiliyorum. İçeri zorla gireceğimi düşünürsek, ışığın olmaması muhtemelen iyi bir şey.

Pestilence'ın altından sıyrılıp onun hırpalanmış göğüs zırhını kapıyorum ve gevşekçe göğsüme yerleştiriyorum. Bir aynanın yardımı olmadan bile, onun göğüs zırhını giydiğimde gülünç göründüğümü biliyorum. Gövdeme batıyor ve minyon olduğum yanılsamasını veriyor. Değilim; canavar boyutlarında olan atlı.

Zırhının ve silahlarının geri kalanını kumda yattıkları yerde bırakmaya karar verdim. İyileştiğinde onları almak zorunda kalacak.

Pestilence'ın tacını başıma taktıktan sonra (lanet olası kraliçe tam burada), kollarımı omuzlarının altından geçiriyorum.

Kendimi destekliyorum, güçlendirici birkaç nefes alıyorum. "Bu muhtemelen acıtacak," diye uyarıyorum onu - beni duyabileceğinden değil.

Hareket etmeye başlıyorum, bizi yavaş yavaş eve doğru itiyorum. Pestilence inliyor, zayıf bir şekilde tutuşuma karşı koyuyor.

"Yürürebiliyorsan, buyur," diyorum. "Aksi takdirde, seni düşürmemi istemiyorsan hareket etme."

Hareket etmeyi bırakıyor, ama çabalarımın direnmesine bile, sahil evine ulaşmamız neredeyse sonsuza kadar sürüyor. Tanrım, ne kadar ağır. Yol boyunca iki kez tökezliyorum ve her seferinde atlıyı sarsarak uyandırıyorum. Arkamızda, Trixie Skillz sadık bir küheylan gibi ilerliyor.

Eve vardığımda Pestilence'ı yere bırakıp etrafı inceliyorum. İçeriden hiç ışık gelmiyor ve çam iğneleri evin önünü kirletiyor. Buranın sahibi her kimse bir süredir buraya gelmemiş.

Muhtemelen birinin yazlık evidir.

Dekoratif kapıya doğru ilerliyorum. Dört kare cam bölme içeriye bir bakış sunuyor. Rahat görünüyor. İşimiz bittiğinde üçlü bir cinayet gibi görünecek olması çok kötü.

Kapı kolunu deniyorum. Yani, asla bilemezsin. Bizim oralarda insanlar kapılarını nadiren kilitlerler. Bu kımıldamıyor.

Bakışlarım cam bölmelere düşüyor.

Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacağım.

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp yumruğuma doladım. Umalım da bu uğraştığım şey temperli cam olmasın. Aksi takdirde bu parlak fikrim pek iyi gitmeyebilir.

Tek bir yumuşak vuruşla bardağa vuruyorum.

"Orospu çocuğu!" Yumruğumu sallayarak bağıriyorum. Ceket tampon görevi görse de elim çarpmanın etkisiyle zonkluyor. Hâlâ sağlam olan pencere camına bakıyorum.

Lanet olası temperli cam.

Ve lanet olsun acıttı.

Arkamda yorucu nefes alış verişler ve tökezleyen ayak sesleri duyuyorum. "Yürü Sara."

Etrafımda dönüyorum ve atlıyı geniş gözlerle inceliyorum. Onu ayakta ve uyanık görünce daha fazla şok mu yoksa rahatlama mı hissettiğimi bilmiyorum.

Pestilence kendini kapıya doğru sürüklerken kenara çekiliyorum, ağırlığının çoğunu duvara yaslıyor ve dış cephede bir kan lekesi bırakıyor.

Uzanıp kapı kolunu tutuyor. Bileğinin hızlı bir hareketiyle kilidi kırar ve kapı sallanarak açılır.

Hiçbir şey yokmuş gibi kolayca kırması can sıkıcı.

İçeri girmesine yardım ediyorum, onu ekose kanepeye doğru götürürken ağırlığını bana yaslamasına izin veriyorum. Trixie peşimizden içeri girdi.

Süvariye kanepeye yatırıyorum, ardından üzerimdeki göğüs zırhını ve tacı çıkarıp eşyaların yanımda yere düşmesine izin veriyorum. Önümde, Pestilence'ın gözleri kayarak kapanıyor ve bir kez daha bilinçten kaybolurken nefesleri düzleşiyor.

Parmaklarımı gömleğinin nemli kumaşına geçirip yırtarak açıyorum ve elimden geldiğince iterek üzerinden çıkarıyorum. Gövdesi hâlâ morluklar ve kurşun delikleriyle dolu, yaralar göğüs kaslarını çevreleyen parıltılı işaretleri bozuyor. Gözlerim omuzlarını ve göğsünü kaplayan diğer kurşun yaralarını buluyor,

Boyun, kollar, bacaklar ve bir vakada köprücük kemiğinin hemen üstü. Bu sonuncusunun altındaki deriye hafifçe dokunuyorum.

Parmaklarımı bastırduğımda Pestilence'ın gözleri irkilerek açılıyor ve bana odaklanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Yüz hatlarında hem şaşkınlık hem de şüphe yazılı.

Onu dürtmek dışında
mı? "Seninle
ilgileniyorum."

Kelimeleri söylediğim an, gerçekten farkına varıyorum. *Atlının iyileşmesine yardım ediyorum.* Ona yardım ediyorum, oysa kısa bir süre önce tetiği çeken kişi bendim. Buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Yüzündeki şok benimkini yansıtıyor olmalı.

Elimi tutuyor, bana bakarken gözleri parlıyor. "Ben iyiyim Sara."

Yardımlımı *istemiyor*. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Hayır, değilsin. Küçük bir ordu değerinde mühimmatla tıkağın."

Oturmaya başlar. "Daha kötülerine de katlandım."

Evet, biliyorum. Ben de oradaydım. Diri diri yakılmak "Yılın Boktan Durumları" listesinin başında yer almalı.

Trixie'nin yanına dönüyorum ve bir düğmeye basıp tepedeki ışığın yanmasını izledikten sonra atlının heybesini karıştırmaya başlıyorum. Bunu yaparken, mermilerden biri bineğinin yanından düşüyor ve ağır bir çınlamayla yere iniyor. Zavallı at.

Sonunda elim duraklarımızdan birinden aldığım Red Label şişesine dolanıyor. Gazlı bez rulosunu bulmam biraz daha uzun sürüyor ama bulduğumda atlının yayıldığı kanepeye dönüyorum.

Pestilence'ın gözleri ellerimdeki eşyalara kayıyor.

"Onlar *senin*" diyor, sanki onlarla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi.

Belki de Pestilence benim iyiliğimden, benim ondan korktuğumdan daha çok korkuyordur.

"Bu gece canım paylaşmak istiyor," diyorum ve ona doğru ilerlerken gazlı bezi çözüyorum.

Kendini yukarı itmeye başladı ama fazla uzaklaşmasına izin vermedim. Omzundan tutarak onu kanepeye geri itiyorum.

"Kendi kendime iyileşeceğim," diye ısrar ediyor, önce gazlı beze, sonra da yakındaki sehpanın üzerinde duran liköre kaşlarını çatarak bakıyor.

"Evet, yapacaksın." Mutfaktan bir sandalye kaptım ve sürükleyerek getirdim.

Önündeki sandalyeye oturdum ve viskinin kapağını açtım, gözlerim yaralarına odaklanmıştı.

"Buna katılmıyorum," diyor ama artık kaçmaya çalışmıyor. Aslında, bilmesem Pestilence'ın gözlerinde merak parıltısı gördüğümü söyleyebilirim.

Kimse onunla ilgilenmedi.

"Yapıp yapmadığını sormadım," diyorum ve gazlı bezi alıp üzerine biraz viski döküyorum.

"Can sıkıcı kadın."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve isteksizce başımı sallayarak onaylıyorum. Kesinlikle can sıkıcı olabilirim.

"Acı çekmemi istemiyor musun?" diye soruyor her hareketimi takip ederek hayıflanarak.

"Hiçbir zaman acı çekmeni istemedim," diyorum, "Seni vurduğumda bile."

Alkolle ıslatılmış çarşafı ilk yarasına götürüyorum.

Açıktaki kalan etine temas ettiğinde tıslıyor. "Yalan söylüyorsun, insan.

Bu acı çekmektir."

Bir düzine kez vuruluyor ve yine de yaralarına biraz alkol bulaşmasından mı şikayet ediyor?

"Bu dezenfektan."

"Senin kaba yöntemlerin olmadan da yaralarımı yeterince iyi temizleyebilirim." Oh, bu doğru.

"Peki." Ayağa kalkıp mutfaka gidiyorum ve iki bardak bulana kadar dolapları karıştırıyorum. Onları geri getiriyorum. İçlerinden birine bir shot doldurup bardağı ona uzatıyorum.

Onu alıyor, yüzünü buruşturmadan önce likörü belli belirsiz kokluyor. "Acıya yardımcı olması için," diye açıklıyorum.

"Ne fark eder ki?" diyor kadehini indirirken. "Eninde sonunda bitecek."

"Oh, aşkına-" Kendime bir duble dolduruyorum ve derin bir yudum alıyorum. İçkimi doldurup viskiyi bir kenara koyuyorum.

Pestilence sabırlı olma konusunda kesinlikle berbat.

En azından yaralarını sarmak niyetiyle gazlı bez rulosunu bir kez daha kapıyorum. Ama ona doğru uzandığımda bileğimi yakalıyor. "Sara," diyor usulca, "kes şunu. Jestin için minnettarım ama boşuna."

O konuşurken, boğazına saplanan kurşun, içine açtığı delikten dışarı sızar.
Çok garip.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Pekâlâ." İstemiyorsa ona yardım etmek için kolunu bükcek değilim.

Ayağa kalktım, Red Label şişesini ve bardağımı aldım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendiğinde salondan çıkmanın yarısındaydım.

"Banyo yapmak için." Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıp küvete yaslanıyorum, kollarımı kenarından sarkıtıyorum ve viski bardağımı boş boş çeviriyorum. Hayatımın tamamen boka sardığını neredeyse unutabilirim.

Koridorun sonunda bana doğru yaklaşan Pestilence'ın gümbürtüsünü ve sıyrıklarını duyuyorum. Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Gözlerimi açtığımda onun banyoya doğru topallayarak girdiğini görüyorum; elinde hâlâ dolu olan viski bardağı, göbeğini nazikçe tutuyor.

"Yalnız kalmak istiyorum," diyorum gözlerimi bir kez daha kapatarak. Üstümü örtme zahmetine girmiyorum. Beni zaten çıplak gördü. Hem de birden fazla kez. Ayrıca, kendini zar zor bir arada tutarken o kadar da şehvetli hissettiğinden şüpheliyim.

"İnsan, benim tutsağım olduğunu açıkça unutmuşsun."

Bir zamanlar öyleydim ve kaçmadığımdan emin olmak için başımda nöbet tutması gerekiyordu. Ama artık öyle miyim bilmiyorum. Bu beni rahatsız etmeli, ama şu anda verecek bir sikimim yok.

Homurdanıyorum. "Gerçekten kaçacağımı mı düşünüyorsun?" "Vancouver'da kaçmıştın."

Gözlerimi açıp yaşadığım bu anı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Eğer bir atlı tarafından ezilmek üzere olsaydın sen de ezilirdin."

Gülerek gülüyor ama sonra sessizliğe gömülüyor.

Bir süre sonra "Bu içeceğin tadı berbat," dedi. Demek ben bakmıyorken denemiş. Sinsi atlı.

"Genel kanı, tadı güzel olduğu için içki içilmeyeceği yönünde." Kendi bardağımdan bir yudum alıyorum.

Homurdanıyor.

Ona verdiğim iğneyi bitirdiğini görecektense gözlerimi açıyorum.

Yanımdaki şişeyi kapıp bir barış teklifi gibi uzattım.

Alkolün kötülüğünü ve ruhunun hızla nasıl lekelendiğini düşündüğü bir aradan sonra şişeyi benden alıp kendine bir içki daha dolduruyor. Muhtemelen içkinin ne kadar etkili olduğunun farkında olmadığı için eli ağır.

Daha sonra etikete bakar. "Johnnie Walker Red Label," diye okuyor. Gözleri bana kayıyor. "Bunu o ölmekte olan adama verdiğini gördüm."

Vebadan ölmesini izlediğim o ilk isimsiz adamdan bahsediyor. Pestilence ona içki verdiğimi fark etti mi?

"İçmek acıya iyi geliyor," diyorum.

"İnsanlar acılarını dindirmek için içmiyorlar" diye yanıtlıyor. Bu bir açıklama ama yine de araştırdığı izlenimini ediniyorum.

"Bazen yaparlar." Ama o zaman da kendilerini uyuşturdukları şey her zaman fiziksel acı olmuyor. "Ama hayır, her zaman değil." Bardağı tutan elimi şakağıma götürüyorum ve işaret parmağımla başımın yan tarafına dokunuyorum. "Bazen bunu sadece ruh hallerini değiştirmek için yapıyorlar."

Pestilence bundan sonra sessiz. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve hala iyi bir ıslanmanın tadını çıkarıyormuşum ve onun varlığının farkında değilmişim gibi davranıyorum.

"İnsanlarına baktığın gibi bana da baktın," diyor sonunda. Sesinde bir şey var...

Gözlerimi açtım.

Pestilence'ı yüzümü incelerken yakalıyorum, gözleri arzuya benzer bir şeyle parlıyor. Bu manzara karşısında göğsüm daha hızlı inip kalkmaya başlıyor.

Bu tepki de *ne*? Ondan hoşlanmıyorum, *hoşlanmıyorum*. Sadece yakışıklı ve biri bana böyle bakmayalı uzun zaman oldu.

Hepsi bu kadar.

Bir de gömleğinin yakasından göbeğine kadar açık olması, parlayan dövmelelerini ve kaslı gövdesini ortaya çıkarıyor. Bu görüntüye tepki vermemek için ölü olmak gerekir.

Bakışlarını ayırıp içkisine bakıyor. "Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Gerçekten güzel kirpikleri var. Kalın, koyu ve uzunlar. Daha önce *kimsenin* kirpiklerine dikkat ettiğimi hatırlamıyorum.

Neden Pestilence'ın kirpiklerini fark ediyorum?

Düşüncelerimi kirpiklerden ve güzel tanrıçalardan uzaklaştırıyorum.

"Ben de bu konuda ne hissettiğimden emin değilim," diye yankıladım. Şu anda ne hakkında konuşuyoruz ki?

Arkadaşça başını sallıyor ve içkisini dudaklarına götürüyor, yüzünü buruşturmadan önce iki uzun yudum alıyor. "Bunun tadı gerçekten berbat."

Yumuşak bir kahkaha attım. "O zaman neden içiyorsun?"

Gözlerime bakıyor. Gözlerinde çok fazla ağırlık var. "Zihnimi çoktan değiştirdin. Ben *de* değiştirmek istiyorum."

Söylemek istediğim, *işler böyle yürümüyor*.

Onun yerine bir içki daha alıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, kehribar rengi sıvıyı bardağında evirip çeviriyor. "Beni öldürmen gerekiyordu, bana yardım etmen değil."

Viskinin kalıcı tadı ağızımda ekşiyor. İçkimin son parçasıyla
y ı k ı y o r u m .

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, biliyorsunuz," diye ekliyor.

"Biliyorum," diyorum o kadar sessizce ki kelimelerin kendilerini bile zar zor duyabiliyorum. Yine de bizi ileriye götürecek, şehirden şehre bulaştıracak.

Banyo soğuyor ve ben henüz yıkanmaya başlamadım. İçkimi bitirip bir kenara koyuyorum ve Pestilence'ın gözlerini üzerimde hissederek vücudumdaki kan ve kiri temizlemeye başlıyorum. Bu sefer sırtımı yıkamak için yardım teklif etmiyor ve ben de ondan yardım istemeye zahmet etmiyorum.

Ona gizlice baktığımda, bana artık eskisi gibi klinik olarak kopuk bir şekilde bakmıyor. Aslında, kesinlikle insani bir bakış.

Özlemin böyle bir şey olduğunu fark ettim.

Alarmım bu korkunç *sersemlikle* savaşıyor. Lisede aşık olduğum Tom Becker'ın bana çıkma teklif edeceği dedikodusunu duyduğumda hissettiğim duyguyla aynı. Meğer o da *Sarah'ya çıkma teklif etmek istiyormuş* (hayat böyle bir şey, mutluluk keselerine tekme atmaya bayılıyor), ama keyifli bir yirmi dört saat boyunca karnımda bebek melekler uçuşuyormuş gibi hissettim.

Tıpkı şu an benim yaptığım gibi.

Yeterli miktarda viski içmiştim ama Pestilence'ın çıplak bedenime bakmasından hoşlanmanın kesinlikle uygun bir tepki *olmadığını* ayıkken fark etmemi engelleyecek kadar değil.

Yüzünü ovuşturuyor, yorgun ve acı içinde görünüyor, tam da kurşun yaralarından iyileşen bir adamın yapması gerektiği gibi. İçkisini kaldırarak kendisi için doldurduğu (*en az* üç shot sert içkiden oluşan) ikinci bardağı da devirir. Red Label şişesini ve artık boş olan bardağını alıp ayağa kalkıyor, bacakları biraz titriyor.

Kapının kolunu tutuyor, sonra duraklıyor, sırtı bana dönük. "Kaçmaya çalışma," diye omzunun üzerinden uyarıyor. "Seni yakalamaktan nefret ederim. Bugün yeterince kan döküldü."

Bölüm 21

PESTILENCE'in suratını dağıttım.

Banyoyu bitirdiğimde o kadarını anladım. Onu kanepeye yayılmış, elinde neredeyse boşalmış viski şişesi, kadehini ise hiçbir yerde bulamıyorum.

Bir atlı düştüğünde, sert düşer.

Başını bana doğru çeviriyor. "Haklıymışsın," diyor şişeyi kaldırarak. "Zihnim değişti."

En azından hala algısı açık.

Bir an için etikete bakıyor. "Artık tadı o kadar da kötü değil."

Bu adamı sarhoş ederek kaç cehennem puanı kazandım?

Bakışları bana döndüğünde, gözleri kıyafetlerime kayıyor. Onlara attığı bakış iltifat olamaz.

Ebeveyn yatak odasındaki dolaptan bir kıyafet çıkarmayı başardım. Görünüşe göre ev sahipleri yaşlı ve varlıklı bir çiftti. Adam pantolonunun ütülü ve pilili olmasını, kadın ise kıyafetlerinin dökümlü ve ışıltılı olmasını seviyordu.

Giydiğim dar siyah bluzun içinde neredeyse yüzüyorum ve üzerimdeki çivili mor kot pantolonun kaymasını önlemek için onu sıkıca bağlamak zorunda kalıyorum.

Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Pestilence'ı geçip mutfığa doğru ilerliyorum, açlıktan mideme kramplar giriyor. Yolda Trixie'nin yanından geçiyorum; at kendini yan odaya atmaya başarmış ve sahibinin kilimine kan bulaştırmış.

Burayı kesinlikle bir suç mahalli gibi bırakacağım.

Odaya girdiğimde mutfak fayansları çıplak ayaklarımı serinletiyor.

Şimdi de burada yiyecek bir şeyler var mı diye bakacağım.

Bol miktarda olduğunu anlamak için kileri açmam yeterli. Derin raflar konserve ve kavanozlanmış ürünler, kurutulmuş tahıllar ve şaşırtıcı bir likör zulasıyla neredeyse dolup taşıyor. İhtiyaç duyarsak ikimiz burada birkaç hafta boyunca kalabiliriz ki Pestilence'ın o kadar uzun süre hareketsiz kalacağını sanmıyorum.

Ben etrafı karıştırıp makarna eriştesi ve bir kutu kırmızı sos alırken, atlı mutfaktaki sandalyeye doğru topallayarak ilerliyor. Artık hızla iyileşiyor, açığındaki kurşun yaraları kanlı deliklerden çok kırmızı, çukurlu yara izlerine benziyor. Yırtık pırtık gömleğini silkmış ve yontulmuş, sivriltilmiş gövdesi artık tamamen sergileniyor.

Erişteleri kaynatmaya ve makarna sosunu ısıtmaya başladığımda (burada elektrik çalışıyor, vay be!) hiçbir şey söylemeden uzun süre beni izliyor. Ancak yemeği hazırlamayı bitirdikten ve bir şişe daha likör (bu sefer burbon) çıkardıktan sonra masada Pestilence'a katılıyorum.

Önüne koyduğum makarna tabağına elini sürmüyor, onun yerine kendine bolca burbon doldurmayı tercih ediyor. Derin derin içti.

Adam alkolün etkisiyle morarmaya doğru gidiyor.

Bakışlarını üzerime diyor. "Neden beni terk etmedin?" diye soruyor, bir cevap için neredeyse çaresiz görünüyor. "Bırakabilirdin."

Midem bulanıyor ve önümde dumanı tüten bir tabak makarna olduğunu unutuyorum.

Sürekli bu lanet konuya dönüp duruyor. Bu işin peşini bırakacağını ummuştum. "Seni bulup inciteceğimden mi korkuyordun?" Pestilence bastırıyor.

Yalan söyleyebilirdim. Muhtemelen ona yalan söylediğimi fark etmezdi. Tek sorun, aklıma iyi bir bahane gelmemesi.

Ağzımı açıyorum, sonra kendime bir içki daha doldurmayı tercih ediyorum.

O bunu ayıkken yapmıyor, ben de yapmak zorunda kalmamalıyım.

Birkaç derin yudum aldıktan sonra burbonu içtim ve boş bardağı sertçe masaya bıraktım.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, şişeyi kenara koymadan önce kendime bir içki daha dolduruyorum. "Gerçek bu." Kabuk bağlamış bileklerime bakıyorum. "Vancouver'dayken tek düşünebildiğim kaos sırasında zarar gören insanlara yardım etmektir." Bir nefes alıp devam ediyorum, gözlerim isteksizce onun çalkantılı mavi gözlerine dikiliyor. "Ve sahile indiğimizde tek düşünebildiğim sana yardım etmektir."

Bana kaşlarını çattı. Eğer açıklamamda teselli arıyorsa, ona hiçbir teselli vermedim.

"Neden benim için geri geldin?" diye sordum. "Vancouver'a geri döndüm."

Bu sorudan rahatsız olmuş görünüyor. "Sen benim tutsağımsın. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Beni atından ittin," diyorum. Yüz ifadesi bana hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu vurulmayayım diye yaptın, değil mi?" Ona bakarak soruyorum.

Eğer Pestilence onunla kalıp yaralarına bakmamdan (ya da en azından bakmaya çalışmamdan) rahatsız olduysa, ben de en çok onun beni acıdan kurtarmış olmasından rahatsız oldum.

"Ölü halin işime yaramaz Sara."

"Nedenmiş o?" Yüzüne bakarak soruyorum. "Diğer saldırganların Vancouver sokaklarında ölü yatarken ben neden hayattayım ve burada seninleyim?"

Ağzı gerilir. "Çünkü ben öyle uygun gördüm."

Burbonumdan bir yudum daha alıyorum. "Bu bir cevap değil." "Alacağın tek cevap bu."

Lanet olsun ona, bu soru beni delirtecek.

İstemeye istemeye dikkatimi makarnaya veriyorum, çatalımı erişteye batırıyorum ve bir ısırık alıyorum. Dilime değer değmez makarnanın tadını çıkarmak için bir an duruyorum.

Yüce Tanrım, sisteminizde biraz likör varken yemeğin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Dikkatli olmazsam, iki haftalık yemek gecenin sonunda bitmiş olacak - özellikle de diğer her şeyin tadı bunun kadar güzelse.

Karşımdaki atlının bakışları ağızıma perçinlendi. Bakışlarını ayırıp tabağına bakıyor. Çatalını kaldırarak kendisi de bir ısırık almaya çalışıyor ama ince makarna eriştesi metal dişlerin arasından işe yaramaz bir şekilde kayıyor.

Elimde değil, gülüyorum. Ayağa kalkıp masanın onun tarafına geçiyorum. Bana bakıyor, gözleri parlak ve belki de biraz savunmasız. Sanırım alkol ikimizi de etkiliyor.

Omzunun üzerinden eğilerek ve gövdesinin ne kadar güzel olduğunu fark etmemeye çalışarak (ayıp Sara, hâlâ yaralı) çatalı tutan eli tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, birleşmiş ellerimize bakarak. Sesinde bir nota var ...

"İşte, çatalını böyle çevir." Garip bir şekilde, aleti daire şeklinde çeviriyorum. "Sonra kepçeyle al." Çatalı kaldırıyorum, makarna telleri şimdi etrafına sarılmış. "İşte böyle yiyeceksin."

İfadesini göremiyorum ve cevap olarak bir şey söylemiyor, bu yüzden yerime dönüyorum, haddimi aşmış gibi hissediyorum, ki ikimizin yaşadığı her şeyin ışığında bu çok saçma.

Pestilence makarnadan geçici bir ısırık aldı. Şaşırtıcı bir tepki vermesini umuyordum ama fena halde hayal kırıklığına uğradım. Çiğnerken sadece yemeğe bakıyor.

"Bunu yememeliyim."

Ona nedenini sormaya zahmet etmedim. "Ölümlü ahlaksızlıklar" konusundaki tuhaf takıntısını zaten biliyorum. Sanırım bir atlının ruhu ne kadar istekli olursa olsun, bedeninin bile zayıf olduğunu zor yoldan öğreniyor.

Atlı demişken...

"Diğer üç biniciniz nerede?" diye sordum. Bu, dünyayı rahatsız eden pek çok sorudan biri - diğer üç atlının nerede olduğu. Bir şekilde yok olduklarını varsaymak çok fazla; eğer Pestilence varsa diğerleri de vardır.

Pestilence, çatalını tabağının üzerinde belli belirsiz çevirmeden önce makarnasını dürtüklüyor. Tabağından bir ısırık daha alırken kaşlarını çatarak, "Kardeşlerim hâlâ uyuyor," diyor.

Uyumak mı?

"Ne zaman uyanacaklar?"

Kafasını kaldırmıyor. "Zamanı geldiğinde."

Pestilence'ın kafası güzelken bile soruları olabildiğince gizemli bir şekilde yanıtlamayı başardığını fark etmişsinizdir.

Yiyecek ve içecek konusunda kendini suçlu **h i s s e t m e s i n e** rağmen, süvari yemeğini ve burbonunun çoğunu çabucak bitirir.

Likörün içinde ondan çok daha yavaş hareket ediyorum. Ben sizin sevgiyle ucuz randevu dediğiniz türden biriyim. Eğer içkilerimi uzatabilsem, uzatırım.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Dünyaya geldikten sonra da uyudunuz mu?" Ne de olsa kendisinden haber alınamayan beş yıl vardı.

Tabağını iterek başını sallıyor.

Ona beş yıl boyunca fark edilmeden nerede uyumayı başardığını sormak istiyorum.

"Neden uyuyorsun ki?" Neden *bekleyelim ki?*

"Bir olasılık vardı..." Düşüncelere dalmış bir şekilde konuşmasını sürdürüyor.

"Ne olasılığı?" Dürtüyorum.

Kendini toparlıyor. "İnsanlığın kendini affettirme olasılığı." Bardağını kapar ve karıştırır. "Ama ne yazık ki, Günlerin Sonu bile sizin lanetli türünüzün ahlaksız doğasını değiştiremez."

Yine aynı terane. Tam da atının insanlarla uğraşmayı bir süreliğine bıraktığını düşünürken.

Pestilence fincanını kaldırır ve kalan az miktardaki sıvıya bakar, göz kapakları biraz ağırlaşmıştır. "Bu zehir," diyor birdenbire.

"Mhm," katılıyorum. Yani, teknik olarak öyle.

Gözleri bana kaydı. "Başından beri planın bu muydu? Beni zehirlemek mi?"

Tanrım, şimdi de şu zehir işi. Ölümsüz bir adamı zehirlemeye çalıştığım için ne kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalı?

"Dökülen sensin," diyorum.

Bu mantık onu yatıştırmış görünüyor. Bir nebze.

Pestilence aniden ayağa kalkıyor, sandalyesini kapıyor ve masanın etrafında sürükleyerek benimkinin yanına getiriyor. Hain gözlerimin onu ne kadar seksi bulduğunun farkında olmadan sandalyeye ters oturuyor. Bana o delici bakışlarından birini atıyor.

Sinirle ondan uzaklaşıyorum. "Ne?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Sana baktığımda... *bir şeyler* hissediyorum."

Zihnim banyoya ve yüzündeki ateşli ifadeye geri dönüyor. Boynumda bir kızarıklık oluşuyor, alkol daha sıcak yanmasına ve ayık olsaydım daha geniş bir alana yayılmasına neden oluyor. Tek yapmak istedikleri gövdesine doğru inmek olan gözlerimi yüzünde kalmaya zorluyorum.

"O şeyin ne olduğunu anlayamıyorum," diye devam ediyor. "Ve beni dinle Sara, bu beni *deli ediyor*."

Lanet olası kulübe katılın. Başvuruları kabul ediyoruz.

"Sen insansın," diyor. "Senin türünü sevmiyorum. *Senden* hoşlanmamam gerekiyor."

Bir saniye nefes almadım.

Soruyu sorma, Burns. Sorma.

"Ama sen biliyorsun?" Ben de diyorum.

Gözleri ağızıma düşüyor. Başparmağıyla alt dudağıma dokunup hafifçe ovuyor. "Tanrım beni affet, gerçekten *affediyorum*."

Bölüm 22

YUTKUNUYORUM, karnımdaki o sinir bozucu hafifliği HİSSEDİYORUM. Bu kadar yakınken, Pestilence tüm görüş alanımı kaplıyor. Köprücük kemiğinin hemen üzerindeki kurşun yarasının kalıntılarını ve hala kan ve deniz spreyiyle keçeleşmiş kalın altın rengi saçlarını görebiliyorum. Bu onun ihtişamından hiçbir şey eksiltmiyor. Gözlerinde okyanusu görebiliyorum, mavi, mavi gözlerini ve onları çevreleyen kalın kirpikleri.

Şimdi de ağzına ve ona sürekli somurtkan bir görünüm veren dolgun üst dudağına bakıyorum.

Ne kadar yakışıklı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Üstünü çizin; iyi *görünümlü*, kusurları ve her şeyiyle çekici olan insanlar için kullanılan bir terimdir. Melek yüz hatlarına sahip bu insan dışı şey *yakışıklı* değil, göz kamaştırıcı, nefes kesici. O mükemmelliğin vücut bulmuş hali. Ve bu kozmik olarak adaletsiz değil mi? O kıyametin habercisi. Çekici olmasına gerek yok ama öyle.

Gözleri dudaklarımı incelemeye devam ediyor. İfadesinde çiğ ve güçlü bir şey var, sanki likör onu başka yasak şeylere aç bırakmış gibi. İnsani şeylere.

Başparmağını tekrar alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve o basit dokunuşu *her yerde* hissediyorum.

Elini indiriyor, eğiliyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim - sabitlendiği ağza doğru hareket ediyor.

Birlikteliğimiz boyunca Pestilence'a yakın oldum ama bu kadar değil.

Bu şekilde değil.

O kadar yakın ki nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Nabzım, duyabildiğim tek şey o olana kadar beni zorluyor.

Tha-thump, tha-thump, tha-thump.

Beni öpecek.

O sıcak kızarıklık midemden yayılıyor. Bunu yapmamalıydım.

Bunu

yapamam.

Olmaz.

Eli boynuma kayıyor, çenemi yukarı kaldırıyor, bakışları hâlâ dudaklarımda.

Ağızlarımız çok yakın.

Sadece bir tadımlık, diye düşünüyorum. O kadar da kötü değil, değil mi? Sadece bir tadımlık. Merak ettiğim için kimse beni suçlayamaz. Bu atlı sözde Tanrı'nın adaleti ve intikamı. Onun atlısının bana dokunmasına izin verirsem nasıl yanlış bir şey yapmış olabilirim?

Çılgınca düşüncelerime yarı yarıya inanıyorum. Şu anda, burbon içimi ısıtıp kararlılığımı yumuşatırken, bunun gerçekleşmesi için her türlü mantığa boyun eğeceğim.

Pestilence tereddüt ediyor. Benim aksime, kendini bu işten vazgeçirmek için son bir an yaşadığını düşünüyorum.

O anda kendime geliyorum. Göz

kapaklarım iniyor ve dudaklarına

bakıyorum. "*Lütfen*," diye fısıldıyorum.

Boynumdaki el tenime bastırıyor ve sonra bir anda yok oluyor. Büyü bozuldu.

"*Lütfen*?" Pestilence uzaklaşarak bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Bir elini ağzında ve çenesinde gezdiriyor, sonra bir rüyadan uyanıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Ayağa kalkıyor ve ben sadece ona bakabiliyorum. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Durumu düzeltecek hiçbir sözüm yok çünkü onu buraya bilerek ben getirdim.

Ben de ayağa kalkmaya başlıyorum, ancak Pestilence beni yerimde tutmak için omzuma bir el koyuyor, sanki şimdi onu takip eden benmişim gibi.

İç çekiyor, geçirdiği gün düşünüldüğünde birdenbire olması gerektiği kadar bitkin görünüyor.

"Geç oldu Sara," diyor. "Biraz uyusan iyi olur, yarın erken yola çıkacağız."

Bununla birlikte beni, burbonu ve pişmanlık olduğuna emin olduğum bu rahatsız edici duyguyu bıraktı.

Kendimi rahatlamış, hatta muzaffer hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama İyi Kitap'ın dediği gibi, ruh istekli olsa da beden gerçekten de zayıftır.

Bölüm 23

Askılar en kötüsüdür.

Ertesi sabah yaptığım krepleri mide bulantım yüzünden zorlukla yiyebildiğim için nefret ederek zorla yiyorum.

Bu yüzden düzenli olarak içmiyorum.

Bir de çoğu zaman sadece kaçak içki alabildiğim gerçeği var. Akşamdan kalma olmak için o ekşi sidikle sarhoş olmanıza bile gerek yok.

Pestilence'ın geceyi içeride geçiren ve şu anda mutfakta durup kreplerin tadına bakmak ister gibi burnunu çeken atını okşuyorum.

Krepleri bırakıp ayağa kalkıyorum ve dikkatimi atlının bineğine veriyorum.

Bir elimi atımın boynunda gezdiriyorum. Trixie'ye "Biliyor musun, sertleşmiş dış görünüşünün altında sadece sevgi ve kabul görmek isteyen bir kadın var," diyorum.

"Benim atım bir *insan*." Pestilence odaya girerken şöyle der.

Sesi karşısında gerildim. Bugün ilk kez ikimiz aynı mekânı paylaşıyoruz.

Atın üzerine üstünkörü bir el koymak için yanıma geliyor ve bedenime lanet ediyor ama ben onun her santimetresinin farkındayım.

"Onu dinleme, Trixie," diyorum ata, yanımdaki adamı görmezden gelerek.

"Ona *isim* mi verdin?" Pestilence inanamayarak söylüyor.

Bana bakmıyor. Yani, ben de ona bakmayacağım, ama dün gece benden uzaklaşan oydu, yani ...

Önce ona bakmayacağım.

Görünüşe göre akşamdan kalma olmak beni çocuklaştırıyor.

Trixie'nin beyaz kürkünü okşuyorum. O kadar saf bir renk ki, yağan kar gibi. "Bir isme ihtiyacı vardı."

"'Hilekar' mı?" Pestilence'ın sesinden onaylamama damlıyor. "Benim atım *hilekâr*. O asil, sadık bir hayvandır."

Evcil hayvanına Trixie adını vermemin nedeni bu değil.

"Ona nasıl isim vereceğimi yargılayamazsın," diyorum, "sen ona hiç isim vermezken."

Atlı bana doğru dönüyor ve tatlı bebek melekler, sadece bakışlarını hissetmek bile midemi alt üst ediyor.

Sonunda cesaretimi toplayıp Pestilence'a bakıyorum. Yeniden tüm kıyafetlerini giymiş, siyah giysileri bir kez daha bütün ve lekesiz. Zırhı artık pürüzsüz ve lekesiz. Yay ve sadağı sırtında, dün neredeyse boş olduğundan emin olduğum oklarla dolu. Vücudundan daha fazlasının kendini tekrar bir araya getirebilmesi çok güzel bir numara. Düzgün ve ürkütücü. Pestilence'ın

bakışları kıyafetime takılıyor - kireç yeşili üstüm ve çiçekli pantolonum beni bir diva ile çingenenin çocuğu gibi gösteriyor ama Sonra yükseliyor, ağzımda duruyor.

Dün geceyi hatırlıyorum.

Başparmağını oraya bastırışını ve sonra neredeyse öpüştüğümüzü hâlâ hissedebiliyorum. Her biri farklı bir duyguyla desteklenen her türlü küçük yakınlığı paylaştık, ama dün gece aramızda geçenler... Yanaklarımın biraz ısındığını hissediyorum. Bunlar benimle kalacak.

Pestilence pişman görünüyor ama tam olarak neye pişman olduğunu bilmeme imkan yok.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evet," diyorum, bizden başka bir şeye odaklandığım için mutluyum.

Biz diye bir şey yok Burns.

"Biraz yiyecek de hazırladım," diye ekliyorum.

Heybeler mallarla doldu. Dün geceki küçük suareye rağmen daha fazla içki de paketlemiştim.

"Güzel, o zaman yolumuza gidelim."

Evden çıkıp sahile geri dönüyoruz, Trixie de arkamızdan koşturuyor. Pestilence'ı tuttuğum yere doğru bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Kumu hala boyayan kan parçalarını seçemeyeceğim kadar uzakta.

Atlıya dönüyorum, atı arkamda. "Dün gece hakkında konuşalım mı?" diye soruyorum.

Çenesi sıkılır ve bir saniye geçer. Sonra iki, üç, dört- "Konuşacak ne var ki insan?" diyor sonunda.

Ah. Bu sabah çizgiler yeniden çizildi. Günün sert ışığında, ben bir kez daha Pestilence'ın baş düşmanıyım, o da benim.

Bir süre ona bakıyorum, sonra iç çekiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum ama bunun olduğunu sanmıyorum.

Belimi kavradığında Trixie'yle yüzleşmek için dönmeye başlıyorum. Bir dakikalığına, vahşi hayal gücüm havalandı. Karnımdaki o lanet çırpınmayı bile hissediyorum.

Atlı da her şeyin bıraktığımız gibi olmasını istemiyor.

Ama sonra beni kucaklamak yerine atına bindiriyor ve birkaç saniye sonra bana katılıyor.

Kalbim ne kadar hızlı yükseldiyse, şimdi de o kadar hızlı düşüyor.

Neden *umurumda olsun ki*? Siktir et onu ve ona karşı hissettiğim bu yumuşak, zayıf şeyi. Dün onun için ve yaraları için üzülmeye cüretini gösterdiğime inanamıyorum, sanki azmettiren değil de kurbanmış gibi.

Her zamanki gibi Pestilence beni kendisine bağlamak için ellerinden birini kullanıyor ama bugün bu çok yanlış geliyor. Kişiliksiz ve soğuk. Benden nefret ettiğinde bile bu duyguyla yanıp tutuşurdu. Şimdi dokunuşunda bir kayıtsızlık var ve *böyle* bir şeyi bırakmaktansa gözlerimi oymayı tercih ederim.

Atlı dilini şaklatıyor ve Trixie kumsaldan aşağı, denize doğru koşmaya başlıyor. Suya varmadan önce tekrar okyanusun üzerinde seyahat edeceğimizi fark edecek kadar bile zamanım olmuyor.

Okyanusa bakıp yüzeyinin dalgalanışını izlerken bir baş dönmesi dalgası üzerimden geçiyor. Okyanusun fizik kurallarına uymaya başlamasını ve bizi yutmasını bekliyorum, ama o kararlı bir şekilde katı kalıyor.

Ancak yuvarlanan sörfü geçtikten sonra vertigonun tamamen zihinsel olmadığını anlıyorum.

Tanrım, atlar ve akşamdan kalmalar birbirine karışmaz.

Trixie'nin vücudunun yuvarlanması midemdeki her şeyi önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa savuruyor.

Yerde kal, sessizce midemdeki krepleri emrediyorum.

Burnumdan nefes alıyorum. Bu sadece geçecek, bu sadece ...

Hayırgeçmeyecekdurmayacakdurmayacak-

Atın yan tarafına doğru hamle yaptım. Ani, şiddetli hareket vücudumun dengesini bozuyor ve kusmak yerine attan kayıyorum.

"Sara!"

Suya bir şaplaqla vuruyorum ve tuzlu suda soluk soluğa kalırken aklıma gelen ilk şey Pasifik'in ne kadar kör edici derecede soğuk olduğu.

Acımasızca soğuk. Su

bu kadar soğuk olmaya hakkı var. Dünya sona erdiğinden beri yapmak zorunda kaldığım buzlu banyoların yanında hafif kalıyor.

Ancak okyanusun karanlık derinliklerine daldığımda, soğuktan felç olmuş bir halde battığımı fark ediyorum, su artık atlının üzerinden geçmesine izin veren doğaüstü güce itaat etmiyor.

Sanki deniz beni altına çekmek için açgözlülük yapıyor, sanki ben atlının zarar görmeden karşıya geçmesi için gereken ondalıklmışım gibi geliyor.

Yüzeye doğru çılgınca tekmeliyorum, aptal, gösterişli kıyafetlerim beni aşağı çekiyor.

Panik içinde, belime dolanan ve beni karanlıktan çekip çıkaran kolu fark etmiyorum bile.

Kıyıya sürüklenene kadar atlının beni kurtardığını fark etmedim. Yan dönüp midemdekileri ve emdiğim tuzlu suyu kusmaya başlamadan önce bu küçük ayrıntıya konsantre olmak için fazla zamanım yok.

Güle güle krepler.

Sistemimde hiçbir şey kalmayana kadar kendimi hasta ediyorum. O zaman bile, vücudum buna sadece yarı yarıya inanıyor, midem hala kasılıyor.

"Kendini öldüremezsin!" Pestilence kükrüyor, saçlarından deniz suyu damlıyor. Öfkeden deliye dönmüş görünüyor ve gözleri masmavi.

Boynumu ovuşturuyorum, boğazım acıyor. "Denemiyordum," diyorum kısık sesle, doğruluyorum.

"Yalan!" diye bağılıyor. "Kendini attan attığını gördüm."

"Kusmam gerekiyordu." Kelimeler cızırtılı çıkıyor. "Hepsi bu kadar." Boğazımı temizleyip ona odaklanıyorum. "Neden bu kadar endişelisin ki?" Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarak soruyorum. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bugün beni pek umursamadığını açıkça belli ettin."

O son iki satırın ağzımın içinde kalması gerekiyordu. Atlı bana dik dik bakıyor, kaşları çatılmış. "Acı çekmek-" Omuzlarım çöküyor.

"Yaşayanlar için. Evet, evet, biliyorum."

Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve öfkeyle dolup taşıyor.

Bir anda yüzümü öne doğru çekip beni öpüyor.

Bölüm 24

ÇOK SERT. ÖFKELİ. Neredeyse vahşi. Sanırım bu bizim için uygun olan tek öpücük türü.

Ve sonra Pestilence'ın beni öptüğünü fark ediyorum, dudakları dudaklarıma çarpıyor, beni kendine çekerken dokunuşu ateş saçıyor.

Farkında olmadan atlinin kollarını buz gibi ellerimle kavırıyor, beni dengelemesi için onu kullanıyorum.

Beni öpüyor.

Ona tekrar *lütfen diyecek*, elini zorlayacak ve bunun olmasını engelleyecek ne nefesim ne de iradem kaldı.

Durmasını istemiyorum.

İlk birkaç saniye geçtikten sonra, Pestilence'ın dudakların bir öpücükte ne yapması gerektiğini bilmediği anlaşılıyor. Tüm (nefret dolu) coşkusu orada, ama ağzının sert yapısı tarafından tutuluyor.

Sonunda yolu açan ben oluyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde kayıyor. Hareketlerimi takip ediyor, tüm öfkesi ağzını neredeyse vahşice morartıyor.

Sanki yeniden boğuluyormuşum gibi hissediyorum, onun tadı ve dokunuşu beni içine çekiyor. Her şey sert - tenimin soğukluğu, boğazımın ağrılı yanması, dudaklarının benimkilere vahşi fırçası. Tuzlu su yüzümüze damlıyor, öpücüğümüze karışıyor.

Islak olduğumu, donduğumu ve az önce kustüğümü fark edene kadar ikimiz ne kadar süre böyle kilitli kaldık bilmiyorum (dürüst olmak gerekirse, o aldırıyor gibi görünüyor). Ve evet, *Pestilence'ı* öpüyorum.

Yine de kendimi ayırmak için şaşırtıcı miktarda irade gücü gerekiyor. Tökezleyerek geri dönüyorum ve dizlerimin bağı çözülmüş gibi davranıyorum.

Pestilence zor nefes alıyor, göğsü zahmetli bir şekilde inip kalkıyor. Bir adım öne çıkıyor, gözleri ağzıma kilitlenmiş.

Kaldığımız yerden devam etmek istiyor.

Son anda kendine gelir gibi oldu. Kaşlarını çatıyor, buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bir daha kendini öldürmeye çalışmayacaksın."

"Denemiyordum-"

"Bana karşı gelme Sara!" diye bağırır. Sonra, daha yumuşak, "Ölmene izin vermeyeceğim."

Kendimi açıklamam anlamsız. Pestilence onu alkolle zehirlemeye çalıştığıma inanmaya istekli, ancak kendimi o şeyle zehirlediğime dair çok açık noktaları birleştirmeyecek.

"Peki," diyorum, sesim sözcüklerin üzerine titriyor. "Bir daha olmayacak." Başını sallıyor, gözleri tekrar dudaklarıma kayıyor. "İyi-iyi."

Adadan ayrılmak için İKİNCİ DENEME birincisinden daha iyi geçti. Tabii ki bu, eve geri döndükten ve Pestilence'ın ısrarı üzerine bir başka sıcak banyo ve bir başka kuru giysiyle kendimi ısıttıktan sonra oluyor.

Atlının benim sağlığını önemsemesi benim için özellikle tatsız bir şok oldu. Yani, beni esir aldığından beri beni canlı istediğini biliyordum, ama bu... farklı hissettiriyor. Ve bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum. Ağzının benimkine yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyorum ve her ne kadar ikimiz de Olanlar hakkında konuşmamış olsak da, istenmeyen bir misafir gibi aramızda duruyor.

Sahil evinden ayrıldıktan sonra, su boyunca seyahatimize devam ediyoruz. Pestilence bir kolunu göbeğimin etrafında sıkıca kilitli tutma konusunda büyük bir anlaşma yapıyor. Gülünç olduğu kadar komik de.

Kendimi "tekrar" öldürmek isteseydim, aynı başarısız taktiği zor denerdim.

Rüzgar bizi yırtıyor ve kat kat sıcak giysiler giysek bile soğuk bir şekilde içeri girmeyi başarıyor. Gövdemin artık kat kat sargı bezleriyle kaplı olmaması, sırtımdaki yaranın sargı bezlerinden kurtulmama yetecek kadar iyileşmiş olması durumu daha da kötüleştiriyor. Şimdiye kadar gazlı bezin beni bir şekilde izole ettiğini fark etmemiştim.

Titriyorum, bu hareket Pestilence'ın beni daha yakına çekmesine neden oluyor.

"Çok üşürsen bana söyleyeceksin," diye emrediyor, nefesi kulaklarımdan birini ısıtıyor.

Ona bir başparmak işareti yaptım. "Elbette." Bu konuda onunla tartışmayacağım. Güneye doğru ilerlerken kıyı şeridini kucaklıyoruz, insanlarla doğrudan temastan kaçınmak için karadan yeterince uzak duruyoruz, ancak

solumuzdaki kıyı şeridinin detayları. Arada sırada bir yelkenli ya da kano görüyoruz ama onlar bile çok uzakta.

Bulutlar dağılıp güneş üzerimizde parladığında öğleden sonra olmuş oluyor. Saçlarımı ısıtıyor ve sudan yansıyor, çok geçmeden kafa derim ve yüzüm gerginleşiyor. Akşama kadar cildim kırmızının hiç de hoş olmayan bir tonuna bürünürse hiç şaşmam. Beni rahatsız eden tek şey bu değil.

Trixie Skillz'in üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Hey Pestilence," diyorum, "tuvaleti kullanmam lazım."

Eli kalçamı sıkıyor. "İnsan, dillerde konuşuyorsun." "*Tuvalet*," diye açıklıyorum, sesim alaycı.

"Ah." Onunla dalga geçtiğim gerçeğini tamamen gözden geçiriyor.

Dizginleri çekerek atını karaya doğru döndürür. Yirmi dakika sonra, Trixie'nin toynaklarının altında dalgalanan su yerini sert bir zemine bırakıyor. Karaya geri döndüğüm için rahat bir nefes alıyorum.

Etrafımızda, göz alabildiğine uzanan yaprak dökmeyen ağaçlar var. Nerede olursak olalım, insan yaşamına dair bir ipucu bulamıyoruz.

Asfalt bir yol ve kısa bir süre sonra da bir karakol bulduğumuzda ormana işlemek zorunda kalacağım gerçeğini kabulleniyorum.

Orayı yöneten kadın bize şöyle bir baktı ve bisikletine binmeye çalışırken neredeyse ayağı takılıp düşecekti.

Binanın arkasında tuvalet için üzücü bir bahane buluyorum ve onu kullanıyorum. Geri döndüğümde Pestilence battaniyeleri ve çadır direklerine benzeyen şeyleri Trixie'nin eyerinin arkasına bağlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Atına bakarak soruyorum. Şu anda atı, Pestilence'ın vebasının ardındaki doğaüstü itici güçten çok bir yük atına benziyor.

"Malzeme topluyorum."

Karakola bir göz atıyorum. Bunda su bidonlarından ev yapımı güneş kremine, ateş yakma kitinden kurutulmuş gıdaya kadar her türlü hayatta kalma malzemesi var.

Pekala. "Neden?"

"Sığınacak bir yer bulamazsak diye," diyor eyerin kayışlarından birini sıkarak.

Bu daha önce hiç sorun olmamıştı ama yine de bugüne kadar otoyol boyunca seyahat ediyorduk. Şu anda, aslında şebekeden uzaktayız.

Kalın, kara bulutların güneşi kovaladığı ufka bakıyorum.

Kamp yapmak için gerçekten iyi bir gün değil.

Pestilence karakola geri dönüyor ve mağazanın avcılık bölümüne doğru ilerliyor. Bütün bir duvar çeşitli silah ve cephanelere ayrılmış.

Onlara doğru ilerliyor. Sakin bir şekilde duvardan bir tüfek kaldırıyor, sonra bir eli namluya sarılmış, diğeri ahşap kaidesinin yanında, tüfeğe bakıyor.

Elindeki silahı görünce tüm vücudum geriliyor. Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum. Korku olmadığına emin misin? Pestilence'ın öldürmek için silaha ihtiyaı yok. Zaten yeterince lmcl. Belki de sadece elindeki şeye yabancı bir şekilde bakıyor, ifadesi okunamıyor.

Tüfeği kavrayışı sıkılaşıyor, kol kasları esniyor ve ardından namlusunu *bükerek* silahı neredeyse ikiye katlarken metal inliyor.

Aptal aptal ona bakıyorum, zihnimin atlının metali manipüle edebilecek kadar güçlü olduğu gerçeğini kabullenmesi gülünç derecede uzun zaman alıyor.

Tüfeği yere bırakıyor, bir diğerine uzanırken tüfeği tamamen unutuyor. Pestilence, karakolun sattığı silahların hepsini yok edene kadar durmuyor - hatta tezgahın altında saklı olanı bulup onu da mahvetmeyi başarıyor. Arka tarafta güzel bir yığın var.

Birinin silahlarını ikiye katladığını gören mal sahipleri çılgına dönecek.

Pestilence işini bitirdikten sonra dkkndan girdiği gibi sakin bir şekilde çıkıyor. "ıkmaya hazır mısınız?" diye soruyor yanımdan geçerken.

Dkkndaki harap olmuş silahlara son bir kez bakıyorum. "Ah... tabii."

Trixie bizi sık bir kıyı ormanının içinden geçirerek karakoldan uzaklaşana kadar ikimiz de tekrar konuşmadık.

"Dünyaya geldiğimde pek çok şey yok edilmiş olsa da silahların bunlardan biri olmaması beni üzüyor."

Onun sözleri karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "şaşırdım," diyorum.

"Benim fikrim seni neden şaşırtsın ki?"

Başımı yarım yamalak ona doğru çeviriyorum. "İnsanların birbirini öldürmesini istemiyor musun?"

Cevap vermesi için uzun süre bekledim.

"Hmmm," dedi sonunda, "bunu düşünmem gerekecek." Öyle de olmalı, çünkü yolculuğumuzun son kısmı sessizlik içinde geçti.

Gökyüzü uğursuz gri bir mora bürünüp gölgeler uzadığında, Pestilence ve ben hâlâ bir eve rastlamamıştık. Atlı, Trixie'yi yoldan çıkarıp yosunlu ağaçların arasında nispeten düz bir alana yönlendiriyor.

Pestilence atını durdurarak, "Geceyi burada geçireceğiz," diye duyurdu.

İkimiz bir sonraki saatimizi kamp kurarak geçiriyoruz. Önce cılız bir ateş yakıyoruz, bu ateş her şeyden çok görüntü için, çünkü yaktığımız odunlar duman ve cızırtı dışında pek bir şey yapamayacak kadar yeşil. Ateşi yakmayı bitirdiğimiz anda yağmurun ilk damlalarının vurduğunu düşünürsek bu çok talihsiz bir durum.

Sırada çadır var ve bu ekipmanın eski olduğu en başından belli. Malzemesi artık kimsenin üretmediği sentetik su geçirmez bir şey ve rengi de zamanla solmuş gri ve bordo. Çadırla birlikte gelen alüminyum direkler çentiklenmiş ve bükülmüş.

Yine de bu şeyin o karakoldaki en pahalı parçalardan biri olduğuna bahse girerim. Ne yazık ki muhtemelen bir sonraki şehirde onu atacağız.

Kurmayı bitirdiğimizde yapıya kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Bu şey sadece eski değil, aynı zamanda *küçük*. Bu da demek oluyor ki Pestilence ve ben sarılmak zorunda kalacağız.

Kalbim bu ihtimal karşısında haince bir sıçrama yapıyor. "Bunu bilerek yaptın," diye suçluyorum.

"Ne yaptım?" diye soruyor atlı, çadırın diğer tarafında ayağa kalkarak. Ellerin tozunu alıyor.

"Bize küçük bir çadır buldum."

Durduğum yere doğru geliyor ve kaslı kollarını birbirine kavuşturarak aramızdaki çadırı değerlendiriyor. Zırhı ve silahları bir kenarda duruyor ve gömleğinin ipeksi siyah malzemesi geniş omuzlarını ve sivri belini sarıyor gibi görünüyor.

"Daha büyük olabilirdi," diye kabul ediyor Pestilence. Sonra da geri kalan malzemeleri boşaltarak uzaklaşıyor.

Bu kadar mı?

Alt dudağımı endişelendiriyorum. Yağmur düzenli bir şekilde yağmaya başlıyor ve biliyorum ki daha da kötüleşecek. Bu gece dışarıda uyumamın imkanı yok. Zaten yeterince battaniye de yok.

Gerçekten de atlıya sarılmak zorunda kalacağım. Özellikle de öpücüğünün anısını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorken, bu fikir beni oldukça geriyor.

Atlıya yan gözle bir bakış attım. Yetersiz kamp ateşimizin önünde çömelmiş, odunlarla ilgilenirken tıslıyor ve püskürüyor.

Neden bundan etkilenmiyor?

Bakışlarımdan ağırlığını üzerinde hissederek bana bakıyor, mavi gözleri delip geçiyor. Yüz ifademi anlayınca biraz doğruldu. "Ne oldu Sara?"

Sara. Adımı bir duanın parçasıymış gibi söylüyor.

"Yok bir şey," diyorum, kat kat giysilerimin altında tüylerimin diken diken olduğu kollarımı ovuşturarak.

Hareketi fark ediyor, kaşları çatılıyor. "Önemli bir şey değil." Pestilence ayağa kalkar, etrafına bakınır. "Neden korkuyorsun?"

Bu konuşmayı yapmayacağım. *Yapmıyorum.*

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Ben sadece... bir şey duyduğumu sandım."

Pestilence kaşlarını çatar. "Bize yaklaştırmaya çalışan herkes ölüme mahkûmdur. Sen güvendesin Sara."

Ama ben değilim. Ne ondan, ne de kendi kalbimden.

Bölüm 25

Pestilence ile aramda püsküren alevlere bakarken ceketimi daha da yaklaştırıyorum. Gece, yarım yamalak bir kamp ateşinin bile önleyemeyeceği ısırıcı bir soğuğu beraberinde getirmişti.

Ve bu hiç de iyi bir kamp ateşi değil.

Yağmur durmadan yağıyor ama henüz beni Kıyamet Çadırı'na götürecek kadar şiddetli değil.

Yemeğimizin son kısmı mideme rahatça oturdu.

Bizim *yemeğimiz değil, düzeltiyorum*. Sizin *yemeğiniz*.

Pestilence ne yanımızdaki yiyecekleri yemeye ne de su içmeye yanaşıyordu.

İhtiyacım yok Sara, dedi ona teklif ettiğimde. *Senin var*.

Buna ihtiyacı olmayabilirdi, ama gözleri hâlâ yemeğin üzerindeydi, aynı şekilde tekrar tekrar dudaklarıma geliyordu.

Bu şeylere ihtiyacı olmayabilir, ama onlar için bir tat geliştirdi.

Teneke bardağımı ellerimin arasında sıkıca tutuyorum, çay soğuğu parmaklarımdan uzak tutuyor.

Ateşin karşısında, Pestilence'ın bakışları bir sevgilinin okşaması gibi. Çıplak tenimi okşayan yumuşak parmaklar gibi hissedebiliyorum.

Gözlerim onunkilere kayıyor.

Puslu duman atlıının yüz hatlarını bozuyor ama yine de keskin çenesini ve dalgalı altın rengi saçlarını seçebiliyorum. Bir bacağı önünde yayılmış, diğeri göğsüne doğru çekilmiş.

Soğuk onu etkiliyorsa bile belli etmiyor.

Bana bakıyor, gözlerindeki bakış hem tanıdık hem de tuhaf. Bu öyle bir bakış ki, sanki cilveli bir şeymişim gibi başımı eğip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmama neden oluyor. Bu bakış bana, niyeti ne olursa olsun, Pestilence'ın hâlâ bir erkek olduğunu, hem de çok yakışıklı bir erkek olduğunu hatırlatıyor.

"Ne?" ayımı ezik kupamda evirip çevirerek soruyorum.
Bu lanet bir şarap değil Burns. Havalandırmana gerek yok.

"Sorunuzu anlamadım," diyor. Tabii ki anlamıyor.

"Bana bakıyorsun," diye açıklıyorum. "Nedenini bilmek istiyorum." "Kendimi açıklamak zorunda kalmadan sana bakmasam olmaz mı?" "Birine bakmak kabalıktır." Yine de ona bakmayacağım.

"Alındın mı?" diye soruyor, merakla.

Gururum okşandı. Ve *bu* beni rahatsız ediyor.

"Huzursuz," diyorum. "Kendimi huzursuz hissediyorum."

"Neden şaşırmıyorum?" diye mırıldanıyor kendi kendine. "Türünüzü anlamamı istiyorsunuz ama yine de biraz ilgi gösterdiğimde merakımı kınıyorsunuz."

Buna söyleyecek hiçbir şeyim yok. Haklı olup olmadığını ya da haklı görünmek için yeterince güzel kelimeyi bir araya getirip getirmediğini bile bilmiyorum.

Bunun psikanalizini yapmayacağım.

"Peki," diyorum, ayımından bir yudum alıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Karnını doyurmaya bak."

Gözleri tereddütsüz bana bakıyor. "Bakacağım."

Gözlerimi kaçırmak üzereyim çünkü birinin sizi açıkça değerlendiriyor olması korkunç derecede tuhaf hissettiriyor ama *sonra* siktir et. O bakacaksa ben de bakacağım.

Altın tacının kemerli uçlarından koyu renk gömleğine ve yumuşak deri botlarına kadar onu içime çekiyorum. Bakışlarım ellerine kayıyor - bir erkeğe göre tuhaf bir şekilde çekici elleri var.

Tabii ki öyle, Sara. Onunla ilgili her şey çekici. Sadece ince detayları fark etmeye başlayan sensin.

Gözlerim onun üzerinde gezinirken Pestilence gülümsüyor ve yemin ederim ki incelemem karşısında omuzlarını biraz geriye itiyor.

"Baktığın şey hoşuna gidiyor mu?" Onu içime çekerken bile soruyorum. Bu yorumun iğneleyici olması gerekiyordu, ama daha çok iltifat için yem gibi geldi.

"Biiminiz bana garip bir şekilde hoş geliyor."

Pestilence'ın söylediği hemen her şey gibi, sözleri de iki zıt duyguyu ortaya çıkartıyor. Kanım ısınıyor ve yine de... *hoş mu?* Bir resim *hoştur*. Ve *garip bir şekilde* öyle mi?

Bir kadın *tuhaf bir şekilde hoş* olmamalıdır. Unutulması imkânsız, taşak patlatan, kafatası kıran, belalı bir orospu çocuğu olmalıdır.

Pestilence'ın kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Bunu beklemiyordum -seni görmekten zevk almayı- tıpkı yemeğin beni baştan çıkarmasını ya da içkinin beni büyülemesini beklemediğim gibi."

Çayımдан bir yudum daha alıyorum. "Ne bekliyordun?" "Tüm insani davranışlardan etkilenmemeyi ve etkilenmemeyi."

Pestilence'ın bu şeylerden etkilenmesi beni umutlandırmalı ve *etkiliyor da* ama... Alt dudağımı çiğniyorum. Mesele şu ki, bu her iki taraf için de geçerli. Ben onun insanlara bakışını ne kadar etkiliyorsam, o da benim atlılara bakışımı o kadar etkiliyor.

"Henüz Tanrı'dan bahsetmedin," diyorum. Pestilence bana şaşkınlıkla bakıyor.

"İnsanlardan ne kadar nefret ettiğinden, onları bitirmenin senin işin olduğundan ve onlarla aynı şeyleri sevmenin ne kadar şok edici olduğundan bahsedip duruyorsun ama tüm konuşmalarımızda Tanrı'dan hiç bahsetmedin."

Kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluşuyor. "Neden yapayım ki?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bütün bunlar bununla ilgili değil mi? Tanrı'nın gazabı mı?"

"Bu Tanrı'yla ilgili değil," diyor Pestilence eşit bir şekilde. "Bu insanlar ve onların zehirli doğasıyla ilgili."

Yakındaki bir sopayı kapıyorum ve dikkatim dağılmış bir şekilde kütükleri dürterek ateşin sıçramasına ve kıvılcımlanmasına neden oluyorum. "Senin varlığının arkasında O'nun olduğunu düşündüm," diyorum.

Atlı bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Burada bulunma nedenlerimi seninle tartışmak bana düşmez."

"Yani Tanrı kesin olarak var mı?" Dürtüyorum. "Ve o bir insan mı? Ve seni bu işe o mu bulaştırdı?" Bunları söylemiş gibi değildi ama bahsettiğimde de inkâr etmedi.

"Sara," diyor Pestilence biraz öfkeyle, "bu fani dünyanın ötesinde bir şeylerin var olduğunu artık biliyorsundur. Ben yeterince kanıt değil miyim?"

Evet, ama en azından kayıtlara geçmesi için bunu doğrulayabilirdi.

"Cinsiyet konusuna gelince," diye devam ediyor, "sadece zayıf insan zihni üstün bir varlık hayal edebilir, sonra da bu varlığı kendi imgesine göre şekillendirme ve ona bir cinsiyet verme cüretini gösterebilir."

Pestilence devam ediyor. "Tanrı bir erkek ya da kadın değildir. O tamamen başka bir şeydir."

"O zaman neden erkek zamirlerini kullanıp duruyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü *sen* biliyorsun."

Ona tuhaf bir bakış attım.

"Ben nasıl İngilizce biliyorum?" diyor. "Ya da ok ve yay kullanmayı? Neden pantolon ve göğüs zırhı giyiyorum ve bir insan gibi görünüyorum? Ben de Tanrı gibi, sizin anlayabileceğiniz bir şekle sokuldum.

"Ama bu," diye vücudunu işaret ediyor, "gerçekte olduğum şey değil." "Bu... değil mi?" Bununla ilgili sorun yaşıyorum.

"Ben *vebayım* Sara," diyor usulca. "Bir insan değilim. Benim bir bedenim, bir sesim ve bir duyarlılığım var, kendi çıkarım için değil, senin çıkarın için."

Yalan söylemeyeceğim, bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşma olabilir. "Yani..." Konuyu toparlamak için diyorum ki, "Tanrı bir insan değildir."

Başını öne eğiyor. "Şaşırmış görünüyorsun." Şaşırdım mı?

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "*Şaşırmadım*. Sadece..."

"Sadece ne?" Cümlemi bitirmediğimde Pestilence soruyor. İlk defa bana karşı yarı yarıya açık davranıyor.

"Bilmiyorum," diyorum. Hâlâ elimde tuttuğum sopayla ateşi dürtüyorum. "O, ya da Kadın, ya da O, Hristiyan mı?" Ne de olsa Dört Atlı'dan İncil'de bahsediliyordu.

Pestilence bana küçümseyici bir bakış attı. "Siz insanlar ve isimlerle, etiketlerle olan takıntılarınız. Tanrı Hristiyan değildir - tıpkı Yahudi, Müslüman, Budist ya da başka bir mezhep olmadığı gibi. Tanrı Tanrı'dır."

Hemen hemen hiç kimseyi tatmin etmeyecek bir cevap.

Atlı arkasına yaslanıp beni değerlendiriyor. "Neye inanıyorsun, Sara?"

Çubuğu bırakıyorum ve soğumuş çayımdan bir yudum alıyorum. "Sen dünyaya gelmeden önce hiçbir şeye inanmıyordum."

"*Hiçbir şeye* inanmadın mı?" Pestilence bir açıklama ister gibi bana bakıyor.

Önceki Dünya hakkında ne hissettiğini bildiğimden, ona bu parçamı vermek istemiyorum.

"Bizim bilimimiz vardı ve o da kendi başına bir dindi," diyorum. "En azından benim için öyleydi. Dünyanın neden bu şekilde işlediğini açıklıyordu - her şeyin gizemini cevaplıyordu."

"Biliminiz hakkında yeterince şey biliyorum Sara. Sizin deyiminizle en önemli *gizemleri* asla yanıtlamadı. Ruh nedir, öldüğünde nereye gider, ötesinde ne yatar-"

Elimi kaldırdım. "Anlaşıldı dostum."

Sevgi sözcükleri karşısında kaşlarını çattı.

"Bu soruların cevaplarına *ihtiyacım yoktu*. Bu hayatın herkesin sahip olduğu tek şey olduğunu ve hepimizin daha fazlası olduğunu düşünerek kendimizi kandırdığımızı varsaydım."

"Ama fikrini değiştirdin?" diye dürtüklüyor.

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Dört Atlı ortaya çıktığında ve tüm dünya cehenneme döndüğünde bunu yapmamak zor."

Kafamın içinde itfaiye istasyonunun televizyonunu duyabiliyorum, bitmek bilmeyen bir haber bülteni çalışıyor. Siyasi uzmanların yerini dini liderler ve alimler almıştı, her biri İncil, Kuran ve Hadis, Sutralar, Vedalar, Tanah, Mişna, Talmud ve Midraş ve aniden kurtuluşa giden yolu işaret eden binlerce diğer İncil metni hakkındaki görüşlerini açıklıyorlardı. Her bir vaiz, rahip, haham ve imam, çok geç olmadan Tanrı'yı bulmaları için dünyaya yalvarırken ben de onları yarı yarıya dinledim.

"Sadece... din şimdiye kadar bir *inanç* meselesiydi. Artık kanıt olduğu için inanmak bana pek din gibi gelmiyor."

Söylemediğim şey, kanıtımız bizi *öldürmek* isteyen dört varlık şeklinde geldiğine göre dine inanmanın benim için hala zor olduğu. Eğer birdenbire hepimiz kesilecek kuzular haline geldiysek, yaşamın anlamı nedir? Ve daha da önemlisi, eğer hayattan beklemem gereken şey acı verici ve zamansız bir ölümse, o zaman öbür dünyadan ne beklemeliyim?

Yarı yarıya Pestilence'in bana vaaz vereceğini sanıyorum ama vermiyor. Sadece bana o sinir bozucu bakışını atmaya devam ediyor.

Bakışlarıyla buluşuyorum ve onu tutuyorum. Duman aramızda zarif şeritler oluşturuyor ve yağmur giysilerimizi gölgeliyor. Ateş ışığında bile mavi gözlerini net bir şekilde görebiliyorum. Uygun bir renk; içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum, onun içinde.

Derimin altında kabarcıklı, sıcak bir his yayılıyor.

Bir keresinde birine sadece gözlerinin içine yeterince uzun süre bakarak aşık olabileceğinizi duymuştum. Bu o değil (lütfen Tanrım o olmasın), ama *öyle bir şey*.

Birbirimize açtığımız tüm yaralara, onun benim dünyamı, benim dünyamın da onu bitirmeye çalışmasına rağmen, o beni istiyor ...

Ve onu istiyorum.

Kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum, sadece ben çayımı bir kenara bıraktım ve o ayağa kalkıyor. Hareketlerimizde acele yok.

O gecelerden çok yaşadım, yeterince hızlı hareket edemezsiniz çünkü aceleyi yavaşlattığınız anda yaptığınız şeyin çaresiz ve aptalca olduğunu fark edersiniz ve karşınızdakinin gerçekten sinir bozucu olduğunu düşünürsünüz ama sadece teninin sizinkine değmesini hissetmek istersiniz, bu yüzden sabaha kadar her şeyi affedersiniz.

İkimizin de geri dönmek için bolca zamanı var. Onun dünyanın sonunu getirmeye gelen İncil'deki bir varlık, benimse sadece onu durdurmaya çalışan bir insan olduğum o çizgiyi kuma çizmek için. Ama şu anda o insanlardan inanmak istediği kadar nefret etmiyor ve ben de ona inanmak istediğim kadar karşı gelmek istemiyorum.

Ayağa kalkmama fırsat vermeden önümde diz çöktü. Bir zamanlar aramızda bir bariyer olan ateş şimdi yanımızda bir nöbetçi gibi duruyor.

"Toksin misin, tonik misin karar veremiyorum," diyor elini yanağıma götürerek. "Sadece düşüncelerimi rahatsız ediyor ve damarlarımı dolduruyorsun."

Pestilence iltifatları üzerinde gerçekten çalışabilir.

Başparmağı tenimi okşuyor. "Bana aynı şekilde hissettiğini söyle." "Ben senin tutsağınım," diyorum cevap vermekten kaçınarak.

"Bu aramızdaki yanlışların en küçüğü." Daha yakına eğiliyor. "Söyle bana," diye tekrarlıyor.

Hiç düşünmeden ağzımı onunkine bastırdım.

Uzun, acı dolu bir an boyunca dudaklarımın altında donup kalıyor.

Tam geri çekilmesini beklerken, küçük bir ses çıkarıyor; istek, yenilgi ve şaşkınlığın bir arada olduğu bir ses. Ve sonra dudakları tekrar benimkilere bastırıyor, okşamaya okşamayla karşılık veriyor.

Teredditle ellerini saçlarımın arasına sokuyor. Yüzümü kucaklıyor, öpücüğü yumuşak, son derece yumuşak.

Ondan işaret alarak avucumu çenesine dayıyorum, parmaklarım yanağının derisini okşuyor.

Geri çekiliyor, gözleri ateşle parlıyor.

"Sara..."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda bile tenim buruşuyor.

Bunu yapmak istememiştim. Söylemem gereken buydu.

Ama kelimeler içimde kilitli kaldı.

Bakışları ağzıma geri dönüyor ve artık ne kadar kısıtlaması kaldıysa parçalanıyor. Dudakları tekrar dudaklarımda, eskisinden daha güçlü ve emin.

Önceki öpücük bir hata olarak adlandırılabilirdi, ama bu değil.

Beni hevesle öpüyor, sıcak göğsü benimkine bastırana kadar bana doğru eğiliyor. Ellerimin yüzünde gezinmesine izin veriyorum, sanki onu hissederek ezberlemeye çalışıyormuşum gibi. Başparmaklarım kapalı gözlerinin ve o kıskanılacak kirpiklerinin üzerinde geziniyor, şakaklarının ve elmacık kemiklerinin üzerinden geçiyor.

Toprak, duman ve çam iğnelerinin kokusu burnuma doluyor, yağın yağmur açıkta kalan tenimi ürpertiyor. İnsanlıktan o kadar uzaktayız ki şu anda Pestilence eski bir hastalıktan çok sihir gibi geliyor.

Kolları beni sarıyor ve öpüşmeyi kesmeden beni çadıra taşıyor. Kapakları kenara itip beni battaniyelerin üzerine yatırmadan önce o küçük alandan korkacak zamanım yok. Bacaklarımın arasına diz çöküyor, tacını bir kenara bırakıp bakışlarını yüzüme diyor.

Yavaşça bedenime sarılıyor, ağzı bir kez daha benimkini buluyor. Ağırılığı üzerime yerleşirken neredeyse inliyordum. Bunu yapmayalı *çok* uzun zaman oldu -çok uzun zaman- ve bu rahatlık ve bağ için can attığımı fark ediyorum.

Atlının elleri üzerimde gezinirken titriyor, temkinli bir şekilde keşfediyor. Bunun onun için bir tabu olup olmadığını merak ediyorum - bir kadına, esirgediği bir kurbana dokunmak. Bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum.

Basitçe, nasıl *hissettiğini* merak ediyorum. Nasıl düşündüğünü. Ne zaman önemsemeye başladığımı bilmiyorum ama şimdi, o bana bu kadar yakinken, önemli görünüyor.

Dudaklarım dudaklarından ayrılıyor ve ağzını keşfetmeye başlıyorum.

Ondan bir ses daha çıkıyor, bu daha az şaşkın ve daha ilkel. Ağzını benimkine yapııştırıyor ve tatlı öpüşmemiz daha karanlık, daha aç bir hal alıyor. Kalçaları benimkilere sürtünüyor ve ihtiyacımı haykırmak için öpüşmeyi kesiyorum.

"Sara," diyor, neredeyse nefesi kesilmiş bir halde, "hissediyorum... kendimi bu duyguya kaptırdığımı hissediyorum - sana." Gözleri benimkileri arıyor. "Bu... bu aşk mı?"

Çabuk ayılıyorum.

Ellerim sırtının alt kısmına doğru ilerleyerek vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdi ve bacaklarım bir şekilde onun etrafına dolandı.

Kendimi biraz fazla kaptırdım...

Ayağa kalkıyorum, onu nazikçe üzerimden itiyorum. İsteksizce yuvarlanarak uzaklaşıyor. Dudaklarımı yalıyorum, ağzımda onun tadını alıyorum.

O son şehvetli puslu his tamamen geri çekiliyor ve ardında ürpertici bir soğukluk bırakıyor. Pestilence ile öpüşmüştüm ve daha fazlasını yapmaya

hazırdım.

Başımı salladım. "Hayır, bu aşk değil."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Düşünüyorum.

Ne hissettiğimi ya da neden hissettiğimi tam olarak söyleyemiyorum. İstek, özlem ve bunun *yanlış olduğuna dair* derin bir kesinlik arasında hastalıklı bir karışım. Çok, çok yanlış.

"O zaman nedir?"

"Şehvet," diyorum basitçe.

UYUYAMIYORUM. Buz gibi kar yağışı çadırımızı döverken bu ormanda olmaz. Soğuğun pençeleri var ve battaniyemin ve tüm kat kat giysilerimin arasından tenimi kazdıklarını hissedebiliyorum.

Derme çatma yatağıma uzandım, titriyordum ve kendimi tamamen sefil hissediyordum.

Acı çekmeni istiyorum. Pestilence'ın sözlerini gün gibi net duyabiliyorum. Pestilence, saatler önce gitti ve hala dönmedi. Daha önce söylediklerimden hoşlanmayan Pestilence, ya şehvet aşk kadar yüce bir duygu olmadığı için ya da herhangi bir şey hissetmek onun için sorunlu olduğu için.

Saatlerdir ortalıkta yok ve büyük ihtimalle kaçmamı bekliyor ki beni acımasız ve alışılmadık bir şekilde cezalandırabilsin ve her şeyi eski haline dönmeye zorlayabilsin.

Her şeyin eski haline dönmesinin ikimize de iyi geleceğini düşünüyorum. Ama bunun olmasına imkan yok. Bir öpücüğü geri alamazsın ya da bir bakışı geri alamazsın. İkimiz de mahvolduk.

Pestilence döndüğünde geç olmuştu ve yağmur neredeyse durmuştu. Çam iğnelerinin üzerinden geçerken çizmelerini duyabiliyorum. Yaklaştığını gizlemeye çalışmıyor.

Bir an sonra çadırın kapakları açılır ve alan onun doğaüstü varlığıyla dolar. Birkaç uzun saniye boyunca hareket etmez.

Sonunda atlı yanımda diz çöktü. O akşam ikinci kez zırhını ve tacını özenle çıkarıyor. Ve sonra yanımdaki boşluğa kayıyor.

"Uyumadığını varsaymıştım," diyorum. Sesim sessizlikte yankılanıyor gibi.

Bir duraklama olur. Bir süre sonra, "İhtiyacım yok ama yapabilirim" der.

Bana yaklaşıyor ve tereddütlü bir saniyenin ardından atlı bir kolunu bedenime doluyor ve beni kendine çekiyor.

Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum, dokunuşundan zevk almakla almamam gerektiğini bilmek arasında kalıyorum. Bedenim onunkine karşı titriyor, sıcaklıktan ürperiyorum.

"Üşümüştün," diyor, sesine renk veren bir şaşkınlıkla.

Üşümekten daha fazlasıyım; şu anda neredeyse bir buzlu şeker gibiyim.

"Ben iyiyim."

Beni kendine daha da yaklaştırıyor, bacaklarından birini benimkinin üzerine atarak beni vücuduna yaslıyor. *Lanet olası sarılma*. Buna üzülecek kadar bile haysiyetim yok çünkü Pestilence'ın sıcaklığı için çok minnettarım.

Size karşı duruşunu da seviyorsunuz...

"Uyumaya çalış," diyor, sesi derinden geliyor. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz."

Harika.

Soğukla birlikte erken kalkmaktan nefret ediyorum.

Tüm bunlar bittiğinde Meksika'ya taşınacağım ve istediğim kadar uyuyacağım.

Pestilence olarak da bilinen insan fırınına bastırılan soğuk bedenim kısa sürede ısınıyor. Çok geçmeden, gözlerim düşmeye başladı.

Tam uykunun eşiğindeyken Pestilence'ın saçlarıma doğru mırıldandığını duyuyorum, "Bu hissettiğim şehvet değil, sevgili Sara. Ve umarım sen de bundan benim kadar korkuyorsundur."

Ama muhtemelen sadece rüya görüyordum.

Bölüm 26

YAVAŞ YAVAŞ UYANIYORUM, nefis bir sıcaklık beni sarıyor. Geriniyorum, sırtımı kamburlaştırırken omurgam çatırdıyor. Belime dolanan kol sıkılaşıyor, el sırtımı aşağı yukarı okşuyor.

Gözlerimi açıyorum ve iki mavi gözün içine bakıyorum.

Vücudum kaskatı kesildi. Pestilence'ın yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve geri kalanı bana doğru bastırılmış durumda. Uykunun kenarları yüz ifadesine yapışmış ve saçları dağılmış. Bunu ne kadar çekici bulduğum bana acı veriyor.

Benim aksime, atlı bizi bu kadar yakın bulduğu için şaşırmış görünmüyor. Beni izliyor, bakışları hem temkinli hem de büyülenmiş. Yavaşça beni bırakıyor.

Öpüşmek, sarılmak ve şimdi birlikte uyumak.

Çok hızlı gidiyorsun Burns.

Teknik olarak, bu birlikte ilk yatışımız değil. Hipotermik olduğum zaman da olmuştu.

Biraz rahatlamış hissederek kendimi onun kollarından dışarı itiyorum ve bir elimi dalgalı kahverengi saçlarımda gezdiriyorum. Kendimi toparlarken ona bakmıyorum ama lanet olsun, varlığını her yanımda hissedebiliyorum.

Bu çadırdan çıkmalıyım.

Botlarımı giyerek, atlıya bir kez daha bakmadan küçük alandan sığıyorum.

Dışarıda, güneş gökyüzünde
yüksekte oturuyor. Günün ilk
ışıklarıyla yola çıkmak buraya
kadar.

Çadırın kapakları arkamdan açılıyor ve atlı dışarı çıkıyor. Ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hüznü. Benim atlım olan canavar yalnız ve melankolik bir varlık.

Zırhını alıp giymeye başlıyor ve benden uzaklaşarak Trixie'nin beklediği yere doğru ilerliyor.

"Gel Sara," diye sesleniyor omzunun üzerinden, "Yola çıkma saatimiz

yaklaşıyor."

Çadırımıza dönüp bakıyorum ve paketinden çıkardığımız malzemelerin hiçbirini yanında götürmek istemediğini fark ediyorum. Bu yüzden ayrılmaya dayanamadığım birkaç şeyi almak için acele ediyorum ve peşinden gidiyorum.

Yayını ve sadağını takarken bana bakmıyor. Ne de ben kamptan aldığım eşyaları yerleştirirken. Ne de beni Trixie'ye bindirirken.

Tıpkı çadırdan kaçtığımda benim onu tanımak istemediğim gibi o da beni tanımıyor. Kendi ilacımın tadına bakıyorum ve bu beni delirtiyor. Bir bakışta çok fazla güven ve bağlantı var. Bunu benden esirgemesi, daha da çok istememe neden oluyor.

"Çadırı paketlemememiz gerektiğine emin misin?" O şeye son bir kez bakarak soruyorum. Ateşimizin kalıntılarının yanında çok yalnız görünüyor. Bugün mola verdiğimizde hâlâ ıssız bir yerde olma ihtimalimiz var.

Pestilence bakışlarımı takip ediyor ve ona siyah bir bakış atıyor. "Ona bir daha ihtiyacımız olmayacak. Bu gece uyuyacak bir ev bulacağız ya da hiç uyumayacağız."

Bir insana zarar vermenin *birden fazla* yolu vardır. Bu kez ona acı vermek için atlıyı vurmam ya da ateşe vermem gerekmedi. Tek yapmam gereken dün gece bir hataymış gibi davranmaktı.

Öyle miydi peki?

Bunun bir hata olmasını *istiyorum* ve Tanrı biliyor ki şu anda kendimi kötü hissediyorum ama atlıyı öptüğüm için değil. Ya da ona sarıldığım için değil. Şu anda kendimi berbat hissediyorum çünkü saatler sonra *hâlâ* bana aynı sessiz muameleyi yapıyor ve bu *işe yarıyor*.

Beni deli ediyor.

Ona çocukluğumdan rastgele hikayeler anlattım bile, mesela kendi ayakkabı bağcığıma takılıp dişimi kırdığım zaman ya da arkadaşlarımla her yıl buzlar erir erimez Cheakamus Gölü'ne atlama geleneğimiz vardı. Hatta ona nasıl sahne korkusu geliştirdiğimi bile itiraf ettim. (Kürsüye doğru yürürken *tüm* ortaokul sınıfımın önünde düştüm - ondan sonra tek kelime edemedim).

Tek bir tanesine bile tepki vermedi, ancak elinin beni kavrarken gerginleşip gevşemesinden dikkatle dinlediğini anladım.

Ben de değişiklik olsun diye şiiri denedim.

"Bir gece yarısı kasvetli, ben düşünürken, zayıf ve yorgun, ..." Poe'nun "Kuzgun" şiirinden alıntı yaparak başlıyorum. Şiirin tamamını okuyorum ve yine Pestilence'ın duruşundan beni dinlediğini anlayabiliyorum.

Ama benim hikâyelerim gibi o da ben anlatmayı bitirdikten sonra hiçbir şey söylemiyor.

"Kuzgun "dan *Hamlet'e* geçiyorum. "Olmak ya da olmamak, işte soru bu..."

Oyundan olabildiğince uzun süre alıntı yapıyorum ama sonunda satırlar zihnimde karışıyor ve monoloğu terk etmek zorunda kalıyorum.

Pestilence'dan hâlâ ses yok.

Lord Byron ("Darkness") ve Emily Dickinson ("Because I could not stop for Death") ve daha fazla Poe ("Annabel Lee") okudum ve tüm bu süre boyunca atlı tek bir kelime bile etmedi. Bana çenemi kapatmamı söylemek için bile.

Pes ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Sonunda sordum.

Cevap vermiyor.

Elimi karnıma bastıran elin üzerine koyarak onu kendime sabitliyorum. "Pestilence?"

Eli esniyor.

"Dün gece hangisinin tonik ya da toksin olduğuna karar veremedim," diyor. "Bugün her ikisi de olduğunu keşfettim."

Sözleri karşısında biraz irkildim.

"İçimde uyuduğunu bilmediğim şeyleri uyandırdınız," diye devam ediyor. "Artık onların farkındayım, varlıklarını görmezden gelemem. Korkarım ben de senin gibi oluyorum. İnsan ve arzu dolu. Bu özlemin gitmesine *ihtiyacım var*."

"Özlem mi?" Neredeyse kelimeyi boğarak çıkarıyorum.

"Sakın bana bu konuda da yanıldığımı söyleme," dedi acı acı. "Aşk, şehvet, özlem; duygularımı yeniden biçimlendiremezsin. Sana yabancı gelse de ben kalbimi tanıyorum Sara."

Kendimi neyin içine soktum?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey! Her şey! *Kahretsin*," diye küfrediyor, dilinden şok edici bir küfür dökülüyor. "Bu çok *kafa karıştırıcı*."

Tam konuşacakken araya giriyor. "Dudaklarını tekrar tatmak istiyorum. Çadırda yaptığım gibi sana sarılmak istiyorum. Bunları neden istediğimi anlamıyorum, sadece istiyorum."

Yüzüm ısınıyor. Pestilence açıkça varoluşsal bir kriz yaşarken gurur duymak yanlış mı?

Hayır mı?

Pekala.

"Sevgi, şefkat, merhamet - bunlar sizin türünüzün sahip olduğu birkaç kurtarıcı nitelik" diyor, "ve şimdi onlar tarafından *baştan çıkarılıyorum ve bu beni ikiye bölüyor.*"

Hiç umutsuzca çıkmak istediğiniz bir durumda sıkışıp kaldınız ama kaçış yok mu? İşte bu an, burada Trixie Skillz'de oturup Pestilence'ın bana tüm hislerini anlatmasını dinlediğim andır.

"Benden uzaklaştığını hissedebiliyorum," diyor. "Senden ne kadar çok şey istersem, vermekte o kadar isteksizsin. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Ben yaparım. "Veba yaymayı bırak."

Mizahsızca gülüyor. "Ne olduğuma senin ne olduğuna yardım edemeyeceğin kadar ben de yardım edemem."

Bu gerçekten doğru mu? Beni bağışladı, bu da ölümcül yeteneği üzerinde en azından biraz kontrol olduğu anlamına geliyor.

"Bu rollere kilitlenmiş durumdayız, sen ve ben," diyor, "ve bu sefaletten ne çıkaracağımı bilmiyorum."

Sesi çok ıssız, çok umutsuz geliyor. Elini sıkıyorum.

Kalbim yine acıyor. Bu adam şimdiye kadar tanıdığım tüm erkeklerden çok daha kötü ve yine de onun tarafından çiğnenmiş hissediyorum.

Uzanıp başını kendime doğru eğiyorum ve sonra dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Öpüşürken çektiği tatlı acıyı hissedebiliyorum. Alnını benimkine yaslıyor. "Bu sefalet Sara," diye tekrarlıyor. "Ama şimdiye kadar hissettiğim en tatlı ıstırap. Durmasını istemiyorum."

"Olmayacak" dediğimde kendimden biraz nefret ediyorum.

Bir eve rastlamadan önce gecenin ortasıydı. Zaten bir şehirden geçmiştik, yani başka seçenekler de yoktu, ama onu kontrol eden doğaüstü güç her neyse, Pestilence durmadan yoluna devam etti.

Attan indiğimde gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum. Belki de sadece benim hayal gücümdür, ama yemin ederim soluk ışık lekeleri görüyorum. Başka bir şehir mi? Bu düşünceyle Vancouver'dan kalan bir korku yükseliyor. Hâlâ silah seslerini duyabiliyor, paniği görebiliyor ve Pestilence'ın sıcak kanını tenimde hissedebiliyorum.

Atlı yanımdan geçiyor, evin önüne doğru ilerlerken zırhı ve silahları hafifçe şingirdiyor.

Kapı kolunu tutup çeviriyor ve kilidi kırıyor. Kapı gıcırdayarak açılır.

"Her zaman kapıyı çalmayı deneyebilirsin," diyorum.

"Ve hemcinslerinizin silahlarını almalarına izin mi vereceksiniz?

Sanmıyorum, sevgili Sara."

Pestilence girişini gizleme zahmetine girmeden içeri adım atar.

Daha uzaklardan öfkeli fısıltılar ve ardından tökezleyen ayak sesleri duyabiliyorum. "Her kimsen," diye bağıyor bir adam, "defolup gitmek için bir dakikan var.

evimden dışarı. Aksi takdirde kafanda lanet bir delik açarım."

Pestilence'ın formuna bakıyorum. "Adam yine de silahını kapacak gibi görünüyor."

Atlının tepkisini görmek için hava çok karanlık ama yüzünde acımasız bir ifade olduğunu zaten biliyorum. Pestilence'ın yayını kavradığını ve ona bir ok sapladığını görmek yerine duyuyorum.

Adam yaklaştıkça ayak sesleri daha da yükseliyor. Bir kandil taşıyor olmalı çünkü çevremiz hafifçe aydınlanıyor. Her köşesine ıvır zıvır doldurulmuş, darmadağınık bir oturma odası seçebiliyorum.

Adam girişe adımını atıp kandilini tam olarak görmeye başladığında, Pestilence'ın yayı küçük bir tını çıkarıyor. Bir saniye sonra, karşımadaki adam bir çığlık atıyor ve ağır bir şey düşürüyor - silah sesine benzeyen bir şey.

"Bu ne lan!" diye bağıyor.

Başka bir kaygan sesle, ikinci bir ok Pestilence'ın yayına yerleştirildi. "Silah için hareket et, nişan almam biraz daha iyi olacak."

Adam lambasını biraz daha yukarı kaldırır ve atlıyı iyice görür. Onu tanıyınca küfreder.

"Defol git evimden!" diye kükrer.

Bir adım geri atıyorum, sözlerinin gücü beni gecenin içine sürüklemeye yetiyor. Pestilence üst kolumu kavrayarak beni yerimde tutuyor.

"Kalmaya niyetliyiz," diyor atlı.

"Cehennem gibi niyetiniz var!"

Koridordan başka sesler de duyuyorum. Bunun başka bir aile olduğunu anladığımda gözlerimi kapatıyorum. Ölümünü izlemek zorunda kalacağım başka çocuklar. Başka bir ayak sesi daha bize doğru geliyor.

"Ben *seni ağırlamadan* önce şeytan mezarımda dans edecek," diyor adam Pestilence'a. Gözleri bana kayıyor. Bana zalimce, kaba bir bakış atıyor, sanki çizmesindeki kirden daha değersizmişim gibi. "Sen ve fahişen."

Bir sonraki anda, Pestilence adama doğru iki adım atar. Onu boynundan yakalayıp duvara çarparak alçıpanın bükülmesine neden olur.

Bir kadın - açıkça bu adamın karısı - fuayeye adım atar, Pestilence'ı ve ardından şu anda onun pençelerinde olan kocasını gördüğünde boğazında bir çığlık yakalar. Ağzını kapatıyor, gözleri çocuklarının bulunduğu koridora doğru kayıyor.

"Bana hakaret etmen başka bir şey," diye homurdanıyor Pestilence, kadını tamamen görmezden gelerek, "*ona hakaret etmen* başka bir şey." Başını bana doğru salladı. "Biri sana öfkemi kazandıracak, diğeri ise acı dolu bir ölüm." Adamın boynunu, boğulduğunu duyacak kadar sıkıyor. "Anladın mı?"

"Çık dışarı," diyor adam.

Pestilence onu biraz sarsar. "Anlıyor musun?" diye tekrarlıyor, sesine tehlikeli bir ton giriyor.

Adam Pestilence'a kötü niyet dolu bir ifadeyle bakar ama dilini tutup başını sallar.

Bir anda atlı onu düşürür ve adam yere yığılır.

"Şimdi," diyor Pestilence, elleriyle ağzını kapatarak olanları izleyen kadına dönerek, "arkadaşımın yemeğe ve yatağa ihtiyacı var."

Adam yattığı yerden boynunu ovuşturarak soğuk bir şekilde, "Ne yiyecek ne de ayıracak yatağımız var," diyor.

O noktada evden çıkmaya karar verdim. Arkamda atlıdan gelen daha fazla tehdit duyabiliyorum. Başka bir ailenin hayatını daha mahvetmemize seyirci kalacak halim yok.

Ön bahçenin kenarında büyük bir kaya parçası buluyorum ve ellerim ve burnum uyuşana kadar orada oturuyorum.

Pestilence ile aynı safta görülmekten nefret ediyorum. Atlıdan etkileniyor olabilirim ama yaptıklarına hiçbir şekilde katılmıyorum.

Sonunda, ağır ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyuyorum.

"İçeride seni bekleyen bir yatak ve sıcak bir yemek var," diyor

Pestilence. Biraz ot ayağıma batıyor. "Ben iyiyim."

"Yani bütün gece burada mı kalacaksın?" diye soruyor gözlerini kısarak yıldızlara bakarken.

Vücudum iradem kadar güçlü olsaydı, yapardım.

"Neden insanların evlerini işgal etmek zorundasınız?" Onun yerine ben soruyorum.

Bunu söylerken bile atlının bunu istediği için yapmadığını biliyorum; bunu yapıyor çünkü yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı olan benim. Kurbanlarının pahasına da olsa, benim üzerime titriyor.

"Tüm dünya benim," diyor Pestilence. "Bu devin evi bile." Kaşlarını çatarak mekâna bakıyor.

Belki de bu hastalıklı his hayatta kalanların suçluluk duygusudur. Ya da belki de değişen sadakatlerim için vicdan azabıdır. Her iki durumda da atlının sözleri içimi kemiriyor.

Tüm dünya benim. Tabii ki Fatih Pestilence buna inanırdı.

"Senin elinden ölmek yeterli değil mi?" Ben diyorum. "Çıkarken de öpmek zorunda mıyız?"

Çünkü atlı, bu insanları kendi emirlerini yerine getirmeye zorlarken esasen bunu yapıyor.

"En son hatırladığım kadarıyla bu hareket hoşuna gitmişti," diyor usulca, gözlerini dudaklarıma dikerek.

Pestilence yanaklarıma yayılan kızarıklığı göremediği için mutluyum. Başka tarafa bakıyorum.

"Bana kızgın mısın?" diye sorar.

İç çekiyorum. "Hayır. Ben sadece... bu sefalet," diyorum, atlının daha önceki sözlerini anımsayarak.

Birkaç saniye beni inceliyor. "İçeri gel," diyor nazikçe.

Gözlerim yavaşça ona geri dönüyor. Şimdi bana baktığında, güzel bir yüzden daha fazlasını fark ediyorum. Gözlerinde şefkatin ilk kıpırtılarını görüyorum.

Bu yeni bir şey.

Tüm kararlılığım Pestilence'ın gözlerindeki ateşin altında katlanıyor. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Bakışlarından büyülenmiş bir şekilde duruyorum. Beni içeri götürmesine izin verdiğimde ağzının kenarlarına bir gülümseme fısıltısı dokunuyor.

Atlı nasıl hissedeceğini öğrendi. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Hiçbir şey yok.

Bölüm 27

NICK JAMESON acımasız, acımasız bir adamdır. Böyle olması için kapısına bir atlının gelmesine gerek yoktu.

Anlayabildiğim kadarıyla ev sahibimizin tek kurtarıcı özelliği ailesini sevmesi, ancak bu bile sahiplenici, bencil bir sevgi türü. Birden fazla kez oğullarının babalarına hızlı bakışlar fırlatırken gözlerinin akını gördüm ve çoğu zaman karısı başını eğip bakışlarını aşağı indiriyor.

Ertesi gün boyunca Nick beni izliyor, nefreti yüzüne çok net bir şekilde kazınmış, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış. Pestilence vebanın yayılmasından sorumlu bir adam olabilir ama Nick Jameson'ın kimi suçladığı çok açık.

Öğleden sonraya kadar o nefretten başka bir şey görmedim. Nick'in karısı -Amelia, sanırım adı buydu- beni dışarıda, buzluklarının tam karşısında durmuş, Trixie'yi severken buluyor.

"Sara," diye sesleniyor, yaklaşıyor.

Duraklıyorum, elim Trixie'nin çarpıcı beyaz ceketine dayanıyor.

"Evet?" Gözlerim isteksizce onun üzerine düşüyor. Amelia'nın yüzü ateşin ilk belirtileriyle kızarmış. Ailenin geri kalanı gibi, veba pençelerini ona geçirmeye başlamış bile.

"Nasıl oldu da... nasıl oldu da süvari birliğine katıldın?" diye soruyor yanıma gelerek.

Trixie'ye dönüyorum, elim bir kez daha atın boynunda geziniyor. "Onu öldürmeye çalıştım," diyorum duygusuzca. "O ölmedi," diye ekliyorum, Amelia ya da Nick'in aklına bir şey gelirse diye.

Amelia yaklaşıyor. "Bu ne kadar önceydi?" diye sorar. "Haftalar."

Ömürler önceymiş gibi geliyor.

"Nasıl hâlâ hayattasın?" diye soruyor, neredeyse hayretle.

Parmaklarım Trixie'nin yelesine giriyor. "Bu onun beni cezalandırma şekli." Birkaç saniye sonra, "Yani onu öldürmeye mi çalıştın?" dedi.

Sesinde duyabiliyorum, bir plan oluşturuyor.

Amelia'yla yüzleşmek için tamamen döndüm. Gözleri kızarmış ve şişmiş, yanakları ise yeni tokatlanmış gibi pembeleşmiş.

"İşe yaramayacak,"
diyorum. "Ne işe
yaramaz-"

"Seni ya da aileni bağışlamasını sağlamaya çalışıyorum. Bana yaptığı gibi sizi de ölümden kurtaracağını düşünüyorsanız, size kurtarmayacağını söylemek için buradayım. Beni aldığından beri, hayatına son vermeye çalışan herkesi öldürdü."

Gözleri benimkileri arıyor, "Seni neden
bağışladı?" Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Sürekli acı çekmem gerektiğini söylüyor ama bana gerçekten acı  ektirmeyeli uzun zaman oldu.

"Yani hiç umut yok mu?" diye bastırıyor. "Aileme yardım etmenin bir yolu yok mu?" "Merhamet nedir bilmiyor," diyorum ona.

Ama  yle mi? Nefret, şehvet ve  zlem duyuyor, belki de bir iki kez merhametli hissetti ...

Amelia gözlerini ovuşturur. " ocuklarımın ölümünü izleyemem," diyor. "Anlamıyor musunuz? Onlara hayat verdim. Onları önce içimde, sonra kollarımda tuttum. Tüm bu yıllar boyunca onları korudum - bu yüzden onları kurtarmanın bir yolu varsa, herhangi bir yolu, lütfen bana söyleyin."

Keder bir kez daha beni pençesine aldı. Acaba bunu ne zaman atlata ım; etrafımdaki tüm acı ve ıstıraplara karşı ne zaman duyarsızlaşa ım?

Gözleri benimkileri arıyor. "Yaptığın bir şey var mıydı?
... ?"

Yutkunuyorum. Sanırım ne demek istediğini anladım.

"Amelia, eğer yapabileceğim bir şey olsaydı, *yapardım*." Bedenimi atlıya teslim etmek hayatımı kurtaracaksa, bunu seve seve yapardım. Ama  demeyecek.

Gözünün kenarından bir damla yaş s z l yor.

Onu kolundan tuttum. " eri girmen gerek-"

"Ne *fark eder* ki?" diyor, hayal kırıklığı artık sözlerini kaplıyor.

Haklı olduğu bir nokta var, yine de söylemeye zahmet etmiyorum. Onun yerine yatak odasına kadar eşlik ediyorum.

"Dinlen," diyorum ona, kapı aralığında oyalanarak. Nick ortalıkta görünmüyor. "Sana ve çocuklarına bir bardak su getireyim."

Mutfağa geri döndüğümde ev ürkütücü bir sessizliğe büründü. Bilmesem evin içinde bir tek ben varım diyeceğim. Oğulların yatak odalarından

birinin önünden geçerken, kapının arkasında boğuk, erkeksi bir ağlama sesi duyuyorum.

kapalı kapı. İçeriye bakmadan Nick olduğunu anladım, kederinden yıkılmıştı.

Mutfağa girdikten kısa bir süre sonra ön kapının açıldığını duyuyorum ve ardından tüm kıyafetlerini giymiş olan Pestilence'ın ağır ayak sesleri geliyor. Aptal kalbim bu sesle hızlanıyor. Atlı için hissettiğim bu yavaş yanma acı veriyor. Ham, enfes bir ıstırap.

Dolaptan bardakları alırken, Pestilence arkamdan yaklaşıyor. Saçlarımı yolumdan çekerek enseme şefkatli bir öpücük konduruyor ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmıyor.

Bir dakikalığına kendimi unutuyorum.

Uzun bir dakika. "Sana dokunmasına izin mi verdin?"

Nick'in sesiyle irkiliyorum, neredeyse elimdeki bardakları düşürüyordum. Dönüp atlinin arkasından baktım.

Nick mutfağın diğer ucunda duruyor, gözleri yeni başlayan ateşle parlıyor. İfadesinde büyük bir tiksinti var.

Bakışlarım istemeyerek de olsa Pestilence'a kayıyor; Pestilence bu kez her zamanki soğukkanlı ifadesini takınmıyor. Süvari savunmasız, kuruntusuz ve hatta biraz da kendinden emin görünmüyor.

Gözlerime bakıyor ve yanlış bir şey yaptığını düşündüğünü görüyorum.

Bu beni etkiliyor.

Yüzüne dokunuyorum.

Sorun yok, ona söylemek istiyorum. "İnanılmaz."

Şimdi gözlerim Nick'e dönüyor. Hasta ve zayıf olabilir ama aklı başında ve gözlerinde büyük bir nefret var.

"Belki de sadece ucubeyi beceriyorsundur diye düşündüm," diyor, "ki bu yeterince kötü-

Pestilence önüme geçti. "İnce bir çizgide yürüyorsun Nick," diyerek adamın sözünü kesti. "Umarım daha önceki sözlerimi unutmamışsındır."

Nick bana bu meselenin çözülmekten çok uzak olduğunu bildiren bir bakış atıyor ve sonra koridorda geri çekiliyor.

Derin bir nefes alıyorum. Karısına ve oğullarına su getirmek için oraya geri dönmem gerekiyor, bu da adamla tekrar etkileşime gireceğim anlamına geliyor.

"İnsanların kötülüğüne olan inancımı her sarsışında, böyle bir adam bana senin türünü neden ortadan kaldırmam gerektiğini hatırlatıyor," diyor atlı.

Bu konuda birkaç itirazım var, ancak hiçbirini dile getirmiyorum.

"Gitmeliyiz, Pestilence," diyorum onun yerine. "Biz buraya ait değiliz." *Siz değil, biz buraya ait değiliz.*

"Hayır, Sara. İş bitene kadar kalacağız."

Şimdi bile, onunla ilgilendikten, ona sarıldıktan, onu öptükten sonra acı çekmenizi istiyor.

"Demek böyle?" Ben de öyle dedim. "Sen benim tutsağımsın."

Sana bu kadar az değer veren birine değer verdiğin için ne kadar aptalsın Burns.

Bu adam için hissettiğim şey ıstırap. Korkunç, ezici bir acı.

Pestilence ile yüzleşmek için dönüyorum. "Madem işler böyle yürüyor, o zaman ellerini ve ağzını kendine sakla."

Salgın hastalık düşmandır. Bunu asla unutamam.

Bölüm 28

İKİ GECE SONRA sıcak bir el ağzıma bastırıp beni uykumdan uyandırıyor.

"Tek kelime etme," diye emrediyor sert ses. Sersem gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Neler oluyor?

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum, yarı yarıya Pestilence'in çarpıcı yüz hatlarını seçmeyi umuyorum. Ama bana dik dik bakan başka bir adam, yüzü atlidan daha kaba, daha etli ve açıkçası daha *çirkin*.

Çenemin altında metalin soğuk ısırığını hissediyorum. "Ayağa kalk," diyor Nick, sesi kısık.

Zihnim öfkeyle neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor. Silah. Nick. Gecenin bir yarısı beni uyandırıyor.

Eski püskü yün battaniyeyi atıp dikkatlice şilteden kayıyorum.

Beni ileri, oturma odasının karşısına ve arka bahçeye açılan kapıya doğru itiyor. "Kapıdan çık, sessizce."

Korku kemiklerimi titretiyor ama bu duygu çok zayıf. Ölümden korkmak için çok fazla yangın atlattım. Ön kapıya doğru ilerlememi sağlayan tek şey, Nick'in oğullarının ya da karısının da bu işin içine çekilebileceği ya da buna tanıklık etmek zorunda kalabilecekleri gibi saçma bir endişe.

Arkamda, uzak odalardan birinde ıslak, tıkırtılı bir öksürük duyuyorum. Zaten yeterince endişeleri var.

Nick'in beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum, taze karın üzerinde yürürken çıplak ayaklarım uyuşuyor. Yüzümü öpen ve saçlarıma dolanan kar taneleri aşağıya doğru sürükleniyor. Önümde, Nick'in bahçesini sıkıştıran sık ormandan koruyacak bir arka çit yok. Buzdolabını ve Trixie'nin daha önce bağlandığı alanı seçebiliyorum. At gitmiş, muhtemelen binicisiyle birlikte-

Akşam yemeğinden beri görmediğim.

Nick silahının namlusuyla beni ileri itti. "Yürümeye devam et."

Eğer bu gece bu adamın planlarına göre giderse, nasıl biteceğini biliyorum.

Nick ve ben ormanda bir gezintiye çıktık ve sadece birimiz ayrılacaktı.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Pestilence nerede?" diye sordum.

"Erkek arkadaşını mı kastediyorsun?" diyor, sesinden kötülük damlıyor.

Dünyadaki hiçbir şey ve hiç kimse bu adamın içindeki çirkin nefreti söküp atamaz. "O benim erkek arkadaşım değil."

Ormana varana kadar zamanımı beklemeliyim. Yolda bir ağaç varken birini vurmak zor.

"Hayır mı?" Nick şaşırmış gibi yapıyor. "Yani kendine biraz zaman kazandırmak için vücudunu o şeye mi pazarlıyorsun?"

Bu adamın ailesi ölümün eşiğinde ve o benim seks hayatım için mi endişeleniyor?

"Biliyor musun, onu o kadar da suçlamıyorum," diye devam ediyor Nick arkamdan. "Kim eline fırsat geçse bir parça güzel kışa dokunmak istemez ki? Ama sen," diyor suçlayıcı bir şekilde, "o canavarla yatmaya başladığında kendi türüne sırtını dönen sendin."

O canavarla yatmadığımı söyleme zahmetine bile girmiyorum. Gerçek beni kurtarmayacak.

"Beni öldürerek ne elde etmeyi umuyorsun?" Araziyi çevreleyen yaprak dökmeyen ağaçların ilkinin yanından geçerken soruyorum. Bu noktada ayaklarımı zar zor hissediyorum.

Bir hamle yapmalıyım, hem de hemen. "Ailem için intikam."

Hareketi göremese de kaşlarımı kaldırıyorum. Atlının beni öpmekten hoşlandığını biliyorum ama ölümümün onu o kadar sarsacağından şüpheliyim.

"Pestilence'in umurunda olmaz," diyorum. "Beni sadece öldürmek için öldürmüş olacaksın." Nick'in botu sırtıma çarpıyor ve beni karın içine yuvarlıyor.

Kaçmak için ne kadar şansım varsa, artık yok. Ayaklarım çok soğuk, vücudum çok eğilimli. Bu öfkeli adamla sohbet ederek zamanımı boşa harcadım.

"Bir ölüm daha nedir ki?" diye soruyor bana bakarak. "Zaten hepimiz burada ölüyoruz. Dünyayı bir hain fahişeden kurtardığım için memnun olacağım."

Şimdiye kadar atlılar, veba, ölmekte olan elektronikler, hiçbirisi gerçekten kıyamet hissi vermemişti. Pestilence ve benim geçip gittiğimiz, sakinleri saklanmış o boş şehirleri görmek bile.

İşte o an, karda yatarken, sırtımda bir silah varken, her şey kafama dank ediyor. Bu gerçekten Günlerin Sonu. Çünkü tüm zorluklarına rağmen, içinde büyüdüğüm dünyada birbirimize düşman olmadık. Bu şekilde değil.

Ters dönüp tüfeğe bakıyorum.

Nick sürgüyü geri çekip mermiyi yerine yerleştiriyor. Kahretsin, bunu gerçekten yapacak.

Namluya bakarken, *kurşun yarısından daha kötü ölümler olduğunu* düşünüyorum.

"Silahını indir." Sert ses arkamdaki ormandan geliyor. Hem Nick hem de ben omzumun üzerinden bakıyoruz.

Ay ışığında ayakta duran ve bir ilah gibi görünen Pestilence yayını hazır tutuyor, tacı loş ışıktaki parıldıyor.

Nick silahı tutuşunu yeniden ayarladı. "Ailemi kurtarırsan onun gitmesine izin veririm."

"Ben ölümlülerle pazarlık yapmam." Pestilence ileri doğru bir adım atıyor, hedefi hiç şaşmıyor.

"Geri çekilin!" Nick sesleniyor. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, mesafenı koru, atlı!"

Her şey yanlış geliyor, gevşek bir ipin kumaştan çözülmesi gibi. "Seni temin ederim, yapmayacağım."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Atlının soğukkanlı tavrına bakmak bile beni sakinleştiriyor.

"Onu vuracağım!" Nick tehdit eder, intikam anı giderek elinden kayarken öfkesi paniğe dönüşür.

"Bunu kendi sorumluluğunuzda yapın."

Gözlerim Nick'inkilere kayıyor ve beni öldürmenin hâlâ daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdiği anı görüyorum.

Parmağının tetiği çektiğini hiç görmedim. Hava kulağımın yanında kıpırıyor, sonra- *Thwump-BOOM!* Sesi duyunca tüm vücudum sarsıldı.

Yüce Tanrım.

Elim göğsüme gidiyor. Ama hissetmeyi beklediğim acı hiç gelmiyor. Ancak birkaç korkulu nefes aldıktan sonra vurulmadığımı fark ediyorum.

Thwump. Thwump-thwump-thump.

Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde, Nick'in vücudu oklarla delik deşik olurken dans ediyor gibi görünüyor. Homurdanıyor, silahını bırakıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Parmakları göğsüne gitti, okların çıktığı yere.

Omzumun üzerinden bize doğru adım atan Pestilence'a bakıyorum, yüzü acımasız bir kararlılıkla dolu. "Onu öldürmek sana düşmez," diyor.

Arkamı dönerek Nick'e doğru sürünüyorum ve tüfeği ulaşamayacağı bir yere itiyorum. Gözlerim yaralarının üzerinde geziniyor ve paramedik eğitimim devreye giriyor. Nick'e karşı ciddi bir nefret besliyor olmam önemli değil; yine de yaralarını değerlendirmeye başlıyorum.

"Sakın... dokunma bana... vebalı herif." Nick zor nefesler arasında söylüyor. "Sen lanet olası bir orospudan başka bir şey değilsin."

Yağlanmış tahtanın sesini duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Pestilence'ın bir ok daha yonttuğunu ve ucunu Nick'e doğrulttuğunu görüyorum. "İlk seferinde zehirli sözlerinin geçmesine izin verdim," diyor atlı, "ama ikincisinde vermeyeceğim."

Nick bir nefes aldı, sesi ıslaktı. "Sen ve ben... ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Daha önce kaç kez... senin... sikini emmek zorunda kaldı-"

Ok omzuna sert bir darbeye saplanır. Karışık bir çığlık atıyor.

"Beni tekrar test et, insan."

"Yap şunu," diye kışkırtır Nick. "Bu... aileme verdiğiinden... daha hızlı bir ölüm olur."

"Yapma," dedim atlıya. Nick'in beni vurmasını engelledi. O artık bir tehdit değil.

Pestilence adama doğru yürür ve okunu hala doğrultmuş bir şekilde ona bakar. "Eğer bir merhamet biliyorsam," diyor, "bu Sara'nın işi."

Eğer bir merhamet biliyorsam, bu Sara'nın işidir.

Daha birkaç gün önce Amelia'ya atlının bunu yapamayacağını söylemiştim.

Onun seni değiştirdiği gibi sen de onu değiştiriyorsun.

Nick ölmek istiyor olmalı çünkü "Seni de bu amcığı da sikeyim." diyor.

Son ok Nick'in boğazını parçalıyor ve şimdi kelimelerinde boğuluyor, boğuluyor.

"Aşağılık insan," diyor Pestilence, ölmekte olan adama doğru yaklaşarak. "Son nefeslerini ailen için yalvararak geçirebilirdin ama ben senin kalbinde sadece nefret görüyorum."

Nick'in ne dediğini duyamıyorum, ama atlıya söylediği şeyin özellikle nazik olduğundan şüpheliyim. Nick'in kanaması bir dakikadan az sürdü.

ve gözlerinde bir parıltıyla dünyayı terk eder.

Omuzlarım yorgunluktan çöküyor.

Pestilence yayını omzuna atıyor ve yanımda diz çöküyor, elleri vücudumda geziniyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor endişeyle.

Başımı sallayıp kendimi ayağa kaldırıyorum. "Ben iyiyim."

Atlı beni kolumdan tuttu. "Yanılmışım Sara, bu lanetli ev benim öfkeme bile yer değil. Gel." Beni Trixie'ye götürüyor.

Atla göz göze geliyorum, sonra buz gibi ayaklarıma bakıyorum. "Um, ayakkabıya ihtiyacım var... ve ceketime ve bir sütyene. Ve diğer her şeye."

Pestilence ödünç aldığım pijamalarımın ayak parmaklarıma kadar beni inceliyor. Yemin ederim, olanları bir araya getirdiğini görebiliyorum - yataktan nasıl çekildiğimi ve gece yarısı infazı için ormana nasıl götürüldüğümü.

Nick'in ona zarar vermek için beni öldürmek istediğinin farkında mı? Bunu bir araya getirecek kadar insan güdülerini iyi anlıyor mu? Ve eğer Nick başarılı olsaydı, atlı ölmemi umursar mıydı?

Pestilence tek kelime etmeden beni yakaladı.

Kollarına doğru savrulurken irkildim. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum," diyor ve beni eve geri taşıyor. Beni oturma odasının zeminine bırakıyor, ateşin sönmekte olan birkaç közden başka bir şey olmadığı yere. Önümde diz çökerek ayaklarımı tutuyor ve teker teker ısıtıp tekrar ovuyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Onu dikkatle izleyerek soruyorum. Başını sallıyor ama bana cevap vermiyor.

Tekrar ısındıktan sonra kıyafetlerimi alıp üzerime geçiriyorum. Bu sırada evin geri kalanı tamamen hareketsizdi.

Kısa bir süre sonra oradan ayrıldık. Gecenin bir yarısı olmasına ve kar daha sert yağmasına rağmen o kadar rahatlardım ki -hayatta olduğum için, o evden ayrıldığım için, Pestilence'ı sırtımda hissettiğim için, kolu beni sıkıca kavradığı için.

Pestilence dizginleri sarsıp Trixie'yi kısa devre yaptırdığında otoyola daha yeni varmıştık.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. "Neyiz biz...?"

Pestilence çenemi eğiyor ve sonra ağzını üzerime kapatıyor, diğer koluyla da beni kendisine yapıştırıyor. Bu çaresiz bir adamın öpücüğü. Sanki beni içine çekmeye çalışıyor. Başlangıçtaki beceriksizliği gitmiş, yerine bu vahşet gelmiş.

Sonunda ayrılır, dudakları şişmiştir.

Pestilence'ın mavi gözleri ışıl ışıl. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar ölüme yaklaştın."

Sanki bunu daha yeni idrak ediyor gibi. Ve işte daha önceki sorumun cevabı: Ölümüm atlıyı etkileyebilirdi.

Tedbirli bir şekilde elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Onun için bir şey ifade ediyorum. Ne büyük bir şok.

Bakışlarını karanlık ufka çevirip dilini şaklatıyor ve cezalandırıcı hızımıza bir kez daha devam ediyoruz.

"Beni daha ne kadar esir tutmayı planlıyorsun?" Rollerimizin ne kadar karıştığı düşünöldüğünde, bu neredeyse komik bir soru.

Pestilence sessiz.

Başımı kaldırıp baktığımda onun bana baktığını görüyorum, gözleri derin. "Görevim tamamlanana kadar, sen ve ben birlikte at süreceğiz," diyor.

Görevi tamamlanana kadar. Bu çok basit bir ifade, ancak önümüzde duran muazzam, neredeyse hayal bile edilemeyecek bir görevi kapsıyor. Tüm dünyayı at sırtında dolaşmak, milyonların vebadan ölmesini izlemek. Bu kaç ay sürer? Aklım başımdan gitmeden önce kaç kişinin ölümünü izlemem gerekirdi? Ölümle daha kaç kez yüzleşmem gerekecekti?

Dayanılmaz olurdu.

"Yani tüm dünyayı dolaşacak mıyım?"

"Evet." Memnun görünüyor.

Ben öleceğim.

Belki Pestilence'ın eliyle değıl ama bir şehirde Nick'in yapamadığını yapacak birileri olacak.

Plan hep buydu Sara. O kararmış kibrit çöpünü çektiğın andan itibaren, yürüyen ölü bir kadın olduğunu biliyordun. şimdi pişmanlık duyma.

Elbette, varlığımın devam etmesi beni en az yaklaşan ölümüm kadar rahatsız ediyor.

Karanlıkta yüzünü arıyorum. "Yolunun kesiştiğı onca insan arasından neden beni seçtin?"

Uzun süre sessiz kaldı. Aslında o kadar uzun ki, cevap vermeyeceğini varsayıyorum. Ancak ben yüzümü öne dönmek üzereyken cevap verdi.

"Tanrı'nın elinin seni bağışlamak için beni harekete geçirdiğini hissettim" diyor.

şaşkınlık içimi kapladı. Bana ibretlik bir hikaye anlatacağını düşünmüştüm. Ama bu ...

Tanrı ona beni bağışlamasını söyledi. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Kaşlarını çatar. "Düşündüm ki... Bu dünyaya O'nun gazabını dağıtmak için geldim, ama o gece ve o zamandan beri her gece merak ettim..."

Cümlesini bitirmesini bekliyorum, ama bu sefer sessizlik uzuyor ve ben alacağımın bu kadar olduğunu anlıyorum. Geçmişte bana verdiğinden çok daha fazlası, bu yüzden kabul edeceğim.

"Tanrı neye benzer?" diye sordum.

"Bu ölümlülerle tartışabileceğim bir konu değil."

Tabii ki değil.

"Peki, o zaman en azından bana nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin?" diye sordum.

"Neye benziyor?" Pestilence'ın tutuşu şimdi kolumu kavrayacak şekilde hareket etti, başparmağı etime daireler çiziyor.

"Bilmiyorum-ölüm. Büyük Ötesi." Bir kar tanesini yakalamak için elimi uzattım.

"Görmeyi körlere anlatmak daha kolay olurdu," diyor Pestilence. "Yalnızca tariflerle anlaşılamaz; deneyimlenmesi gerekir."

Eğer eğlenceli soruların hiçbirine cevap vermeyecekse, etrafta bir atlı olmasının ne faydası var?

Elimi tekrar kucağıma bırakıyorum. "En azından bana insanların ruhu olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Elbette insanların ruhları vardır Sara." Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. "Olmasaydı burada olmazdım."

Pestilence'ın eli her zamanki yerine geri dönüyor -karnıma bastırıyor- ve işaret parmağına taktığı yüzüğü seçebiliyorum, ortasında yuvarlak, koyu renkli bir taş var.

Onu öpmeme, onunla yatmama, onunla yaşamama ve ata binmeme rağmen bu adamda tamamen farkında olmadığım çok şey olduğunu ilk kez fark etmiyorum.

Elimi yavaşça yüzüğünün üzerinde gezdiriyorum. Parmakları dokununca esniyor. "Bana hayatından bahset," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, hâlâ yüzüğe ve onu takan el.

"Anlatacak ne var?" Pestilence'ın sesi arkamda gürlüyor.

"Bilmiyorum, bana bir anını anlat." Onu tanımak için herhangi bir şey, böylece o sadece başka bir dünya atlısı değil.

"Anılarım sizi rahatsız eder," diyor sertçe.

İnsanların acı ve işkence içinde öldüğü benim gerçekliğimin aksine mi?

"Hala onları duymak istiyorum."

Derin bir nefes alıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama havayı içine çekmek kadar basit bir şeyi isteksizlikle olgunlaştırmayı başarıyor.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Sana insanın ilk şehirlerini anlatayım mı? Uyanırken dikkatimin onların kendilerini diğer canlılardan üstün kılma çabalarına takıldığını hatırlıyorum. Nehirlerden su çektiklerini ve ilk ekinleri ektiklerini gördüm. İlkel evler inşa etmelerini ve vahşi hayvanları evcilleştirmelerini izledim. İtiraf etmeliyim ki, insanın doğayı hoşuna gidecek, kullanabileceği bir şeye dönüştürmesi karşısında hayrete düşmüştüm.

"Sonra kasabalar ve şehirler, krallar ve kanunlar geldi. İnsanlar inşa ettikçe, yarattıkça, yenilikler yaptıkça ve *fethettikçe* dünya daha hızlı ilerledi. Ben hepsi için oradaydım ve o zamandan beri buradayım.

"Antik çarşılarda durdum, şehir merkezlerinde yürüdüm, kalelerde ve ara sokaklarda ve aradaki her şeyde oyalandım. Binlerce farklı evde kaldım ve sayısız insanın alnından öptüm ve her biriyle yattım.

"Dünyaya geldim ve dokundum ve dünya dehşeti tanıdı."

Tanrım.

"Ben Pestilence'ım ve hafızam kayıtlı tarihten daha uzun, hatta insandan bile daha uzun. Ondan önce geldim ve sevgili Sara, onun sonundan daha uzun yaşayacağım."

Bölüm 29

Pestilence Trixie'yi başka bir evin önünde durdurduğunda hava hâlâ karanlıktı. Sadece görüntüsü bile kalbimi dörtnala koşturuyor. Bu kadar çabuk başka bir aileyle yüzleşmek istemiyorum.

Atlı atından iner. "Burada bekle," diye emrediyor.

Karanlık eve doğru ilerliyor ve gözden kaybolmadan önce yan bahçenin kapısını açıyor.

Atlıyı beklerken Trixie'nin boynunu ovuyorum. Şimdi neyin peşinde olabilir ki?

Bir dakika sonra ön kapı açılıyor ve Pestilence adım adım yanıma geliyor. "Bu gece burada kalacağız," diyor.

Trixie'nin üstünden atlıyorum ve temkinli bir şekilde onu evin içinde takip ediyorum. Uzun süredir dışarıda duran çöplerin kokusunu aldığımında evin boş olduğunu fark ediyorum. Kaslarım gevşiyor.

Bir elektrik düğmesine gidip açıyorum. Üstümde, girişteki ışık canlanıyor.

Elektrik. Puan.

Kararsızca evi keşfetmeye başlıyorum, bunu yaparken oradaki buradaki ışıkları yakıyorum. Burası bir hurda tapınağı; her yerde yığınla hurda var. Eski reçete şişeleri ve dergiler, hava koşullarından zarar görmüş kitaplar ve güve yemiş giysiler; hepsi tehlikeli yığınlar halinde istiflenmiş.

Eminim burada yaşayanlar tahliye emri çıktığında evlerinden zorla çıkarılmak zorunda kalmışlardır. Kimse bu kadar çok zaman harcayıp hurda biriktirip hepsini geride bırakmaz.

Havadaki olgun kokuya burnumu kırıstırıyorum. Bu sadece eski çöp değil, aynı zamanda hayvan kokusu. Mutfığa doğru ilerliyorum, orada biri suyla dolu, diğerleri boş birkaç alüminyum kap görüyorum.

Gizem çözüldü.

Sahibinin bir ya da üç köpeği var.

Pestilence ocağın önünde diz çöktüğü yerden kalkıyor, ellerinin tozunu alıyor, arkasında bir ateş şekilleniyor. Alevler tarafından aydınlatılmış, heybetli ve belki de biraz uğursuz görünüyor. Yayını ve sadağını bir kenara koymuş olması gereken yerden alıp yanımdan geçiyor.

"Uyu Sara," diyor omzunun üzerinden. Ses tonu o kadar kaba ki, kısa bir süre önce beni hayatımdan öpmemiş olsaydı, onu kızdırdığımı söyleyebilirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Onun gitme fikrinden huzursuz olarak soruyorum.

Duraklıyor, dönüp bana bakıyor. "Bölgede devriye gezmek için," diyor. "Her zaman beni avlayan insanlar vardır. Tuzaklarını kurmak için sessiz saatlerde bekliyorlar."

"Nick ..." dediğinde daha önce orada mıydın?

Pestilence'ın yüzü bu hatırlatma karşısında kararıyor. "Ne yazık ki bu gece tam önümdeki tehlikeyi kaçırdım."

Sanırım bu onun garip özür dileme şekli.

İç yanağımı ısıırıyorum ve başımı sallıyorum. "Şey, ... dikkatli ol." Kelimeler kulağa korkunç derecede garip geliyor. Neden insanlık dışı ve ölümsüz tutsağımın dikkatli olmasını istiyorum ki? Ona ne olabilir ki?

Pestilence tereddüt ediyor, yüz hatları sözlerim karşısında yumuşuyor. "Ben ölemem Sara," diyor nazikçe.

"Hâlâ yaralanabilirsin."

Gerçekten, tüm bu duygusallık nereden geliyor?

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Yemin ederim incinmemek için elimden geleni yapacağım. Şimdi dinlen. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Öyle. Son adrenalin de nihayet sistemimden çıktığı için vücudum kurşuni bir his veriyor.

Pestilence ayrıldıktan sonra yatak odalarına göz gezdiriyorum. İki yatak var, ikisini de kullanabiliyorum ama ikisinde de son derece itici bir şeyler var. Belki de onlardan gelen güçlü köpek kokusu ya da etraflarına yığılmış eski giysiler, kırık tabaklar ve dağınık oyuncak bebeklerden oluşan çürümüş yığınlardır. Bu odaların ikisinde de uyumak istemiyorum.

Kanepenin üzerinde katlanmış halde bulduğum birkaç battaniyeyi alıp odun sobasının önüne uzanıyorum.

Yaşadığım geceden sonra saatlerce uyanık kalacağımı, Nick'in evinin arkasındaki ormanda o kader dakikalarını tekrarlayacağımı düşünürsünüz. Ama daha yatar yatmaz uyuyakalmışım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, sadece ayak sesleriyle uyanıyorum.

Seni öldürecek. Seni öldürecek.

Bir korku patlaması sistemimi dolduruyor ve gözlerimi gürültüye odaklamaya zorlayarak doğrulmaya çalışıyorum.

Pestilence yanıma geliyor, beline bir havlu sarmış. "Sakin ol," diyor yanımda diz çökerek. Kestane rengi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sadece benim."

Sadece Pestilence, dünyanın geri kalanının korktuğu tek varlık. Ve onu görmek beni utanç verici bir şekilde rahatlatıyor.

Derin, kekeleyerek bir nefes alıyorum. "Uzun bir gün oldu."

Atlının ıslak saçları aramıza damlıyor ve göğsünden aşağıya su perçemleri iniyor. Çıplak tenini gördüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ateş ışığı her bir kıvrımı okşuyor ve ilk defa onun formunun zarifliğini fark ediyorum. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları, gölgeler üzerlerinde dans ederken daha da aşırı görünüyor. Bir de geri kalanı var ki, yontulmuş, güçlü omuzlarından kalın, kesik pazılarına kadar her şey çok belirgin bir şekilde erkek.

Gözlerim, yuvarlak göğüs kaslarının dalgali karın kaslarına dönüştüğü göğsüne kayıyor. Ama karanlıkta parıldayan ve etrafındaki deriyi aydınlatan garip, parlayan izleri fark etmeden gövdesine bakmak imkansız.

Uzanıp parmaklarımı köprücük kemiğinin altında bir kolye gibi kıvrılan harflerin üzerinde gezdiriyorum. Altın bir ateşle parlıyorlar, biçimleri tuhaf ve güzel.

Dokunuşumun altında, Pestilence'ın teni sıcıyor. Kıpırdamadan duruyor, vücudunu keşfetmeme izin veriyor.

"Bunlar ne?" diye sordum. Yazı olduğu belli, ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir dil.

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Amacım, ete kemiğe büründü."

Atlı elini benimkinin üzerine koyarak sembollerden birine doğru hapsediyor. Elimi kendi eliyle yönlendirerek işaretin izini sürmemi sağlıyor.

"Bunun anlamı 'ilahî takdir'," diye açıklıyor tutuşunu bırakarak.

Dikkatim tekrar göğsüne yönelmeden önce kaşlarımı kaldırıyorum. Elimi birkaç karakterin üzerinde gezdiriyorum ve kalbinin solunda duran bir karakterin üzerinde duruyorum.

"Peki ya bu?" Ben soruyorum.

"Tanrı'nın Nefesi."

Kelimenin izini sürüyorum. Dokunuşumun altında, Pestilence'ın derisi çakıl taşları gibi. "Bu hangi dil?" diye soruyorum.

"Kutsal biri." Gözleri üzerimde, hareketlerimi takip ediyor.

Biraz daha cesaretim olsaydı, elim daha aşağıya inerdi, başka bir karakter grubunun kalçalarını çevrelediği yere, sembollerin en alçağı havlusunun altına daldı.

Ama ne yazık ki cesaretim kırıldı. "Konuşabilir misin?" diye sordum.

Elini bir kez daha benimkinin üzerine bastırıyor, avucumu kalbine yaslıyor. "Sara, bu benim ana dilim."

Harikulade bir şekilde yazıya bakıyorum. Bu karanlık odada bir varlık hissediyorum. Yakından bastırıyor. Atının sabit bakışlarının arkasında görebiliyorum ve kalbinin atışında hissedebiliyorum.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Benim için bir şey söyle."

Gözleri parlıyor. "Yapamam," diyor nazikçe. "Kutsal dili konuşmak, ilahi iradeyi dünyaya dayatmaktır."

Elimi çekip kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "Zaten yaptığın şey bu değil mi?" Pestilence'ın dünyayı dolaşp vebasını yaymasını başka nasıl yorumlayabilirim ki?

Öne doğru eğilir, yaklaşırken acı bakla gibi ve vahşi görünür. "Konuşulan şey duyulmadan kalamaz. Ölümlü kulaklar için değil. Ama... seninle bir iki kelime paylaşmaktan çekinmem."

Kendi nefesi yanaklarıma, dudaklarına ve neredeyse çıplak vücudunun geri kalanına değerken nefes almayı unutuyorum; o kadar çok, o kadar yakın ki.

Tam bu kutsal sözlerden birini paylaşacağını düşündüğümde, "Uyumaya devam et. Ben seni izleyeceğim."

Uyumak istemiyorum, hâlâ parmaklarımın altında onun esnek teninin baskısını hissederken, garip ve kutsal figürlerle işaretlenmişken değil. Dayanılmaz derecede yalnızım, bedenim bir partnerin eksikliğiyle ağrıyor ve hepsine lanet olsun, ama istediği partner o. Onu istiyorum. Her şeyiyle onu. İçimde, etrafımda, yanımda, zihnimi, bedenimi, hayatımı dolduruyor - ve bu çok farklı türde berbat bir şey ve ben bunu çoktan aştım, parçalanmış hissetmeyi çoktan aştım.

Pestilence duruyor, evin karanlık girintilerine doğru geri çekiliyor. Neredeyse ona sesleneceğim. Onu kendime doğru çekmek, havluyu çıkarıp onu aşağı çekmek ve ağırlığını üzerimde hissetmek çok kolay olurdu.

Utanç verici bir Şekilde, onu geri aramama engel olan Şey insanlığa olan sadakatim değil. Benim tekliflerimi reddedeceğinden duyduğum derin korku.

Bir kızın bir günde kaldırabileceği çok fazla boktan Şey var.

Bölüm 30

İYİ HABER: Bu ev akla gelebilecek her türlü yiyeceklerle dolu. Kötü haber: Görünüşe göre her şeyin son kullanma tarihi yedi yıl önce geçmiş.

Bir istifçinin evine yerleşirsek böyle olur.

En azından kahve ve toz krema var. Evin kahvaltı köşesinde otururken fincanımı açgözlülükle içiyorum, alan kirli bulaşıklar, postalar ve birkaç tane daha boş reçete şişesiyle dolu.

Pencereden dışarı bakıyorum, ince bir kar serpintisi olan bahçeyi seyrediyorum, ellerimi tuttuğum kupanın üzerinde ısıtıyorum. Bakışlarım pencereden en yakındaki hurda yığınının kayıyor. En üstte üzerinde Pestilence'ın resmi olan bir broşür duruyor.

Uyarı! Salgın Hastalık Geliyor!

Kelimeler kırmızıyla süslenmiş. Altında daha küçük puntolarla hareketlerini detaylandıran ve bölge sakinlerini tercihen en az bir hafta süreyle tahliye etmeye çağıran bir paragraf yer alıyor.

Sayfayı çevirdim ve neredeyse çekiniyordum. Yüzüm bana bakıyordu. Tam olarak doğru değil; polis eskizlerinin sahip olduğu aynı görünüme sahip. Yüzüm daha geniş, yanaklarım daha dolgun ve çenem daha sivri, ama yine de benim.

Gizemli Bir Kadınla Seyahat!

Altındaki paragrafta, kanıtlar Pestilence'ın tutsağı olduğumu gösterse de, muhtemelen atlı için çalıştığım ve uzak durmam gerektiği yazıyor.

Son olarak, sayfada bir Kuzey Amerika haritası var, kırmızı bir çizgi Doğu Kıyısı'ndan yukarı doğru çizildikten sonra Kanada'yı kesiyor ve çizginin ucu aşağı doğru kıvrılmış olarak bitiyor, bu da atlıyla benim Batı Kıyısı'nda seyahat ettiğimizi gösteriyor ki bu da yeterince doğru görünüyor.

Arkamdan kapı açılıyor ve dikkatimi topluyorum. Gazeteyi ittim.

Muhtemelen atlı için çalışıyor. Uyarı zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve kendimi tam anlamıyla bir d nek gibi hissediyorum.       o ilan durumumu tam olarak özetliyordu, değil mi?

"Sara!" Pestilence sesleniyor, ağır adımlarıyla mutfağa doğru ilerliyor.

Gözleri üzerime dikildiğinde sırtıyor, yüzündeki ifade o kadar yabancı ve harika ki içinde bulunduğum ruh halinde bile kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," diyor. Ben de ona sulu bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Dertli olduğumu anlaması sadece birkaç dakikasını alıyor.

Sırtışı kayboldu. "Neyin var?"

Düşman olmamız gerekiyordu ama her şeye rağmen senden hoşlanıyorum. Oh, ve insanlığın geri kalanı da bu kısmı anladı.

Başımı salladım. "Sadece... yorgunum."

Tüm kıyafetlerini giymiş bir şekilde yanıma geldi. Pestilence'ı süslü püslü görmek kadar hiçbir şey bir kızın kendini    günlük yol kurbanı gibi hissetmesine neden olamaz.

Eğiliyor ve yüzümü inceleyerek başparmağını tam gözümün altına bastırıyor.

"Yorulmaya başladın," diye fark etti.

Yedi günlük yol  l leri. Öldükten uzun süre sonra asfalta yapışmış halde kalan gerçekten berbat yaratık parçalarından bahsediyoruz.

"Tüm bu seyahatler bana zarar verdi," diye itiraf ediyorum.

Stres, eyerde sıkışıp kaldığım uzun günler, binek yaralarım, amansız kış soğuğu, güvenilmez yemekler... Bunların üstesinden gelmek için elimden geleni yaptım ama Pestilence'ın uyarısıyla her şey tekrar farkındalığımın üzerine çöktü.

Yorgunluk muhtemelen seni öldürmeyecek, kendime hatırlatıyorum.

Pestilence kaşlarını çatar. "O halde dinlenmelisiniz. Burada iki gün daha kalacağız." Pencereden dışarı bakıp zayıf kış güneşini seyrediyor, "iki gün daha."

Ona iki günün daha pek bir şey değiştirmeyeceğini söyleyecek yüreğim yok. Zaten pek bir şey fark *etmedi*. Her seferinde günlerce duraklıyoruz.

Pestilence ile işler asla kolaylaşmayacak. Ne kadar dikkat ederse etsin, beni öldürecek şeylere karşı her zaman dirençsiz olacak ve bu yüzden beni her zaman yapabileceğimden daha fazla zorlayacak.

Ama bunları söylemiyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve ona zayıf bir gülümseme daha veriyorum.

Kaşları derinleşiyor. "Bu bakışı sevmiyorum," diyor yüz hatlarımı inceleyerek. "Yüzünle yalan söylüyorsun. Daha fazla zamana ihtiyacın var mı? Üç gün mü? Dört gün mü? Alacaksın ama bu üzgün, yenilmiş bakışı yok et. Buna dayanamıyorum."

Daha önce kimsenin bana bu kadar içten ve nazik bir şey söylediğini sanmıyorum.

Bir hevesle onu kendime çekiyorum ve atlıya sıkıca sarılıyorum. İlk başta kollarımda kaskatı kesiliyor, ama saniyeler geçtikçe tereddütle kendi kollarını bana doluyor ve onun tarafından tamamen yutulduğumu hissediyorum.

"Sen iyi bir adamsın, Pestilence," diye itiraf ediyorum.

İşte benim sorunum da burada yatıyor. İyi bir adam değil, barışçıl bir adam değil, ama *iyi* bir adam.

Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Ucuz sabun gibi kokuyor ve onun altında da ilahi bir koku var. (İnsanın gerçek anlamda ilahi kokabileceğini bile bilmiyordum, ama işte.)

Dudakları kulağıma değiyor. "Unutuyorsun, ben erkek değilim Sara."

Benden bir kakhaha kaçıyor. "Güzel. Sen kıyametin iyi bir habercisisin."

Bana daha sıkı sarılıyor, yanağı şakağıma değiyor. "Ve sen şefkatli bir kadınsın." Saçımın bir tutamını okşadığını hissediyorum. "Dürüst olmak gerekirse *fazla* merhametliyim," diyor nefesinin altından.

Hissetmeye başladığım şey her neyse, Pestilence'ın da bunu yaşıyor olması beni biraz teselli ediyor. Ve her birimiz ahlakımızı buldozerle yıkıyor olabiliriz, ama en azından bunu birlikte yapıyoruz.

İki gün sonra evden ayrıldık. O dağınık yerde ancak bu kadar zaman geçirebildim. Temizlik timsali değilim, ama o ev... şimdi bile, kilometrelerce uzakta, düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Önümüzdeki bir tabelayı gördüğümde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Vancouver'dan kaçtıktan sonra çoğunlukla arka yollardan ve alışılmışın dışındaki yerlerden seyahat etmiştik ama kaçınılmaz olarak Pestilence ana yollara geri dönmüştü. Ve şimdi kaçırdığım bir şeyi görüyorum.

Nefesimi içime çekiyorum.

Seattle 54 mil.

"Ne oldu?" Pestilence sorar.

"Amerika'dayız."

Pestilence'ın Vancouver'da saldırıya uğraması ve benim birkaç gün önce ölümle burun buruna gelmem arasında bir yerde, *ülkeler* değiştirdiğimizi fark etmemiştim bile.

"Ah, *Amerika*," diyor Pestilence tiksintiyle ve beni günümüze geri sürüklüyor. "Burada özellikle acımasızlar."

Bunun üzerine içimi saçma bir korku dalgası kaplıyor. "Pestilence, ana yoldan çıkmamız gerek."

"Ne için?" diye soruyor, gerçekten merakla.

Kucağımda tuttuğum başının yıkıntısını hâlâ hissedebiliyorum. Bunu tekrar yaşamaya hazır değilim.

"Büyük bir şehir yaklaşıyor," diyorum. "Bir öncekinden daha büyük." Vancouver'da Pestilence'ı bekleyen düzinelerce insan vardı; Seattle'da kaç kişi olacaktı? "Etrafından dolaşalım."

"İnsanların varlığı beni rotamdan saptırmayacak." Bu konu hakkında söylediği son şey.

Metropole yaklaştıkça korkum artıyor. Kötü bir şeyler olacak. Bunu bir fırtınanın yaklaştığını hissettiğiniz gibi hissedebiliyorum; hava onunla olgunlaşıyor.

Vancouver gibi Seattle'a da kademeli bir geçiş var. Önce uykulu bir uydu kentten geçiyoruz, bu da yerini biraz daha yoğun bir diğerine bırakıyor. Ve sonra bir başkasına. Vancouver'da geçtiğimiz aynı tip topluluklardan geçerken bir deja vu dalgası üzerime çöküyor.

Pestilence'ın kolu belime dolanıyor. O da hissedebiliyor mu? Şiddet vaadi havaya karışıyor.

Ceketimi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Güneye indikçe durum daha da kötüleşecek. Portland, San Francisco, Los Angeles... Vancouver'da karşılaştığımız kâbus tekrar tekrar yaşanacak. Ve Batı Kıyısı'nı geçtikten sonra bile, geçmemiz gereken başka ülkeler var.

Pestilence otoyoldan ayrılıp Trixie'yi yaşlı kemiklerini uzun bir dinlenme için yerleştirmiş gibi görünen yorgun görünümlü evlerin bulunduğu bir mahalleye götürdüğünde, gölgeler cılız parmaklarını araziye doğru uzatmaya başlıyor.

Pestilence, Trixie'yi karanlık bir evin garaj yoluna döndürür, atın toynakları çatlak betona çarpmaktadır. Evin soluk yeşil boyası eskimiş ve solmuş görünüyor.

Pestilence bineğinden inmeden önce kapıya kadar gidiyoruz. Kapı kolunu tutup çeviriyor, kilidi kırıyor ve kapıyı iterek açıyor.

Tam Trixie Skillz'den iniyordum ki içeriden gelen, alevi iyice kısılmış bir yağ lambasının puslu ışıltısını fark ediyorum. Yanındaki kanepede yaşlı bir kadın uzanıyor, beyaz saçları kafasına yakın kesilmiş, gözlükleri burnunun üzerine düşmüş. Gözlüklerinin üzerinden bize bakıyor, elindeki kitabı tamamen unutmuş.

Birinin *büyükannesinin* evine girdik. Tam korkudan kurtulduğumuzu düşünürken, bir tane daha geldi.

"Sizi temin ederim ki değerli hiçbir şeyimiz yok," diyor, sesi evinin işgal edildiğini düşünen biri için şaşırtıcı derecede sabit.

"Buraya *eşyalarınız* için gelmedim," diyor Pestilence. "Misafirperverliğiniz için buradayım."

Kadın merakla gözlerini kısarak atlıya bakar. Kitabını bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor. Yaşlılık onu yumuşak ve tombul yapmış ama yine de sessiz bir gücü var.

"Ruth," diye seslenir ince, hırıltılı bir ses evin başka bir odasından, "kapıda kim var?"

Evlerine zorla girdiğimiz kısmı kaçırdı mı?

Ruth'un bakışları uzun bir süre Pestilence'ın üzerinde kalıyor, yayından sadağına ve tacına doğru ilerleyip yüzüne yerleşiyor. "Sanırım bu Dört Atlı'dan biri, canım." Gözleri bana kayıyor. "Ve yanında bir hanım arkadaşını da getirmiş."

"Bu da ne-?" Arka odadan karıştırma sesleri geliyor.

Birkaç dakika önce Ruth'un üzerinde yarattığı şok şimdi dağılıyor. Bir anda hareketlenmeye başladı, aceleyle yanına geldi. "Hadi ama, ikiniz de üşümüş olmalısınız. İçeri girin, içeri girin ve Tanrı aşkına kapıyı arkanızdan kapatın."

Pestilence şaşkınlıkla ondan komik bir açıyla asılı duran kapı tokmağına bakıyor. Kapıyı arkasından iterek kapattım.

Ruth yanıma geldi ve paltomu çıkarmama yardım etti. Kuru elleri benimkilere değişiyor. "Tanrım, kızım!" diye haykırıyor, ellerinden birini avuçlayarak. "Orada ölümüne yakalanacaksın. Buz gibi soğuksun." Ruth, Pestilence'a dilini şaklatıyor. "Üşümesine izin verdiğin için sana yazıklar olsun."

Atlı Ruth'a şaşkınlıkla bakıyor ve ben gülümsememeye çalışıyorum. Daha önce hiç tatlı bir yaşlı kadınla karşılaşmadığı belli.

Tam o sırada, yaşlı bir adam sola ayrılan bir koridordan topallayarak çıkar. Kekeleyerek durur.

"Yüce Tanrım!" Bir elini kalbinin üzerine koyar. "Şaka yapmıyormuşsun Ruthie," diyor Pestilence'a bakarak.

Temkinli adımlarla yaklaşır, gözleri atlıyı içine çeker. "Gerçekten, sen gerçek misin?"

Pestilence'ın çenesi neredeyse kibirli bir açıyla kalkmış olsa da ifadesi kibirli olmaktan çok alaycı.

"Elbette öyleyim," diyor sakince.

Birdenbire yaşlı adam boğuk bir çığlık atar. "Lanetleneceğim. Gel, otur. *Mi casa es su casa*," diyor.

Bu şimdiye kadar içinde bulunduğum en garip durum olmalı. Ve hayatımın son birkaç haftasını düşünürsek, bu bir şey söylüyor.

İkimiz yaşlı çifti mutfağa kadar takip ediyoruz, Pestilence benden çok daha isteksiz. Çifte şüpheyile bakıyor, eli yayına doğru gidiyor. Belli ki bu misafirperverlikten ne anlam çıkaracağını bilmiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bilmiyorum.

Ruth telaşla ocağın başına geçip bir demlik çay ısıtırken, adam yıpranmış ahşap bir masayı işaret ediyor. "Lütfen, yorgun olmalısınız." Pencereden dışarı bakar. "Seyahat etmek için kötü bir hava."

Neredeyse ağlayacaktım, minnettar bir şekilde yerime oturdum. Başka bir insan bana gerçek bir ilgiyle davranmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. İnsanların bunu yaptığını neredeyse unutmuştum.

Yaşlı adam topallayarak mutfağın diğer tarafına, Ruth'un bardakları aldığı yere gider.

"Otur aşkım, bırak ben yapayım," diyor.

Gülerek gülüyor. "Oturması gereken sensin," diyor. "Dizin bu gece sana sorun çıkaracak."

"Bah! Bugünlerde her şey başıma bela oluyor." Bana doğru bakıyor ve göz kırpmıyor, bu hareket Pestilence'ın ikimizin arasına bakmasına neden oluyor.

Ruth bir spatula kapar ve şimdi onu bedensel olarak hareket ettirmeye çalışan kocasına vurur. "Ben hallederim. Şimdi misafirlerimizin önünde bana dokunmayı bırak ve git otur."

Adam homurdanır ve daha yüksek sesle, "Sevgimi nerede bulursam alırım" der.

Karşımızdaki koltuğa otururken karısı omzunun üzerinden ona sıcak bir bakış fırlatıyor.

Atlı tüm bu alışverişi büyük bir hayranlıkla izliyor. "Ben Rob, bu da Ruth," der yaşlı adam, sandalyesine yerleşirken tanıştırır.

Pestilence başını eğiyor. "Ben Pestilence'ım, bu da Sara," diyerek beni işaret ediyor.

"Veba," diye tekrarlıyor Rob, gözleri hayretle parlıyor. Kendini hatırlayarak bana dönüyor ve başını sallıyor. "Ve Sara. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Herkesin arasına bakıyorum, neredeyse atlı kadar sarsılmış durumdayım. Ev sahiplerimizle aramızda belli bir diyalog olmasını bekler hale gelmiştik ve bu diyalog senaryodan çılgınca saptı.

"Öyle mi?" Pestilence adamı değerlendirerek soruyor. "Bizimle tanışmak bir zevk, öyle mi?"

"Tabii ki öyle!" Rob, vurgulamak için avucunu masanın üstüne vuruyor. "Dört Atlı'dan biri ne sıklıkla kapınıza geliyor?"

Ruth elinde dumanı tüten birkaç bardak çayla ayaklarını sürüyerek geliyor ve her birimizin önüne koyuyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum bana bir kupa uzattığında.

Pestilence kendi içkisine kaşlarını çatıyor, burun delikleri kokuyla alevleniyor.

Rob, yanına oturan Ruth'un yan tarafını okşar. "Çay için teşekkür ederim." Bakışları onun üzerinde kalıyor ve gözlerimi kaçırmama neden olacak kadar samimi bir bakış bu.

İçkisini bir kenara iten Pestilence koltuğunda arkasına yaslanıyor, yüz ifadesi sıkıntılı ve umutlu arasında bir yerde takılı kalıyor. "Ölümlülerin çoğu varlığımdan pek hoşlanmaz."

"Ölümden korkuyor gibi mi görünüyorsunuz?" Rob sorar. Atlının gözleri kurnazca kısılır.

"Yaşlıyım, vücudum ağrıyor ve aklım yarı yarıya gitti." Ruth'a bakar. "Çocuklarımız büyüdü ve bizi terk etti, şimdi onların çocukları da neredeyse büyüdü. Eğer sonumuz geldiyse, karımla birlikte bu sondan ayrıldığım için mutluyum."

Pestilence'ın alnında bir kırıkkılık belirir. "Bu iyi bir ölüm değil," diye itiraf ediyor.

Neden kendini kötü gösterme zahmetine giriyor anlamıyorum. Bu insanlar onu sevmek *istiyor*.

"Hafıza hafıza aklını kaybetmekten çok daha iyidir," diyor Ruth. Titriyor. "Benim annem de böyle öldü. Birini kaybetmek yeterince korkunç, ama ölümün hiçbir şey kalmayana kadar onu parça parça almasını izlemek

Bir kabuktan başka bir şey kalmadı." Başını sallıyor. "Hayır, ölmek için vebadan çok daha kötü yollar var."

"Burada birkaç gün kalmayı planlıyoruz," diyor Pestilence. "Sara'nın bir yatağa, yiyeceğe ve suya ihtiyacı olacak."

Pestilence yine yaşlı çifti kızdırmak istiyor gibi görünmektedir. Ancak çabaları boşuna gibi görünüyor. Gözleri bana kaydığında, ifadeleri nazik.

"Bu sorun değil," diye yanıtlıyor Rob. "Dediğim gibi, *benim evim senin evindir.*"

Aklıma geldiğinde Pestilence'ın öfkeli profiline bakıyorum. Daha önce hiç kimse ondan *hoşlanmamıştı*. Şu ana kadar. Ruth'a ya da Rob'a güvenmiyor, çünkü neden güvensin ki? İnsanlar vebanın yayıcısı Pestilence'dan *nefret ediyor*.

Atlının elini tutuyorum, bu hareket yaşlı çiftin gözlerini bana çekiyor.

Onları görmezden gelerek Pestilence'a doğru eğildim. "Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Gözleri birleşmiş ellerimize, sonra da yüzüme kayıyor. Tek kelime etmeden sandalyesini geri çekiyor ve iki metre uzunluğundaki bedenini açıyor.

Pestilence beni girişe kadar takip ediyor. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, yakınımda duruyor, kıyafetleri benimkilere sürtünüyor.

"Ne oldu Sara?" diye soruyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi saçımın bir tutamına dokunarak.

"Bu insanlar seni kandırmaya çalışmıyor, Pestilence. Burada olduğun için gerçekten çok heyecanlılar." Bana sorarsanız bu çok saçma, ama hey, kimse sormuyor, bu yüzden-

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, şüpheli olduğu gerçeğini inkâr etme zahmetine girmeden.

Kollarımı çaresizce kaldırıyorum. "Sadece yapıyorum."

Beni inceliyor, düşünürken dalgınca çenesini ovuşturuyor. Bu küçük hareketin ne kadar seksi olduğu üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Sonunda başını sallar. "Pekala. Bu insanlara güvenmek için çalışacağım çünkü sen güveniyorsun."

Elini tekrar tutup sıkıyorum. Tam bırakacaktım ki eli sıkılaştı.

"Sara," diyor. Diğer eli de ilkinde katılıyor; elimi bir hediyeymiş gibi sıkıyor.

Gözlerine bir bakışım beni titretti. Bakışları çok derin, yüzü çok içten... her ne söyleyecekse, kalbim buna hazır değil.

Elimi onunkinden çekip mutfağa geri dönüyorum, beni takip etmesini beklemeden.

Yerime oturduktan birkaç saniye sonra ağır ayak seslerini duyuyorum. Otururken gözleri bana kilitlenmişti. Söylemesi gereken, benim kaçtığım kelimeleri hissedebiliyorum.

Bakışları kısa bir süre daha üzerimde kalıyor ama sonunda vücudu gevşiyor ve bir kolunu rahatça koltuğumun arkalığına doluyor. Yemin ederim her santimim o kolun farkında.

Tüm bu süre boyunca Ruth ve Rob bizi kayıtsızca izlediler. Ne görüyor olabileceklerini bilmek avuçlarımı terletiyor.

"Peki, sizi evimize getiren nedir?" Ruth neşeyle soruyor.

"Sara'nın dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı var," diyor Pestilence. Bakışlarını her yerde hissedebiliyorum. "Uzun seyahat günleri ona zarar veriyor."

"Ah," diyor Ruth, onun sözlerini ve tavrını anlayarak. "Peki ya sen? Yatağa ihtiyacın olacak mı?"

Pestilence koltuğuna uzanmış, geniş bacaklarını iki yana açmış. "Ben Fatih Pestilence, dünyanızı ele geçirmek için gelen Dört Atlı'nın ilkiyim. Ben ebediyim ve görevim sarsılmaz. Beni ayakta tutacak hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Tamam o zaman.

Ruth kaşlarını hoş bir şekilde kaldırır. "İhtiyacınız olursa fazladan bir yatak var. Şimdi," diyor ve sandalyesinde rahatlıyor. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" İçkisinden bir yudum alırken atıyla bana bakıyor.

Bu Ruth sinsi biri. Pestilence'la olan garip ilişkimin haritasını çıkarmıyormuş gibi davranıyor.

"Atlıyı öldürmeye çalıştım," diyorum.

Ruth çayını bırakıyor, fincanı masaya çarpıyor, cevap karşısında şok olduğu belli.

"Onu büyükbabamın av tüfeğiyle vurdum," diye devam ediyorum, "sonra da cesedini ateşe verdim."

Ev sahiplerimizin ikisi de ne diyeceklerini bilemiyorlar.

Muhtemelen bu kadar ayrıntıya girmeye gerek yoktu ...

Sanırım bu çiftin misafirperverliğini sabote etmeye çalışan tek kişi Pestilence değil.

"O benim tutsağım," diye açıklıyor atlı.

Kupama doğru yüzümü buruşturuyorum. Bu ifade kulaklarıma kesinlikle doğru gelmiyor.

"Sormamın sakıncası yoksa, onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?" Rob soruyu yeterince hoş bir şekilde soruyor, ama yanlış cevap verirse Pestilence'ı dışarı atmaya hazır olduğunu söyleyebilirim.

Fincanımı biraz daha sıkıyorum. Yabancıların beni önemsemesini beklemiyordum, özellikle de bir atlıyı ağırlamaya gerçekten hevesli olanları.

"Onu tutuyorum," diyor Pestilence.

Yine atlının o *bakışı*. Midem bulanıyor ve kendime bunun korku olduğunu söylemeye çalışıyorum ama kendimi kandıramıyorum.

Olaakları tahmin ediyorsun Burns.

Ne Ruth ne de Rob Pestilence'ın cevabına itiraz ediyor, ama bunun onları rahatsız ettiğini görebiliyorum. Bir insanı öldürmeye çalışmış olsaydım, bu tür suçlarla ilgilenen adalet sistemlerimiz var. Ama beni tutsak ederek cezalandırmak... bu yapılmaz.

Atlı sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. "Atımla ilgilenmem gerekiyor. Benim yokluğumda kendinizi eğlendirin."

Kedinin sürüklediği gibi değil de kalenin kralı gibi konuştu. içinde.

Başka bir şey söylemeden, evden dışarı çıkar. Onun yokluğunda mutfak çok ama çok sessizleşir.

Sonunda, "İyi misin canım?" Ruth sorar.

Başparmağımı bardağın kenarına sürtüyorum. "Evet, öyleyim." Yukarı bakıyorum. "Yani, bu noktada her şey göreceli ama ben ölmedim ve bu herkes için söylenebilecek bir şey değil." Sesim kırılıyor. Pestilence'ın iki kurbanıyla daha aynı masada oturduğum gözümünden kaçmıyor.

Ruth öne doğru eğilerek ellerinden birini benimkinin üzerine koydu. Elimi sıkıyor. "İyi olacaksın," diye beni rahatlatıyor.

Gözlerimin dikildiğini hissedene kadar bu sözleri duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Söylediklerinden güç alarak ona başımı sallıyorum.

Gerçekten ihtiyacı olan o iken, onun nezaketini ve cesaretini almak yanlış.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kısık sesle. "Her şey için." Pestilence ile birlikte Rob ve Ruth'un hayatlarına girmekten çok daha fazlası için özür diliyorum. Hayatlarını altüst ettiğimiz tüm o aileler için özür diliyorum. Atlının işini bitiremediğim için, şimdi canavarı *sevdiğim için özür diliyorum*. Tanrı hepimizin bedel ödeme zamanının geldiğine karar verdiğinden beri olan her küçük yanlış, berbat şey için özür diliyorum.

Rob elini sallayarak uzaklaşır. "Tahliye emri aldık. Kalmanın ne anlama geldiğini biliyorduk," diyerek beni suçluluk duygusundan kurtarmaya çalışıyor.

"Atlı," diye başlıyor Ruth, "o..." doğru kelimeleri arıyor, "seni isteğin dışında bir şey yapmaya *zorlamıyor*, değil mi?"

Tecavüz demek istiyor. Bana tecavüz ettiğinden endişeleniyor.

"*Hayır-hayır*," demek için acele ediyorum. Pestilence acımasız olabilir, ama aynı zamanda kendine has garip bir şekilde cesurdur. Beni zorla almaktansa kendi elini kesmeyi tercih eder. "Gerçekten böyle düşünmüyor," diye itiraf ediyorum. "İnsan doğasına dair anlayışı, seyahatlerinde gördükleri ve benden öğrendikleriyle sınırlı."

Ama bu gerçekten doğru mu? Onun hakkında hala bilmediğim çok şey var.

"Açık konuşmamın sakıncası yoksa," diyor Ruth, "atlı senin onun tutsağı olduğunu söyleyebilir, ama sana tutsakmışsın gibi davranmıyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sonraki sözlerini duymak istemiyorum. "Sana sanki... yani, seninle ilgileniyormuş gibi davranıyor."

Midem rahatsız edici bir şekilde geriliyor. "Biliyorum," diyorum sessizce. İlginin sadece tek taraflı olmadığını itiraf edecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Tam o sırada ön kapı açılıyor ve Pestilence içeri giriyor. Gözleri hemen benimkileri buluyor ve içlerinde çıplak bir özlem var.

Birbirimizden nefret etmekten ne zaman *bu hale geldik*?

Sandalyesini benimkine yaklaştırarak yanıma oturuyor. "Aç mısın?" diye soruyor, tüm dikkati bana odaklanmış bir halde.

"Ben iyiyim."

"Bu doğru bir cevap değil" diyor.

"Alacağın tek şey bu," diyorum alaycı bir şekilde.

Tabii ki Ruth'un fındık, meyve ve peynirden oluşan bir tabak hazırlamak için koşuşturmadan önce duyması gereken tek şey bu.

Rob öne doğru eğiliyor. "Kökenleriniz hakkında bize ne kadar bilgi verebilirsiniz?" diye sorarak konuyu tamamen değiştiriyor.

Pestilence'in dikkati isteksizce benden uzaklaşıyor.

"Bu sorunun birkaç cevabı var," diye yanıtlıyor atlı. Konuşurken yayını çıkarır, ardından sadağını silkeler.

"Hristiyan bir varlık mısınız?" Rob bastırıyor.

Mutfak masasının üzerinde asılı duran haça bakarak bu soruyu soracağımı tahmin etmeliydim.

Pestilence koca kışlı botlarını masaya vuruyor ve ayaklarını bileklerinden

aprazlıyor. Bunu yapmanın kabalık olduğunu bilip bilmediği hakkında
hiçbir fikrim yok, ama öyle görünüyor ki

yeterince rahat. Kolunu tekrar sandalyemin üzerine koyuyor.

"Hristiyan, Müslüman, Yahudi, Budist - hepsi yanlış ve hepsi doğru" diyor. "Önemli olan ayrıntılar değil. Önemli olan genel mesajdır."

Atlının parmaklarının saçlarımla oynadığını hissediyorum, bu his dokunuşa doğru eğilmeme neden oluyor (başımı kaşımaya bayılırım).

"Tanrı için önemli olan inanç değil, ahlaktır" diye devam eder.

Rob'un gözleri sevinçle parlıyor. "Tabii ki," diyor. Şaşkın bir kahkaha atıyor, sanki tüm bu konuşma çok şaşırtıcıymış gibi, ki evet, Burns, öyle. "Ah, bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Burada O'nun varlığının kanıtıyla oturduğum için çok şanslıyım. Peki İncil hakkında ne biliyorsun?"

"Kutsal Kitap Tanrı'nın değil, insanın eseridir. Doğru olandan çok yanlış olan bir şeyi ne yapayım?"

Ruth ya da Rob'un kılınmasını bekleyerek gerildim ama kılınmadılar. Pestilence'in osursa bile bunu büyüleyici bulacaklarına eminim.

"Peki doğru olan nedir?" Ruth parmak yiyeceklerden oluşan tepsiyle geri dönüp sandalyesine yerleşerek sorar.

"Ben ve kardeşlerim bu toprakları fethetmeye geldik ve insanlar değişmezse, her şey yerle bir olacak ve yargı gününüz hızla üzerinize çökecek."

Bizi böyle itip kakmak yerine giriş için gerçekten yağlayabilirdi.

Rob öne doğru eğilir. "Nasıl değişeceğiz?"

"Doğalarınız bozulmuş," diyor Pestilence. "Kalpleriniz katı ve zihinleriniz bencil, yıkıcı bir rotaya oturmuş. Sayısız canlıyı öldürdünüz, doğayla alay ettiniz, birbirinize sırtınızı döndünüz. Yöntemleriniz değişmediği sürece, yok edileceksiniz."

Rob elini kırpılmış beyaz saçlarında gezdiriyor. "Bu bizim grubumuz için zor bir görev," diyor üzüntüyle.

"İşte bu yüzden insanlık yok olacak." Pestilence bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki içimdeki ürperti bastırmak zorunda kalıyorum.

Değişebileceğimize inanmıyor.

Rob öne doğru eğilir. "Ama yapmama şansımız var mı?"

Pestilence tereddüt eder. "Evet," der sonunda. "Bir şansımız var. Ölüm bu topraklarda at koşturup burayı değersiz görene kadar -Tanrı'nın Kendisi bizi geri çağırana kadar- bir şans var."

O gece uzun süre uyuyamadım, zihnim yavaş yavaş kapanıyordu. Bir kez kapansa bile uykum oldukça hafif oluyor. Evin diğer ucundan gelen bir kahkaha sesi ya da hırçın bir söz beni uyandırmaya yetiyor.

Pestilence geç saatlere kadar yaşlı çiftle kalıyor ve tam olarak anlayamadığım şeyler hakkında konuşuyor. Konuşmanın bazı kısımları araya giriyor ve Tanrı ve din hakkında konuştuklarını anlamam için yeterli oluyor. Atlının onların yanında benim yanımdayken olduğundan çok daha rahat konuştuğu izlenimine kapılıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, içimde bir kıskançlık kıvılcımı hissediyorum. Pestilence ile Tanrı hakkında konuşmak bile *istemiyorum*, bu yüzden beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum.

En özel düşüncelerini sizinle ve yalnızca sizinle paylaşmasını istiyorsunuz.

Benim yanımda söylemeyeceği şeyleri bu çiftte söylediğini düşünmek... kıskançlık ve kızgınlığın altında acı var.

Sen onun tutsağsın, tekrar tekrar unuttuğun bir şey var.

Sonsuzluk gibi gelen huzursuz bir uykudan sonra, sandalyelerin arkaya sürtündüğünü duyuyorum, ardından Ruth ve Rob evlerinin arkasına doğru ilerlerken yumuşak ayak sesleri geliyor. Başka bir şey duymak için zorlanıyorum, her geçen saniye beni daha da uyandırıyor, ama hiçbir şey yok.

Pestilence karanlıkta tek başına mı oturuyor?

Ancak bir süre sonra, sandalyenin arkaya kayma sesi beni beş milyonuncu kez uyandırdığında, atlinin kendine özgü ayak seslerini duyuyorum. Koridorda odama doğru ilerliyor.

O yaklaştıkça kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Benim için mi geliyor?

Bir zamanlar içimi tiksintiyle dolduran bu düşünce şimdi beni heyecanlandırıyor.

Kapımın önünde durakladığını duyuyorum, sessizlik uzadıkça uzuyor.

Ne yapıyor bu?

Kapı tokmağı dönüyor ve içeri giriyor. Karanlıkta onu zar zor seçebiliyorum. Diğerlerinin arasında sadece iri bir gölge, kapıyı doldururken sendeliyor gibi görünüyor.

Yatağın sağ tarafına geçerek yere oturur ve sırtını duvara yaslar.

Ne yapacağımı bilemiyorum, uyuyor olmam gerekiyor ama uyumuyorum ve bu büyük bir yalan gibi geliyor. Pestilence uyanık olduğumu fark etmiş *olmalı, değil* mi? Eminim çok yüksek sesle nefes alıyorum ya da çok hareketsiz yatıyorum.

"Giderek büyüyen kusur listemin arasında korkaklık da var," diyor Pestilence karanlıkta. "Şimdi sana geceleyin bir hırsız gibi geldim, çünkü korkarım beni gün ışığında asla dinlemeyeceksin," sesi fısıltı yumuşaklığında, "ve kalbimdeki her şeyi itiraf etmeliyim."

Pekâlâ. Bu ilginç olmalı. Ve şimdi *tamamen uyandım*. "Seni çok güzel buluyorum, sevgili Sara, çok güzel. Ama çok keskin, Ok uçlarımın kenarı gibi sert bir güzelliğe sahipsin çünkü benim gibi olmadığını hatırlıyorum. Bir gün öleceksin ve bu gerçek beni endişelendiriyor."

Nefes almak ve ciğerlerimden gerçekten kaçmak isteyen garip, boğucu sesi tutmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı.

"İtiraf ediyorum," diye devam ediyor, "bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Uzun varoluşum boyunca hiç böyle hissetmemiştim. Sizin dünyanıza bu şekilde gelene kadar hissedemedim. Ve seninle tanışmadan önce, bu bile karnımda yanan kezzapla sınırlıydı. Bir zamanlar tek istediğim medeniyeti yerle bir etmekti.

"Seninle tanışana kadar, senden nefret etmeme rağmen, Tanrı'nın sözlerinin anlamını anlamamıştım. *Merhametin*." Bunu sanki çok önemliymiş gibi söylüyor. "Ve şimdi sizin türünüz için neden hâlâ umut olduğunu anlıyorum. Çünkü kötünün yanında *bu da var*."

Tamam, bu adamın uyanık olduğuma dair hiçbir fikri olmadığına eminim.

"Ve bunun ne *olduğunu* anlayamıyorum," diye devam ediyor, "sadece seni gördüğümde ve seni düşündüğümde bunu hissediyorum. Birlikte ata bindiğimizde ve sana sarıldığımda, sanki her şey yolundaymış gibi hissediyorum. Ve sen güldüğünde, gerçekten ölebileceğimi düşünüyorum. Bu acı verici bir tür zevk ve her zaman çok şaşırtıcı. Acı ve sevginin nasıl bir arada var olabildiğini anlayamıyorum."

İç geçiriyor ve başını kaldırıp tavana bakıyor.

"Beni görmezden geldiğinde, huzursuzluktan yanıyorum; sanki güneş dünyaya sırtını dönmüş gibi hissediyorum. Ve bana gülümsediğinde - ruhumu görebiliyormuş gibi bana baktığında - hissediyorum... Ateşler içinde yanıyormuşum gibi hissediyorum, sanki Tanrı tarafından dünyamı yerle bir etmek için çağrılmışsın gibi."

Beni tamamen parçalıyor. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı - hiç kimse beni böyle düşünmemişti bile - ve buna karşı hiçbir savunmam yok.

Sonra ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. Orada duraklar. "İyi ya da kötü," der omzunun üzerinden, "silinmez bir şekilde değiştim

senin tarafından."

Ancak Pestilence'ın ayak sesleri kaybolduğunda o boğuk hıçkırığı serbest bırakıyorum.

Onun vücudunu istemem yeterince kötü. Keşke cazibe burada sona erseydi. Ama kalbim atlının sözlerine teslim oluyor ve korkarım ki sonunda bu da atlının fetihlerinden biri olabilir.

Bölüm 31

ERTESİ SABAH mutfağa girdiğimde, masanın üzerinde duran soğuk çırpılmış yumurta ve jambon tabağının yanı sıra boş bir fincan, bir poşet çay ve sıcak su dolu bir termosu fark ettim.

Yakındaki bir pencereden dışarı bakarken parmağım boş boş bardağın kenarına dokunuyor. Güneş çoktan gökyüzüne yükselmiş. Başımı ovuşturup kahverengi saçlarımı karıştırıyorum.

Ölmek üzere olan ev sahiplerimizin bana kahvaltı hazırlamasına yetecek kadar uzun süre uyudum.

Pestilence'ın ağır adımlarının sesi tüm bedenimi alt üst ediyor.

Ciyaklamalı mıyım yoksa odadan kaçmalı mıyım karar veremiyorum. "Günaydın Sara."

Kendimi dönmeye ve dün gece dinlememem gereken şeyleri dinlemiş gibi değil de normal görünmeye zorluyorum. "Günaydın."

Atlının bakışları derin, gözleri dün gece şiirsel bir şekilde anlattığı tüm o şeylerle dolu.

Bu iltifatların her birini daha sonra tadını çıkarmak üzere saklamamış gibi davranmayın.

"Rob ve Ruth nerede?" Termosu elime alıp bir fincan çay yapmakla meşgulken soruyorum.

Pestilence'ın yüzü kasvetli bir hal alır. "Veba bedelini ödemeye başladı."

Cildim suçluluk duygusuyla yanıyor ve bir an için ben de onlar kadar hasta hissediyorum. Onlar kelimenin tam anlamıyla kapılarına kadar getirdiğim vebadan ölürken ben onların kahvaltısını yiyor ve Goldilocks gibi yataklarında uyuyorum.

Atlı yaklaşıyor, demlediğim çaya bakıyor.

Sen güldüğünde, gerçekten ölebileceğimi düşünüyorum.

"Alkolü anlıyorum ama kahveyi anlamıyorum ve kesinlikle çayı anlamıyorum" diyor, düşüncelerimden tamamen habersiz.

Omuz silkiyorum.

"Tadı ve kokusu *keskin*."

"Gerçekten tadına baktın mı?" Fincanı dudaklarıma götürürken kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Dün gece sen uyuduktan sonra Ruth ve Rob denememi istediler."

Kıs kıs gülüyorum. "Sana sıcak çikolata bile içiremezken çayı denemen için baskı yapmalarına izin mi verdin?"

Ne enayi ama.

Pestilence bana parlıyor.

Gülümsememi gizlemek için çaydan bir yudum daha alıyorum. Gündelik konuşmamıza rağmen, bardağı tutan elim titriyor.

Seni çok güzel buluyorum, sevgili Sara, çok güzel.

Dün geceki sözleri beni kuşatıyor; onun yanında normal olamıyorum. Ugh. Çok gerginim.

Gözlerim benim için hazırlanmış kahvaltıya kayıyor. Ruth ve Rob'un hastalığı ve Pestilence'in ilgisi arasında yemek yeme düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor.

Kendimi *ateşte yanıyormuş gibi hissediyorum, sanki Tanrı tarafından Dünya.*

Bir dürtüyle ona doğru dönüyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Pestilence'in elleri belime gidiyor, beni kendine çekiyor ve kısa bir öpücük olması gereken şey uzun, durgun bir öpücüğe dönüşüyor.

Birkaç saniyeliğine teslim oluyorum ve kendimi tüketmesine izin veriyorum. Ama sonra, yolun bir yerinde kendimi hatırlıyorum.

Utanç içimi yakıp kavururken öpüşmeyi kesiyorum. Hiç geçecek mi, yoksa her gün, her şehir, tüm dünya yanıp kül olana ve sadece ben kalana kadar bununla uğraşmak zorunda mı kalacağım?

Hâlâ dudaklarıma bakmakta olan atlı, öpüşmeye devam etmek için bir adım öne çıkıyor.

Elimi göğsüne koyuyorum.

Ona şöyle bir bakıyor. "Daha bir dakika önce benim sevgimi isterken artık istemediğine inanmalı mıyım?"

Ona gerçeği söyleyeyim mi?

"Pestilence, ben ..." Bunu burada yapamam. Yan odada bir çift ölürken ve bundan sen sorumluyken olmaz. Boğazımı temizliyorum. "Gidip Rob ve Ruth'la ilgilenmem gerek."

Atlının gözleri odalarına doğru kayar, yüzü gerginlikle sıkışır. Başka bir şey söylemeden evden çıkar, kapanan kapının sesi o gittikten çok sonra bile yankılanır.

Bölüm 32

BU KEZ, yaşlı çiftle ilgilendiğimde, Pestilence bana yardım etmeye karar veriyor. Bu konuda sevimli bir şekilde kötü ve yardımdan çok köstek oluyor, ama aslında deneyecek kadar önemsiyor ve bu benim için yeterince iyi.

Elbette kötü olduğu tek şey görevler değil. Yiyebildikleri kadarını yiyip içebilmeleri için çiftin yatakta doğrulmasına yardım ederken suratı asık ve huysuzdur. Rob ona teşekkür ettiğinde ya da Ruth sevgiyle elini okşadığında öfkesi daha da artıyor.

Daha iyi bilmesem, atlının vebasının bu çifti almasını izlemekten hoşlanmadığını söyledim.

İkinci günün sonunda, Pestilence'ın evi terk edip bir daha dönmemesinden saatler sonra, Ruth ve Rob'un odasına giriyorum. İkisi de yatakta, vücutları birbirine dönük. Elleri birbirine kenetlenmiş ve gözleri kapalı. Tenlerinden görebildiğim kadarıyla -ve koklayabildiğim kadarıyla- vücutlarında yaralar açılmaya başlamış bile.

"Tanrım, atlısına bir nebze huzur vermeni diliyoruz, çünkü o ölümlü sarmalıyla mücadele ediyor," diyor Rob, sesi gergin ve zayıf. "Ve onun yanına yerleştirdiğin Sara'ya güç vermeni istiyoruz. Ona verdiği görevi yerine getiriyor ve bunu zarafetle yapıyor ama yine de içinde bulunduğu koşullardan derinden etkileniyor..."

Bundan başka bir şey duymadım. Bir korkak gibi odadan kaçıyorum. Onların nezaketi zaten çok fazlaydı, ama bu tamamen başka bir şey.

Ben bunu yapamam. Onlar tanrılarından güç isterken bile ben kırılıyorum çünkü bunu *yapamam*. Onların yemeklerini yiyemem, çatılarının altında uyuyamam ve onlar benim ve Pestilence için dua ederken korkunç ölümlerini izleyemem.

Sonuncusuna gülmek istiyorum. Tanrı'nın gazabından etkilenmeyen tek adam için dua ediyorlar.

Ama öyle mi? Bu sessiz bir düşünce ve uzaklaştırması kolay bir düşünce.

Uzaktan kapının açıldığını ve ardından atının ağır ayak seslerini duyuyorum. Pestilence'ın geri döneceği onca an varken, bu şimdi olmalıydı.

Sessizce misafir odasına giriyor ve beni yatağın kenarında otururken buluyor. Omuzlarım titrerken bir el gözlerimi kapatıyor.

"Sara?" diyor tereddütle.

Elimi gözlerimden çekiyorum ve onun yerine aşağıya bakıyorum.

"Ölmelerine izin verme," diyorum sesim çatlayarak. Ona bakamıyorum.

Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Nedir bu?" diye sorar.

"Onlar iyi insanlar," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken tutukluk yapıyor. "Bu şekilde ölmeyi hak etmiyorlar."

"Hayat adaleti dikkate almaz," diyor Pestilence. "Bunu herkesten çok senin bildiğini sanıyordum."

"Lanet olsun, Pestilence, beni kurtardın!" Öfkem alevlenerek söylüyorum. "Onları da kurtarabilirsin!"

Uzun bir duraklama oldu. Sonra, "Yapmayacağım."

Kendimi ona bakmaya zorluyorum. Gözlerindeki acı dolu bakışı görmezden gelmek zorundayım.

"*Lütfen.*"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "O lanet kelime."

O ana kadar bundan ne kadar hoşlanmadığını unutmuşum. Suçluluk duygusu ve kalp ağrısı hücum etti. Şimdi sırf ben söyledim diye onları öldürecek. O da bundan zevk alacak.

Ama ilk kez böyle bir şey olmuyor. Onun yerine, belki de ilk kez, *parçalanmış* görünüyor.

Fiziksel olarak kendini toparladığını görebiliyorum.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Bunu bana bir daha sorma."

Ayağa kalkıyorum, umutsuzluğum daha sıcak, daha acımasız bir şeye dönüşüyor, hastalıklarını ortadan *kaldırabilecek* duyarlı şeye bakarken.

"Yoksa ne olur?" Ona doğru adım atarak soruyorum. Gövdesini itiyorum. "Beni yine bağlayacak mısın? Ölüme bir santim kalana kadar beni atının arkasında sürükleyecek misin? Hipotermiye girene kadar beni hava şartlarına mı maruz bırakacaksın?"

Gözlerini kısar. "Hepsi harika öneriler."

"Neden onları değil de beni kurtarıyorsun?"

"Seni yapmak niyetindeyim-"

"Acı çek. Biliyorum. Tanrım, biliyorum." Ondan uzaklaşıyorum ve bir kez daha yorgun bir şekilde yatağa oturuyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra bir adım öne çıkıyor. Geriliyorum ve o da bunu fark etmiş olmalı ki duruyor. Sonra, meydan okurcasına, aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatıyor.

Pestilence yanıma oturuyor, vücudu benimkini cüceleştiriyor. Kalkmak üzereydim ki kolunu omuzlarıma doladı.

Onu itiyor olmalıydım. Ona bağılıyor ya da hışımla odadan çıkıyor olmalıydım. Yüzlerce farklı şey yapmalıydım. Bunun yerine onun kucağına eğiliyor ve başımı omzuna gömüyorum. Büyük hıçkırıklarla ağlamaya başladığımda bedenim titriyor. Diğer kolunu bana doluyor ve beni kucağına çekerek devasa gövdesine yaslıyor. Kederimden sorumlu olan şey o olmasına rağmen, ondan sapkın bir teselli alıyorum.

Yanağını şakağıma bastırıyor, bana o kadar sıkı sarılıyor ki, acaba o da bu kucaklaşmadan huzur mu alıyor diye merak ediyorum.

"Üzülme," diyor dudakları tenime değerken.

Başımı göğsüne doğru sallıyorum. İsteddiği şey imkânsız. Yine de bana sarıldıkça kendimi daha iyi hissediyorum.

Onu içime çekiyorum. "Bundan sağ çıkamayacağım." Ona en büyük korkumu fısıldıyorum.

Pestilence'ın vücudu kilitlendi.

"Yapacaksın," diye ısrar ediyor, "çünkü yapmalısın."

Gözlerinin içine bakacak kadar uzun süre uzaklaşıyorum. "Yapmayacağım," diyorum tekrar. "Senin bu dünyayla işin bitmeden ben öleceğim."

Ve sonra acı çekecek tek kişi Pestilence kalacak.

Bölüm 33

Sonun geldiğini hissedebilirsiniz, tıpkı bir dalga gibi. Üzerinizde hareket eder, derinizin altında kendini evinde hisseder. Ciğerlerinize yerleşir, kalbinize kayar ve sonunda kendini zihninize yerleştirir. Ölüm denen bu korkunç şey, uzak bir ihtimal olmaktan çıkıp aniden kesinleşir.

Akşam uzadıkça Ruth ve Rob'un daha fazla bakıma ihtiyacı oluyor ve bu süre zarfında bir yerlerde Ölüm'ün küçük partimize katıldığını, gölgelerde oyalandığını ve bu ruhları toplamak için doğru anı beklediğini hissediyorum. Yaşlı çift de bunu hissetmiş olmalı çünkü zayıf düşmelerine ve giderek daha fazla acı çekmelerine rağmen birbirlerinin kollarına girmeyi başarıyorlar.

Pestilence sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi merakla onlara bakıyor.

Derileri yaşlı, kemikleri yaşlı, kalpleri yaşlı. Ve birbirlerini uzun, çok uzun zamandır seviyorlar. Yine de birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile bu ayrılığın çok erken olduğu açıktır.

Çok erken.

Boğazım tıkanıyor. Bu... kişisel. Gerçekten, gerçekten kişisel. Ve kalp kırıcı - ve benim gözlerim için değil. Başımı eğiyorum ve sonunda odadan çıkıyorum.

Atlı peşimden gelmiyor, onun yerine araya girmeyi tercih ediyor. Beş dakika geçti, sonra on.

Orada ne yapıyor olabilir ki?

Sonunda, aradan sonsuzluk geçmiş gibi görüldüğünde, kapıyı tekrar açıp içeri bakıyorum. Pestilence yatağın yanında oturuyor, iri gövdesi yan sandalyeyi gölgede bırakıyor. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle çifti izliyor.

Bu adamın sosyal becerilerinin sıfır olduğunu unutmamalıyım.

İçeri girip elini tutuyorum ve onu sandalyeden çekip odadan dışarı çıkarıyorum. Bu yeni olay karşısında, tıpkı ürkütücü bir şekilde baktığı çift konusunda olduğu gibi kafası karışmış görünüyor.

"Ne oldu Sara?" diye soruyor kapıyı arkamızdan kapattığımda.

"Bunlar onların son saatleri. Eminim yalnız geçirmek istiyorlardır."

Bakışları tekrar kapalı kapıya yöneliyor. "*Yalnız* kalmak istediklerini nereden biliyorsun?"

Kelime seçimimi *tuhaf* bulduğunu söyleyebilirim; yalnızlık, yabancı bir ülkede haftalarca seyahat etmek ve bir kez bile başka biriyle konuşmamaktır. Sadece aşıkların bildiği şeyler hakkında kısık sesle mırıldanan başka bir insana tutunmak olmadığı kesin.

Pestilence bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

Bunu nasıl anlatsam? Bu kadar açık bir şeyi başkasına açıklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

"Yani birlikte yalnız kalmak istiyorlar," diyorum. "Son zamanlarını bizimkiyle değil, birbirlerinin arkadaşlığıyla geçirmek istiyorlar."

Atlı hâlâ bana şaşkınlıkla bakıyor, ben de biraz daha açıyorum. "Hayatta sadece birkaç dakikamız var," diyorum. "Bu zamanı birlikte geçirmeye değer birini bulduğunuzda, o dakikaları başka kimseyle paylaşmak istemezsiniz." Özellikle de son birkaç dakikanızı.

Pestilence uzun bir süre bunu sindirir. Sonunda başını eğdi. "O zaman onları... *yalnız* bırakacağım."

Ona dikkatle bakıyorum. "Neden onları izliyordun ki?"

Pestilence, verdiği onca ölüme rağmen insanların ölmesini izlemekten pek hoşlanmıyor.

"Birbirlerine aşıklar." demeden önce tereddüt ediyor. Şimdi takip etmeyen benim.

Pestilence bunu gördüğünde şöyle açıklıyor: "İnsanları ilk kez aşık görüyorum. İnsan doğasının daha önce benden saklanan bir yönünü görmek... merak *uyandırıcı, zorlayıcı.*"

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. "Ama binlerce yıllık insanlık tarihine tanıklık etmek için hayattasın. Tüm bu zaman boyunca bir noktada aşkı görmüş olmalısın." Ne de olsa, her zaman ne kadar yaşlanmadığından bahseden kişi o.

"Evet," diyor yavaşça. "Ama bu şekilde değil."

Yaşayan, nefes alan, *hisseden* bir şey olarak değil. Ve bir şekilde bu tüm farkı yaratıyor.

Bölüm 34

ÖNCE ROB GIDER. Soğuk, kasvetli bir sabah, öldüğü gün.

Ruth'un zayıf çığlığı beni uyandırıyor. Sesi zayıf olsa da, içime işleyen bir şey var ve onun gittiğini biliyorum. Hayatının büyük aşkı gitti.

Bu noktada acele etmek için bir neden olmamasına rağmen aceleyle yatak odasına gidiyorum. Pestilence çoktan oradaydı, Rob'un çelimsiz ve çukurlu formu kollarının arasındaydı.

Atlının kederli gözleri benimkilerle buluşuyor ve umutsuzca başıboş görünüyor. Ölmeleri gerektiğinde ısrar eden bu atlının duygularına anlam veremiyorum.

Onu geçip Ruth'un yanına diz çöktüm. Ateşinin ortasında bile güçsüzce ağlıyor. Başucuna bir sandalye çekip yanında duruyorum ve acısı vücuduna yayılırken elini elimde tutuyorum.

Birlikte geçirdikleri bir ömürden sonra Ruth'un teselli bulamayacağını düşünürsünüz ama odasına girmemin üzerinden bir saat bile geçmeden, üzüntüsü bir şehrin içinden geçen fırtına gibi geçti.

"Yakında onunla birlikte olacağım," diyor bana. "Bu dünyadan birlikte ayrılmak gerçekten bir lütuf. Ve onu tekrar ve çok yakında göreceğimi hiç şüphe duymadan bildiğim bir çağda yaşamak. Neredeyse evden bir iş için çıkmış gibi davranabilirim."

Ama Rob geri gelmeyecek.

Gözleri uzak ve hüzünlü bakıyor. "Bittiğine inanamıyorum..."

Tam o sırada Pestilence odaya yeniden giriyor, varlığı Azrail'i andırıyor. Ama belki de bu sadece bana geliyordur çünkü Ruth onu gördüğünde atlıya gülümsemeye hazırdır.

Pestilence bakışıma karşılık vermek yerine bana doğru bakıyor, kaşları çatılırken endişeyle kırışıyor. Yataktan oldukça uzakta duruyor.

"Yabancılık çekme *şimdi*," diye azarlıyor Ruth onu. "Daha yakına gel."

Atlı, Ruth'a doğru saldırmaya hazır bir kobra gibi ilerliyor. Zorlu Pestilence'in yumuşak, sevgi dolu Ruth'tan çekindiğini görmek neredeyse gülünç.

Yanındaki yatağa vuruyor. Bu küçük hareketten bile irkiliyorum. Yaraların hareketi ne kadar inanılmaz derecede acı verici hale getirdiğini biliyorum.

Yavaşça, Pestilence onun gösterdiği yere oturur.

Yaşlı kadın ona doğru uzanır ve yanağını okşar. "Seni affediyorum, canım."

Pestilence gafil avlanmış görünüyor. "Ne için?"

Ama o biliyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Onu ne için affettiğini çok iyi biliyor ve sarsılmış *olduğu* gerçeğini örtbas ediyor.

"Önünüzde kolay bir görev yok," diyor. "Her ne sebeple olursa olsun, Tanrı insan olmanın ne demek olduğunu -kayı, kalp kırıklığını, hepsini-hissetmenizi uygun gördü."

Aniden, Pestilence çok genç görünür.

Ancak şimdi onda Ruth'un yaptığını görüyorum: ayrı dursa da bizden biri. Acılarımızdan ve işkencelerimizden inanmak istediğim gibi yalıtılmış değil. Bir tür kefaret gibi buna katlanmak zorunda.

Bu tek farkındalıkla dünyanın tüm ekseni değişti.

O da en az benim kadar bu kıyametin kurbanı.

Asil, cesur Pestilence, hepimizin ölümünü izlemek zorunda olan, ölüm onu çok rahatsız etse de hepimizi *öldürmek* zorunda olan. Bizden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Etmek *zorunda*. Aksi takdirde, binlerce ve binlerce insanı, bunu yapmasının söylenmesinden başka iyi bir nedeni olmadan öldürüyor.

"İyi olacaksın. O'nun ışığında yürüyeceksin," diyor Ruth, tıpkı olduğu gibi. Yani, lanet olsun, bu kadın ölüm döşğinde ve onu oraya koyan adamı teselli ediyor. Bu vahşet değilse, nedir bilmiyorum.

Pestilence'in burun delikleri, sanki güçlü bir duyguyu içinde tutuyormuş gibi alevleniyor.

"Rob bunu söylemek için burada değil," diye devam ediyor Ruth, "bu yüzden onun yerine ben söyleyeceğim: Birlikte olduğun o küçük bayana iyi bak, tamam mı?"

Ona ilk geceki gibi bakıyor, sanki daha önce hiç Ruth'la karşılaşmamış gibi.

Yavaşça başını sallar. "Hayatım üzerine yemin ederim."

İçime sıcak ve rahatsız edici bir şey yayılıyor.

Ona tatlı gülümsemelerinden birini daha veriyor. "Şimdi, eğer bir sevgili olursan, çok susadım."

Pestilence'ın emrini yerine getirmesi için istekte bulunmaktan başka bir şey yapması gerekmiyor. İkimiz de onun gidişini izliyoruz ve ancak kapıyı arkasından kapattıktan sonra Ruth bana sesleniyor.

"Yaklaş, Sara."

Neredeyse yapmayacaktım. Şimdi yatağa oturup Ruth'un son sözlerini duyma sırası bana geldiğinde bunu gerçekten istemediğimi fark ediyorum. Çocuksu bir yanımla, bunu yapmaktan kaçınırsam daha uzun yaşayabileceğine inanıyor, sanki bu hastalık bozulabilecek bir büyü gibi.

İsteksizce yatağa oturuyorum ve elini elime alıyorum. Bana dikkatle bakıyor. "Tanrım, ne kadar gençsin."

Şimdi yalnız olduğumuz için daha baygın, daha zayıf görünüyor. Ne kadar çok ölüme şahit olursam olayım, vebanın kurbanlarının sonunun ne kadar hızlı geldiğini hep unutuyorum.

"Sadece dışarıdan," diyorum. Sanki her biri vahşi ve kanlı yüzlerce farklı hayat yaşamışım gibi geliyor. Sanırım kederin insana yaptığı şey bu, ruhunu hızla takip ediyor.

Ruth hüzünlü bir kahkaha atar. "Eğer bu gerçek değilse..." Bana dönmeden önce gözleri başka yerlere kayıyor. Elimi sıkıyor, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlü. "Ne yapıyorsun..." diye başladı.

Hemen nabzım atmaya başladı. Bununla nereye varacağını bildiğime dair korkunç bir his var içimde.

"Bu... iyi," diye bitiriyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Tıpkı Pestilence gibi ben de Ruth'un sözlerindeki gerçeklerden saklanıyorum. Ve tıpkı Pestilence gibi, onun ne kadar anlayışlı olduğunu görünce sarsılıyorum.

Ruth bana sinsi bir bakış attı. "Ama bence sen biliyorsun." Onun bakışları altında kıpırdanıyorum.

"İşaretleri görecektir kadar uzun süredir buralardayım," diye devam ediyor. *Neyin işaretlerini?*

Ruth, "Onu önemsemekte, hatta sevmekte sorun yok," diyor.

"Onu sevmiyorum," diyorum hararetle. Sözlerim kendi kulaklarıma bile yanlış geliyor ve nedenini bilmiyorum. Ona aşık *değilim*.

Elimi okşadı. "Sonunda yaparsan, bunun yanlış olmadığını bilmelisin ve kesinlikle suçlu hissedilecek bir şey değil."

Ama öyle değil mi? Dünyanı yok eden şeyi sevmek? Bu en iyi ihtimalle tatsız, en kötü ihtimalle de affedilemez görünüyor.

"Sevgi, verebileceğimiz ya da alabileceğimiz en büyük armağandır," diye devam ediyor Ruth, benim çalkantılı düşüncelerimden habersiz, "ve içimde bir his var," diyor sessizce, "bizi bu karmaşadan kurtarabilecek tek şey sevgi." Gözleri kısıldı. "Beni anlıyor musun?"

Elbette onu anlıyorum. Bu, Geliş'ten bu yana her dindar işgüzarın avazı çıktığı kadar bağırdığı bir slogan. Ancak Ruth bunu söylediğinde, yani bu sözleri sadece söylemekle kalmayıp bizzat yaşayan bir kadın söylediğinde, nihayet bu sözleri biraz ciddiye alıyorum.

Kapıya doğru başını sallıyor. "Dışarıdaki çocuk" -sadece Ruth yaşlanmayan Pestilence'a *çocuk diyebilirdi*- "insan doğasının çoğunu gördü, çoğu çirkindi. Ancak şimdi güzelliğini görüyor, o da büyük ölçüde senin aracılığınla."

Elimi bir kez daha sıkıyor. "Ona n e y l e parladığımızı göster. Ona insanlığın kurtuluşa layık olduğunu gösterin."

Bölüm 35

Konuşmamızın üzerinden iki saat geçmeden RUTH'un nefesi kesiliyor. Sonunda yeniden bir araya gelmiş eski bir dost gibi, neredeyse hevesle ölüme teslim oluyor.

O gider gitmez, ev soğuk ve yalnız hissediyor, sanki ruhu da sahiplerininkiyle birlikte kayıp gitmiş gibi.

Birlikte kaldığımız diğer ailelerin aksine, Pestilence Rob ve Ruth'un cesetlerinin kendi evlerinde çürümesine izin vermiyor. Bunun yerine onu arka bahçelerinde elinde bir kürekle büyük bir mezar kazarken görüyorum.

Oraya gittim ve cesetlerini toprağa taşımasına yardım ettim. Onlara dokunurken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ölümler sapkın hissettiriyor. Ruth ve Rob'u canlandıran her neyse artık gittiğine göre, onlardan geriye kalanlara dokunmanın neredeyse dayanılmaz olduğunu düşünüyorum.

"Sorun yok Sara," diyor Pestilence, tedirginliğini görünce. "İçeri gir. Ben onlarla ilgilenmeyi bitireceğim."

Bakışlarım birbirine dolanmış bedenlerde geziniyor. Birbirlerinin kollarına gömülmelerinin ne kadar uygun olduğunu düşünmem gerekirken, bu manzara karşısında safralarımı yutuyorum.

Pestilence'ın eli omzumu kavıyor. "İçeri gir," diye tekrarlıyor, öncekinden daha nazik bir şekilde.

Şimdi zayıf olan, görmeyi hazmedemeyen benim ve Pestilence güçlü, istikrarlı olan.

Dediğini yapıp içeri giriyorum ve sonunda Rob ve Ruth'un ana banyosunda kendime bir banyo yapıyorum. Küveti ısıtmak için su kaynatmam gerektiğinden bu işlem gülünç derecede uzun sürüyor. Öte yandan, elektrik olmaması bana bulabildiğim tüm mumları ve lambaları toplayıp banyonun etrafına saçmak için bir bahane veriyor.

Sonunda küvete girdiğimde iç geçiriyorum, su haşlanmanın hemen bu tarafındaydı. Zaten büyük olan leğeni aşırı derecede doldurdum çünkü bugün kendimi tedavi ediyorum.

Tam banyomun ortasında, Pestilence tekrar içeri girdi. Beni arıyor olmalı çünkü sonunda ana banyoya doğru ilerliyor.

Onu gördüğümde ilk düşündüğüm şey, bu kadar yakışıklı olmanın adil olmadığı. Çamur izleriyle kaplı olsa bile, o şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı şey.

Beni görünce bakışları yumuşuyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Omuz silkiyorum ve bu hareket gözlerini aşağıya çekiyor. Beni ilk kez çıplak gördüğünde bakışlarında klinik bir kopukluk vardı.

Şu anda durum kesinlikle öyle değil. Ne kadar uzun süre bakarsa, ifadesi o kadar hüznü oluyor.

Siktir et.

"Bana katılmak ister misin?" Kendimi tedavi ettiğim için soruyorum. Cevap vermek yerine zırhını çözmeye başladı.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Bu şimdiye kadarki en iyi ya da en kötü fikrim olmalı.

Son giysisini de çıkardığında Pestilence'ın gözleri üzerimdeydi. Mükemmel, vücudu yontulmuş bir hattan diğerine akıyor. Ve şimdi yüzünde hüznü bir ifade olanın ben olduğuma eminim.

Pestilence küvete adım atar, su üzerinden yuvarlanan çamurla kararır.

İkimize yetecek kadar yer olduğunu sanıyordum ama atlı oturur oturmaz, katlanmış halde bile ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

Ayağım kalçasına sürtünüyor ve bacakları beni yerimde sabitliyor. Her türlü tenim birbirine değişiyor ve bu *çok* dikkat dağıtıcı. Boş boş elini bacağımda aşağı yukarı gezdirerek beni yavaşça ateşe veriyor. Parmak eklemleri ayağımın kemerini sıyırdığı anda ayağım sarsılıyor.

"Ne düşünüyorsun, sevgili Sara?" dedi sonunda.

Kemiklerinin üzerine atlamaktan tek bir kötü karar uzakta olduğumu. "Onları neden gömdün?" Onun yerine ben sordum.

Pestilence bacağımı kaldırıyor, kucağına yerleştirirken inceliyor. "Şu anda üzücü şeyler hakkında konuşmayalım." Başparmağını kasıtlı olarak ayağımın kemerinde gezdiriyor, bacağım tepki olarak tekrar sarsılınca biraz sırtıyor. "Çoğu insan birlikte banyo yapar mı?" diye soruyor.

Sadece aptal olanları.

"Hayır."

Ayağımı sıkıyor. "O zaman neden beni içeri davet ettin?"

"Çünkü sana yakın olmayı seviyorum," diyorum, sesim kısık.

Bu itiraf karşısında kaşları kalktı. Sanırım dürüstlüğüm ikimizi de şaşırttı.

"Yarın buna pişman olacak mısın?"

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum.

Gözleri bacağıma dönüyor. Uzun bir dakika boyunca elini bacağımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Parmakları bacağımın üzerinde her hareket ettiğinde geriliyorum.

"Bir insan eşini nasıl seçer?" Pestilence durup dururken soruyor. Rob ve Ruth açıkça onu kızdırmıştı.

"Öncelikle," diyorum, "biz onlara eş demeyiz - en azından genellikle demeyiz. Sevgililerimiz için her türlü ismi kullanırız; erkek arkadaş, kız arkadaş, koca, eş, ruh eşi."

Gözleri, sözlerimi fazlasıyla ciddiye aldığını gösteren bir şekilde kısılıyor.

Bu sırada eli bacağımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Yukarı ve aşağı. Yedinci vuruşta meme uçlarım camı kesecek gibi oluyor ve göbeğim ağrıyor.

Dokunuşunun beni ne kadar çılgına çevirdiğini biliyor mu? "Biri nasıl ... önemli bir diğerini bulur?"

Pestilence'ın dikkatini dağıtmak için elimle suyu sıvazlıyorum. Hormonlarım için zaten sorunlu ama konuştuğumuz şey ışığında... bana dünyanın yalnız bir yer olduğunu ve bu ev kızının *uzun* zamandır hiç yalnız kalmadığını hatırlatıyor.

"Bilmiyorum," diyorum, "herhangi bir yerde, sanırım. Nasıl, nerede ya da neden tanıştığınızın pek bir önemi yok. Önemli olan size nasıl hissettirdikleri."

"Peki bunlar size nasıl hissettirmeli?"

Sesinin tonu tüylerimi diken diken ediyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bir hata.

Gözleri, kalp atış hızıma kesinlikle yardımcı olmayan bir şekilde parlıyor. Gözlerim onun çıplak gövdesine kaymaya devam ediyor, kaslı vücuduna bakmak acı verici bir şekilde hoşuma gidiyor.

Odaklan, Burns.

"Um... seni iyi hissettirmeli," ellerimi suyun yüzeyinde gezdiriyorum.

"Ama yine de, biriyle çıkmak -bir kız ya da erkek arkadaşla sahip olmak- Ruth ve Rob'un sahip olduğu şeyle aynı şey değil. Onlar ruh ikiziydi ve anladığım kadarıyla ruh ikizleri birbirlerinin en iyi yönlerini ortaya çıkarır."

En kötü özelliklerimi ortaya çıkaran eski sevgililerimin aksine.

Pestilence, bu konuşmayı daha önce yaptığımız konuşmaya bağlayarak, "Onlar tüm dakikalarını birlikte geçirmek isteyeceğin kişiler," diye ekliyor. Bana sanki bir ampul anı yaşıyormuş gibi bakıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum. Sözlerimi ne kadar dikkatle dinlediğini fark etmemiştim. "Bence aradığın kişiyi bulduğunda, sahip olduğun tüm dakikaları onunla geçirmek istersin."

"Peki insan aradığını bulduğunu nasıl anlar?" Pestilence bakışlarıyla benimkini araştırıyor.

Ona umutsuz bir bakış attım. "Beni deli ediyor. Beni böyle hissettiren bir erkekle hiç tanışmamıştım."

Yalancı, diye fısıldıyor beynimin hain bir parçası. Bu konuşma Sara Burns'ü Fena Halde Rahatsız Eden Şeyler'e tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Pestilence bu cevap karşısında kaşlarını çatır.

Aniden vücudumu yeniden düzenliyorum, bacağım atlinin pençesinden kayıyor.

Bu hareket üzerine atlinin bakışları açıkta kalan göğüslerime kaydı.

Onları görünce tamamen kendinden geçmiş görünüyor.

Biliyor musun, bu adamın karşılaştığı ilk kadın olmak hiç de fena değil. Vücudum kusurlarla dolu, yine de ona usta bir el tarafından yapılmış gibi bakıyor.

O bakışa teslim olursam ne olur?

Onu önemsemekte, hatta sevmekte sorun yok. Ruth'un sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Bu aşk değil, ama bir şey.

Dürtülerimle hareket ederek kaygan bedenimi kalçalarının üzerine koyuyorum.

Bunu fazla düşünmeyin.

Öne eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Elleri gövdemde geziniyor, başparmakları göğüslerimin altını sıyrıyor. Ama en fazla bu kadar ileri gidebiliyor. Sabırsız bir iniltiyi bastırıyorum. Kendimi onun kucağına bırakmam, işlerin ilerlemesini istediğimin yeterli bir kanıtı olmalı ama Pestilence işaretlerden anlamıyor ve anlasa bile soylu atlinin buna göre hareket edeceğinden emin değilim.

Buna öncülük etmek zorundayım.

Ellerini tutuyorum ve göğüslerimin üzerine

koyuyorum. Nefesini içine çekiyor. "Sara-"

"Bana dokunabilirsin," diyorum. "Bana dokunman hoşuma gider." Elleri kıpırdamadan duruyor.

Tamam, önümüzdeki birkaç saniye içinde bir şey yapmazsa, utançtan ölebilirim.

"*Lütfen.*" Tamamen kazara ağzımdan kaçtı.

Oh, orospu çocuğu.

Pestilence bir inilti çıkarır.

"Yapmamalıyım," diyor, gözleri göğsümde sabitlenmiş, "bana o kelimeyi savurduğunda değil, etini sunduğunda değil. Ama anlıyorum ki... içimde... bu ricaya karşı koyacak güç yok."

Tanrı tüm azizleri korusun, göğüslerimi dizleyen ellerini hissettiğimde neredeyse orgazm oluyordum.

"Bu kadar yumuşak olacaklarını hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor. Göğüslerime, babasının cilt dergilerini ilk kez keşfeden on üç yaşında bir çocuk gibi bakıyor.

Bir heves gibi görünen bir şeyle öne doğru eğildi ve ağzına bir tepe noktası aldı. Bu his karşısında şok olmuş bir nefes alıyorum. Aletinin ucu bana sürtünüyor ve taş gibi sertleşiyor. Aklımdan her türlü gayrimeşru düşünce geçiyor.

Tüm bunların üzerime bastırılması nasıl bir şey olurdu? Öğrenmek için neredeyse aklımı kaçıracaktım. İkimiz tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Üstünü çiz, *ben* tehlikeli bir oyun oynuyorum. Pestilence muhtemelen bir oyun oynandığının farkında bile değil.

Ağırdan al, kendi iyiliğin için değilse bile onun iyiliği için.

Ben uzaklaşıp küvetin kendi tarafına döndüğümde elleri aşağıya doğru kaymaya başlıyor. İfadesi hâlâ için için yanıyor ve peşimden gelip gelmemeyi tartışıyor gibi görünüyor.

"Bunu yapmamalıyız," diyorum, bu adama karışık sinyaller verdiğimin tamamen farkındayım. "Burada olmaz zaten," diye ekliyorum, sanki bir dakika önce hiç siklemediğim bu yer bir şekilde kutsalmış gibi.

"Ölüler neyi umursar ki?" Pestilence der ki. "Onlar bu tür şeylerin ötesinde."

İyi bir noktaya değindin.

Yine de acelemiz yok.

Pestilence'ın elini tutuyorum ve parmak eklemlerini yanağıma bastırıyorum. Gözlerindeki ateşli arzusun bir kısmı yumuşuyor. Elimi çekiştirip beni kendine doğru çekiyor ama küçük kaçamağımıza devam etmek yerine beni kendine yakın tutuyor. Her nasılsa, saniyeler önce yaptığımız şeye rağmen, kucaklaşma şefkatli ve sevgi dolu olmayı başarıyor.

Onun için de zor olduğunu hatırlıyorum. Hâlâ bu görevi yapıyor ama bunun dehşetini ve şimdi de kaybını anlıyor.

Yine de beni rahatlatıyor. Ona yaslanıyorum ve beni tutmasına izin veriyorum. Başımı ona yaslıyor ve saç çizgime bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. Bunca zamandır istediğimin bu olduğunu bile bilmiyordum ama buymuş.

"Rahat ol, Sara."

Ve korkunç gerçek şu ki, onun kollarındayken öyleyim.

Bölüm 36

Ruth ve Rob'un evinden ayrıldığımızda, çevredeki mahallelerde bir durgunluk ve havada hafif bir koku var. Bu ölümün uzun süre kalmak için yerleşmesi. Cehennem gibi sinir bozucu.

Yola çıkarken yağmur yağıyor - ki yağmur fırtınasının doğum yeri olan Kuzeybatı Pasifik boyunca seyahat ettiğimiz düşünüldüğünde bu o kadar da şaşırtıcı değil.

Atlı ve ben yalnızken, birbirimizin hatalarını görmezden gelebiliriz. O benim gösterişli, asil şövalyem olabilir, ben de onun tuhaf yoldaşı olabilirim ama kıyamet alametlerini görmezden gelmenin imkânsız olduğu açık bir yola çıktığımızda ikimiz de her şeyin gerçekte nasıl olduğunu hatırlarız.

Milyonuncu kez ailemin iyi olduğunu umuyorum. Onları bir daha asla göremeyeceğim gerçeğine kendimi teslim etmişim ama şimdi, Ruth ve Rob'un ölümünü izledikten sonra, annem ve babamın da aynı kaderi paylaşabileceğinin her zamankinden daha fazla farkındayım. Ve bu olasılık beni tamamen korkutuyor, bu yüzden Ateş'ten zarar görmeden kurtulmalarını ummayı seçiyorum.

Pestilence, Trixie Skillz'i dörtnala sürüyor ve yorulmak bilmeyen atı kilometrelerce koşmaya zorluyor. Seattle'a bu şekilde giriyoruz - evler ve sokak lambaları, yeni terk edilmiş ahırlar ve uzun süredir ölü olan vitrinler bir bulanıklık içinde vızıldayarak geçiyor.

Hızı takdir ediyorum. ABD'nin büyük şehirlerinden birinde bizi nasıl kötü bir karşılamamanın beklediğinden çok, at üzerinde kalmaya odaklanıyorum. Yine de, dikkatimin dağılmasına rağmen, vücudumu rahatlaması için kandıramıyorum. Kaslarım ağrı noktasına kadar kilitleniyor ve uzuvlarım titriyor - hem korkunç soğuktan hem de artan endişemden.

İkimiz bir şey olmadan -herhangi bir şey- ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar endişeleniyorum. Görünürde kimse yok. Tek bir korkmuş ruh bile.

Alçak, yıkık dökük binalar ve kullanılmayan alışveriş merkezleri yerini daha yüksek, çürümeye yüz tutmuş gökdelenlere bırakana kadar buranın alışılmadık bir yer olduğunu fark etmiyorum. Gerçekten, gerçekten sıradışı. Boşaltılmış şehirler bundan daha canlıdır, özellikle de bu kadar büyük olduklarında. Mutlaka *birine* rastlarsınız.

"Herkes nerede?" Ben soruyorum.

Muhtemelen seni pusuya düşürmek için bekliyordur Burns.

Arkamda, Pestilence sessiz, neredeyse düşünceli. İçimi bir endişe dalgası kaplıyor. İkimiz Ruth ve Rob'un evinde kalırken bir şeyler mi değişmişti? Büyük Adam havlu atıp hiçbirimizin kurtarılmaya değer olmadığına mı karar verdi?

Eğer bu doğru olsaydı, Einstein, sen de ölmüş olurdun.

Sonunda dağınık sakallı ve kirli kahverengi saçlı bir adamın yüksek bir binanın duvarına yaslandığını görüyorum. Başka bir insan gördüğüm için o kadar garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum ki bir şeylerin hala çok yanlış olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor. Yüzünde birkaç açık yara var ve kayıtsızca sokağa bakıyor.

"Atı durdur." Sesimdeki sertlik beni şaşırttı.

Pestilence dizginleri çekti ve Trixie durdu. Attan inip adama doğru koşuyorum.

Birkaç metre ötede bile çürük ve vücut sıvıları gibi kokuyor ve gözleri sokaktan ayrılmıyor.

Öldü. Bu benim profesyonel değerlendirmem.

Sadece iki parmağımı boynuna koyduğumda nabızı zayıf atıyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Kahretsin, yaşıyor.

Uzun sürmez.

Ateş saçan gözleri yavaşça benimkilere kayıyor ve çatlamış dudakları kıpırdıyor. "*Yardım edin.*"

Yalvarışı karşısında içim sıkıştı. Ona bu noktada yapabileceğim pek bir şey olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Bunun yerine, Trixie'ye geri dönüp Ruth ve Rob'un evinden aşırđığım birkaç ağır kesici ve bir matara su alıyorum.

Adamın yanına döndüğümde ona hapları gösterdim. "Seni iyileştirmeyecekler," diye açıklıyorum, "ama acını dindirebilirler."

Ağzını güçsüzce açıyor, ilaçlara uzanamayacak kadar yorgun. İlaçları dilinin üzerine yerleştiriyorum, sonra mataramı ağzına tutuyorum. Arkamda Trixie'nin sabırsız kişnemesini duyuyorum ve Pestilence'in yakıcı bakışlarını hissediyorum.

Adam birkaç zayıf yudum alıyor, bu sırada neredeyse boğuluyordu. Tam ayağa kalkacakken elimi şaşırtıcı bir güçle kavıyor. Ateşli gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Onu görüyorum," diyor.

Kaşlarım bir araya geldi. "Kim?"

Adamı şımartmamalıyız. Ateş muhtemelen halüsinasyon görmesine neden oluyor ve darmadağın hali veba salgınından *önce pek de* sağlıklı olmadığını gösteriyor.

"*Kanatlı Ölüm*," diye tıslıyor.

Şımartmamaya çalışıyorum ama yine de derim çakıl taşları gibi. Bu Atlı'nın 5. yılı. Doğaüstü var ve *öfkeli*.

Ölüm hala uyuyor.

Elini son bir kez sıkarak adamdan uzaklaşıyorum ve Pestilence'a geri dönüyorum. Hâlâ bineğinin üzerinde oturuyor ve beni merakla bekliyor.

"Benim için geliyor!" diye bağıyor adam arkamdan. "Hepimiz için geliyor-" Sözleri bir hackleme nöbetinin başlamasıyla kesildi.

Gözlerim Pestilence'ınkilerle buluşuyor. "Sen zaten buradaydın," diyorum. Gerçek, ölmekte olan adamın her yerinde yazılı.

Atlı başını eğiyor. "Birkaç gece önce buraya at sürdüm," diye itiraf ediyor. "Vancouver'ın tekrarlanması istemedim."

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Minnettarım sanırım. Bunu kendi iyiliğinden çok benim iyiliğim için yaptığını biliyorum. Ama o zaman, ölüm bu insanlara erken geldiği için minnet duymak beni ne tür bir insan yapar?

Sersemlemiş bir halde atına geri döndüm.

İkimiz Seattle'ın derinliklerine doğru ilerliyoruz, şehrin uğursuz sessizliği iliklerime kadar işliyor. Rüzgârda birkaç kâğıt parçası dağılıyor. Bir tanesine gözüm takılıyor. Uçup gitmeden önce kalın kırmızı bir yazıyla "*Şimdi Tahliye Edin*" yazıyor.

Burası tüylerimi diken diken ediyor. Ölüm'ü burada hissedebiliyorsanız, eli buranın duvarlarına dayanmış, gölgesi güneşi gölgeliyor. Birkaç kişi daha görüyorum; bazıları son adam gibi duvara yaslanmış, diğerleri yolun ortasına yığılmış, gitmeleri gereken yere varamadan vücutları pes etmiş gibi. Rüzgârda çürümenin kokusunu şimdiden alabiliyorum.

Karşılaştığım her insan için Pestilence'a atını durdurmasını söylüyorum, böylece onlara yardım edebiliyorum - eğer yardım alabilecek kadar yaşıyorlarsa. Çoğu hayatta değil.

Trixie'nin toynak vuruşları, terk edilmiş sokaklarda ilerlerken binaların kenarlarında yankılanıyor.

"Daha fazla... ceset olacağını düşünmüştüm," diyorum sonunda.

Belki bana ürkütücü geliyor ama Pestilence'ın Seattle'da çoktan yol aldığını bildiğim için her yerde ölümleri görmeyi bekliyorum. Bu kadar büyük bir şehirde yüzlerce, hatta belki binlerce insan geride kalmış olmalı. Cesetleri nerede?

"İnsanlar ölmek için sessiz köşeleri tercih eder," diyor Pestilence.

Onun sözleriyle tüylerim diken diken oluyor ve bakışlarım etrafımızda yükselen binalara kayıyor. Mantıken, artık kimsenin o kadar yüksekte yaşamadığını biliyorum

-asansörlerin hepsi bozulmuş- ama bu devasa yapılarda kim bilir ne kadar süre çürüyecek, kokacak ve yaşayanlara bulaşacak kaç ceset olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Pestilence tutuşunu sıkılaştırır ve dilini şaklatır. Trixie'nin istikrarlı tırıs yürüyüşü dörtlüye dönüşür ve yüksek yapılar bulanıklaşmaya başlar.

Sokağın yukarısında bir başka yüzükoyun yatan ceset daha var, ama bu kez atlı durma belirtisi göstermiyor.

"Pesti-"

"Yeter, Sara. Herkese yardım edemezsin."

Açıkçası, yapamam. O yolu zaten denedim ve beni buraya, hileci bir at ve onun trajik, korkunç efendisinin yanına getirdi.

Yaşlı bir kadının yanından geçerken midem bulanıyor.

Ölü gibi görünüyor, kendimi rahatlatıyorum.

Ama hepsi bunu yapmıyor. Bazıları biz geçerken haykırıyor, yardım ya da ölüm için yalvarıyor - hangisini tercih ederlerse. Hiçbir şey yapmamak derin ve temel bir parçamı incitiyor.

Ama sonunda olan tam da bu. Seattle şehrini ve korkunç, buz gibi yağmur fırtınasını arkamızda bırakıyoruz, ta ki onlar arkamızda korkunç bir gölgeden başka bir şey olmayana kadar.

Bölüm 37

SONRAKİ HAFTA Seattle'dan Tacoma'ya ve Olympia'ya doğru güneye doğru ilerlediğimiz sefil günler dizisi, şehir manzarasının sonsuzluğu beni diken üstünde tutuyor. Geceleri, Pestilence ve benim sığındığımız evlerin çoğu boştu, ancak bir örnekte yeni ölen kişi hala yatağında yatıyordu, vücudu yaralarla dolu çorak bir arazi.

Pestilence ve ben bitmek bilmeyen şehir merkezlerinde yol aldıkça ve sokaklarda daha fazla ölü ve ölmekte olan insanla karşılaştıkça, atlinin ben uyuduktan sonra beni bırakıp ileriye doğru koşmayı ve lanet olası vebasını yaymayı alışkanlık haline getirdiği anlaşıyor. Bundan daha fazla bahsetmiyorum, ama buna gerek yok, kanıt tam önümde.

Olympia çok gerilerde kalana ve harap binaların yerini tarlalar ve ormanlar alana kadar tekrar nefes alabileceğimi hissetmiyorum.

O gece çömeldiğimiz kulübe belli ki bir bekâr evi. Her yerde spor takımlarının, yarı çıplak kadınların ve bira markalarının posterleri var. Varış'tan önceki boktan şeyler.

Gerçekten zevkli.

Pestilence her şeyi merak ve tiksinti karışımı bir duyguyla izliyor.

En azından sahibi ortalıktan kaybolmuş. Memelerinin yüzdürme aleti gibi görünmesini seviyor olabilir ama Azrail kapıyı çalmadan önce kasabadan defolup gidecek kadar pratik zekaya sahip. Gerçekten.

Bulabildiğim birkaç mum ve kandili yaktıktan sonra mutfığa geçiyorum. Ne yazık ki Bekar Dostum'un mutfığında sadece bir kavanoz pancar (Cidden pancar mı? *Pancar mı?*), buzluğunda beni kesinlikle gıda zehirlenmesine uğratacak yağlı yemek artıkları, tabasco sosu ve bira var. Çok ama çok fazla bira. Moonshine, süslü biralar, şişelenmiş biralar ve hatta bazı pop-top pre- Arrival şeyler.

Sanırım akşam yemeğinde ne yiyeceğimi biliyorum.

Ben etrafı karıştırırken, Pestilence ateş yakmaktan vazgeçiyor ve bunun yerine evin arka tarafına yöneliyor; burada büyük bir balkon, araziyi çevreleyen sık yapraklı ağaçların manzarasını sergiliyor.

Mutfaktan bir şeyler alırken gözüm atlıda. Bütün gün pek konuşmadı. Aslında, bilmesem Pestilence'in biraz melankolik olduğunu söyleyebilirdim.

Dünyanı mahveden güce acımak zordur ama ben tam da bunu hissediyorum. Balkonun kenarına oturuyor, ayaklarını parmaklıklardan sarkıtıyor. Geniş sırtına bakarak duygularını okuyamıyorum ama fırtınalı olduklarını hissediyorum.

Topladığım eşyaları kaptığım gibi dışarı çıkıyorum. Soğuk bir rüzgâr saçlarımı hışırdatıyor ve çam kokusunu da beraberinde getiriyor. Pestilence'in yanına oturuyorum ve ona kapağı çoktan açılmış bir bira uzatıyorum. Uzun bir gün oldu. Biralar bu tür şeyler için iyidir.

"İnsanları öldürmeyi sevmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bu neredeyse akıl almaz bir düşünce, ama bilmiyorum, Pestilence üzgün görünüyor.

Ağaçlara doğru kaşlarını çatıyor. "Bu benim neyi sevdiğimle ilgili değil." Tamamlamak için gönderildiği görevle ilgili.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, çok ama çok yumuşak bir şekilde.

"Peki sen benim seçimlerim hakkında ne biliyorsun?" Bana dönüyor, yüz ifadesi çalkantılı.

"Sende olduğunu biliyorum," diyorum.

Hepimizde var. Benim bile var. İşte bu yüzden, bu durum üzerime yıkılmış olmasına rağmen bu suçluluk duygusunu taşıyorum. Çünkü ihtiyacım olmadığı halde kayıtsız kaldım.

"Öyle mi?" Pestilence bunu meydan okurcasına söylüyor, sanki bu konuda gerçekten ne gibi bir seçeneği olduğuna dair en ufak bir fikrim yokmuş gibi. Elindeki şişeye bakıyor, sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor şişeyi kaldırarak.

Bir omzumu kaldırıyorum. "İç, dök, ağzına bir melodi üfle. Gerçekten umurumda değil," diye cevap veriyorum, kendi biramı dudaklarıma götürürken.

Pestilence'a tavsiye vermekten bıktım; zaten hep geri tepiyor.

Yüzündeki öfke kayboluyor ve geriye kasvetli bir ifade kalıyor. Tekrar öne dönmeden önce o kederli mavi gözleriyle beni izliyor. Bir süre sonra birayı dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor. Tadıyla irkiliyor, sonra şişeden daha da uzun bir yudum alıyor.

Onu indiriyor. "Duygularımın görevimin önüne geçmesine izin veremem." Tabii ki izin veremez.

"Ama nedeniniz ne olursa olsun benim duygularımı önemsemeniz çok nazik bir davranış" diye ekliyor.

Ağaçların arasından ısıklık çalarak geçen rüzgârın sesi, ardından gelen sessizliği dolduruyor.

Başparmağımı biramın cam omzuna sürtüyorum.

"Gerçekten kimsin sen?" Bakışlarımı onunkilere kaldırarak soruyorum.

Atlı haklı, onun duygularını önemsiyorum. Onu önemsiyorum ve onu tanımak ve amacından neden vazgeçemediğini anlamak istiyorum. Belki o zaman benim için bir anlamı olur. Belki o zaman onu zorlamayı bırakırım.

Pestilence'ın kaşları çatıldı. "Bu tuhaf bir soru Sara."

Adımı hep böyle garip bir tonlamayla söyler ve ben bundan hep küçük bir heyecan duyarım.

"Ben Pestilence'ım," diye cevap veriyor sonunda.

"Hayır, sen öyle *biri* değilsin, bu sadece..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, "senin görevin".

Dolgun dudaklarının köşeleri aşağı doğru çekiliyor. "Düşündüğünüz gibi çalışmıyorum," diyor, yüz hatları sıkıntılı. "Geçmişim bu bedenden ve deneyimden tamamen uzak bir dizi izlenimden ibaret. Ve dünyaya bu formda geldiğimden beri, ben görevimim ve o da benim - varlığımın toplamı."

Ama öyle *değil* ve kim bilir ne zamandır da öyle değil. Muhtemelen atlı beni yakaladığından ve yok ettiği şeylerin tadını almaya başladığından beri.

Bu da beni meraklandırıyor: Pestilence Tanrı'nın gazabından etkilenmez *mi*? Ruth konuyu açtığından beri bu soruya dönüp duruyorum. Demek istediğim, Pestilence Büyük Dost'un görevini yerine getiriyor, öyle de olmalı, ama yine de... yaptıkları ona ağır geliyor. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi görebiliyorum. Bir belirsizlik var, sanki artık yaptığının doğru *olup olmadığından* emin değil. Tanrı bunu emretmiş olsa da ve bu onun derisine damgalanmış olsa da, Pestilence tereddüt ediyor.

Bir hevesle elini tutup sıkıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Birleşen ellerimize bakıyor, sonra bir nefes veriyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "En sevdiğim varlığım atımdır."

İlk başta ne dediğini anlamadım. Ama sonra anlıyorum. Yumuşuyorum. *Deniyor*. Bana kendini anlatmaya çalışıyor.

"Adını vermeyeceğin at mı?" Ben soruyorum.

"Zaten *sahip olduğun* at," diye düzeltiyor. "Ve ona son derece rezil bir isim vermişsin." Birasından bir yudum alıyor, belli ki bir fikre sahip olmaktan ve bunu dile getirmekten rahatsız.

"Peki Trixie Skillz neden en sevdiğin şey?" Dürtüyorum.

Birasını yere bırakıyor. "Çünkü o sadık, istikrarlı ve sürekli bir yol arkadaşısıdır."

"Bunlar iyi nedenler," diyorum.

"Beni küçümsüyorsun," diyor, bakışları inceliyor.

"Konuşmuyorum." Gerçekten değilim.

Gerçeği görüyor olmalı çünkü dikkati manzaraya yöneliyor ve devam ediyor. "Şafağı seviyorum, günün doğuşunu. Kar her şeyi gözler için daha kolay hale getiriyor. İnsan yemekleri ya şaşırtıcı derecede berbat ya da şaşırtıcı derecede iyi -" birasını kaldırıyor, "ama bazen, itiraf edeyim, ikisi de aynı anda olabiliyor.

"İnsan kıyafetlerini kaba buluyorum, ateş yakmayı seviyorum, uykuya dalmak sıkıntılı bir deneyim - ama tutunacak biri olduğunda garip bir şekilde zevkli-"

Yanaklarıma renk geldi.

"-ve benim en sevdiğim kişi sensin."

Şimdi yüzüm karanlıkta alev alev yanıyor.

"Tanıdığın *tek* kişi benim," diye cevap veriyorum. Dışarıdaki en boktan insan olabilirim ve yine de onun favorisi olabilirim.

"*Birçok* insanla tanıştım. Sizi temin ederim, unvanı varsayılan olarak kazanmadınız."

Böyle bir iltifat karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Pestilence ne zaman böyle bir şey itiraf etse vücudumun allak bullak olmasından bahsetmiyorum bile.

Aşık olmaktan nefret ediyorum.

Ama bu sadece bir aşktan daha fazlası ve başka türlü davranmaya gerek yok. Pestilence'in konuşma tarzını, düşünme şeklini seviyorum. İltifatlarını, düşüncelerini seviyorum. Kibarlığını, centilmenliğini seviyorum. Dünyanın sonunu getirmesine rağmen ondan hoşlanıyorum ve bu son derece rahatsız edici.

İçkisine bakıyor. "Artık kendim hakkında konuşmak istemiyorum," diyor. Odağı bana dönüyor.

"Ne?" Dedim.

"Bana kendini anlatma sırası sende."

Kahretsin, beni zor durumda bırakıyor.

Başparmağımı bira şişemin boynuna sürüyorum. "Benim hakkımda zaten çok şey biliyorsun." Birlikte eyer üzerindeyken hep kendimden bahsederim, çoğu zaman sadece sessizliği doldurmak için. "Başka ne bilmek istiyor olabilirsin ki?"

"Bana en sevdiğin şiirlerden daha fazla alıntı yap. Bana hayatından biraz daha bahset. Her şey çok büyüleyici."

İşte bu, bu adamın daha fazla dışarı çıkması gerektiğinin kanıtı.

"O kadar da büyüleyici değil. *Ben o kadar büyüleyici değilim.*"

Karanlıkta bile Pestilence'ın beni incelerken gözlerini kıstığını görüyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Öyle mi?

Elbette, itfaiyeci olarak havalı bir işim vardı ama hayatımda iş ve mütevazı kitap koleksiyonum dışında gerçekten ne vardı?

Sert bir kahkaha attım. "Evet, öyle."

"O zaman yanıyorsun." Pestilence bunu büyük bir kesinlikle ifade ediyor. "Siz en kötü durumdakilere bile merhamet gösteriyorsunuz. Ölmekte olanlara yardım ediyorsun. Şiddetle, çok şiddetle ilgileniyorsun. Bunlar sıradan başarılar değil. Ve bu benim için ne ifade ettiğine değinmiyor bile."

Nefesim kesiliyor.

"Başka hiç kimsenin yapamadığını başardın: kalbimi uyandırdın. Yani, hayır Sara, seni tanımlamak için kullanacağım tüm kelimeler arasında *büyüleyici* kesinlikle onlardan biri olurdu."

Bölüm 38

Kalbimi uyandırdın.

Umutsuzca kaçtığım şey işte orada, açıkta.

Pestilence'ın formunu gördüğümde içimden bir ürperti geçiyor. Diğerinin varlığından etkilenen tek kişi o değil.

Ona doğru eğilmeye başladım, her türlü aptalca ve akılsızca şeyi yapmaya hazırdım çünkü bununla savaşmaktan çok yorulmuştum.

Ben fırsat bulamadan atlı uzanıyor ve elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Üşümüşsün," diyor. "Beni affet Sara, doğa koşulları beni aynı şekilde etkilemiyor." Ayağa kalkıyor, sonra bana doğru uzanıyor.

Biramı kaptığım gibi kalkmama yardım etmesine izin veriyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum, bedenim beklentiyle sımsıkı sarılmış durumda. Ne Pestilence ateş yakmak için yanımdan ayrıldığında, ne de mumları ve kandilleri oturma odasına taşıdığım da dağılmıyor. Sersemlemiş sinirlerim üzerinde etkisi olan tek şey biram... ve onun da duruma pek yardımcı olduğunu söyleyemem.

Bu beni buzluktan iki tane daha almaktan alıkoymuyor - biri benim için, biri Pestilence için.

Oturma odasına döndüğümde ateş yeni yeni yanmaya başlamıştı.

Atlıya içkilerden birini uzatıyorum, ona içkiyi tattırdığım için suçluluk duyuyorum. Ama sonra gözlerim onunkilerle buluşuyor ve sinirlerim yükseliyor ve Tanrı'ya tüm gazap dolu ihtişamıyla şükrediyorum ki alkol var.

Uzun bir yudum alarak ateşin yanına oturuyorum. Pestilence karşımda uzanmış, ağırlığını kollarından birine vermiş, yeni birasına dokunmadan yanında duruyor. Bakışları ateşten bana doğru kayıyor, gözlerinde alevler dans ediyor.

"Her şeyin farklı olmasını dilediğin oldu mu hiç?" diye sordum. "Senin ve benim ölümcül düşmanlar olmamamız gerektiğini?"

"Dilek tutmanın ne faydası var Sara?" diyor.

Ona dilemenin her şeyi değiştirdiğini söylemek istiyorum ama bu kulağa çok klişe geliyor, tıpkı Dört Atlı gelmeden önce, dünyanın bir anlamı olduğu zamanlarda insanların söylediği bir şey gibi. Dilemek karnınızı doyurmaz ya da evinizin yanmasını engellemez. Arabanızın sürmesini sağlamaz ya da sizi vebadan kurtarmaz.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Sadece bu şekilde hissetmeyi bırakmak istiyorum." Beni yiyip bitiren bu suçluluk duygusundan nefret ediyorum. "Eskiden sana baktığında bir canavar görürdüm," güzel bir canavar, ama yine de bir canavar, "ama artık görmüyorum."

"Bana baktığında ne görüyorsun?"

Ona cevap vermek yerine öne doğru eğilip dudaklarımı usulca onunkilere değdiriyorum. Bundan memnun görünüyor, eli yanağımı okşamak için kalkıyor.

Yavaşça, yere düşene kadar omzunu geriye itiyorum. Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor.

Ağzım bir kez daha onunkini buluyor ve aniden ateş sadece sırtımda değil. Altımda, içimde, damarlarımda yanıyor.

Parmağımı atlının yüzünde gezdirmek için duraklıyorum. Yüksek elmacık kemikleri, keskin çenesi ve kurnaz olmayan gözleriyle gerçekten de sorunlu derecede güzel.

"şu anda," diyorum, nihayet sorusuna cevap vermeye hazırım, "bir erkek görüyorum." plecek, dokunulacak, içinde kendimi kaybedeceğim bir adam.

"Ben yaşlanmam, Sara."

Bunun bir anlam ifade etmesi gerekiyorsa da ben anlamadım. Belki de cevabımı bu şekilde protesto ediyordur. Her neyse.

Dudaklarına dönüyorum ve pcğn içine düşüyorum. Yaşlanmıyor olabilir, bir insandan ziyade doğanın bir gücü olabilir, ama sonuçta gerçekten umurumda olmadığını fark ediyorum. Pestilence Pestilence'tır ve şu anda benim için gerçekten önemli olan tek şey bu.

Vücudunun sert düzlemleri benimkine tam oturuyor ve dokunuşu sanki benim için yapılmış gibi hissettiriyor. Zırhının kayışlarına uzanıyorum, nasıl çıkaracağım konusunda umutsuzca kafam karışıyor. Eli benimkini kaplıyor ve bir anlığına midem bulanıyor.

Beni durduracak.

Bunun yerine, Pestilence elimi hareket ettiriyor ve metal göğüs zırhını kendisi zyor. Zırhın geri kalanını da etrafımızdaki zemine saılana kadar hızlıca çıkartıyor.

Zırhla ilgili sorun, şimdi fark ettim ki, onu çıkarmanın tüm tantanasından sonra bile, *hala* uğraşması gereken kıyafetleri var.

Yine de onu soymak ne kadar uzun sürerse, beklenti de o kadar büyük olur.

...

Gömleğinin kenarından tutup üzerine geçirirken beni harikulade bir şekilde izliyor.

Başını.

Muhteşem bir adam. Ona saatlerce bakabilir, garip, güzel teninin her santimini ezberlemeye çalışabilirdim.

Çekingen bir şekilde ceketime uzanıyor, ben de omuz silkmesine yardım ediyorum. İkimiz, sadece sütyenim ve kot pantolonum kalana kadar kat kat giysilerimi hızlıca çıkarıyoruz. Askıları omuzlarımdan kaydırıyorum, sonra uzanıp onu tutan kancaları açıyorum.

Pestilence çıplak göğsüme bakıyor ve bir parçam onun ne düşündüğünü bilmek için can atıyor. Ellerini uzatıp geçici olarak göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Yüz ifadesini sıcaklık kaplıyor. Erkek olmadığını söyleyebilir ama yine de tahrik olmuş durumda.

Eğilip göğsüne bir öpücük konduruyorum, tam da meleksi işaretlerden birinin üzerine. "Bu ne anlama geliyor?" Nefesim yabancı kelimenin üzerinde gezinirken soruyorum.

Bana garip bir bakış attı. "Pestilence."

Onun adı.

Dikkatimi aşağıya, belinin altına doğru inen bir başka altın işaret şeridine veriyorum. Daha önce resmin tamamına bir göz atmıştım ama bu alt karakterlere gerçekten bakma şansım olmamıştı. Şimdi bile gözlerden saklanıyorlar.

Elim pantolonuna doğru gidiyor. Pestilence bileğimi yakalıyor, göğsü bariz bir istekle inip kalkıyor.

Sanırım bunun farklı olduğunu biliyor. *Bu gece* farklı. Öpüşmek ve hayranlık duymak, hatta dokunmak başka bir şey, ama bunu sürdürmek başka bir şey.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. Sonra bir karara vararak ayağa kalktı.

Sanırım burası geri çevrildiğim yer.

Ama bu hiç olmuyor.

Çizmelerine uzanıyor ve onları çıkarıyor. Sonra atının elleri pantolonuna gider. Çözmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor. Tüm bu süre boyunca gözleri benim üzerimdeydi.

Pestilence son giysilerini de çıkarır ve doğduğu günkü gibi çıplak kalır... daha doğrusu *yaratıldığı* günkü gibi.

Ateş ışığında onun mükemmelliğine bakmak fiziksel olarak zor. Cildi sessiz altın gibi parlıyor ve işaretleri daha da ışıltıyor.

Bana büyük bir şiddetle bakıyor. "Sana tüm gerçeği söylemedim Sara."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için tek duyduğum ateşin çıtırtısı.

Büyük bir karara varmak üzereymiş gibi görünen Pestilence bir nefes alır.

"O gün ormanda, seni bulduğum gün, seni öldürmeye *niyetliydim*."

Onun bu itirafı karşısında arzumun büyük bir kısmı sönüyor. Kıyamet sonrası erkek arkadaşınızın bir zamanlar sizi öldürmek istediğini duymak kadar havanızı bozacak bir şey yok.

Kalçalarımın üzerine oturuyorum. "Fikrini ne değiştirdi?"

Önümde diz çöktü. "O gece ağaçların arasından süzülen ışık çadırınıza garip gölgeler düşürdü ve onlardan biri de buydu." Elimi tutuyor ve leğen kemiğinin üzerinde, kıvrımlı karakterlerden birinin tam üzerinde gezdiriyor. Gözlerimin aşağıya doğru devam etmesine izin vermek yerine parlayan kelimeye bakmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

Derisini yumuşakça okşuyorum. "Bu ne anlama geliyor?" "*Merhamet*," diye nefes alıyor.

Omurgamda batıl inançlara dair bir şeyler dalgalanıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Ve böylece beni öldürmedin," diyorum, bakışlarım onunkileri bulurken.

"Ve bu yüzden seni öldürmedim," diye kabul ediyor, gözlerinde ateş parlıyor.

Bunca zamandır Tanrı'dan nefret ediyordum, oysa haftalar önce atlının beni öldürmesini engelleyen şey O'ydu (ya da O'ydu - burada cinsiyet eşitliği yapalım).

Ve şimdi, işte buradayız.

Elleri kotuma gitti.

Tereddüt ediyor, muhtemelen fikrimi değiştirmemi bekliyor. Ve belki de bu itiraftan sonra fikrimi değiştirmeliyim.

Ama benim yok.

Leğen kemiğimi kaldırıyorum, pantolonumu çıkarmasına daha iyi yardımcı olmak için vücuduma açı veriyorum.

Pestilence öyle yapıyor, açıkta kalan her bir deri parçasına saygıyla bakıyor. Bir parmağını üzerime tam oturmayan külotumun kenarında gezdiriyor.

"İnsanın ahlaksızlığına ikna olmak isterdim..." diyor nefesinin altında, "ama onun yerine *bu*."

Parmakları iç çamaşırına dolanıyor ve sonra onu üzerimden çekip çıkarıyor. Ve böylece aramızdaki son giysi de gitmiş oluyor.

Acı verici bir yavaşlıkla hareket eden Pestilence kendini tenimin üzerine bırakıyor. Ağırlığını ve sıcaklığını üzerimde hissedince neredeyse iç çekeceğim. Ellerim sırtına dolanıyor, kaslarının kalın bantları üzerinde kayıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve aramızda sıkışan sikiğin baskısını hissediyorum.

Fatih Pestilence fethin en şehvetli halini tatmamıştı. Şimdiye kadar tatmamıştı.

Bir kolunu bacaklarımdan birine doluyor ve uygunsuz bir şekilde yukarı kaldırıyor. Aramıza bakıyor ve anatomimizin nasıl hizalandığını görmek istediğinden emin olsam da bakışları göbeğime takılıyor ve orada kalıyor.

Gördüğü her şey sikiğin kalkmasına neden oluyor.

Aramıza uzanıyorum ve elimi etrafına sarıyorum, ondan bir inilti çıkarıyorum.

"Sara, bu... kelimelerin ötesinde."

Ve henüz en iyi kısmına gelmedik bile.

Onu açılışıma yönlendiriyorum. Birkaç acı dolu saniye boyunca orada öylece hareketsiz duruyor, o anın tadını çıkarıyor.

"Lütfen," diyorum sonunda. Ellerim sırtının küçük kısmına gidiyor ve onu teşvik ediyor.

"*Lütfen*," diye tekrarlıyor ve acı dolu bir kahkaha atıyor. "Seni *reddetmeliyim ama yapamam*."

Nefes alışları hızlanıyor, siki içeri girmeye başladığında bile mavi gözleri beni delip geçiyor.

İ ç i m i doldurduğunu hissedince nefesimi bırakıyorum. O hissediyor ... *yüce*.

Pestilence duraklayıp alnı omzuma düştüğünde henüz kısmen kılıfını çıkarmıştı.

Titreyen bir nefes bırakıyor, sonra başını bir kez daha kaldırıp içime girerken yüzüme bakıyor, ifadesi kendinden geçmiş gibi. İçime tamamen oturana kadar bakışları aydınlanmaya devam ediyor.

"Bu acı çekmektir," diyor. "Enfes bir acı."

Tanrım, o haklı. Burası acı ve zevkin buluştuğu yer.

Ona uzanıyorum. Parmaklarım, bunca zamandır bir şekilde başında kalmayı başaran tacını okşuyor. Yavaşça kenara koyuyorum.

Her hareketimi izliyor ama itiraz etmiyor.

İçimde olduğuna inanamıyorum.

Önceden nefes kesiciydi ama şimdi, bana bu kadar yakınken, güneşe bakmaya çalışmak gibi bakmaya dayanılmaz.

Yavaşça içimden çıkıyor, sonra ileri doğru itiyor. İçinden bir inilti döküldü. "Bu hissi unutamam... kesinlikle tüm günlerim boyunca peşimi bırakmayacak."

Yavaş başlıyor, kalçalarının her vuruşunun tadını çıkarıyor, tıpkı iyi bir çikolatanın tadını çıkardığım gibi. Ama iyi çikolata gibi, tadını çıkarma yerini hoşgörüyü bırakıyor. Hızı artıyor ve kısa süre sonra beni nazikçe okşamıyor, çılgınca beceriyor, elleri kalçalarımı buluyor ve beni daha yakına, daha yakına çekiyor.

Daha önce hiç bu kadar harika bir şey yaşamamış gibi bana bakıyor. "Sara, ben... ben senin içindeyim. Senin bir parçanım."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Pestilence'ın içime ulaşır derin ve mahrem bir şeye dokunabileceği fikri - en fiziksel anlamda bile olsa - beni rahatsız etmeli, ama kesinlikle rahatsız *olmadım*.

Aslında, bununla ilgili her şey acı verici bir şekilde *doğru* hissettiriyor, sanki her zaman ait olduğu yer burasıymış gibi.

Yanağını okşadım. "Öylesin."

Kalın çevresi içime girip çıkarken bir iniltiyi ısıırıyorum, vücutlarımız bir araya gelirken kaygan sesler çıkarıyor.

Başını benimkine yaslıyor. "Sana bu kadar yakın olmak istemiştin," diyor. "Kalbinin tenimde attığını hissedecek kadar yakın."

Elimi göğsüne bastırıyorum, tam kalbinin üzerine. Avucumun altında kalbinin hızla çarptığını hissediyorum.

Bu his karşısında gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında, pek çok duyguyla parıldıyorlar. "Asla ayrılmak istemiyorum."

Ben de istemiyorum.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Henüz yapmak zorunda değilsin."

Ben onun altında kıvrılırken bana hayret ediyor. Onu sıkıca kavıyorum, göbeğim onun etrafında kenetlenirken her vuruşunu daha derine inmeye zorluyorum.

Pestilence bu his karşısında inliyor, derinden gelen ses zevkimi artırıyor.

Kendimi inşa ederken hissediyorum...

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Daha *uzun süre dayanmak istedim.*
"Aman Tanrım, *aman Tanrım.*"

Atlı duraklıyor, bana endişeyle bakıyor. "*Durma,*" diye yalvarıyorum.

Güçlü itişlerin ardından itişlerle devam ediyor ve-
Aman Tanrım.

Orgazmım beni aniden ele geçirdiğinde haykırıyorum. İçimden geçip beni kısa süreliğine kör ederken sırtım kavisler çiziyor.

Pestilence'ın vuruşları derinleşiyor, ta ki kendini eve çarpana kadar. Kaşları havaya kalkıyor, kendi doruk noktasına doğru çekilirken muhteşem bir şok içinde bana bakıyor.

Aletin kalınlaştığını hissediyorum ve derin bir iniltiyle içime boşalıyor. Vücudum bu hisle titriyor.

Vuruşları giderek yavaşlarken büyülenmiş bir halde bana bakıyor. "Bu..." Tenimde nefes alıp veren bir kelime söylüyor ve sanki Tanrı kısa bir an için bizimle birlikte odada.

Meleksi - kelime her neyse, meleksi bir dille söylenmişti.

"Bu ne anlama geliyor?" Ana dilini benimle paylaşma konusunda ne kadar isteksiz olduğunun farkında olarak soruyorum.

Pestilence bana derin bir bakış attı. "*Cennet gibi.* Bu *cennet* gibiydi."

Bölüm 39

KENDİNE NOT: Pestilence sıradan seks yapmaz.

Belli ki hızlı kaçamaklar onun için bir şey değil. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, seksin hiçbir şekli onun için bir şey değil. En azından ben onu bozana kadar. Kendimle gurur mu duyuyorum yoksa biraz aşağılık mı hissediyorum karar veremiyorum.

Sanırım, eğer dürüst olursam, ikisinden de biraz hissediyorum. O da bu konuda rahat olmayacak, şimdiden söyleyebilirim.

Dün gece işimiz bittikten sonra beni yatağa götürdü. Vücudunun arkamdaki sıcak baskısı ve beni yakın tutması dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Gezinen dudaklarıyla beni iki kez uyandırdı ve biraz daha keşfettikten sonra kendini içime sığdırdı ve ben onun adını haykırana kadar beni becerdi.

Kötü olan bu değildi. Çirkinleşmekle ilgili hiçbir şikayetim yok. O zamandan beri olan her şey.

Bana yatakta kahvaltı getirmek gibi - kesinlikle başka birinin evinden aldığı kahvaltı çünkü bu ev sahibinin pastırması ve yumurtası yoktu. Ayrıca, Pestilence'ın *yemek* yapabildiğini bilmiyordum.

Sana bu kahvaltıyı hazırlaması için başka birini zorlayabilirdi.

Ne tür bir senaryonun *bu* sonuca yol açabileceğini hayal edemedim bu düşünceyi kapatıyorum.

Ayrıca bütün sabah beni kenara çekip hızlı öpücükler alıyor ya da "uyuduğum" o gece bana zaten itiraf ettiği şeyleri itiraf ediyordu.

Beni yanlış anlamayın, bunlar güzel jestler, kalbimi coşturan ve midemi o aptal kelebeklerle dolduran jestler, ama dün gece sadece hızlı ve kirli bir seksten başka bir şey değildi.

Kesinlikle daha fazlası değil.

Aşk kulübesine dönüşen bekar evini geride bıraktıktan çok sonra, Pestilence'dan biraz Poe alıntısı yaptıktan sonra (*Gördüğümüz ya da görüldüğümüz her şey bir rüyadan mı ibaret?*

Bir rüyanın içinde mi?), sanırım hayranlığının en kötüsü sona erdi.

Bizi bir kiliseye götürene kadar.

Sert kulesi ve üzerinde "*Tanrı'nın seçtikleri asla gerçekten ölmez*" yazan tabelasıyla binaya anlamsızca bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sara, kendini tamamen ve bütünüyle bana teslim ettin. Sana bağlılığımı göstermek istiyorum."

Yüz hatlarımı buruşturuyorum, ne demek istediği hemen aklıma gelmiyor. Her şeyi bir araya getirmek birkaç gülünç derecede uzun saniye alıyor. Ama sonra-

Benimle *evlenmek mi* istiyor? Dün geceden sonra mı?

Lanet olası bir çubukta bok. Yani, iyi yattığımı biliyorum ama *o kadar da* iyi değilim.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bu bir acıma teklifi mi?" Gözlerini kısıyor. "Anlayamadım."

Bir kez daha kiliseye bakarak iç geçiriyorum. İçeride töreni yönetmek üzere atanmış bir papazın olduğu bile cidden şüpheli...

Neden bunu düşünüyorum ki?

"Seninle evlenmek istemiyorum,"

diyorum. Birkaç sessiz saniye geçiyor.

Sonunda, "Neden olmasın?" Pestilence'ın sesi kırılgan geliyor. "*Utaniyor musun benden?*"

"Ha?" Kafam tamamen karıştı. Ona geri döndüm. "Biliyorsun ki insanlar öylece ..." *Evlenmek.*

Birbirlerini bizden daha az tanıyan ve "*Seni becerdim, artık benimsin*" *den* çok daha az sağlam nedenlerle evlenen pek çok insan var.

Sadece ben, Sara Burns, mahşerin atlısıyla evlenmeden önce biraz daha motivasyona ihtiyacım var.

"Neden benimle evlenmek istiyorsun?" diye sordum.

Böyle bir konuşma yapmayı hiç hayal etmemiştim.

"Benim sana yaptığım gibi sen de kendini bana teslim ettin," diyor Pestilence. "Sen benimsin, aklın, ruhun, *bedenin.*"

Ugh. *Kesinlikle* bir Eski Ahit Tanrısı ile çalışıyorum burada. Pestilence muhtemelen babamdan da iki inek ve dört keçi bekliyordur.

"Yani senin için bacaklarını açan ilk kadın olduğum için mi parmağıma yüzük takmak istiyorsun?" Durumu doğru anladığımdan emin olmak için soruyorum.

"Bu konuda böyle konuşma."

"Yani 'bacaklarımı açmak' mı?" Hâlâ kiliseye biraz da olsa tiksintiyle bakıyorum. "Neden olmasın?"

"Bu müstehcen ve dün gece yaptığımız şey müstehcen değildi." "Aradığınız terim *sevişmek*," diyorum.

"Sevişmek," diye yineliyor, sesi memnun görünüyor.

"Ve Pestilence," diye devam ediyorum, "hayallerini yıktığım için üzgünüm ama dün gece yaptığımız şey sevişmek değildi. Hissettiğim tek şey sikişmekti."

Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor. Seks söz konusu olduğunda bu kadar samimi olabiliyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

Omzumun üzerinden atlıya baktığımda yüz ifadesi hoşnutsuzlukla kararmıştı.

Aklına bir fikir gelince başını öne eğiyor. "Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyor, beni dikkatle inceleyerek.

"Ne yaptın?" Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için cevap veriyorum.

"Sevişme. Hiç başka biriyle yaptın mı?"

"Eee... *sevişme* değil." *Söylediğine göre.*

"*Lanet olsun*," diye düzeltiyor Pestilence, kelimeyi söylerken dudağını biraz kıvrıyor. "Öyle mi?"

Neden canlı bir el bombasıyla yakalamaca oynuyormuşum gibi hissediyorum? Biliyorum, çünkü Pestilence'ın bekaretini aldıktan saatler sonra eski sevgililer konuşması yapıyoruz.

Hayatımı sikeyim.

Ya da değil. Belli ki sikişmek başımı büyük belaya sokuyor. Ve bu kelimeyi düşünmeyi bırakmalıyım. *Sikmek.*

Gah. "Yesss ..." İsteksizce söyledim.

Karanlık ruh hali daha da kötüleşiyor. "Elbette öyle. Senden neden daha iyisini beklediğim ise lanetli idealizmimin bir kanıtı."

"Böyle konuşmaya devam edersen Pestilence, seni bu attan aşağı iteceğim." Gülüyor. "İstesen de beni attan indiremezsin, insan."

Yani insana geri döndük.

"Pislik gibi davranıyorsun."

"*Hiçbir şey kutsal değil mi?*" diye bağılıyor. "Senin *içindeydim*. Senin *içindeydim*. Etrafımda hareket ettiğini hissettim. Sana özümü verdim. Ve sen buna, hepsine, sanki sadece birlikte dans etmişiz gibi davranıyorsun."

Tüm bu konuşmanın böyle olacağını hayal etmemiştim. Kızardığımı hissediyorum.

Boğazını temizler. "Başka biriyle birlikte olmayacaksın," dedi.

"Benimle *dalga mı* geçiyorsun?" Neredeyse bağıracaktım. Tanrım, şu *lanet* kelimesini kes Sara.

"Yaptığımız şey anlamsızmış gibi seni paylaşmayacağım - sen öyle düşünüyor *olsan* bile."

Bu adamı boğazlamak istiyorum. "Kiminle seks yapacağım senin vereceğin bir karar değil."

"Seni paylaşmayacağım!" diye kükrer. "Bu seni bana zincirlemek anlamına gelse bile, yapmayacağım!"

"Ve senin deli kışınla evlenmeyeceğim!" Ona bağırarak karşılık verdim. "Bu, hayatımın geri kalanında senin aptal atının arkasında sürüklenmek anlamına gelse bile!"

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Beni kışkırtma, insan."

"Ve bana *insan* demeyi kes!" Hararetle ekliyorum. "Benim bir adım var!"

"Sadece sana aşırı düşkün olduğumda kullanmaktan hoşlandığım bir şey, ki şu anda öyle değilim."

"Büyük sürpriz, Captain Obvious. Ben de senden pek hoşlanmıyorum." Arkamdan homurdanıyor.

Birkaç saniye sonra "İyi," dedi. "Bugün seninle evlenmeyeceğim. Ama bu tartışma henüz bitmedi."

"Cehennem değil!" Bir şeye vurmam lazım. Ondan sonra sessizlik içinde sürdük. Şükürler olsun.

Ugh. Kes şu *kelimeyi*.

Bölüm 40

Silah sesini duyduğumda kiliseyi henüz bir kilometre kadar geçmiştik.

Atlının gece ilerlemeyi bırakmış olması gerektiği gerçeğini düşünecek vaktim yok. Sol şakağımın yanındaki hava şiddetle kıpırdarken sarsılıyorum. Bir sonraki anda, Pestilence'in vücudu geriye savruluyor, kanı tenime buğulanırken bile beni tutuşu gevşiyor.

Biri atlımı vurdu. Tanrım, biri onu vurdu. Eyerde döndüm. "Pestilence?"

Vücudu sallanıyor ve atlının atından kaymasını önlemek için onu yakalamak zorunda kalıyorum.

Pestilence'in başı öne doğru sallanıyor ve ben kanı görüyorum, kanı ve-

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Yüzünün sol tarafının olması gereken yerde şimdi sadece parçalanmış bir krater var.

Kendimi hasta edeceğim.

Kanı her yere damlıyor. Çok fazla kan.

Gaz maskeli insanlar etrafımızda dönmeye başladı. Trixie havayı pençeleyerek ayağa kalktı. Atlının ellerimin arasından kayıp gittiğini hissedince çığlık atıyorum. Arkamda eyerden düşüyor, donuk, ıslak bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Bu sesle Pestilence'in benim için hazırladığı kahvaltıyı neredeyse kaybediyordum.

Yüzükoyun yatan *cansız* bedenine bakıyorum, gözlerimi ayıramıyorum. "Sorun yok, *o gitti.*"

"Artık size zarar veremez."

Kasaba halkının sözleri maskelerinin ardında silik ve çarpıtılmış. Yaklaşıyorlar, garip ve uğursuz görünüyorlar.

Ona *zarar* verdiler.

Trixie'nin yanına gelerek beni zorla attan indirdiler. Pestilence'a doğru hamle yapıyorum ama beni uzaklaştırıyorlar.

Atlıya söylediğim son sözler öfkeyle haykırdığım yeminlerdi.

Onun harap olmuş bedenine geri dönmek için savaşıyorum ama bu insanlar beni engelliyor.

Onu bu şekilde görmeye alışkın olduğumu düşünebilirsiniz, ama onun iyi olacağına dair kendimi ne kadar rahatlatırsam rahatlatayım, gözlerim bana aksini söylüyor.

Yerden inliyor.

Tanrım. Yüzünün yarısı gitmiş olsa da hâlâ *farkında*. Bir çığlık attım. *Farkında*.

Acı dayanılmaz olmalı.

Birisi onu tekrar vurur, tekrar ve tekrar... Öldürülemez bir şeyi öldürmeye çalışır.

Her kurşun sesinde çığlık atıyorum, vücudunun silah sesleri altında dans edişini dehşetle izliyorum.

Yoldan zorla uzaklaştırılıp yakındaki bir binaya sokulurken hâlâ bağıriyorum. Ancak biri beni bir sıraya ittikten sonra beni bir *kiliseye* sürüklediklerini fark ediyorum.

Salak herif benimle evlenmek istedi!

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Pestilence'ın teklifine evet deseydim belki de sabah farklı geçecekti. O çok hevesliydi ve ben de dün gece yaptıklarımızın hiçbir önemi yokmuş gibi bunu yüzüne vurmuştum. Tanrım, önemliydi.

Titreyerek nefes alıyorum ve etrafıma bakıyorum. Beni duymaya yönlendiren insanlar birer birer maskelerini çıkarmak için başka bir odaya giriyorlar. Döndüklerinde artık o kadar tehditkâr görünmüyorlar.

Kiliseyi dolduran kadın ve erkekler siviller, atlıyı alt etmek için hayatlarını feda etmeye karar vermiş siviller. Bana battaniye ve kahve getiren siviller, eski bir itfaiyeci olan bana ellerinden geldiğince *yardım* eden siviller.

Ona zarar verdikleri gerçeğini değiştirmez. Hala ona zarar veriyor olabilirler.

Ayağa kalkıyorum, yün battaniye omuzlarımdan kayıyor, duygularım kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyorum.

Nerede o?

"Diğerleri onunla ilgileniyor," diyor biri ve ben ilk kez yüksek sesle konuştuğumu fark ediyorum.

Etrafta dolaşan kadınlardan biri, "Senden haberimiz var, biliyorsun," diyor. "Raporlarda sürekli bir tutsağı olduğundan bahsediliyordu."

Bir başkası, "Onun tutsağına benzemiyordu," diye mırıldanıyor.

"Şşşt!" diye tıslıyor bir başkası.

Gözlerimi siliyorum ve etrafıma bakıyorum. Sekiz kadın ve üç erkek var, hepsi de yirmi ile altmış yaşları arasında. Hepsi de artık ölmeye mahkûm. (Gaz maskeleri sevimli bir aksesuardı ama onlar bile Pestilence'ın vebasını durduramaz).

Medya atlinin öldürülemeyeceğini ne zaman anlayacak?
İnsanlar ölümsüz bir şeyi sona erdirmek için hayatlarını feda etmekten ne zaman vazgeçecekler?

Önemsediğim ölümsüz bir şey. Ona ulaşmalıyım.

Onu *kurtarmalıyım*.

Orta koridorda çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

Daha birkaç metre gitmiştim ki adamlardan biri önümü kesti. İri yarı bir adamdı, bıyıkları beyazdı ve belinde silah kılıfı vardı.

"Hadi seni yerine oturtalım," diyor, sesi o kadar küçümseyici ki. Üst kolumdan tutarak beni bir sıraya götürüyor.

"Tutuklu muyum?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," diyor, "ama yorucu bir sabah geçirdin. Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Önce ona, sonra diğerlerine baktım.

Gitmeme izin vermeyecekler. Bunu yüzlerinden anlayabiliyorum. Neden umursadıklarını bilmiyorum.

Sonra kafama dank ediyor-

Vebadan kurtuldum. Bunun farkında olmalılar.

Kim böyle birini yanında tutmak istemez ki? Tedaviyi biliyor olabilirim; hatta benim tedavi *olduğumu* düşünebilirler.

İyi bir küçük kız gibi sıraya dönüyorum (ugh) ve orada oturup herkesin benim uysal olduğuma inanmasına izin veriyorum.

Beş dakika acı verici bir yavaşlıkla geçiyor. Uzaklardan belli belirsiz bir kişneme duyuyorum.

Trixie.

Daha fazla beklemek istiyorum ama Pestilence'ın atını duymak sabrımı taşıran son şey oldu. Süvarime ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken burada oturmaya devam edemem.

Kendimi tekrar sıranın dışına itiyorum.

Gidon Bıyık beni tekrar ayağa kalktığımı görünce gerildi. Sıradan çıkmaya fırsat bulamadan beni başından savdı.

Kemerine bakma.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Evet, var."

Cevap vermeye fırsat bulamadan silahını kaptım. Şaşkın bir çığlık attığı anda elim soğuk metali kavr ı y o r .

Silahı ona doğrulttum ve emniyetini kapattım. "Çekil yolumdan."

Etrafımda soluk sesleri duyuyorum.

Adam kollarını kaldırır, "Şimdi bir saniye bekle. Acele bir şey yapmayalım. Sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Hissettiğim kadar tehditkâr görünmüyor olmalıyım çünkü birkaç kişi daha içeri girmeye başladı.

Bu iş çözülmenden önce tavrınızı koysanız iyi olur.

Silahı havaya kaldırarak bir el ateş ettim. Zaten sağır edici olan ses, kilisenin akustiği sayesinde daha da yüksek çıkıyor.

İnsanlar çığlık atıyor, birkaçı kafalarını kapatıyor. Üstümden alçı yağıyor.

Silahı çaldığım adama bir kez daha doğrultuyorum.

"Ben gidiyorum," diyorum. "Ve sen de yolumdan çekilerek bana yardım edebilirsin."

Gidon Bıyık, gözlerimde kendi iyiliği için biraz fazla çılgınlık olduğunu görüyor olmalı. Kenara çekiliyor.

Silahı benimle çıkış arasında duran diğer insanlara doğru savuruyorum. Geri çekildiler, kollarını havaya kaldırdılar.

Kilise rahatsız edici bir sessizlik **i ç i n d e** , tek ses yıpranmış halıdaki sessiz ayak seslerim.

Neredeyse çift kapıya varmıştım ki, Gidon Bıyık bana seslendi: "O şey için neden kendi halkını terk ettin?"

Bu soruyu bir kilisede ayakta dururken sorma cüretini gösterdi.

Adamla yüzleşmek için geri dönüyorum, bakışlarım beni izleyen diğer kadın ve erkeklerin üzerinde geziniyor.

"Seni terk etmedim," diyorum. "Tanrı terk etti."

Bölüm 41

TRIXIE kilisenin hemen dışında bekliyor. Pestilence'ın küheylanı beni görür görmez yanıma sokuluyor, burnu yanağıma dürtüyor. Neredeyse beni sevgiyle selamladığını hayal edebiliyorum.

Elimi yüzünde gezdiriyorum, yan tarafındaki koyu lekeye bakıp kaşlarımı çatıyorum. Atlının kanı.

Kendimi eyerin üzerine atıyorum ve atımın yelesini okşuyorum. "Beni Pestilence'a götür."

Kilisenin hemen köşesinde pusuya düşürüldük, bu yüzden bölgeye dönmemiz uzun sürmedi. Yine de biz vardığımızda Pestilence çoktan yolun kenarındaki sığ bir mezara yarı gömülmüştü.

Gaz maskeli insanlar mezarın etrafında durmuş, içine kürek kürek toprak atıyorlar.

Çalıntı silah hala elimde sıcak. İlk adam kafasını bana doğru kaldırdığında, silahı ona doğrultmuştum bile. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve küreğini düşürdü. Diğer adamlar şaşkınlıkla etraflarına bakmadan önce ona bakıyorlar. Onlar da beni Pestilence'ın atına binmiş, elimde silahla görünce irkiliyorlar.

Şimdi onların dikkatini çektiğime göre-

"Ortadan kaybolmak için beş saniyeniz var. Sonra ateş etmeye başlayacağım."

Kimse kımıldamıyor.

"Bir-"

Şimdi insanlar telaşlanmaya başladı. "İki-"

Adamlardan biri silahına uzanıyor.

Bir uyarı atışı yapıyorum, silah elimde geri tepiyor.

Küreklerini bırakıp mezarı terk ediyorlar. Birkaçı koşarak kaçıyor, ama bazıları hâlâ aylak aylak dolaşıyor, bir kadının onları korkutmasına izin vermeye hazır değiller.

"Üç-"

Maskeli adamlar caddeye doğru ilerliyor, benden uzaklaşıyorlar, bir çift ellerini havaya kaldırmış.

Sanki bu beni yatıştıracak da.

"Dört-"

Biraz daha hızlı geri

çekiliyorlar. "Beş."

Dilimi tıkırdatarak Pestilence'ın çıkardığı sesi çıkarmaya çalışıyorum. Altımda, Trixie öne doğru sığıyor ve sokakta ilerliyor.

Şimdi maskeli adamların sonuncusu can havliyle koşuyor. Ölümsüz bir atın sizi koşturması gibisi yok. Onları iyice korkutmak için bir el daha ateş ediyorum.

Sokağın yarısına geldiğimizde dizginleri çekerek adamların bizden uzaklaşmasına izin verdim ve formlarının giderek küçülmesini izledim.

Bu insanlar beni görmeden önce Pestilence ile seyahat ettiğimi biliyorlardı.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Eğer bu medyaya ulaşırsa, dünya yakında artık onun esiri olmadığımı öğrenecek.

Pestilence'ın derme çatma mezarına bakarken gözyaşlarımı zor tutuyorum. Neredeyse tanımlanamaz haldeydi; vücudu kan, kir ve etli şeylerle doluydu.

Ona zarar veririm korkusuyla onu hareket ettirmek istemiyorum.

Kasaba halkı geri gelecektir. Sadece dakikalarınız olabilir.

Beni harekete geçiren şey bu.

Silahı bir kenara bırakıp mezarın yanına çömeliyorum ve kollarımı Pestilence'ın koltuk altlarından geçiriyorum.

"Çok özür dilerim," diye

fısıldadım. Ve sonra

çekmeye başladım.

Onu mezarından çıkarırken acı dolu bir çığlık atıyor, ağzı harap olduğu için sesi bozuk çıkıyor. Bu ses üzerine gözümün kenarından sessiz bir damla yaş süzülüyor.

Keşke eski halim şimdi beni görebilseydi. Ölmeyen bir şey için ağlayarak ne kadar düştüm. Öldürmem gereken şey için. Ve şimdi bana bakın, onu benden almaya çalışan herkese silah doğrultuyorum.

Yavaşça Pestilence'ı topraktan çekip çıkarıyorum. Trixie yanımda diz çöküyor, at binicisinin ihtiyaçlarını bekliyor. Süvarinin bedenini eyerin üzerine sürüklüyorum.

Çok rahat olmayacak ama idare eder.

Arkasına yerleşip tekrar dilimi şaklatıyorum. Trixie ayağa kalkıyor, ikimiz onun sırtında dengede duruyoruz, sonra at havalanıyor.

Birkaç el silah sesi duyuldu ve kurşunlar yanımdan vızıldayarak geçerken kendimi atlının üzerine bıraktım. Omzumun üzerinden bakıyorum. Kısa süre önce uzaklaştırdığım adamlar şimdi saklandıkları yerden sokağa geri koşuyor ve silahlarını bize doğrultuyorlar.

Kahretsin.

Dizginlerin bir tarafına asılıyorum, Trixie'nin başını yana doğru çekerek bizi rotamızdan saptırıyorum. Pestilence'ın vücudu biraz kayıyor ve süvariye atının üzerinde tutmak için gücümün çoğunu harcıyorum. Ama en azından bana ve Trixie'ye gelen kurşunlar bizi ısıtıyor.

Dizginlerin diğer tarafını çekiyorum, atı tekrar yörüngesini değiştirmeye zorluyorum, silah sesleri sessizliğe bürünene kadar yol boyunca zikzaklar çiziyorum. Omzumun üzerinden tekrar baktığımda, gaz maskeli adamlar menzil dışında kalmıştı.

Güvendeyiz. Şimdilik güvendeyiz.

Kasaba arkamızda kalana kadar atı yavaşlatmaya CESARET EDEMİYORUM. Bunu yaptığımda, sadece çevremizde bir ev arayabilirim. Bugünkü boktan şansımı göz önünde bulundurursak, muhtemelen içinde en adi pisliğin yaşadığı bir ev seçeceğim. İçine Tanrı korkusu salacak Pestilence olmadan, durumun ne kadar kötüye gidebileceğini kim bilebilir.

Derin bir nefes çekiyorum. Bu duruma yardımcı olamam.

Sonunda yolun hemen dışında bir ev seçiyorum ve orada yaşayanların çoktan gitmiş olmasını umuyorum. İçeri girmek acı verici derecede uzun sürüyor, ama olumlu bir not olarak, yer boşaltılmış.

Trixie'yi peşimden kapıdan geçiriyorum, bu sırada Pestilence'ın yığılmış bedenini itip kakmamaya dikkat ediyorum. Ancak atı kanepenin yanına taşıdıktan sonra süvariye sürükleyerek çıkarıyorum. Kollarıma doğru kayarak dengemi bozdu ve ikimiz bir yığın halinde kanepeye yığıldık.

Çok düzgündü, Burns.

Kendimi Pestilence'ın altında rahat bir pozisyona getiriyorum, kanının çeşitli yaralarından giysilerime sızmaya başladığını hissediyorum.

Şimdi onu tuttuğumda, gitmesine izin veremeyeceğimi fark ediyorum. Yüzü hâlâ parçalanmış durumda ve derisine yapışan kir yüzünden daha da belirsizleşmiş.

Titrek bir el ile parmaklarımı yanağımın hâlâ sağlam olan bir bölümünde gezdiriyorum.

Seni aptal. Gittin ve bu şeye kandın.

Kollarımda hareket ediyor ve neredeyse irkiliyorum. *Hâlâ orada olduğunu* neredeyse unutmuştum. Hala neler olup bittiğinin farkında. Bu düşünceyle safralarımın yükseldiğini hissediyorum.

Pestilence'a o adamlardan bile daha kötüsünü yaptığımı düşünmek.

"Şışt," diyorum, nazikçe manevra yaparak altından çıkıyorum. Onu kanepeye yerleştiriyorum, uzun formu ancak sığıyor.

Ellerinden birini elime alıp kirle kaplı parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Uyumaya çalış," diyorum. "Ben burada olacağım."

Pestilence bir şeyler mırıldanıyor -*nasıl* ses çıkardığını bile bilmiyorum.

Onu tekrar susturuyorum ve sessizleşiyor, uyku değilse bile ona benzeyen bir şeye yerleşiyor.

Sözümü tutuyorum, onun yanında kalıyorum, sadece ateş yakmak ve elimden geldiğince bizi temizlemek için kullandığım bezleri ve suyu çıkarmak için ayrılıyorum. İşim bittiğinde, elini elime alıp kendime doğru tutuyorum.

Saatler ilerledikçe, atlının ölmüş olması gereken bir şeyden uyuyan güzel bir adama yavaş ama mucizevi evrimini izleyebiliyorum.

Peri masallarından fırlamış gibi görünüyor.

Metalik bir iniltiyle, Pestilence'ın delik deşik olmuş göğüs zırhı yerine oturuyor, altın zırh yavaş yavaş orijinal, kusursuz yüzeyine geri dönüyor. Aynı harikulade şekilde, yüzünün de kendini yeniden inşa edişini izliyorum; kas ve kemiklerden kaslara, tendonlara ve deriye. Sonunda, atlının uzun kirpiklerinin yeni oluşan göz kapağı boyunca filizlendiğini bile görüyorum.

Bu sihir. Bu inançtır. Bu, Tanrı olan leviathan'ın en ufak bir görüntüsüdür.

Vücudu tamamen iyileştikten sonra bile Pestilence uyanmıyor. Kapalı göz kapaklarının altında, gözleri ileri geri hareket ediyor.

Atlılar ne hayal eder?

Onun rüya gördüğünü düşünmek içimi acıtıyor. Hayal ettiğimden çok daha fazla insan.

Bunda benim de payım var, dürüst olmak gerekirse paydan da öte. Ona tattırdığım için yemek yiyor, ona sunduğum için bira içiyor.

Kendimi ona açtığım için benimle sevişiyor.

Aşk yapar. Bu ifade karşısında alt dudağım endişeleniyor.

Şimdi tuttuğum el sıklaşıyor ve düşüncelerimi dağıtıyor. Kafamı kaldırdığımda Pestilence'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Daha dik oturuyorum ve kenetlenmiş ellerimizi dudaklarıma götürüyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama sonra siliniyor, onun yerine kaşları çatılıyor. "Sen iyi misin?"

Bunlar onun ilk sözleri. Tam da bu adamın beni daha fazla sindiremeyeceğini düşündüğüm anda.

Gerçeğin dışarı sızması için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Çünkü hayır, iyi değilim. Pestilence atından vurulduğundan beri iyi değilim. Ondan önce bile ne kadar iyi olduğumdan emin değilim.

Bu atlıyı *sevmekle baş etmekte* biraz zorlanıyorum.

Doğrulamaya başlıyor, üzerimdeki kanı görünce giderek daha telaşlı görünüyor. "Neredesin sen?"

"Bu benim kanım değil, senin kanın. Onlar... *seni vurdular.*" Bu son kısmı fısıldıyorum çünkü duygularım ses tellerimi tıkıyor. Aptal gözyaşı kanallarım devreye girmeye başladı bile; gözümü kırptığımda birkaç tanesi dışarı akıyor. Pestilence uyandığına göre güçlü kalmakta zorlanıyorum.

Doğruluyor, ela gözlerime bakarken kaşları çatılıyor.

"Ağlıyor musun... benim için mi?" diye soruyor, sesi güvensizlikle karışık. İğneleyici bir şey söylemek istiyorum. Onun yerine yanaklarımı siliyorum. "Belki."

Pestilence sanki bu görüntüye bir anlam veremiyormuş gibi bana bakıyor. "Öldürülemeyeceğimi biliyorsun," diyor sessizce.

"Ama incinebilirsin." Ve onu çok kötü incittiler.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Sesi yumuşuyor.

Islak yanaklarımı ve kızarmış gözlerimi işaret ediyorum. "Evet."

Bakışları yumuşar. "*Sara.*" Adımı sevgiyle söylüyor ve bu beni çözen şey oluyor.

Öne doğru eğildim ve dudaklarım onunkilere değdi. Kolları bana dolanıyor, ağzı benimkine karşılık verirken beni yarı yarıya kendine çekiyor, benim onu olduğu kadar hevesle beni de yutuyor.

Yaralandığında ne kadar güçlü olduğunu unutmak kolay, ama şimdi yeniden canlandığına göre, beni saran gücünü hissediyorum.

Yine de kanlı ve bundan nefret ediyorum. Ben de bundan nefret ediyorum, ama yeterince değil ve hiçbir anlam ifade etmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, kesinlikle hiçbir şey

şu anda hayatımda bir anlam ifade ediyor, bu yüzden ...

"Özür dilerim," diyorum. "O insanların sana yaptıkları için, benim sana yaptıklarım için ve geldiğinden beri herkesin sana yaptıkları için özür dilerim."

Pestilence buraya dehşet verici bir görevle geldi ve insanların canavar olduğuna kendini inandırarak bu vahşete karşı kendini zırhlandırdı. Ve biz de ona her saldırışımızda haklı olduğumu kanıtladık.

Nefretin yaptığı budur, en kötü yanınızı ortaya çıkarır.

Bizim iyiliğimize sadece bir anlık bir bakış atmış olsa da, yaptıklarının ona ağır gelmesi için tek gereken bu.

Çünkü merhamet böyle bir şeydir; en iyi doğanı ortaya çıkarır. "Daha önce söylediğim tüm aptalca şeyler için özür dilerim," diye devam ediyorum. "Yaptığımız şey
Birlikte olmak benim için bir şey ifade ediyordu. *Sen de* benim için bir şey ifade *ediyorsun*."

Pestilence beni yakın tutuyor. "Bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Hayır, acıma teklifleri yapmam. Ama barışma seksine açığım."

Pestilence beni tekrar öpüyor, ellerinden biri saygıyla yanağımdan saçlarıma doğru kayıyor.

"Acınacak bir teklif değildi, sevgili Sara," diye mırıldanıyor.

Oturuyor, bedenim ona sıkıca sarılıyor, sonra ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Dudakları bir kez daha benimkileri buluyor ve öpüşmeye devam ediyoruz. Pestilence beni ana süitteki yatağa yatırana kadar evin içinde ilerlediğimizizin farkında bile değilim.

Yeniden yapılmış zırhını çıkarırken üstümdeki atlıyı görünce ürperiyorum, bakışları tüm zaman boyunca beni yakıyor. En son tacını çıkarıp komodinin üzerine koyuyor.

Altın süslerinden sıyrılmış, artık benim asil, uhrevi Pestilence'ım değil, kanlı canlı sevgilim.

Bana geri dönüyor, vücudunu benimkinin üzerine yerleştiriyor.

"Sara, Sara, Sara," diye nefes alıyor, göz kapaklarımı, yanaklarımı, dudaklarımı, çenemi öpüyor. "İtiraf ediyorum, önceki özürlerin beni etkiledi ama yine de gereksizler. Benden af dilemene gerek yok, zaten affedildin ve daha fazlasına da sahipsin, eğer teklifimi kabul edersen."

Sanırım evliliği kastediyor... ve ilk defa bu düşünce beni çok heyecanlandırıyor.

Onunla evlenebilirim.

Boğazımın sütununu, tam dibindeki çukura kadar öpüyor. "Merhametime, aklıma, hayranlığıma, bedenime, *hayatıma*... sahipsin."

Bir an için dört harfli bir "I" kelimesi daha söyleyeceğine yemin edebilirdim ama belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

Ve ilk defa, bunu söylemediği için *hayal kırıklığına uğradım*. Ama bu hiç mantıklı değil.

Hayat, *ölümsüz bir adamdan gelen yeterince büyük bir vaattir*.

Ben sadece açgözlü bir kaltağım.

Pestilence hızlıca gömleğini çıkarıyor. Kalın kol kaslarını ve incelmış gövdesini görünce neredeyse iç çekeceğim. Ellerim önce göğüs kaslarına, sonra da karın kaslarına gidiyor, bu kez tenini çevreleyen işaretleri görmezden geliyorum. Parmak uçlarımin altında kasları geriliyor, sanki teni dokunuşuma aşırı duyarlıymış gibi.

Atlı bana tamamen erkeksi bir gülümsemeyle bakıyor ve keşfimden keyif alıyor. Göbeğimin derisini ortaya çıkarmak için gömleğimi kaldırarak tekrar üzerime çöktü.

Soğuk havanın çıplak etimin üzerinde yarattığı hisle ürperiyorum ama sonra Pestilence'in sıcak elleri etimin üzerinde geziniyor ve dudakları etimi öpücüklerle boğuyor.

"Beni koruduğun ve *kurtardığın* için bir kez daha sana teşekkür borçluyum," diyor tenime karşı.

Kurtarmak, bu onun için büyük bir kelime, ölümden etkilenmeyen ve kurtarılmaya ihtiyaç duymayacak kadar güçlü olduğuna inanan bir adam - ya da en azından eskiden buna inanıyordu. Aklındaki şeylerin ne zaman değiştiğini bilmiyorum, sadece değiştiğini biliyorum.

"Söyle bana sevgili Sara," diye devam ediyor, "sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Başımı iki yana sallayıp ona bakıyorum. "Bu bana geri ödemen gereken bir şey değil. Bunu bana borçlu olman için yapmadım. Seni önemsemişim için yaptım."

Gözleri benimkileri buluyor, yumuşak ve parlak ve çok fazla *sevgiyle* yanıyor.

Yoksa bunu da mı hayal ediyorum? Tek bildiğim bu bakışın şehvet olamayacak kadar hassas, şefkat ya da merhamet olamayacak kadar tutkulu olduğu.

Hayır, gözlerim beni aldatmıyor. Şimdi ve sadece şimdi onun duygularının gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Sevgiler.

Bu adamı kendime bağladım. Onda çok insani bir iştah geliştirdim ve sonuç bu. Aşk.

Düşüncesi bile beni korkutması gerekirken, garip bir heyecan kaplıyor içimi.

Bu sefer liderliği Pestilence alıyor. Elleri üzerimde geziniyor, kana bulanmış giysilerimi teker teker atıyor, dokunuşu güçlü ve emin.

Tutkum artıyor; bununla birlikte lezzetli bir belirsizlik de var -sanki atlı benim bilmediğim yasak şeyleri biliyor ve bu gece onları bana tanıtacakmış gibi.

Sanırım Pestilence yavaş hareket etmeyi kastediyor -ben öyle biliyorum- ama sonunda hareketlerimiz aceleye geliyor. Giysilerimizin sonuncusu da çıkar ve sonra sadece fersah fersah muhteşem bir ten kalır.

Gövdemden aşağıya doğru inerken bronzlaşmış kolları kabarıyor ve vücudumda bir iz bırakarak öpüyor. Göbeğime geldiğinde duraksıyor ve uzun bir süre göbeğime bakıyor. Sonra onu da öpüyor.

İstemsizce kalçalarım yataktan kalkıyor. Vay be.

Pestilence bacaklarımı açarak beni engelsiz bir şekilde görmesini sağlıyor. Vücuduma geri dönüp kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirmeden önce manzaranın tadını çıkarıyor.

Onu bana karşı kalın hissediyorum, siki girişime doğru bastırıyor. Uyarı vermeden, Pestilence kendini içeri sokuyor. Beni doldururken neredeyse inliyordum, ıslaklığımıla kendini kaplıyordu.

"Bunu özlemişim," diyor çekilirken. Tekrar sertçe içime giriyor, hareketleri derin ve talepkâr.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Benim de."

Şimdi bana bu kadar yakın, bu kadar canlı olduğuna göre, nihayet, *nihayet bu* sabahın son düşüncelerini zihnimin iç bölgelerine kovabiliyorum.

Pestilence yüzümü kaplıyor. "Bu sikişmek *değil*." Demek istediğini anlatmak için *şimdi mi* seçiyor?

Göbeğimi okşarken bana bakıyor ve bir cevap beklediğini anlıyorum.

Şu anda kendi adımları bile hatırlayamıyorum.

"Mmm," diyorum. Bu yeterince kayıtsız.

Kalçaları girip çıkıyor, girip çıkıyor.

"Bu bir sevişme," diyor, hayır, *talep ediyor*. Bu terime gerçekten de dört elle sarılmış.

"Bana düşüncelerini söyle," diye emrediyor. "Onları duymam gerek."

Şu anda nasıl *düşünebilir ki*? Ama gözlerine bir bakış beni hemen ayılttı. Bu onun için önemli.

"Bu sevişmek değil," diye kabul ediyorum ve bunda ciddiylim. Aramızda çok fazla duygusal alt metin var. Her aceleci dokunuş özlemle, aşkla *dolu*-

Pestilence, sanki ikimiz de aynı fikirdeymişiz gibi, "Bu aşk yapmak," diye onaylıyor.

Başımı sallıyorum. İnkâr mı ediyorum? Hayır mı? Evet mi?

"Sevişme daha yavaş, daha saygılıdır..." Hepsi bu kadar.

Atlının kaşları çatılıyor ve hızı - *lanet olsun* - yavaşlıyor. Ama itişleri derinleşiyor, siki kalınlaşıyor ve içimde zonkluyor ve bakışlarını açıyor, böylece hissettiği her şey tam orada bana bakıyor. Bana sanki *sevgilisiymişim* gibi bakıyor.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Böyle mi?" diye soruyor içime yavaşça girip çıkarken.

"Evet," diyorum, çünkü bu hayran bakışların tüm gücü beni şaşırtıyor, "aynen böyle."

İçimde derinlere doğru ilerlerken bile gözleri dudaklarıma kayıyor. "Peki seni öpersem, yine de seninle sevişmiş olacak mıyım?"

Neredeyse nefes almayı unutuyordum. "Her şey senin niyetinle ilgili."

Dudaklarının tatlı fırçasını dudaklarıma değdirene kadar ağzı bakışlarını takip ediyor. Dudaklarının ağzımın üzerinden geçişi şefkatli ve *sevgi dolu* görünüyor. Dudaklarımı aralayıp dillerimizi birbirine değdirdiğinde, bunu da sanki benim tadıma bile saygı duyuyormuş gibi yapıyor.

Geri çekiliyor. "Niyetim açık mıydı?"

"Çok."

Pestilence bir süre yavaş ve derin ilerliyor, ama sonra, belki de benim ona olan ateşli ihtiyacıma cevap olarak, hızlanmaya başlıyor, itiş gücü hızlı ve sert hale geliyor.

"Seninle sevişmeye devam etmek istiyorum ama bu ihtiyaca karşı *koyamıyorum*-" "*O zaman yapma*."

Sözlerim yeterince izin veriyor. Ağzımı tekrar alıyor ve bu sefer öpücüğü vahşice. Hızını iki katına çıkarıyor, sanki elinde olmadan daha derine, daha hızlı hareket ediyor, ta ki yatak başlığı duvara yaslanana kadar.

Bacaklarımı onunkilere doluyorum, mümkün olduğunca çok yerime dokunmasını istiyorum.

Her vuruş beni daha sıcak ve daha parlak yapıyor. Sanki bir fırtınayı serbest bırakmışım gibi. Sanırım doğanın gücünü bir erkeğin bedenine sığdırırsan böyle olur.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. O an uzadıkça uzuyor. Aramızdan bir şey geçiyor, adını koyamayacağım bir şey, ama en az ondan geldiği kadar benden de gelen bir şey.

Beni derinden endişelendiren bir şey.

Daha fazla dayanamayana kadar dayanıyorum, ama o *bakış*. Ona karşı güçsüzüm. Bir çılgınlıkla boşalıyorum, onun adını haykırırken içimdeki hisler kamçılanıyor.

Ben onun etrafında sıkılaştıkça, kendi doruk noktası benimkinin üzerine binerken o bağıyor. Pestilence ellerimi kavırıyor ve sert son hamleleri beni hırpalarken onları yatağa sabitliyor.

Ve sonra o an biter.

Pestilence beni kendine çekiyor ve artık içimde olmasa bile beni yakınında tutmaya hevesli görünüyor.

Dudakları alnımı okşuyor. "Seninle sevişmeyi seviyorum Sara Burns." Midem takla atıyor.

"Sanırım bunun yanında dünyada en sevdiğim yeni şey bu olabilir." Tutuşu kısa süreliğine sıklaşıyor.

Elimi göğsünde ve karın kaslarında gezdirip usulca gülümsüyorum. "Bunu benim çılgın konuşma becerilerime mi tercih ediyorsun?" Alay ediyorum.

"Yarın ata bindiğimizde bana tekrar sor," diyor sırtarak. "Eminim cevabım değişecektir."

O gülümseme! Onu görmek nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Bunu sadece benimle iyi geçinmek için söylüyorsun."

"Sara, senin sadece iyi tarafların *var*. Bunu söylüyorum çünkü seninle geçirdiğim her an benim yeni favorim."

Onun pohpohlamalarına alışmaya başlayacağımı düşünebilirsiniz, ama her zaman olduğu gibi, Pestilence'in sözleri beni ezip geçiyor.

İkimiz bir süre sessiz kalıyoruz ve ben sadece ona yaslanıp, elinin tembelce sırtımı okşamasının keyfini çıkararak mutlu oluyorum.

Ama orada yattığım süre uzadıkça düşüncelerim daha da endişe verici hale geliyor. Bu sabah, Pestilence kollarımda olduğu ve duygularımın ağırlığını her yönden hissettiğim için daha da korkunç bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor.

Bu saldırılar olmaya devam edecek. Bunu Pestilence'in bildiğinden emin olduğum kadar ben de biliyorum. Bunun neden şimdi ayıltıcı bir açıklama

olduğundan emin değilim. I

ne de olsa onu öldürmeye çalışanlardan biriydi. Tabii ki bu olmaya devam edecek.

İnsanlık o çaresiz Yeterince, aptal Yeterince,
Cesur, yeterince fedakâr-
Yeterince kindar.

Çünkü günün sonunda, insanlar onu durduramasa bile, en azından Tanrı'nın yeşil dünyasına indiğine pişman edebilirler.

Onlar. Zamir beni durdurdu. Son düşündüğümde, *onlar* demiştim.
Biz. Kendimi gruptan çıkardım.

Dünyamın ekseninin kaydığı o anlardan biri daha.

Bunca zamandır atlıyı nasıl değiştirdiğime o kadar odaklandım ki, onun beni nasıl değiştirdiğine dikkat etmedim.

"Ben senin tutsağın değilim," diye
fısıldıyorum. Pestilence'ın dokunuşu durdu.
Cevap vermiyor.

"Değilim," diye ısrar ediyorum. "Artık değilim." Kuma bir çizgi
çekiyorum. Ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor. "Teklifimi kabul et o
zaman."

Onun ruh hali hafif -seks bunu yapmanın bir yolunu bulur- ama ben kasvetli bir ruh halindeyim.

"Ben ciddiym, Pestilence. Bugün erken saatlerde bir adamın silahını
çaldım ve onu silahla tehdit ettim. Gerekirse senin için adam öldürürdüm."
Bu itiraf acı verici. "Yani hayır, ben senin tutsağın değilim," diye
yineliyorum, "artık değilim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ," diye kabul etti Pestilence sonunda. "Artık benim tutsağım
değilsin."

Gerçek şu ki, ikimizin de benim *ne* olduğumu bildiğini sanmıyorum.
Artık onun tutsağı olmayabilirim ama ondan özgürce uzaklaşabileceğimden
de şüpheliyim. Bu noktada, uzaklaşmak *istemediğimi*, bu korkunç, harika
varlığı önemsediğimi kabul ediyorum.

"Bana ne yaptın?" Yüzüne bakarak fısıldıyorum. Bu
adamı yok etmek için yola çıkmıştım, *korumak için*
değil.

Pestilence saçımın bir tutamını kenara iterek, "Senin bana yaptığın şeyin
aynısını sanırım," diyor. "Halkının yaşamasını istiyorsun ama bana zarar
verilmesini istemiyorsun. Ben de senin halkının ölmesini istiyorum ama
sana zarar veremem. Her birimiz zihinlerimiz ve kalplerimiz arasında
sıkışıp kaldık."

"Aynı şey değil," diyorum kısık sesle. "Beni sadece Tanrı sana bir işaret

gönderdiği için kurtarıyorsun."

Pestilence şakağıma bir öpücük konduruyor. Sarılma konusunda şaşırtıcı derecede iyi.

"Tanrı bir zamanlar senin için aracılık etmiş olabilir," diyor, "ama o zamandan beri buna gerek duymadı. Sen benimsin ve hiçbir şey -hiçbir şey- bunu değiştiremez."

Bölüm 42

Şafak sökerken dışarıydık ve çok geçmeden Pestilence beni başka bir şiir okumam için dürtmeye başladı.

Şiir seven bir adam bulma şansım nedir ki? "Kuzgun "u sevdiği için, "Lenore "u araştırdım.

"... Gelin! Defin töreni okunsun, cenaze şarkısı söylensin! Genç yaşta ölen en kraliçe ölü için bir marş..."

Poe'nun "Lenore" şiirinin ikinci kıtasının sonuna kadar bile gelemeden Pestilence'in dikkatini vermediğini fark ettim. Hem de bir şiir dinlemek için bu kadar yaygara kopardıktan sonra.

"Ve böylece," diye devam ediyorum, "beceren piliç Lenore öldü ve görünüşe göre insanlar çok üzülmedi çünkü o boktan biriydi ve bu yüzden ondan nefret ettiler ve şimdi herkesi öldürmek istiyorsun çünkü hepimiz epik boyutlarda A-holes'uz."

Duraksıyorum, Pestilence'in bir şey söylemesini bekliyorum, *herhangi bir şey*, ama söylemiyor.

İç çekiyorum.

Atlı, dalgın dalgın başparmağıyla karnımı okşuyor. "Çocuk yapmayı düşündün mü?" diye soruyor dalgınlığından sıyrılarak.

Bu soru beni şaşırttı. "Pardon?" "Çocuklar," diye tekrarlıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Korunmasız seks yaptık, hem de iki kez. Buralarda yeni olabilirim ama ben bile üremenin amacının *çoğalmak* olduğunu biliyorum."

Hastalıklı bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Elimi başıma götürdüm. Korunmayı bir kez bile düşünmemiştim.

Ve şimdi ...

Oh, *kahretsin*.

"Böyle bir şey olabilir mi?" Ben soruyorum. "Aramızda yani."

O insan değil, diye kendimi rahatlatıyorum ve tedirginliğimin bir kısmı geri çekiliyor.

Biyolojik olarak aynı şekilde programlanmamışız.

Değil mi?

"Neden olamayacağını anlamıyorum," diyor. "Tıpkı bir ölümlü gibi yiyip içebilir ve sevişebilirim. Belki bir ölümlü gibi çocuk da doğurabilirim."

İşte güzel, sakın sabahım gidiyor. "Ama

bilmiyorsun?" Sesimi yükselterek soruyorum.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra, "Sara, bu olasılıktan korktuğunu hissediyorum."

Ding-ding-ding! Doğru tahmin ettin.

Devam ediyor. "Bedenimi bu kadar hevesle içine alan bir kadın için-"

Tanrım. Yanaklarım ısındı.

"-eylemle birlikte gelen diğer her şeyle uğraşmak konusunda son derece isteksizsiniz."

Öyleyim, değil mi? Ama kendimi savunmam gerekirse, bir *çocuktan bahsediyoruz. Tıpkı sana sahip olduğu gibi onu da koruyacaktır.*

Bu konunun dışında beyin. Şimdi bana aptallık yapma.

Harika, Ben münazara ile kendim. Çok güzel. Tabii ki o yapar beni delirtti.

"Bunu hiç düşündün mü?" Yorumuna cevap vermek yerine Pestilence'a soruyorum.

"Yaptım."

Bekliyorum ama başka bir şey

söylemiyor. "Ve?" Sonunda

soruyorum.

"Ve bu olasılığı... *heyecan verici* buluyorum."

Bu onu heyecanlandırıyor mu? Kadınlık organlarım bu konuda çok mutlu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diyor, "heyecanım beni çok rahatsız ediyor. Sizin türünüzü *öldürüyorum*. Birinin babası olursam ne olur?"

Gerçekten boğazımı temizlemek istiyorum çünkü adam aynı zamanda bir tanesini beceriyor ve bu yeterli bir sebep değil mi?

"Ölümsüz olabilir," diyorum, ama bunu her şeyden çok soruyorum.

"Olabilir," diye kabul ediyor ve bu söz üzerine midem

bulanıyor. Bir tanrı-şey doğurabilirim. Bir tanrı çocuğu.

Hayır, hayır, hayır. Hayır, hayır, *hayır*. Hayır.

This conversation is quickly going from uncomfortable waters to my-vagina-is-mutinying-it-doesn't-matter-that-you're-sex-on-legs-well-okay-

belki-benim-vajinam-bununla-hoş-olabilir.

Üzücü derecede güzel olunca böyle oluyor. Libidom aptallaşıyor - düzeltiyorum, *daha da aptallaşıyor* (çünkü kabul edelim, normal bir günde libidom hala bir sürtük).

"Ama ölümlü de olabilir. İnsan," diyor. "Ve onu ben yaratmış olacağım, sizin türünüzü yok etmekle görevlendirilmiş olan ben."

Dışarıdaki çocuk insan doğasına dair pek çok şey gördü, bunların çoğu çirkindi. Ancak şimdi güzelliğini görüyor, o da büyük ölçüde sizin aracılığınızla. ... Ona insanlığın kurtuluşu layık olduğunu gösterin.

Ruth'un son sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Pestilence birbiriyle savaşıyor iki doğaya sahip - hepimizin ölmesini isteyen ilahi doğası ve bizi öldürmek istemeyen, hatta belki de bizi *kurtarmak* isteyen ölümlü doğası... Ve benimle olduğu her gün ölümlü doğası güçleniyor. *Ben de* onu güçlendiriyorum. Bu düşünce beni hiç de şaşırtmıyor.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum.

Dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Neyin gerçekleşeceğini göreceğiz.

Kesin olan bir şey var: Senden uzak kalamam."

Bunun üzerine midem sıkışıyor.

Ben de seni.

Fikrimi belirtip belirtmemeyi tartışıyordum ki Pestilence'ın tutuşu beni sıkılaştırdı. Ona bakıyorum ama o önümüze bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve gözlerim açılıyor. Uzakta, otoyolun kenarlarını kaplamış binaların arasında, beyazlar giymiş bir insan denizi var.

Yaklaştıkça, hayretler içinde ordularına bakıyorum. Cadde boyunca dizilmişler, bedenleri yalvarırcasına eğilmiş.

Pestilence için eğildi.

Onu beklediler, bu gösteri için hayatlarını seve seve feda ettiler.

Üst dudağının tiksintiyle kıvrıldığını görmek için tam zamanında atlıya bakıyorum. "Sahte putlara dua ediyorlar," diyor. "Onları alacak vebayı hak ediyorlar."

Bir saniye önce bile onun kana susamışlığının önüne geçtiğimi düşünmüş müydüm? Özür dilerim, yanılmışım.

"Benim hak ettiğimin aynısı mı?" Ben de öyle dedim.

"Sana Tanrı'nın eli değdi," diye yumuşak bir şekilde karşılık verir.

Dört beyaz cüppeli insan daha yolun ortasında durmuş, yolumuzu kesiyor. İçlerinden biri yaşlı, çılgın gözlü ve kül rengi saçlı bir adam. Yanında üç tane genç ve *güzel* kadın var.

Yeterince yaklaştığımızda adam bir adım öne çıkarak Trixie'yi durduruyor. Pestilence'ın sırtında kaydığını hissedebiliyorum ama süvari bineğini tekrar hareket ettirmeye çalışmıyor.

"Ben, Peygamber Hezekiel, karanlık saatimizde sana geldim," der adam. "Sana, Fatih'e, sahip olman ve elinde tutman için bu üç kadını veriyorum."

Sahip olmak ve tutmak için mi?

Ick.

Ezekiel de teklifi konusunda çok cömert görünüyor, sanki bu kadınları elde etmek için harcadığı çaba için ona bir kurabiye vermeliymişsiniz gibi.

Kutsal silindir öne çıkıyor, kadınlar da peşinde. Kadınların Pestilence'a bakışlarından içimde karanlık ve sahiplenici bir şeyler yükseliyor. Atlının hizmetkârı olmak için biraz fazla hevesli görünüyorlar.

"Bu da ne böyle?" Pestilence soruyor, bakışları cüppeli erkek ve kadınlardan oluşan denizin üzerinde geziniyor.

"Uzun zamandır gelişinizi bekliyorduk," diyor deli gözlü Ezekiel.

Arkamda atlı homurdanıyor.

"Ya onlar?" Pestilence çenesini kadınlara doğru uzatır.

"Onlar senin," diyor Ezekiel.

"Onlarla ne yapmam gerekiyor?" Pestilence kaşlarını şaşkınlıkla çatarak soruyor. Buradaki altı kişi arasında, bu durumun hassas alt metnini anlamayan tek kişinin o olduğu açık.

Onları Bonetown'a götürmeni istiyor. Belli oluyor.

Ama çenemi kapalı tutuyorum çünkü artık biraz rahatsız olan Ezekiel'in bunu kendisinin söylemesini istiyorum.

"Siz nasıl isterseniz," diyor peygamber (ha!) yumuşak bir sesle. Pestilence gövdemi sıkıca kavradığı sırada gözleri bana kayıyor. Ezekiel'in kaşlarını çattığını görüyorum.

Awww, atlının takas yapmasını mı umuyordu? Ne yazık ki Pestilence eski modelinden gayet memnun.

"Benim yerimde olsaydın, onlarla ne yapardın?" diye sorar atlı.

"Varsaymak bana düşmez," der peygamber alçakgönüllülikle. En azından, gözlerini yere çevirip başını eğerek alçakgönüllü ve ağırbaşlı olduğunu düşünüyor.

Kadınlar kıpırdanmaya başladı. Sanırım hepsi bu alışverişin biraz daha farklı olacağını hayal ediyordu.

"Peki karşılığında?" Pestilence bastırıyor. "Bu kadınlar için karşılığında ne istiyorsun?"

Gerginim. Atlı bunu ciddi olarak düşünmüyor, değil mi?

Ezekiel'in gözleri yükselir. Açgözlülükle parlıyorlar. "Bizi bağışlayacağınızı umuyorum," eli insan denizinin üzerinde geziniyor, "en sadık takipçilerinizi."

Atlının bakışları kalabalığı inceler. "Hmmm."

Peygamber, Pestilence'ın düşüncesinden heyecanlanmış görünüyor.

Sonunda atlının dikkati bir kez daha Ezekiel'e yönelir. Pestilence sakın bir sesle, "Beni bu şekilde tutarak büyük bir cüret gösteriyorsun," diyor.

Ezekiel'in yüzü kızarır.

"Takasa gelince," diye devam ediyor atlı, sesi sertleşerek, "yüzlercesine karşılık bana üç insan vermek istiyorsun, beni aptal mı sanıyorsun?"

Ona rastladığımızdan beri peygamber ilk kez kendinden biraz emin görünüyor. "N-no-"

"Kadınlarınız bana ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramaz," diyor Pestilence, onun üzerinden konuşarak. "Halkınızın geri kalanına gelince, şimdiye kadar *kurtaramayacağımı* bilmeliydiniz. Sadece öldürebilirim."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

"Eğer bir Tanrı'ya inanıyorsanız, ki öyle görünüyorsunuz," diye devam ediyor atlı, "O'na dua etmenizi öneririm. Şu anda hepinizi kurtarabilecek tek kişi o."

Bölüm 43

"EZEKIEL'İN NİYETİNİ ANLADIM," diyor Pestilence, peygamber ve halkı geride kaldığında. "Bu dünyada beni şaşırtan çok şey var, ama *bu* şaşırtmadı."

Yani kadınların cinsel adak olarak sunulduğunu *anlamıştı*.

Ve atlı tam da kadın etinin tadına varmışken...

Hezekiel, Pestilence'ın Humma'ya yenik düşmeyen esir bir kadın tuttuğuna dair fısıltılar duymuş olmalı. Birkaç kadın daha sunarsa, seçtiği insanların yaşamasını sağlayabileceğini düşünmüş olmalı.

Eminim o da kendini çok zeki sanıyordu.

Birbirini takip eden birkaç kasabadan hızla geçiyoruz, sadece bir kez bir karakolda duruyoruz, böylece ben tuvalete gidebiliyorum ve Pestilence bir çadırı ve diğer birkaç ufak tefek şeyi çalabiliyor.

Sanırım bu gece yine kampa gidiyoruz.

Ve doğal olarak, gün sona ererken, gökler bir başka sağanak yağmuru serbest bırakmaya karar verir. Çünkü kamp yapmak yeterince boktan değil.

Akşam karanlığında yağmur çadırımızın dışına vuruyor ve su geçirmez malzeme bile hepsini dışarıda tutmaya yetmiyor. Dışarıdaki çamurlu zeminden ve çadırın dışından içeri sızıyor. Çürük yapı sarsıldıkça sarsılıyor ve titriyor.

Atlı ve ben karanlığın içinde sarmaş dolaşız. "Demek bu eğlenceli," diyorum.

Pestilence bir kahkaha atıyor. "Bu birlikte geçirdiğimiz en kötü gece değil."

Hayır, teknik olarak öyle değil. Ne iç karartıcı bir düşünce.

Karanlıkta onu göremiyorum ama sıcaklığı her yerde. "Zavallı

Trixie," diyorum.

Hâlâ dışarıda. Biz attan indikten kısa bir süre sonra, Pestilence atın bögürünü sıvazladı ve yaratık tırısila ormana doğru uzaklaştı.

"Atım ölümsüzdür. Sizi temin ederim, o iyi." Atlının nefesi yanağıma değiyor. "Edgar Allan Poe şiirini okumayı hâlâ bitirmedin."

Bu sabahtan mı? Bunu gerçekten hatırlıyor mu?

"Dinlemiyordun."

"Öyleydim ama sizin ürkütücü şairinizin şiirlerine 'A delikleri' yazacak biri olduğundan emin değilim."

Atlının dikkatini çekmek için senaryo dışına çıktığım zamanı hatırlayarak karanlıkta gülümsüyorum. "Poe'nun şımarık bir ağzı var."

"Öyle mi?" Pestilence'ın sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Evrenin başka hangi iyi saklanmış sırlarını biliyorsun?"

"Hmmm," bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Çarşamba haftanın en az değer verilen günüdür. Sıcak banyolar hemen hemen her rahatsızlığı geçirebilir. *Balgam* var olan en korkunç kelimedir - annemin ısrar ettiği gibi *nemli* değil. Dünya kurtarılmaya değer ve sana Pestilence dışında bir isimle hitap etmek istiyorum çünkü sen ne dersen de isimler önemlidir."

Konuşmanın birdenbire derinleşmesini ya da benim vaaz vermeme istememiştim ama işte.

Etrafımdaki veba sertleşiyor. "Ben seni değiştirmeye çalışmıyorum; sen neden beni değiştirmeye çalışasın ki?"

Çünkü dünyamı mahvediyorsun.

"Seni değiştiremem Pestilence, bunu sadece sen yapabilirsin." "Beni dinle Sara: Değişmeyeceğim."

Şimdi onun kollarında kaskatı kesilme sırası bende.

Bana bakabilmek için bizi döndürüyor. "Ben sadece bir insan gibi davranıyorum, başka bir şey değil," diyor. "Bedenimin ne yemeğe, ne suya, ne uykuya, ne de bedenin tüm gizemlerine ihtiyacı var. Onlara düşkünüm çünkü sana düşkünüm."

"Tek sebep bu mu yani?" Biraz da küçümseyerek söylüyorum.

Yani, beni rahat bırak. Tüm bunların tadını çıkarıyor çünkü yemeklerin ve güçlü içkilerin tadından ve vücudunu benimkine yakın hissetmekten hoşlanıyor. Pestilence bir erkek olmayabilir, ama umutsuzca bir erkek olmak istiyor.

"Bu kadar yeter," diyor bıçak gibi keskin bir sesle. "Bu tacı neden taktığımı bilmek ister misin?"

Ses tonundan beni incitmek, korkutmak, bana nasıl bir canavar olduğunu hatırlatmak istediğini şimdiden anlayabiliyorum. Ona bunun da bir insan olduğunu söylemeli miyim?

özellik? Biz ölümlüler kendi acılarımızdan korunmak için birbirimizi uzaklaştırmayı nasıl da seviyoruz?

"Ben ilk atlıyım," diye devam eder, "eski yaşam biçiminizi yıkmakla görevlendirilen kişiyim. Siz ve akılsız kardeşleriniz Tanrı'yı alt edebileceğinize inandınız. İnşa ettiniz ve yenilikler yaptınız ve arayışınız sırasında yeryüzünü saflığından soydunuz ve hepinizin başka bir efendisi olduğunu unuttunuz.

"Hepiniz Tanrı'ya sırtınızı döndünüz -evet, sen bile, sevgili Sara- ve ben size bunu *hatırlatmak* için buradayım.

"Ben sizin ölümlülüğünüzüm. Ben bedenlerinizin geçici, güçsüz ve *yozlaşmış* olduğu çirkin gerçeğiyim. Ben tüm insanların büyük ve korkunç bir hesaplaşmayla yüzleşmesi gerektiğini hatırlatıyorum." Yağmur onun sesiyle gürliyor. "Ben her zaman buydum ve her zaman böyle olacağım -ölümsüz, değişmez."

Sessizliğe gömülür. "Bu
tam bir saçmalık."

Şaşkınlığını görmek yerine hissediyorum. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Değişemezmişsin gibi davranıyorsun ama yaşamak *değişmektir* ve şu anda *yaşıyorsun*. Ölemesen bile, hala aramızda yürüyorsun. Bizim gibi seviyorsun ve bizim gibi acı çekiyorsun."

Buna bir şey demiyor, ben de devam ediyorum.

"Belki dünya Tanrı'yı unuttu ve sizin O'nun doğruluğunu yağdırmanız gerekiyor, ama bu bir seçim değilmiş gibi davranmayın. Bir şehirden her geçtiğinizde, onu enfekte etmeyi *seçiyorsunuz*. Öldürmeyi seçiyorsunuz ve arkasında durduğunuz hiçbir tanrı sizi bu gerçekten koruyamaz."

Birkaç saniye geçiyor, aramızdaki tek ses çadırımıza çarpan yağmurun şiddetli pıtırıları.

"Eğer ben böyle bir canavarsam," diyor Pestilence sonunda, "o zaman isteyerek kollarıma düşen sizler ne oluyorsunuz?"

"Aptal ve salak," diyorum, "ama bu yeni bir şey değil." "Durmayacağım."

Sesinin rahatsız edici olduğuna yemin edebilirim ama konuşmamızın hangi kısmının onu sinirlendirdiğini söyleyemem.

"Ve sen bunu yapana kadar bu konuda
susmayacağım." "Bunu kazanmayı
umamazsın," diye uyarıyor.

"Bunun *kazanmakla* ilgili olduğunu düşünüyorsanız," diyorum, "o zaman beni hiç dinlememişsiniz demektir."

"Hmmm," diye düşünüyor, bana bakarken elini kolumda gezdiriyor.

"Bana düşünecek çok şey verdin."

Bekle, söylediğim bir şey gerçekten ona *ulaştı mı*? Ve tam da bir duvarla konuşurken daha fazla sallanacağımı düşünmüştüm.

"Bu gecelik bu kadar yeter. O aptal, hınzır dudaklarını dudaklarımda ve bedenini altımda hissetmek istiyorum, çünkü arkadaşlığımın bedeli bu," diyor, nefesi üzerimde dalgalanıyor.

"O küçük konuşmanızdan sonra sevişmeyi düşünmeniz çok iyimserce..."

"Kemiklenmiş mi?"

"Daha sonra açıklayacağım."

"Güzel. Senin o ağzınla savaşmaktan yoruldum." Eğiliyor. "Bana yaşamının diğer yüzünü göster."

Ben de öyle yapıyorum.

Bölüm 44

Güneşin pırıl pırıl parladığı ve gökyüzünün mavinin kör edici bir tonuna büründüğü, gözlerinizi acıtan ve kalbinizi sıkıştıran türden bir gün olan bugünkü gibi günlere karşı dikkatli olmalıyım. Bu öyle bir gün ki, kışın ortasında bile size yazın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor.

Günün lanet olası bir yalancısı ve tıpkı acı veren tüm güzel şeyler gibi, ona güvenmemem gerektiğini daha iyi bilmeliyim.

Pestilence ve ben günün ilk kasabasına girdiğimizde dün geceki kamp alanı çok gerimizde kaldı, ikimiz sohbet ederken sabah güneşini içimize çekiyoruz.

"... Lavabomun altında bir ses duydum," diyorum ona, hikayemin tam ortasında, "ve kontrol etmeye gittiğimde bir değil, üç fare vardı." Dramatik bir şekilde durakladım.

"Bunun... *yangın alarminin* çalmasına nasıl yol açtığını anlamıyorum," dedi ve terimi tekrarlamadan önce biraz tereddüt etti. Ona yangın alarminin ne olduğunu ve dairemdekinin Varış'tan nasıl yara almadan kurtulduğunu daha yeni açıklamıştım.

"Bana doğru koştular!"

Haykırıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Yani?" Fareler insanlara doğru *koşmaz*. Özellikle de insanların sözü konusu fareleri *yiyeceği* bir çağda. "Ben de bir kutu saç spreyi ve bir kibrit aldım ve bir alev makinesi yaptım."

Kimse bu sürtüğü evinden kovamaz.

Bunun üzerine atlı başını geriye atıyor ve gülüyor. Eyerde dönüp ona bakabilmek için konuşmayı kesiyorum.

Sadece salgın hastalık güneşi gölgede bırakabilirdi.

"Sakın bana yaratıklara zarar vermeye çalıştığını söyleme?" diye soruyor kıkırdamaları dindiğinde.

"Biliyor musun, bunu senden duymak gerçekten çok değerli."

Tekrar gülmeye başlar ve yeni hayat amacı: *Pestilence'in daha fazla gülmesini sağlamak*.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor. "Tabii ki işe yaramadı."

Bu sadece onu daha çok güldürür.

"O zaman çok komik olduğunu düşünmemiştim," diyorum ama yüzümdeki ifadeyi koruyamıyorum. O böyle parladığında bu imkansız.

"Senin işin yangın söndürmek değil mi-" diyecek kadar kahkahasını bastırmayı başarıyor.

BOOM!

Dünya etrafımda patlarken bedenim şiddetle öne doğru savruluyor. Havada yuvarlanırken ısıyı, korkunç, kavurucu ısıyı sırtımda hissediyorum. Pestilence'ın vücudu beni en kötüsünden korusa da tenimde cızırdıyor.

Yere çarpıyorum, yan tarafım çarpmanın etkisiyle acıyla alevleniyor. Etrafımda cızırdayan asfalt ve toprak parçaları yağıyor ve beni bir düzine farklı yerimden yakıyor.

Birkaç saniye boyunca yerde yattım, yoğun duman havada dalgalanırken zor nefes alıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Yolun diğer tarafında, Pestilence Trixie'nin altında sıkışmış bir şekilde yatıyor, kafasının arkasından bir kan gölü yayılıyor. Atının gövdesi kısmen yok olmuş, geriye kalanlar ise kanlı ve yanmış.

Gördüğüm manzara karşısında bir inilti çıkardım.

Gövdeyi yukarı iterek kendimi onlara doğru sürüklemeye başlıyorum, uzuvlarım protesto çığlıkları atıyor.

Yolun bir kısmı havaya uçmuş ve bu, Pestilence'ın baygın hali ya da Trixie'nin harap olmuş bedeninden daha çok bir *patlamadan* kurtulduğumuzu anlamamı sağlıyor.

Birisi bomba
yerleştirmiş. Yüce
Tanrım.

Ben atlıya doğru sürünürken ormandan çıkıyorlar, biçimleri sessiz ve uğursuz. En az bir düzine kadarlar, belki daha da fazlalar ve son pusunun aksine, bu insanlar maske takma zahmetine girmiyorlar.

Öleceklerini biliyorlar.

Bununla birlikte, benzer bir şekilde giyiniyorlar. Bir sürü siyah deri ve camo baskısı.

Gang, zihnim dolduruyor.

Nefretleri içgüdüsel; yüzlerini buruşturur ve havayı kalınlaştırır.

Diğerleri gibi olmayacaklar.
Bundan sağ çıkamayacağım.

"PESTILENCE." Ona seslenmeye çalışıyorum ama sesim acıdan ve dumandan çok kısık çıkıyor.

Beni duyması mümkün olmasa da, sıkıştığı yerden yavaşça yüzünü bana çeviriyor.

Gözleri korku dolu.

Benim için, adamlar bize yaklaşırken fark ettim.

Grup önce bana saldırma zahmetine girmiyor. Onun yerine Pestilence'in etrafında kümelandiler. Becerikli bir şekilde Trixie'yi onun üzerinden kaldırıyorlar ve bir an için onu ezilerek ölmekten kurtarıyorlarmış gibi görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Söz konusu atlılar olduğunda insanlar o kadar da fedakâr değiller.

İçlerinden biri belinde pompalı bir tüfek tutuyor ve Pestilence'a doğrultuyor.

Atlının bakışları, etrafını saran insanlara yönelmeden önce yine bana yöneliyor. "Beni bağışla-"

BOOM!

Tüfek ateş alıyor, fişek Pestilence'ın yüzünü patlatıyor.

Boğazımdan şok olmuş bir çığlık kopuyor.

Birisi gruptan ayrılıyor. Bir kadın olduğunu fark ettim. Bana doğru yaklaşıyor ve başını eğerek bir kuşun solucanı incelediği gibi beni inceliyor. Her ne gördüyse, kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Hızlı bir tekmeye, çizmeli ayağını şakağıma vuruyor ve dünya eriyip gidiyor.

Bölüm 45

Bir iniltiyle uyandım. Başımın kendi kalp atışları varmış gibi hissediyorum.

Şakağıma dokunmak için uzanmaya çalışıyorum ama bileklerim arkamdan bağlı. Bacaklarım da ayak bileklerimden bağlanmış, beni yerimde sabitliyorlar. Son şaşkınlığımı da göz kırparak atıyorum.

Birisi beni boyası aşınmış bir binaya yaslamış. Birkaç kişi yanımda oyalanıyor ama çoğu yakındaki bir telefon direğinin etrafında toplanmış durumda.

Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Birkaç saniyemi alıyor ama sonunda hepsinin baktığı kanlı bedeni seçebiliyorum.

Salgın hastalık.

İri yarı bir adam onu telefon direğinin dibine bağlıyor, ip atlinin harap halinin etrafına baş döndürücü sayıda sarılıyor. Pestilence'ın ayaklarının dibinde odun yığınları var.

Pestilence'ın yüzü neredeyse yok olmuş ve sırtının büyük bir kısmı patlamadan dolayı yanmış olmalı. Eğer ölümlü olsaydı, atlı beş kez ölmüş olurdu ve onu bağlamak anlamsız olurdu. Bu insanların onu tutuyor olması, ölemeyeceğini bildikleri anlamına geliyor.

Benim dışımda biri sonunda korkunç gerçeği öğrendi. Ve şimdi bu insanlar bunu ona karşı kullanıyorlar.

Umutsuz bir çığlık attım.

Adam Pestilence'ı telefon direğine sabitlemeyi bitirdiğinde, çiviler ve çekiçler ortaya çıkar.

Eşyaları vücuduna yaklaştırdıklarında bile ne yapacaklarını anlayamıyorum; zihnim buna izin vermiyor. Ancak Pestilence'ın derisine ilk çiviye çaktıklarında anlıyorum.

Onu çarmıha germek istiyorlar.

Pestilence'ın vücudu acıdan bir sarsıntı geçirir. İkinci bir çivi hızla ilkini takip eder ve ardından bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü gelir. Vücudu tekrar titrer ve

Tekrar.

Çılgılık atmaya başlıyorum ve bir kez başladığımda duramadığımı fark ediyorum.

İşim gereği, merhamet ve fedakârlık görmeye alışkınım. Bir köpeği kurtarmak için yanan bir eve koştukları için hastaneye kaldırılan adamlar gördüm. İhtiyacı olan insanlara yardım etmek istedikleri için kilerlerini boşaltan ve evlerini kurbanlara açan komşular gördüm. Çok fazla iyilik gördüm. İşim bana her zaman en kötü koşullarda bile insanların ellerinden gelenin en iyisini yapabileceklerini gösterdi. Biz insanlar olarak iyiyiz. Biz iyiyiz.

Bu yüzden insan doğasının bu yönünü görmek benim için daha da şok edici. Soğuk, acımasız tarafını. O kadar şok edici ki aklıma gelen tek kelime *insanlık dışı*.

Birkaç kişi Pestilence'in çarmıha gerilmesine yardım ederken, diğerleri yoldaşlarının atlıya *işkence etmesini* izlemekle yetiniyor.

Sesim kısılana kadar bağırdım, durmaları için yalvardım.

"Bu amcık gerçekten de piç için ağlıyor," diyor yanımdaki biri, başıyla bana doğru işaret ederek.

Adamlardan biri omzunda bir tüfekle yanıma geldi. Önümde çömelip bir an yüzüme bakıyor, sonra da sırtıma vuruyor.

Başım yana savrulurken Pestilence'in bozuk kükremesini duyuyorum. "Lanet olsun, Tanrım, bu şey gerçekten ölmüyor."

Başımı önümdeki adama doğru çeviriyorum, yanağım darbeden dolayı zonkluyor. Diğerlerine eklenecek bir acı daha.

"Ona zarar vermeyi bırak," diye fısıldıyorum. Yüzüm ıslaktı ve bunca zamandır ağladığımı ilk o zaman fark ettim.

Önümdeki adam gözlerini kısarak gözyaşlarımı içine çekiyor. "Sanırım burada bir çiftimiz var. Atlı ve onun insan fahişesi."

Acınası bir şekilde ona bakıyorum. Şiddet ve nefretten beslenen birinin gözlerinin içine bakmak dehşet verici bir manzara. Tüm katliamlarına rağmen, Pestilence asla *eğlenmezdi*.

"Söyle bana kızım, seni tutmaya karar vermeden önce o şeyi kaç kez sıklamak zorunda kaldın?"

Başka biri sesleniyor. "Belki de tadına bakmalıyız, onun amını bu kadar özel yapan nedir görmeliyiz."

Bir kadın bağılıyor, "Siz onu becerirken burada durmayacağım. Plana sadık kal, Mac."

Önümdeki adam, Mac, omzunun üstünden kızgınlıkla kadına bakıyor.

Tüfeğini omzundan indiren Mac, kemerinden kötü görünümlü bir bıçak çıkardı. Ayak bileklerimdeki bağları kavırıyor ve onları kesmeye başlıyor.

"Beni tekmelemeyi dene kızım," diyor nefesinin altında, "ben de buradaki herkesin senin o amcığının tadını çıkarmasını sağlayayım."

Onu tekmelemek cazip geliyor ama bacaklarım gerçek bir hasar vermek için çok zayıf.

Bağları kestikten sonra silahını kapıyor ve ayağa kalkıyor.

Baldırlarıma bir tekme atarak, "Kımıl da," diye emrediyor. Tüfeğinin namlusunu yaklaşık on beş metre ötedeki yolun belirsiz bir bölümüne doğrulttu.

Yaralı bacaklarımı zorlayarak ayağa kalkıyorum, sonra Mac sırtımda, sokakta topallayarak ilerliyorum.

Daha on adım kadar atmıştım ki beni tekmeleyerek yere düşürdü. Uzaktan kahkahalar ve onun ötesinde acı dolu bir inilti duyuyorum.

Pestilence. Görünüşe göre neler olup bittiğini görebilecek kadar iyi bir görüş açısına sahip.

"Ayağa kalk," diye emrediyor Mac, eğlenerek.

Kendimi ayağa kaldırıp yürümeye devam ederken acıdan bir iniltiyi bastırıyorum. Birkaç adım sonra beni tekrar yere düşürdü.

Yine insanlar kıkırdıyor ve *Pestilence* haykırıyor. Ve Mac yine bana yukarı çıkmamı emrediyor ama hemen ardından beni aşağı atıyor. Tüm bu senaryo birkaç kez daha tekrarlanıyor, ta ki kahkahalar kesilip atlıların iniltileri kesintisiz bir feryada dönüşene kadar. Sonra, kalbim göğsümde bir örs gibi otururken, topallaya topallaya yola devam ediyorum.

Sanırım ruhunuz kırıldığında böyle hissediyorsunuz. Artık inanacak bir şey kalmadığında. Yenilmez *Pestilence* fethedildi, bu insanlar insanlıklarını kaybetti ve ben en güzel kış gününde öleceğim.

Hedefime ulaştığımda, Mac emretti, "Orada dur. Öyle dur."

Tüfeği elinde gevşekçe tutarak benden uzaklaşırken dönüp ona bakıyorum. Bazıları bize bakmakta olan yoldaşlarının yanına varmak üzereyken Mac silahını orta göbeğime doğrultuyor. Gruptakiler öyle bir düzen kurmuşlar ki, bağlı olsalar bile atlı beni açıkça görebiliyor.

Pestilence zayıf bir şekilde haykırıyor ve gözlerim ondan geriye kalanlarla buluşuyor.

"Merhametini unutma," diyorum Mac silahını pompalayıp yerine fişek sürerken. "Ya da benim için ne ifade ettiğini. Senin için her şeyden vazgeçebilirdim-"

"Hey!" Mac sesleniyor. "Neden çeneni kapatmıyorsun, sürtük? Oh-" diye ekliyor, "ve Şeytan'a benden selam söyle."

BOOM!

Silah patlamasının sesinden Pestilence'ın kükremesini duyamıyorum.

Gövde mi delip geçen saçmalarla vücudum sarsılıyor. Acı aniden ve *her yere yayılıyor*, beni kör ediyor ve nefesimi kesiyor. Bir düzine farklı yerden fışkırıyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Nefesimi tutamıyorum.

Elimi göğsüme götürüp kanımın parmaklarımın arasından kayışını izlerken atlının böğürtüsünü duyuyorum.

Kralın tüm atları ve tüm adamları Humpty'yi tekrar bir araya getiremedi.

Zihnimde sürekli tekrarlanan o anlamsız cümle. Ve bunun anlamsız olduğunu, hayatımın kan kaybederek benden uzaklaştığını ve bu son saniyelerin artık hepimizin değer verdiği her şeyden daha değerli olduğunu biliyorum, ama beynimi bu saçma tekerlemeden alıkoyamıyorum.

Mac beni tekrar vurmaya zahmet etmedi. Bunun yerine, tüfeği omzuna asarken yoldaşlarıyla birlikte esprili son cümlesine gülüyor. Birisi atlının ayaklarının dibine yığılmış kuru odunların üzerine çakmak gazı dökmeye başlıyor.

Pestilence'ı yakacaklar. Tıpkı benim yaptığım gibi. Son kokladığım şey duman.

Hayatın kıyısında ne kadar oyalandığımı BİLMİYORUM.

Bir yanım, toprakların önemli kısımları ıskaladığını düşünüyor. Başka bir yanım ise belki de çoktan ölmüş olduğumu düşünüyor. Yani, herhangi birimiz ölümün nasıl bir şey olduğunu gerçekten nasıl bilebiliriz ki?

"Sara..."

"Sara..."

"Sara..."

Biri adımı söyleyip duruyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama gördüklerim hiçbir anlam ifade etmiyor.

Çete yok oldu. Hatıralarından geriye kalan tek şey için için yanan bir kül yığını. Bir de yangının kalıntılarından körlemesine uzaklaşan bir adamın kütüğü.

Veba...

"Sara," diye mırıldanıyor. Vücudu kararmış ve yüzü... öyle denemez. Tanınabilir hiçbir özelliğini seçemiyorum, ama belli ki bunların arasında bir yerde bir ağız var, çünkü boğazının parçalanmış kalıntılarıyla bana seslenen oydu.

Küçük bir ses çıkarıyorum. İçimde üzülecek, şaşırarak ya da dehşete düşecek kadar hayat yok.

Etrafımdaki şeyler kayboluyor.

Tekrar odaklandıklarında, Pestilence kendisinden geriye kalanları yanıma sürüklemeyi başarmıştı. Kömürleşmiş bedenini neredeyse koruyucu bir şekilde benimkinin etrafına sarıyor.

"Sara, Sara, Sara..." Bu sefer sesi daha güçlü. Sesi hâlâ kısık, ama şimdi sesi yanmış bir ses kutusundan ziyade kötü bir larenjit vakası geçiriyormuş gibi çıkıyor. "Bir şey söyle."

Konuşmak benim için onun için olduğundan daha kolay olmalı ama yine de tek yapabildiğim alçak sesle inlemek.

Gövdemi saran bir kolun ağırlığını hissediyorum. Beni kendine çektiğini hissediyorum.

Ve sonra Pestilence'ın vücudu titremeye başlar.

Atlıların ağlayabileceğini hiç bilmezdim. Ta ki hıçkırıklarını duyana kadar. Ses korkunç, çığlıklarından bile daha korkunç.

"Affet beni, Sara."

Affedecek ne var?

Söylemek istediğim şey bu, ama kelimeleri bir türlü oluşturamıyorum. Ağzım düzgün çalışmıyor; sadece zihnimin hayata tutunduğundan eminim. Acı bile artık o kadar kötü değil. Sadece orada, bir nabız gibi.

Ve sonra düşüncelerimi dile getiremediğim için rahatlıyorum çünkü *gerçekten de* affedilmesi gereken çok şey var. Onun zalimliği, benimki, tüm o ölüm ve şiddet.

Bu vahşi zevklerin vahşi sonları var ...

Önceden tekerlemeler vardı; şimdi ise Shakespeare aklımdan geçiyor.

Ama Pestilence sonuçta o kadar da vahşi değildi, değil mi? Hüzünlü ve tuhaf biriydi ve dünyaya bir amaçla gelmişti, onu bir iki kez sorgularken yakaladım.

Tanrım, lütfen ölmeme izin verme.

Aksi takdirde Pestilence yapayalnız kalacak ve bu düşünce kurşun yaralarımın daha derin bir yara açacak.

Orada birlikte yatıyoruz, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış. Huzurlu bir karanlık görüş alanımın kenarlarını yalıyor. Ona karşı koyuyorum.

Ama sonunda karanlığa karşı verdiğim savaşı kaybettim ve usulca o.

Bölüm 46

Acıyla kendime geldim. İçimden bir çığlık kopuyor, zayıf ve acınası.

Acıyorsa ölmüş olamaz. Değil mi? Ölürken acı hissetmemen gerekir.

...

Tabii cehennemin kızgın çukurlarında yanmıyorsam. Bu her zaman bir olasılıktır. Gözlerim açılıyor ve benekli tenime bakıyorum.

Görüşümü odaklamam bir anımı alıyor ve sonra yukarı bakıyorum

Pestilence'ın yüzü hâlâ çok hasarlı. Gözleri iyileşmiş ama burnu henüz iyileşmemiş -sadece kararmış bir çukur- ve dudaklarının büyük bir kısmı da yok. Ancak koyu deri parçalarının döküldüğü bölgeler var. Bunların altında, teni sağlıklı pembemsi bir renkte ve biliyorum ki bir gün içinde altın rengi bir bronzluğa dönüşecek.

Süvarim.

Bana bakıyor. "Benimle kal Sara. Benimle kal, sevgilim."

Bedenim tekrar sarsılıyor, acı nefesimi kesiyor. *Yürüdüğünü* ancak o zaman fark ediyorum. Bacaklarının ve ayaklarının yanmış kalıntılarını görmek için aşağıya bakamıyorum ama yine de tüyler ürpertici olmalılar. Yürüyor ve -daha da şaşırtıcı olanı- bunu beni kollarında taşıırken yapıyor.

Bize zarar veren insanlardan hâlâ bir iz yok ama buralarda bir yerlerde olmalılar. Ya da belki de ölmek için güvertemizin altına sürünen çocukluk köpeğim gibi, cinayetin kokusunu temizlemek ve vebanın onları almasına izin vermek için evrenin kendi sessiz köşesine geri dönüyorlar.

Acı dolu bir inilti beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Başımı Pestilence'ın bineğini görece kadar çevirmeyi başarıyorum. Trixie Skillz yan yatmış, vücudu büyük ölçüde yanmış.

Atı bağışlamadılar mı?

Piçler.

Trixie efendisine bakıyor, zayıf bir şekilde yeri eşeliyor. İçimde yas tutacak enerji kaldığını sanmıyordum, özellikle de ölümsüz bir at için,

Ama yapıyorum. Gözlerimi kısıtırıp Pestilence'ın göğsüne yaslanıyorum, sessiz bir hıçkırık bedenimi sarsarken vücudum protesto çığlıkları atıyor.

Atlının kolları etrafımda sıkılaşıyor. Trixie'nin yanına vardığında, bir süre orada oyalanıyor. Sonra atını geride bırakarak tekrar yürümeye başlıyor.

Ben uykuya dalıp uyandıkça, uykuya dalıp uyandıkça dünya odağını kaybediyor.

Uyumuyorum. Bu düşünce sersemlemiş zihnimi yarıp geçiyor. *Bilincimi kaybediyorum.*

Bir noktada duman kokusunun yerini güçlü bir antiseptik kokusu alıyor. Kokuyla kendime geliyorum, başımı kaldıramayacak ya da gözlerimi açamayacak kadar güçsüzüm.

"... onu iyileştirin ..."

"... olabilir, endişelenecek bir enfeksiyon hala var..." " ... dikkat et ... ya da öl ..."

"Hayır."

"Hayır mı?" Bu, Pestilence'dan.

Biraz inliyorum. Buna karşılık Pestilence'ın dudakları alnıma bastırıyor. "Benimle kal Sara," diye fısıldıyor tenime karşı.

Güçsüzce bir elimi göğsüne bastırıyorum, parmaklarım boğazının dibindeki sıcak tene dokunuyor.

Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum. Benim için endişelenmemesini, ama önce aşmam gereken bir acı duvarı var ve ben bunu yapamıyorum.

"Onu önemsiyor musun?" diyor yabancıнын sesi.

"Onu *seviyorum.*"

Parmaklarım tenine sürtünüyor.

Gözlerimi açmalıyım. Bu sözleri söylerken yüzündeki ifadeyi görmeliyim. O bana bakarken bu sözleri tekrar duymalıyım.

Tüm çabalarıma rağmen gözlerim sımsıkı kapalı kalıyor. "Onu seviyor musun?"

"Ben de az önce öyle dedim, insan."

Zayıf farkındalığım sayesinde Pestilence'ın öfkelenmeye başladığını anlayabiliyorum.

"O zaman umarım onun ölümünü izlemek acı verir." Bunu korkunç, esneyen bir sessizlik izler. "Öyle olsun," der atlı ciddiyetle.

Acıdan sersemlemişken bile ses tonundan ürperiyorum.

Yabancı -sanırım bir kadın- ılık atmaya başlıyor. Ses koridorda yankılanıyor, g kazanıyor. G m, yoksa... Bunlar başka sesler mi?

Kes şunu. Söylemeye çalışıyorum ama sadece bir inilti çıkıyor.

Ve sonra sesler kafamın içinde, acıma ses veriyor. Kulaklarımda ve derimin altında birikiyor, birikiyor ve beni içten dışa yakıyor.

Tekrar karanlığa düşüyorum ve bu sefer tırnaklarımla kazıyarak uyanmak o kadar kolay olmuyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sessiz ışığı alıyorum. Her yerde ışık var; üstümde, altımda, her iki yanımda.

Karnıma dokunuyorum ama artık acımıyor. Artık canım yanmıyor; kan yok, kırık deri yok, hiçbir şey yok.

"Demek kardeşimin aşık olduğu ölümlü bu."

Gözlerimi kısarak önümdeki snk ışık parıltısına bakıyorum. Ondan bir gölge belirmeye başlıyor, dış hatları bulanık.

"Pestilence?" Ben

aradım. "Pek

sayılmaz."

Her geçen saniye gölge derinleşiyor, şekli bozulmuş bir adamın karanlık şeklini seene kadar keskinleşiyor.

Bekle, şekli bozulmuş değil, diye düşünüyorum sırtındaki yumrulara bakarken. Kanatlı. Thanatos.

Dördüncü Atlı.

Bana bakıyor ve yerde yattığımı ilk o zaman fark ediyorum - tabii bedenimin altındaki bu cisimsiz şeye yer denebilirse.

Bir süre sonra atlı bana elini uzattı. "ldm m ben?"

Elini görmezden gelerek soruyorum.

"Bir

süreliğine."

Ben... ldm.

Bunun beni rahatsız etmesi gerekirdi - tıpkı önümdeki korkutucu, kanatlı atlı gibi - ama garip bir nedenden ötürü, durumu o kadar da nemsemiyorum. Belki de burası yüzündendir.

Thanatos'un eli hâlâ uzanıyor ve isteksizce onu tutuyorum.

Beni ayağa kaldırırken "Geri dönmem gerek," diyorum. "Pestilence'in bana ihtiyaı var."

"şimdi öyle mi?" lm başını eğiyor, siyah saçları dalgalanıyor, dalgalar yüzünü bir cenaze kefeni gibi ereveliyor.

Oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim. Tıpkı kardeşi gibi. Sadece Pestilence'in güzelliği ezici; Ölüm'ün ise trajik, keskin bir yüzü var.

Hala elimi bırakmadı.

"Onu son gördüğümde kimseye ihtiyacı yoktu." Thanatos beni incelemeye devam ediyor. "Görünüşe göre... yenik düşmüş."

Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok.

"Peki ya sen?" Ölüm sorar. "Ona ihtiyacın var mı?" Nefes almak için hava gibi.

"Evet."

Ölümün kanatları ardına kadar açılmış, biraz çırpınıyor, neredeyse tedirginlik içinde. "Bedenin seni geri istemiyor, Sara Burns."

Adımı nereden biliyor?

Ölümün pençesi sıklaşıyor ve kanatları ciddi bir şekilde çırpmaya başlıyor. Beni götürmek mi istiyor?

"Sizi bekleyen başka şeyler de var" diyor.

"Geri dönmek istiyorum." Pestilence'ı terk edemem. Bırakmayacağım.

Thanatos'un akik gözleri benimkileri arıyor. "Bunu şimdi durdurabilirim ama yine de çok... heyecanlandım." Kanatları kapanıyor. "Pekâlâ. Öyle olsun-"

Elimi bırakıyor, ben de ondan uzaklaşıyorum.

Formu küçülürken ve sessiz ışık kararırken bile yol boyunca kudretli Ölüm'e bakıyorum.

Gittikçe daha da düşünüyorum...

Bölüm 47

Göğsüm çöküyor ve keskin, ürpertici bir nefes alıyorum.

Tanrım, acı! Sanki biri göğsüme alevli bir meşale tutuyor.

Gözlerimi zorla açıp etrafımdaki seyrek hastane odasına bakıyorum.

Ölmemiş.

Aldığım kurşun yarasından sonra bu düşünce bana mantıksız geliyor.

Elim hastane önlüğüme gidiyor. Bandajlı göğsüme bakabilmek için onu kenara çekiyorum. Keten sargılar dışında görülecek pek bir şey yok, ama lanet olası acı bunu telafi ediyor.

Kesinlikle yaşayanların ülkesindeyim. Ölü olmak bu kadar acı veremezdi ve Öbür Dünya'nın bu kadar berbat koktuğundan da şüpheliyim. Hava, tüm hastanelerin sahip olduğu o kimyasal kokuyla yoğun, sanki bu insanlığın hastalığa karşı son toparlanma çılgılığı. Havaya sinen ölüm kokusuna bakılırsa, bu zayıf bir haykırış.

Ancak o zaman bu odaya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum ve etrafta benim için boşlukları dolduracak başka kimse yok.

Bir dakika dinliyorum, odamın ötesinde bir şey duymak için kulaklarımı zorluyorum ama her şey sessiz. Her yer uzun, korkunç bir sessizlikten ibaret.

Çarşafılarımı tekmelemeye başlıyorum, sonra bir tıslama sesi çıkarıyorum.

Tanrım, bu yara Pestilence'in atının arkasında sürüklenmekten daha çok acıtıyor. Acı her yerde ve her şeyde. Şimdi onu uyandırdığıma göre, beni çevreliyor gibi görünüyor. Şiddetli acısına karşı gözlerimi kapatarak birkaç yudum hava alıyorum. Nihayet hafiflediğinde tekrar hareket etmeye başlıyorum, bu sefer yavaş ve sert bir şekilde.

Kapıya ulaştığımda acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Birkaç saniye kapıya yaslanıp nefes almak zorunda kalıyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Bu noktadan sonra çok uzağa gidemez.

Hâlâ topuzu tutuyorum. Soğuk kolu çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Önce koku çarpıyor. Sanki Ölüm pantolonunu indirip sıçmış gibi.

Dumanları solumak istemediğim için boğazım düğümleniyor. Koridora adım attığımda kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor.

İşte o zaman onları görüyorum. Düzinelerce şişmiş, çürümeye yüz tutmuş ceset duvarlara yaslanmış ya da yere serilmiş.

Gördüğüm manzara karşısında öğürdüm. Eğer midemde bir şey olsaydı, dışarı çıkardı.

Bu insanlar şansları varken neden tahliye etmediler?

İsteksizdiler ya da yapamıyorlardı, Burns.

Ve böylece öldüler.

Tak, tak, tak. Toynaklar muşambaya vuruyor. Bir an sonra, Pestilence köşeyi döner, Trixie'yi arkasından çeker.

Onu görünce donup kaldım.

Taze bok gibi görünmek zorunda olan benim aksime (çünkü kesinlikle öyle hissediyorum), Pestilence melek gibi görünmeye geri döndü - lekesiz, lekesiz, dokunulmaz.

Onunla ilgili farklı olan tek şey yüz hatlarının sertliği. Benden nefret ettiği zamanlarda bile ifadesindeki sertliğin eksik olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Ama beni görür görmez yüzü yumuşuyor. Tamamen yumuşuyor.

Pestilence atının dizginlerini bırakıyor ve hızlı adımlarla bana doğru geliyor. Yüzümü kavriyor ve beni öpüyor, dudakları uzun süre kalıyor. "Uyanıksın, uyanık ve *canlı*." Uzaklaşıyor, gözleri benimkileri ararken parlıyor.

Yutkunuyorum. Her şeye rağmen ölmüş

olmalıydım. *Ölmüştüm...* değil mi?

Bir an için zihnimde kısa bir kanat parıltısı belirliyor ama sonra görüntü kayboluyor.

"Uyandığında burada olmak istedim." Pestilence'ın elleri üzerimde geziniyor, sanki gerçekten hayatta olduğumdan emin olmak istiyorlarmış gibi. "Bir saat önce Tricksy'yi alana kadar yanından ayrılmadım."

Avuçlarından biri kalbimin üzerinde geziniyor. Gözlerini kapatarak orada dinlendiriyor. "*Öldüğünü* sanmıştım," diye kesiliyor sesi, "elimden kayıp gittiğini sanmıştım."

Yanağına dokunuyorum. "Beni kurtardın."

Pestilence dokunuşa doğru eğilir, gözleri açılır. "Seni *her zaman* kurtaracağım," diyor hararetle. "Ve yaşadıkların bir daha *asla* yaşanmayacak."

Gözlerine gölgeler girerken içimi bir ürperti kaplıyor. Bakışları bir an sonra düzeliyor ve her şeyi hayal etmiş olabileceğimi düşünüyorum.

Pestilence kaşlarını çatır. "Yataktan çıkmamalısın

Sara." Gerçekten de çıkmamalıyım.

"Ben iyiyim," diyorum yumuşak bir sesle.

Atlının kaşları bu yalan karşısında daha da çatılır.

Gözlerim şişmiş bedenlerin uzandığı omzunun yanından geçiyor. "Ne oldu?" Sesim kısık ve hırıltılı.

Pestilence cevap vermek yerine beni Trixie'ye doğru götürmeye başlıyor. Ona karşı durmaya çalışıyorum, bana cevap verene kadar direnmeye çalışıyorum ama o çok güçlü ve çok inatçı, bu yüzden beni sessizce atına götürmesine izin veriyorum.

Trixie'ye zayıf bir sesle "Merhaba," dedim. Atı son gördüğümde neredeyse ölmüştü. Şimdi canavar burnunu indiriyor ve beni dürtüyor.

Trixie'nin arkasına bağlanmış bir vagon var, yatağı peluş bir şilte, bir yastık ve bir battaniye ile kaplı.

Benim için.

Puslu bir anı yüzeye çıkıyor.

Onu seviyorum.

Pestilence'ın söylediği buydu.

Kolunu tuttum. "Seni duydum." Kalp atışlarım hızlanırken bile Pestilence'a bakmak için dönüyorum. Şu anda beni bunaltan sadece acı değil, derimin altına sığamayacak kadar büyük olan tüm bu enfes duygular.

Atlı bana şaşkınlıkla baktı. "Neyi duydun, sevgili Sara?" "Beni *sevdiğini*." Sesim titriyor.

Aşk ile şehveti birbirine karıştırdığında bir zamanlar yaptığım gibi duygularımı sorgulamıyorum. İkimizin yaşadıklarından sonra olmaz.

Duraksıyor. İlk başta bakışlarında bir tereddüt görüyorum, sanki bu habere nasıl tepki vereceğimden emin değil gibi. Ama nasıl bir ifade takınırsam takınayım, bu onun gözlerinin parlamasına neden oluyor.

"Evet, Sara, istiyorum," diyor kararlılıkla. *Şiddetle*. Sanki aşkı buradaymış ve burada kalacaktı gibi.

Tam gülümseyecekken, başka bir anı aklıma geliyor.

O zaman umarım onun ölümünü izlemek acı verir.

Kelimeler midemi düğümledi.

Bunu bir doktor mu söyledi? Konuşmadan hatırladığım kadarıyla öyle görünüyordu. Ve biz bir hastanedeyiz. Pestilence'ın

Bir doktorla konuştu... Pestilence'ın kayıplar hakkında bir iki şey anlamasını isteyen bir doktorla.

Çılgınlık o zaman başladı. O çılgınlıkların kafamın içinde olduğunu düşünmüştüm ama şimdi tekrar etrafıma bakıyorum. Bu insanların kulaklarından, gözlerinden, burunlarından ve ağızlarından kan geliyor. Veba kurbanları böyle görünmez.

"Ne oldu?" Cesetlere bakarak tekrarlıyorum.

Burada doğru olmayan bir şeyler var.

"Seni iyileştirmezler." Pestilence'ın sesi soğuk, çok soğuk.

Gözlerim ona dönmeden önce koridoru tarıyor. "Hepsi mi?" "Yeterince."

Gözlerim eskiden hemşire olan, gözleri, kulakları ve burnu kanlı bir kadına takılıyor. Bu ölümler vebadan değildi. *İntikam* cinayetleriydi.

Titremeye başlıyorum ve bunun korkudan olduğunu

düşünüyorum. "Eğer hepsi öldüyse, beni kim iyileştirdi?" diye soruyorum.

"Bulduğum bir avuç insan vardı ve onları seninle ilgilenebilecek kadar uzun süre hayatta tuttum."

Yeterince uzun.

"Gel," diyor ve arabaya binmeme yardım edebilmek için sorularımın geri kalanını kesiyor.

Beni yatırmaya yardım ediyor ve gözlerimi kısırmak zorunda kalıyorum çünkü çok nazik, çok dikkatli davranıyor. Yakın zamanda bir hastaneyi yok etmiş olmasına rağmen, bana narin biriymişim gibi davranıyor.

"Bunu yapma Sara," diyor sessizce.

İnsanlığı bağışlamayacak, sadece beni bağışlayacak. "Neyi yapmayacağım?"

Gözlerimi zorla açıyorum.

"Canavar benmişim gibi davranma. Ölmene izin vereceklerdi." Bakışları yanıyor, sanki hâlâ alevlerin içinde hapsolmuş gibi.

"Hepsi değil," diye

fısıldıyorum. "Yeterli."

Atlıdan uzağa bakıyorum.

"Ben bunu yapmak için yaratıldım!" diyor hararetle. "Çabuk öldüler. Bu da bir şey sayılmaz mı?"

Öyle. Ve ne olursa olsun öleceklerdi. Sadece tüm o cesetleri gördüm ve bu asla unutamayacağım bir manzara.

Bir ailenin evlerinde ölmesini izlemek, onlarla konuşmak, onlarla ilgilenmek ve ölümlerine tanık olmak başka bir şeydir. Bir bina dolusu insanın öldüğünü görmek başka bir şeydir.

Çürüyen cesetler, yüzleri dehşet içinde. Onları bir zamanlar oldukları insanlar olarak göremiyorum ve bu da onları daha da grotesk kılıyor.

Cevap vermeyeceğim. Açıkçası şu anda Pestilence ile tartışamayacak kadar yorgunum.

"Öyle olsun," diyor.

Öyle olsun. Doktorlar, hemşireler ve hastalarla dolu bir odaya iradesini dayatmadan hemen önce söylediği şey de buydu.

Boğazından çıkan sinirli hırıltıyı duymazdan gelerek tekrar ürperiyorum. Atına doğru yürüyor ve kendini eyere atıyor. Dilinin tıkkırtısı bile rahatsız edici geliyor.

Araba cesetlerin üzerinden geçerken sarsılıyor. Yaralarımı sarsarken yüzümü buruşturuyorum, acı o kadar şiddetli ki boğazım düğümleniyor, ama asıl o cesetleri düşündükçe kusasım geliyor.

O insanlara hızlı bir ölüm verdi; üzülmemeliyim. Sadece bu sefer onları öldürürken kızgındı.

Ve bunun için ben suçluyum.

İlk defa, karanlık ve sinsî bir farkındalık içime işledi.

Pestilence'ın bana olan aşkı insan hayatını kurtarmayabilir. Hepsini daha hızlı bitirebilir.

Bölüm 48

Hastaneyle aramıza ne kadar çok kilometre girse, korkum o kadar azalıyor.

Şimdi içgüdüsel olarak en çok hatırladığım şey, Pestilence'ın işkence görürken attığı çığlıklar ve bu insanların onun acısından nasıl zevk aldıkları. Atlının kömürleşmiş kabuğunun bana doğru *ilerlediğini* ve bedeninin çorak topraklarından bana *seslendiğini* hâlâ görebiliyorum.

Hayal bile edemeyeceği kadar acı çekmiş olmalı ama yine de bana doğru tırmandı. Ama bundan daha fazlasını yaptı. Beni kollarında taşıırken Pestilence'ın parçalanmış bedenini hatırlayabiliyorum. Kuşkusuz yer yer tamamen yanmış olan kolları.

Beni *kurtarmak* için tüm bunlara katlandı.

Pestilence Trixie'yi bir malikanenin önünde durdurduğunda kendimi kederli ve *pişman* hissediyorum.

Arabanın arkasına doğru ilerlediğinde, başka bir tartışma beklediğini anlayabiliyorum. Omuzları kaskatı ve ağzı kapalı. Yol boyunca düşündüğü tüm argümanları ve karşı argümanları neredeyse duyabiliyorum.

Ama onunla
savaşmıyorum. Onun
yerine kollarımı
açıyorum.

Tereddüt ediyor, açıkça şaşkın ve nereye varmaya çalıştığımdan emin değil. Sonunda diz çöküp beni kollarının arasına alıyor ve hayatın ta kendisiymişim gibi kucaklıyor. Göğsüm yeniden vurulacakmış gibi hissetsem de ona sıkıca sarılıyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye
fısıldıyorum. Bana karşı başını sallıyor.

"Senin için yani."

Gözlerimle buluşmak için uzaklaşıyor.

"Bunun başına geldiğini bir daha asla görmek istemiyorum," diyorum
kısık sesle.

Pestilence yanağıma dokunuyor. "Ben de sana." Daha yumuşak bir sesle, "Öldüğünü sanıyordum." diyor. Son kelimeye sesi kırılıyor.

Thanatos'la ilgili gördüğüm o tuhaf imgelemi hatırlıyor *olabilirim*.

Yüzümü arıyor. "Hiç bu kadar... korku hissetmemiştim. Korkunç bir duygu."

Öyle.

"Ve hiç böyle bir *nefret* hissetmemiştim."

Onu suçlamıyorum - o insanların yaptıkları mide bulandırıcıydı - ama yine de sözleri karşısında titriyorum.

Atlı gözlerini kapatıyor, alnını benimkine yaslıyor. Gözlerini açtığı anda acı içindeydi. "Bu kurtarmak ve ölmek işi aramızda rahatsız edici bir model haline geliyor."

"Öyle." Ama bunun üzerinde durmak istemiyorum. Elimi onun güzel dudaklarını okşayabilmek için hareket ettiriyorum. "Tekrar söyle," diye fısıldıyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne söyleyeyim?" "Benim hakkımda ne hissettiğini söyle."

Yüzü farkına varmakla canlanmış gibi görünüyor, dudakları bir kez daha ciddileşmeden önce hoyrat bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Bu terimi anlamadan önce bile seni seviyordum. Kahkahalarını ve müstehcen mizahını seviyorum. Merhametini ve canlılığını, sertliğini ve sadakatini seviyorum.

"Sana acı çektirmek istedim ve şimdi bana bak - seni bu topraklarda tutmak için çaresizim."

Yüzündeki yumuşak ifade midemi bulandırıyor.

Sert bir rüzgâr kıyafetlerimi yırtarak içimi ürpertiyor ve bu büyüğü bozmaya yetiyor.

"Seni içeri alalım," diyor Pestilence.

"Ancak bana hissettiğin her şeyi anlatmaya devam edersen," diyorum, her şeyi duymaya aç bir şekilde.

"*Memnuniyetle*, sevgili Sara. Henüz paylaşmam gereken çok ama çok şey var. Hepsini bilmeni isterim."

Kollarını bedenimin altından geçirmeye başlıyor, belli ki beni taşımak istiyor. Bir elimi göğsüne koyuyorum. "Ayakta durabilirim," diye ısrar ediyorum.

Pestilence kuşkulu görünür ama geri çekilir.

Bacaklarımı arabanın yan tarafına doğru yavaşça sallıyorum, bunu yaparken biraz tıslıyorum. Görüş alanımın kenarında siyah noktalar dans ediyor.

Üstesinden gel Burns.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum, bedenim protesto çıgllıkları atıyor, o siyah noktalar yayılıyor.

Hastanede bu kadar kötü değildi.

Pestilence önümde duruyor, daha önceki tüm şefkati gitmiş, yüzünde onaylamayan bir kaş belirmiş.

Ona doğru bir adım atıyorum ve kollarına yığılıyorum.

YÜRÜMEYE ÇALIŞMAK bir hataydı. Geriye dönüp baktığımda bunu görüyorum.

Pestilence beni (boşaltılmış) malikanede yatalak tutarken o da bakıcılık yapıyor. İlk başta tüm bu durumun geçici olduğunu varsayıyorum. Ama sonra bir gün ikiye, sonra üçe, sonra dörde, sonra beş-altı-yedi-dokuz-on üçe dönüşüyor ... ?

Yaram iyileştikçe günler geçiyor ve ne kadar zamandır burada olduğumuzu hatırlayamayana kadar zaman birbirine karışmaya başlıyor. Pestilence'in otoriter ve aşırı korumacı olabileceğini keşfetmeme yetecek kadar uzun bir süre, özellikle de yaşamaya benzer herhangi bir şey yapmaya çalıştığımda.

"Beni öldürmeye yaklaştığında böyle olduğunu hatırlamıyorum," diyorum test edercesine, on beşinci, on altıncı günde yorganımı geriye atarak. Yirmi mi?

"Çok fazla önemsedığım için cezalandırılacak mıyım?" Pestilence yatağın yanında durduğu yerden soruyor. "Önerdiğin şey bu mu?"

Sözlerimi çarpıttığı için ona lanet olsun.

"Bu boktan yatakta bir saat daha kalmayacağım." Aslında boktan bir yatak değil. Acı ve tembellik beni sinirli yaptı, hepsi bu.

"Tanrı şahidim olsun ki öylesin ve eğer seni bunun içinde tutmak zorunda kalırsam, bana yardım et Sara, yaparım."

Saldırgan atlılar da beni sinirlendiriyor. "İyileştim!"

"Şu anda bile vücudundaki enfeksiyonla savaşıyorum!

Sen değilsin." "Sadece etrafta dolaşmama izin ver!"

"Tekrar üzerime çökmen için mi? Sanmıyorum!"

"O haftalar önceydi."

Daha da uzun geliyor. Hareket etmem lazım.

"O zaman olduğundan daha iyi değilsin! Zayıf bedeninin hâlâ ağır yaralı."

Zayıf vücut mu?

"Kabadayılık yapıyorsun!" Öfkeden kuduruyorum.

"Şu anda senin kurtarıcın benim." Pestilence'ın benimle işi tamamen bitmiş gibi görünüyor.

Daha önce ona karşı bu kadar ateşli olduğumu hatırlamıyorum.

O senin ölmenden korkuyor, sen de ona istediğin şekilde izin vermekten korkuyorsun.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra omzunun üzerinden kapıya bakıyor.

Vücudu sönmüş gibi görünüyor. "Seninle tartışmayacağım," diyor. Sesindeki sıcaklık gitmiş. Geri çekilmeye başlıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve çıkışa doğru aceleyle geri çekiliyor.

Ebeveyn odasının kapısına yaklaştığında "Bekle," diye sesleniyorum. Kavgaya etmek istemiyorum.

Atlı duraklar. "Özür dilerim, geri gel."

Ve öyle de yapıyor, heybetli gövdesiyle yatağın üzerine oturuyor. Tek gereken benim birazcık kırılganlık göstermem ve Pestilence'ın tiradını yumuşak dokunuşlar ve daha da yumuşak öpücüklerle değiştirmesi. Bundan daha ileri gitmeyecek ama önemli değil. Şu anda tek hissetmek istediğim onun sevgisinin nefesi.

Onun sevgisi.

Bunu bana özgürce veriyor ve tenimde güneşin sıcaklığı gibi hissediyorum.

Günlerimiz bu şekilde devam ediyor, küçük dramlarımızla renkleniyor ve fısıldanan itiraflar ve asla yeterince ileri gitmeyen dokunuşlarla yatıştırılıyor. Aklımın bir köşesinde evin sahiplerinin dönmesini bekliyorum, ama asla dönmüyorlar ve böylece kalışımız bir tür kalıba girerek sürüp gidiyor.

Kurşun deliklerim açık yaralardan ahududu renkli yara izlerine dönüşüyor, derim kraterleşiyor ve parlıyor. Artık bir kıyamet yaratığına benziyorum, vücudum eski yaraların bir haritası. Asla Pestilence gibi olamayacağım, onun mükemmel formu vahşi vahşetlerden en ufak bir yara izi olmadan kurtuldu. Küçük bir parçam tenimin tatlı pürüzsüzlüğünün yasını tutuyor, ama daha sert olan parçam, yangınlarla savaşan ve kasabasını korumak için bir atlıyı atından vuran Sara-anası-yanık, ölümden kurtulduğu için mutlu.

Yapmamalıydım. Defalarca yapmamalıydım. Ve şimdi bunun sebebinin her zaman Pestilence olduğunu itiraf edecek kadar kendime karşı dürüstüm. Hayatımı defalarca kurtardı. Ve şu anda, burada bulunmasının tek nedeni olan veba yayma işi askıya alınmış durumda.

Hepsi Pestilence bana bakabilsin diye.

Aşkın öncelikleri yeniden düzenlemek gibi tuhaf bir huyu vardır. Benimkini de yeniden düzenlemeye başladı.

Yine de... bu geçici soluklanma beni huzursuz ediyor. Çünkü Pestilence ne kadar sevecen, çileden çıkarıcı ve şefkatli olsa da, hastanede ilk kez gördüğüm o sertlik hala her bir yüz hatlarında varlığını sürdürüyor.

O terk edilmiş malikanede o kadar uzun süre kalıyoruz ki dünya onun gittiğini sanıyor. Bunu biliyorum çünkü diğer şeylerin yanı sıra, evde çalışan bir televizyon var.

Atlının "ortadan kaybolması" haberinden daha da şok edici olan, muhabirlerin benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğidir. Benim ve atlının birkaç bulanık fotoğrafı var, biri resmi olarak hala onun esiri olduğum, bileklerimin kelepçeli olduğu zamandan, diğeri ise daha sonra ben atının üzerinde otururken çekilmiş.

Muhabirler beni ne yapacaklarını bilmiyorlar. Onun tutsağı mı yoksa sevgilisi mi olduğumu ("C", yukarıdakilerin hepsi) ya da bize ne olduğunu bilmiyorlar. Her şey onlar için korkunç derecede kafa karıştırıcı görünüyor - beni övmeli mi yoksa kınamalı mı? Acımakta karar kıldılar.

Pestilence, benim hâlâ yattığım ana yatak odasına giriyor; iri gövdesi kapının girişini dolduruyor. Yayını ve sadağını çıkarıp kapının yanına bırakıyor. Sonra zırhını çıkardı. Tacını başında bırakıyor, altındaki saçları rüzgârda savruluyor.

Arazide devriye gezdiğini sormadan biliyorum. İhtiyacı olduğundan değil. Buraya uzaktan yaklaşan herkes hastalanır. Bence bunu daha çok huzursuz olduğu için yapıyor. İnsanlığın tüm topraklarında dolaşma ve hastalık yayma ihtiyacı onu yiyip bitiriyor olmalı.

O sabırlı bir adam değil. Tabii konu ben ve benim çelimsiz insan bedenim olduğu zaman hariç.

Yatağın kenarına oturuyor, gözlerindeki bakış tüylerimi diken diken ediyor. Orada sevgi var, ama altında aynı soğukluk var. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Pestilence gömleğimin kenarını kaldırıyor ve bir parmağını pürüzlü etimin üzerinde gezdiriyor.

Öne eğilip yara izlerinden birini öpüyor.

"Bu mermilerden sadece biri başka bir yere isabet etseydi seni öldürebilirdi."

Bu söz üzerine vücudundan geçen hafif ürpertiye fark ediyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye

sorar. "İyileşmiş."

Pestilence gözlerini bana dikti. *Haftalardır* ona her gün verdiğim cevabın aynısı.

Ve bu bir süredir doğrudur, ancak ölemeyen ve bir insanın tamamen iyileştiğini sezgisel olarak bilmeyen bir varlığa mantıklı konuşmayı deneyin.

Elini tuttum ve onu yanıma çektim. İyileşmeye başladığım ilk bir hafta boyunca benimle birlikte yatağa uzandı, bana yakın durdu, elini kalbimin üzerine koydu, böylece kalbimin düzenli atışını hissedebiliyordu. İyileşeceğimden emin olduktan sonra bile benimle yatağa girmeye devam etti, vücudunu bana yaklaştırdı ve kendini bıraktığında uykuya daldı.

Ama uyumak ve sarılmak benimle yapmaya cesaret ettiği

tek şeydi. Şimdi onun üzerine yuvarlanıyorum.

"Sara," diye itiraz ediyor.

"Ben porselen bir bebek değilim," diyorum, kalçalarına doğru ilerleyerek. "O kadar kolay kırılmam."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Onu uzun, yavaş bir öpücükle susturuyorum. Sanırım direnmek istiyor, ama Pestilence hala (kendi deyimiyle) *bedenin gizemleriyle* o kadar sarsılmış ki bunu durdurmak için pek bir şey yapmıyor.

Dudaklarım dudaklarını ayırırken elleri yüzümü kavıyor. Dilim onunkine değmeden önce birkaç saniyemi onu içime çekerek geçiriyorum. Bunu yaptığı anda elleri üst kollarıma kayıyor ve beni sıkıca kavıyor.

Kendi ellerim saçlarına dalıyor ve tacını yamultuyor. Onu komodinin üzerine koyacak kadar akıllı var.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve o da bir inilti çıkarıyor. "Sara, sen hâlâ iyileş-"

"Acı çekiyor gibi mi görünüyorum?" Ben soruyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor. Önce gömleğini, sonra da diğer kıyafetlerini çıkardığımda da bana karşı çıkmıyor. Ama bana tam olarak yardım da etmiyor.

Ancak bir noktadan sonra tavrı değişti. Benimle buluşmaya başlıyor, dokunmak için dokunuyor, öpmek için öpüyor, ta ki hücumu liderlik edene kadar. Elleri üzerimde geziniyor ve kaba avuçlarının kaplayabileceği yeterli deri yok.

Kolunu bana doluyor ve sonra bizi çevirerek beni ona bakmaya bırakıyor.

Çok güzel. Onu görmeyi unutabilecek miyim bilmiyorum.

Pestilence ustalıkla kendi kıyafetlerimi çıkarıp dikkatsizce bir kenara atıyor.

Çırılçıplak kaldığımda bakışları vücudumda geziniyor ve kalçalarımın birleştiği yerde duruyor. Aşağı doğru eğilip dudaklarını göbeğime bastırıyor. Refleks olarak ona doğru eğiliyorum. Bacaklarımı ayırıyor ve beni tam kalçalarımın arasından öpmeye devam ediyor.

İsa.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum.

Doğrulmaya çalışıyorum ama o beni tekrar yatağa itiyor.

"Belli olduğunu varsayıyorum," diyor. Beni ısırıyor ve Tanrım, o kadar pis ki. Bu kadar edepsiz olmayı *nereden* öğrendi?

Dili dışarı çıkıyor ve tadıma bakıyor.

İnliyorum, sırtım yataktan kalkıyor.

"Beni böyle öldürüyorsun," diye mırıldanıyorum.

Hemen geri çekildi. Kızarmış yanaklarımı ve şaşkın bakışlarımı gördüğü an, endişeli ifadesi bir erkek memnuniyetine dönüşüyor.

Kimsenin Pestilence'a anatomi dersi vermediğinden eminim (benden başka), ama klitorisimin dünyadaki tüm iyiliklerin ve mucizelerin kaynağı olduğunu çok çabuk anladı.

Süvari hizmetlerine geri dönüyor ve zeki diliyle beni altına alıp kıvrınmamı sağlıyor. O gülerken sıcak nefesi üzerimde pufluyor. Pestilence bir zamanlar bu işte acemi olabilir ama öğrenci kesinlikle ustasını rekor sürede geçiyor.

"Ughn," diye inliyorum. "Ssss-stop. Çok fazla.

Dur." Sikik durmuyor.

O devam ediyor ve devam ediyor ve-

Bir çığlık atıyorum, kalçalarım yataktan kalkıyor, hisler içimden geçerken yoğunluğu kör ediyor.

Pestilence bana tamamen aşağı inmeme için zaman vermiyor. Vücudumda ilerliyor. "Beni ikna ettin."

"Ha?"

Bacaklarımı beline doluyor. Aletini tam açıklığımda hissediyorum, sert ve ısrarcı.

"İyileştin."

Sonra da kendini içeri atıyor.

Kalınlığı beni gererken içimden bir inilti daha çıkıyor. Bunu yapmayalı hayatlar olmuştu. Pestilence beni incitmemek ya da yaralarımı deşmemek için o kadar dikkatliydi ki şimdi aniden içimde olması şok etkisi yarattı.

Onun çılgın enerjisini hissetmek daha da büyük bir sürpriz. Hareketleri yavaş ve saygılı, hatta eğlenceli ve keşifçi değil. Kendini yeterince derine götüremiyormuş gibi içime pistonlar gibi giriyor ve beni yeterince sıkı tutamıyormuş gibi kendine çekiyor. Omzumu, kurşun yaralarımından birini, boğazımı, dudaklarımı öperken ağzı tenimi yakıyor.

Elleri bacaklarımı kavıyor, beni daha yakına çekiyor.

Güm güm güm!

Yatak başlığı, boya ve biraz da sıva dökülene kadar tekrar tekrar duvara çarpıyor.

Pestilence'ın gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Ve gördüğüm şey tamamen aşk değil. Aşk ve ıstırap, sahiplenici bir çaresizlik ve -en garibi- bir özür.

Ancak şimdi pek bir şey yapamıyorum. Aleti içimi doldururken ve her yerimi okşarken olmaz.

İkinci kez uçurumun kenarına geliyorum. Etrafında kenetleniyorum, onu kendime çekiyorum. Bir iniltiyle, doruk noktamın kanatlarında geliyor, hayatı buna bağlıymış gibi içimde sallanıyor.

Aşağı inmeye başladığında beni her yerimden öpüyor, dudakları açıkta kalan her et parçasının üzerinde geziniyor. Tüm o ham, erkek enerjisi acı verici derecede tatlı ve saygılı bir şeye dönüşüyor.

Beni kendine çekiyor, bedenimi kendi bedenine yaslıyor. Bu adamla ten tene olmak kadar beni dünyayla tamamen barışık hissettiren başka bir şey yok. Göz kapaklarım inmeye başlıyor.

Hâlâ doğum kontrolü meselesini çözemedim, diye düşünüyorum tembelce. Pestilence şakağıma bir öpücük konduruyor.

İyi bir baba olurdu.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ...

Kendimi bırakırken ona daha da yaklaşıyorum. Parmaklarından biri karnımın üzerinde geziniyor.

Vücudu benimkinden uzaklaşıyor ve sesi uykunun sınırından içeri süzülüyor. "Özür dilerim Sara. Bunu bekliyordum ve belki... belki senin iyileşmen fikrimi değiştirir diye düşünmüştüm ama değiştirmede. Sadece yapmam gereken şeyden daha emin olmamı sağladı."

El yordamıyla elini aradım ama yoktu.

Bölüm 49

ERTESİ SABAH, Pestilence'ın bu basit hareketin beni ne kadar yorduğunu görmesine izin vermemeye çalışarak mutfığa doğru ilerliyorum.

Hiç zahmet etmemeliydim. Atlı ilk kez dikkatini bile vermiyor. Oturma odasındaki televizyon açık ve Pestilence televizyonun önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, acımasızca ekrana bakıyor.

Dikkatini neyin çektiğini görmek için televizyona bakıyorum.

"... Son dakika haberi: Batı Kıyısı ve Kuzeybatı Pasifik boyunca Meksika'ya yayılan öldürücü Mesih Ateşi salgını. Eyalet ve yerel yönetimler hızla virüsün bulaştığı bölgeleri karantinaya almaya çalışıyor. Atlının henüz görüldüğü bilinmiyor. Lütfen evlerinizde kalın ve şehir merkezlerinden uzak durun. Tekrar ediyorum, lütfen evlerinizde kalın ve şehir merkezlerinden uzak durun. Etkilenen herkese: dualarımız ve düşüncelerimiz sizinle."

Midem dibe vuruyor.

Uzun bir süre orada duruyorum, konuşmuyorum, tepki vermiyorum, sadece... aptal aptal televizyona *bakıyorum*. Haber kendini beş farklı şekilde tekrarlıyor, boş dakikaları doldurmak için bilgi kusuluyor. Pestilence aylar önce şehirden geçtikten sonra Central Park'ın cesetlerle dolu toplu mezarlarıyla çekilmiş fotoğraflarını gösteriyorlar. Ardından Toronto ve Montreal'den görüntüler geliyor, Ateş'e dair ellerinde olan birkaç fotoğraf. Vancouver ve Seattle'dan bile birkaç fotoğraf var, kendi gözlerimle gördüğüm yerler.

Ama şimdi yeni görüntüler eskilere katılıyor. San Francisco'daki bir hastanenin ölmek üzere olanlarla dolu titrek bir görüntüsü ortaya çıkıyor. Los Angeles'tan bir başka görüntüde ise insanlar sokaklarda yatıyor, gözleri çökmüş ve yüzleri ateşin başlangıcıyla kızarmış.

San Francisco, Los Angeles. Oralar uzak *eyaletler*.

Üşüyorum.

Gözlerimi ekrandan ayırmayı başarıyorum ve *şimdi* Pestilence bana bakıyor. Gözlerinde hâlâ o lanet özür var ama pişmanlık yok. *Hiç pişmanlık yok.* Onun yerine tanıdık bir soğukluk var.

Boğazım çalışıyor. Sormak istemiyorum çünkü sormak her şeyi gerçek yapar ve bu gerçek olamaz. Kelimeler yine de geliyor.

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım.

"Amacımı."

Bölüm 50

NEFES ALAMIYORUM.

Şu anda Kuzey Amerika'nın tüm Batı Kıyısı çorak bir arazi.

Zihnimde, hastanenin koridorunda yatan tüm o cesetleri görüyorum. Bir şehir değerinde, iki şehir değerinde -hatta tüm *eyalet değerinde- cesetler* hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu yıkımın boyutu hayal bile edilemez. Zihnim böyle bir kaybı kavramama izin vermiyor.

Tüm bu milyonların arasında anneler, kızlar, oğullar, kardeşler, arkadaşlar, sevgililer, büyükanne ve büyükbabalar, çocuklar, bebekler var. Birbirleri için bir anlam ifade eden insanlar, masum, nazik insanlar. Yaşamayı hak eden insanlar. Şu anda hepsi ölüyor.

Pestilence bunu yapmış olamaz. Pestilence, yaptıklarının ahlakiliğini sorgulayan biri. Pestilence, beni seviyor.

Yapamazdı.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz. Pestilence'ın gözlerinde savunmacı bir şeyler görmeyi bekliyorum -geçmişte hep kendini açıklamak zorunda kalmıştı- ama orada hiçbir şey yok. Suçluluk yok, savunmaya geçme yok, inatçı bir azim yok.

Soğuk bakışları sabit.

Çünkü bunu o *yaptı*. Daha da ötesi, bunu *planladı*. Tüm işaretler oradaydı. Karanlık ruh hali, mavi gözlerindeki buz, dün yanımdan ayrılırken bana mırıldandığı yarım yamalak hatırlanan özür.

"*Nasıl?*" Yıkımın boyutu her zamankinden çok daha büyük. Önceden, Pestilence'ın bir kasabayı enfekte etmesi için içinden geçmesi gerekiyordu. Şimdi ise erişim alanı sınırsız gibi görünüyor, bizden binlerce kilometre uzağa uzanıyor.

Ne sorduğumu anlamış olmalı çünkü şöyle diyor: "Bu erişim gücüne hep sahiptim. Sadece daha önce bunu kullanmak için bir dürtü hissetmemiştim."

Bana kadar değil. Her nasılsa, bu korkunç eylemi ateşleyen kıvılcım benim. "Geri al," diye fısıldıyorum.

"Bitti," diyor, yüz ifadesi tavizsiz.

Başımı sallıyorum. Bu *mümkün* değil. Buna inanmayı *reddediyorum*.

"Beni enfeksiyondan kurtardın, bunu geri alabilirsin," diye ısrar ediyorum, sesim çatlıyor.

Batı Yakası'nda hayatta kalan tek kişi ben olamam. Bu başlı başına bir cehennem.

"Ama yapmayacağım."

Ama yapmayacağım.

"*Lütfen.*"

Bu kelimeyle irkildi. *Lütfen*. Aramızda söylenen bir lanet olarak başladı, sadece reddedilebilmek için dile getirilen bir yalvarış. Ama yol boyunca bir yerde, *lütfe*n kurtarıcı oldu.

Ama şimdi, Pestilence kurtarılmak istemiyor.

Kahretsin, kalçalarımın arasında hâlâ onun bir parçasını hissedebiliyorum. Bugün ve dün vücudunun benimkini ovduğu, tutkulu olduğu kadar yoğun seviştiği tüm yerlerim ağrıyor. Onca zaman yanımdan sadece Kuzey Amerika'nın büyük bir bölümünü lanetlemek için ayrılmış olamaz.

"Lütfen, Pestilence. Lütfen... *aşkım.*"

İsimler çok şey ifade eder. Bir güle hangi ismi vererseniz verin aynı kokabilir, ancak onu nasıl düşündüğünüz değişebilir. Ben de Pestilence hakkında farklı düşünüyorum, bir süredir öyle düşünüyorum. Ama onu kendi seçtiğim bir isimle çağırmak, ona bir sevgi vermek ve adaşından daha fazlası olduğunu göstermek için şimdiye kadar bunu yapacak kadar cesur olamadım.

Ama artık korkacak bir şey kalmadı. Bu durum karşısında değil. Atlı durur. Gözlerindeki o soğukluğu görüyorum.

"Bunu beklemiyordun, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Benim seni sevmemi." Beklemediğimi biliyordum. Ve bunu hangi sessiz saatte fark ettiğimi bilmiyorum ama fark etmiştim. "Belki bir aptal ve hainim, ama *seninim*," gözyaşlarımı geri kırıyorum, "ama lanet olsun, bunu yapamazsın."

Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor, gözleri biraz kararıyor, sanki bana dokunmak istiyor ama ona izin vermeyeceğimi biliyor. Şimdi olmaz, ellerinde bu kadar kan varken.

Seni daha önce hiç rahatsız etmemiştim Burns.

Ama o zamanlar onu değiştirebileceğimi, durdurabileceğimi düşünüyordum.

Daha iyi bilmeliydim.

"O adamların bana yaptıklarıyla yaşayabilirdim, ne kadar zalimce olsa

da" diyor Pestilence.

Aklıma telefon direğine bağlanmış, yüzünün büyük bir kısmı yok olmuş atlı geliyor.

"Ama seni vurduklarında-" Sesi duygulanarak kesiliyor ve ölümcül hatamı fark ediyorum. "Bana sevgini hiç göstermemeliydin, sevgili Sara," diyor.

Bunca zaman aşkın atlıyı kurtaracağını ve hepimizi kurtaracağını düşünmüştüm. Bizi sadece korkunç kaderimize mahkum edeceğini bilmeliydim.

"Kaybı şimdi anlıyorsanız," diyorum, "o zaman bu insanlardan ne aldığınızı da biliyorsunuz."

Çenesi sıkılır. "Hak ettiklerinden fazlası değil."

"*Hak* ettiklerinden fazla değil mi?" Şaşkınlıkla söylüyorum. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Rob mu? Ruth? *Ben* mi?"

Pestilence'ın ağzı incelir. "Bu konuda tartışmanın bu insanların kaderini değiştireceğini düşünüyor gibisiniz."

"Sen ve değişim." Başımı acı acı sallıyorum. "Neden bunu yapamayacağını düşündüğünü anlamıyorum."

"İnsanlar değişir Sara, ama atlılar değişmez. Benim hakkımda ne düşündüğün önemli değil; ben her zaman Fatih Pestilence'ım ve öyle kalacağım."

Eğilmeyecek. Bunu şimdi görebiliyorum. Bunu daha önce görmeliydim, kalbimi biraz daha iyi koruyabildiğim zamanlarda.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Sorduğum soruya hemen pişman oluyorum, midem korkuyla çalkalanıyor.

"Dünyanın sonu."

"Peki ya ben?" Diyorum, ıssızlık şimdiden içime işlemeye başlamıştı. "Benimle kalacaksın."

Bunu sormuyor; hatta bunu bir meydan okuma olarak bile söylemiyor. Tam bir otorite ile konuşuyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Pestilence bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki bana doğru bir adım daha atıyor.

"*Yapma*," diyorum.

Eğer ikimizden birini daha iyi hissettirmeye çalışırsa, yemin ederim bu beni m a h v e d e r .

Ve kırılacak çok az şey kaldı.

Etrafa bakıyorum.

Onunla aynı odada olamam. Tüm bu trajedide boğuluyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ondan uzaklaşmak için can atıyorum.
"Sara," diye sesleniyor ben kaçamadan. Sesi o kadar sabırlı ki.
Duraklıyorum. "Bir keresinde bana isimlerin önemli olmadığını
söylemiştin," diyorum, sırtım ona dönük, "*sana* ne dediğimin önemi yok."
Omzumun üzerinden Pestilence'a bakıyorum.
Sevgiler. Sanırım ikimiz de aramızdaki havadan az önceki sevecenliğimi
duyabiliyoruz.
Başını eğdiğinde yüzünde temkinli bir ifade belirliyor.
"Hatırlıyorum." "Yanılıyorsun, biliyorsun," diyorum. "Onlar
önemli."
Veba onun doğasındaki en kötü şey. Onun en iyi yanını gördüm, ama o
yanı, o gelecek, rüzgârda dağılan duman gibi bir olasılık fısıltısından öteye
gitmiyor.
Onu öylece bırakıyorum.

Bölüm 51

Eşyalarımı alacak kadar ondan UZAKLAŞTIM - ne kadar az şeyim varsa. Sırtımdaki gömlekten fazlası değil.

Ana yatak odasına uzun süre bakıyorum, kalbim her seferinde bir parça kendini yeniden yaratıyormuş gibi hissediyorum.

Neden normal bir çocuğa aşık olup onunla birlikte normal bir şekilde ölmediniz? Neden bir atlıyı seçmek zorundaydın? Neden kendini onunla dünya arasına sokmak zorundaydın?

Tüm bu süre boyunca aşk ve sadakat arasında ölümcül bir çekişme yaşandı.

İşlerin bu noktaya gelmeyeceği konusunda kendimi nasıl kandırdım, bilmiyorum.

Botlarımı giyiyorum, ödünç aldığım montumu alıyorum ve ön kapıya yöneliyorum.

Pestilence hâlâ onu bıraktığım yerde, hâlâ televizyonun başında nöbet tutuyor, hâlâ kendi öfkesiyle yanıp tutuşuyor.

Yanından geçip fuayeye gidiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor, sesi otoritesiyle çınlıyor.

Sesi korkmuş, kaybolmuş ya da kararsız gelmiyor.

Cidden hiçbir fikri yok mu?

Onu görmezden gelerek ön kapıya uzandım ve sıvıştım.

Dışarısı lanet olsun, soğuk. Sıcaklıktan dolayı biraz sendeliyorum. Derinizin altında kıpırdanan ve içinize sızan ıslak, ısırıcı bir soğuk. Şimdiden kulaklarım sızlamaya başladı. Ceketimin kapüşonunu kaldırıyorum.

Bu durumdan asla kurtulamayacaksın, bu kadar zayıflamışken. Donanımsız olarak.

Kapı arkamdan açıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Pestilence'ın sesinde duruyorum. Şimdi bastırılmış öfke dışında bir şey var. Endişe olamayacak kadar kendinden emin bir şey. Sanırım şok ve biraz da kafa karışıklığı olabilir.

"İnsanlığa yeniden

katılmak için," diyorum.
"Seni serbest bırakmadım."

"Sizin tutsağınız olduğumun farkında değildim,"
diyorum. Belli ki bu kk ayrıntıyı unutmuş
grnyor. "Sen *benimsin*."

Ceketimi kendime doğru çekiyorum. "Ben *kimsenin değilim*,"
diyorum şiddetle. Atlı buna kaşlarını çatıyor ama konuyu
tartışmaya alışmıyor.

Onu değerlendirdim. "Sadece kaldığımı syle. Btn insanlar gittiğinde
ne yapacaksın?"

"Dayanacağım."

"*Ben ldğmde* ne yapacaksın?"

"Seni hayatta tutacağım," diye ısrar
ediyor.

Yzne bakıyorum. "Yapabilsen bile, beni hayatıma kasteden her
girişimden koruyabilsen bile -nk seninle olduğum srece daha fazlası
olacak- beni sonsuza dek hayatta tutamazsın. Sonunda yaşlanırdım.
Yaşlanıp leceğim ve sen yine yalnız kalacaksın, ama artık başka insan
olmayacak, sadece sen olacaksın."

"Ve kardeşlerim," diye sessizce ekliyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pekl, sen ve katil kardeşlerin." Bunca
yıldırdı ortalıkta olmayan kardeşler. "Ama onlar dışında, yalnız olacaksın."

Vcudum soğuktan titremeye başlıyor ve Pestilence'ın gzleri doğrudan
harekete geçiyor. "Bu aptallığa bir son ver Sara. İçeri gel," diyor daha
yumuşak bir sesle. "Seni ısıtacağım."

Ona inanmaz bir bakış attım. "Hl anlamadın mı? *Herkesi* ldryorsun.
Byle bir şeyden sonra seninle kalacağımı gerçekten dşndn m?"

"Daha önce benimle kaldın," diyor atlı hararetle, ama gzlerinin
arkasındaki korku kıvılcımını kaırmıyorum.

Boş bir kahkaha attım. "O zaman dnyama yaptıklarından nefret ettiğini
dşnmştm."

Senin değişebileceğini dşndğm zamanlar.

Bu en korkunç detay değil mi? Sonunda istediğimi elde *ettim* - Pestilence
değişti, sadece daha iyisi için değil.

"Bunu senin intikamını almak için yapıyorum!"

"Senden asla intikam istemedim," diyorum. "*Merhametini* istedim."

Pestilence bu kelimeyi duyunca sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.
Atlıyı ldrmeye çalıştığım gece hayatımı kurtaran kelimenin ta kendisi. O
zamandan beri her gece beni kurtaran kelime.

Merhamet.

"Tanrı'nın *merhametinin* benim için olmadığını hiç düşündün mü?" diye sordum. "Belki de diğer herkes içindi?"

Hayır, yüz ifadesine bakılırsa öyle bir şey yapmamış.

Dönüyorum, uzaklaşmaya başlıyorum, ancak Pestilence'ın parmaklarının sıcak baskısını kolumun kıvrımında hissediyorum.

"Seni kendime bağlamam gerekiyorsa, *bağlarım*," diyor Pestilence. "Ama gitmene izin vermeyeceğim."

Onunla yüzleşmek için döndüm. Tüm yüce taleplerine rağmen, yüzü gerçek hislerine ihanet ediyor. Yüz ifadesindeki paniği görebiliyorum.

Bunu tahmin etmemişt.

"Pestilence," diyorum, sesim sakinleşiyor, "beni seninle kalmaya zorlayabilirsin, ama seninle olmak istememi sağlayamazsın."

"Ama benimle birlikte olmak istiyorsun," diye ısrar ediyor. "Bana *aşkım* dedin." Başka tarafa bakıyorum. "Dedim."

"Ve sen beni seviyorsun."

Kalbim daha hızlı atıyor. O üç kelimeyi ben söylememiş olabilirim ama atlı doğruyu söylüyor.

Gözlerim ona kayıyor. "Biliyorum," diye katılıyorum. "Ve bu yeterli değil." Bir adım geri çekildi. "*Yeterli değil* mi?"

Sanırım ona herhangi bir silahın verdiğinden daha fazla zarar veriyor olabilirim.

"Kalbinde yatan diğer şeylerin üstesinden gelmek için yeterli değil," diyorum. "Belli ki insanlıktan bana verdiğin değerden daha fazla nefret ediyorsun."

Pestilence'ın burun delikleri alevlenir, ama ısırarak karşılık verir. İnkâr etmiyor. Ahh.

"Aşkın insanın en iyi yanlarını ortaya çıkarması gerekir," diye devam ediyorum, ona Ruth ve Rob'un ölümünden kısa bir süre sonra yaptığımız konuşmayı hatırlatarak. "En kötü yanlarını değil," diye ekliyorum sessizce.

"Bunu seni sevdiğim *için* yaptım," diyor hararetle. Gözlerinde öncekinden daha fazla korku var.

"Aşk böyle işlemez."

Ama elbette aşkla el ele giden başka şeyler de var - büyük, korkunç şeyler. Pestilence'ın ilk kez hissetmeye başladığı şeyler.

Cennet Bahçesi'ne girmesine izin verdiniz, yasak meyveyi tatmasına izin verdiniz. Ona iyinin ve kötünün bilgisini verdiniz ve şimdi ikiniz de bunun bedelini ödüyorsunuz.

Yüzünü hafızama kazıyarak bir adım geri çekiliyorum.

Pes edip ona dönmeden önce hemen gitmeliyim. O zaman kendimi asla affetmem.

Ancak kalbim, ayrılma ihtimali karşısında ikiye bölünecekmiş gibi hissediyor.

"Güle güle, Pestilence."

Kendi etrafımda dönerek, kendimi malikaneden uzaklaşan merdivenlerden aşağı inmeye zorluyorum.

Atlı üzerime gelmeden önce beş adım bile atmamıştım. Beni kucaklayıp içeri taşıyor ve giderken ön kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kollarında kıvranarak itiraz ediyorum. Yanıt yok.

Şimdi gerçekten mücadele etmeye başladım. "Bırakın beni."

Beni antrede yere yatırdı. Ayağa kalktığımda oda biraz dönüyor.

Çok zayıf. Çok zayıf.

Ama burada kalamam.

Kapıya geri dönüyorum ve yine beni kaldırıp bedensel olarak uzaklaştırıyor.

Yine, beni yere bırakır bırakmaz kapıya doğru ilerliyorum.

Önümü kesti. "Sara, gitmene izin veremem."

Gözleriyle bana yalvarıyor ve ne hissettiğimi gördüğünü biliyorum: Yeterince güçlü değilim, yeterince *iyileşmedim*. Onca haftalık yolculuk, onca yara, dinselsem bile bedenim daha fazlası için hazır değil. Yine de onu ileri sürüyorum.

"Pestilence, durumu olduğundan daha kötü hale getirme," diye adeta yalvarıyorum. "Senin rızanla ya da rızan dışında gidiyorum ama burada daha fazla kalmayacağım."

Yüzündeki ifade son parçamı da un ufak ediyor. Kalbinin gözümün önünde kırıldığını görebiliyorum. O çığ keder sadece bir an sürüyor ve sonra yüz hatları sertleşiyor.

Tek kelime etmeden beni tekrar kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Kollarında debeleniyorum. "Pestilence, beni yere bırak!"

Taleplerimi görmezden gelerek beni ana yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Baş dönmesinin geçmesi için fazladan birkaç saniye daha bekleyerek üzerinden indiğimde o çoktan kapıya varmıştı. Bir bakış atarak dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Peşinden koşarak kapı kolunu tuttum. Çeviriyorum ama kapı açılmıyor. Atlı kapıyı kapalı tutuyor olmalı.

"Pestilence, bırak gideyim." Sesim panikle yükseliyor. Cidden beni burada tutmak istemiyor, değil mi?

"Beni affedeceksin," diyor kapının diğer tarafından sessizce. "Bırak beni!" Daha yüksek sesle bağıriyorum.

Ama yapmıyor.

PESTILENCE ana yatak odasının pencerelerini kapatıyor ve dışarı açılan tüm kapıları kapatıyor. Birkaç kez dışarı fırladığımda beni tekrar içeri sürüklemek zorunda kalmadan önce değil, ama sonunda tüm çıkışları engellemeyi başarıyor ve beni içeride kapana kısılmış bırakıyor.

Ve böylece onun tutsağı olmaya geri döndüm.

En azından atlı adam mesafesini koruyacak kadar akıllı. Günün geri kalanında onu sadece birkaç kez görüyorum, yiyecek ve su bıraktığında, gözleri hüzünlü ve perili.

Belki de Pestilence'a gelen deliliğin etkisi geçer diye düşünüyorum. Sonunda pencereleri açacak, kapıyı açacak ve benden af dileyecek.

Ama bu asla gerçekleşmez. Bir gün diğerine karışıyor ve o uzak duruyor, sadece beni besleyebilmek için yanıma geliyor. Geceleri bile bana olan acı dolu hislerini ifade etmek ya da sırtıma yaslanıp uyumak için odama girmiyor.

Bedenim onu özliyor, kalbim onu özliyor. İkincisi göğüs kafesimin altında ölüyor, ihanetlerinden nefret ediyor ama yine de onu istiyor.

Kaçmaya çalışmıyorum. Ne faydası var ki? Pestilence'ı fark edilmeden geçemem.

Öldükleri yerde çürümekte olan milyonlarca ölü insanı düşünmemeye çalışıyorum. Tam da bu nedenle televizyon kapalı kalıyor. Haberleri izlemeye ve tüm o cesetleri görmeye dayanamıyorum. Onların ölümünde (farkında olmadan da olsa) bir rol oynamışken olmaz.

Bu da bana odadaki birkaç kitabı karıştırmak ya da ezberden şiir okumak kalıyor.

Bazen Pestilence'in varlığını fiziksel olarak yakınımnda hissedebiliyorum - sesimi dinliyor, kapımın önünde oyalanıyor. Hava, aramızda konuşulmamış ve tamamlanmamış her şeyle doymuş gibi hissediyor. Tüm o ölü bedenlerin yanında çürümeye terk edilmiş şeyler.

Hayat günlerce, sonra da bir hafta boyunca böyle devam eder.

Bu gerçekten yeni normalimiz mi olacak? Veba beni ne ölmeye ne de tam olarak yaşamaya mahkum kafesteki bir kuş gibi mi tutacak?

Sekizinci gün kapı açıldığında, Pestilence bitkin görünmektedir. Mavi gözleri donuktur ve altın sarısı saçları her zamanki parlaklığına sahip değildir.

"Bunu daha fazla yapamam," diye itiraf ediyor.

"Teslim oluyorum." Yatakta oturduğum yerde donup kalıyorum.

Pestilence the Conqueror, *teslim mi oluyor?*

Tacını başından çıkarıp aramızda yere fırlatıyor. "O senin," diyor acı acı. "Dünya üzerinde hak iddia etmiş olabilirim ama seni, gerçekten istediğim tek şeyi kaybettim."

Önce atılmış taca, sonra da onu takan adama bakarken nabzım hızla atıyor.

"Gitmekte özgürsünüz," diyor. "Seni durdurmayacağım."

Gözleri kasvetli. Gözlerindeki gölgeler gitmiş, ama bir zamanlar gözlerinde yatan umut kıvılcımı da gitmiş. Gözleri benimkilere değdiğinde, bana boğuluyormuş gibi bakıyor.

Kendimi yüceltilmiş, küçük bir şekilde haklı çıkarılmış hissetmeliyim, ama bu sadece diğerlerine eklenecek bir acı daha.

Birkaç saniye boyunca hareket etmedim.

"Kahretsin Sara, özgürlüğünü istiyorsan, aklım başıma gelmeden git buradan."

Yataktan kayıyorum, eşyalarımı teker teker topluyorum ve gözümü ondan ayırmıyorum. Her an kapıyı suratıma kapatmasını bekliyorum. Bu bir numara olmalı.

Ama öyle görünmüyor.

Eşiği geçip odaya giriyorum ve onunla yüzleşmek için duraklıyorum.

"Git ve lanetli ırkına katıl," diyor, bakışları isteksizce benimkilerle buluşuyor. Şimdi nasıl da kabarıyor! Benimkine eşdeğer bir acısı var. "Ama benden seni öldürmemi bekleme."

Görünüşe göre *merhametin* ne demek olduğunu çok geç anladı.

PESTILENCE'in yaptığı her Şeyden sonra, ayrılışımın beni bu kadar incitmesini beklemiyordum. Kalbimin atlıya ait olduğunu unutacak kadar hırpalandığını sanıyordum.

Yanılmışım.

Onu evin girişinde bırakırken Pestilence'a bakmıyorum. Ondan uzaklaşmak bana yeterince acı veriyor. Yüzünü dolduran duyguyu görmek beni tereddüde düşürebilir. Atlı artık tacını takmıyor. Hala yatak odasında unutulmuş bir Şekilde yatıyor.

Sokağa doğru ilerliyorum, her adım beni daha da derinden yaralıyor. Her Őeyimi kaybettim; ailemi, arkadaşlarımı, komşularımı. Pestilence'tan ayrılmak son parçalarımın da kanını akıtacak.

Nereye gitmeliyim? Yaşayanlara ulaşmak için kaç kilometre yürümem gerekecek? Ondan önce ölecek miyim? Pestilence'ın vebaya yenik düşmeme izin vermeyeceğini biliyorum ama ölmenin başka yolları da var. Açlıktan ölebilirim, hava Őartlarından yok olabilirim.

Peki ya ölmezsem, o zaman
ne olacak? Her seferinde bir
adım, Burns.

Ancak yola ulaştığımda geri dönüyorum. Kaldığımız konak küçük bir yükseltinin üzerine tünemiş. Eşiğinde bir nöbetçi gibi duran atlı.

Pestilence beni izliyor, yüzü ciddi. Bir an için gözlerinde umut kıvılcımları gördüğümü sanıyorum.

Fikrimi değiştirdiğimi sanıyor.

Kendimi toparlayarak bir kez daha caddeye bakıyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Bölüm 52

Haberleri duymuyorum. Haftalarca duymadım.

Yine de bilmeliydim. Gerçek çok açık bir şekilde önümde duruyordu.

Bunun yerine Kanada sınırına yakın bir karakol sahibinin beni şüpheye yer bırakmayacak şekilde ikna etmesi gerekiyor.

"O kötü atlı gitti. Yeni ölülerin üzerine yemin ederim ki gitti," diyor adam, eşyalarımı toplarken çam tezgâha yaslanıyor.

Adamın kendisini *canlı* ve dükkânında koşuştururken görmek yeterince şaşırtıcı, ama yine de kıyıya dönerken başkalarına da rastladım. Onların varlığının Pestilence'ın vebasını *sadece* güneye doğru yaymasıyla ilgili olduğunu düşündüm.

Şimdi mağaza sahibine bakıyorum, haberleri hesaplamıyor.

Biz o malikaneye kapandığımızda dünya Pestilence'ın gittiğini düşündü ama ben ayrıldıktan sonra seyahatlerine devam edeceğini varsaydım.

"Yani onu yeni gören olmadı mı?" Aptalca sordum. Başını sallıyor.

Onu yeni gören yok. Hoş olmayan bir his içimi burkuyor ama buna neyin sebep olduğunu söyleyemiyorum.

Belki de artık onu görecektir kimse kalmamıştır. Washington'dan Kaliforniya'ya kadar olan bölge uçsuz bucaksız... uçsuz bucaksız ve ölümlerle dolu.

"Duymadın mı?" diye soruyor ev sahibi şaşkınlığımı fark edince.

"Aldığım son haberlere göre Oregon, Kaliforniya ve Meksika'nın bazı bölgeleri enfekte oldular" diyorum. Şimdi bile bu düşünce içimi ürpertiyor. Bunda benim de bir rolüm vardı.

Adam hırıltılı bir kahkaha atıyor ve tezgâhının altından ince bir kutu çıkarıyor. Açarak içinden ham malzemeleri alıyor ve bir sigara sarmaya başlıyor. "Oh, çok şey kaçırmışsın."

Kasıtlı olarak.

Böyle küçük konuşmalardan kaçınmayı alışkanlık haline getirdim, suçluluk duygusu kendi başına bir tür hastalıktı. Ama şimdi konu Pestilence'tan açılmışken, içimi hastalıklı bir merak kaplıyor. Dünyanın ne kadarının hâlâ yaşadığını ve atlılarımın ne durumda olduğunu bilmek istiyorum.

Pestilence'ın onu terk ettiğimden beri ortaya çıkmadığını duymak... Kayıp fiziksel bir his, sanki bir uzuv koparılmış gibi.

Karakol sahibi sigarasını sarmayı bitiriyor ve beyaz kağıdın kenarını yalayarak dikiş yerini kapatıyor. "Tüm hastaların iyileştiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum." Başını iki yana sallıyor. "Lanet olası bir mucize." Adam bir kibrit çıkıyor ve alevi sigarasının sonuna kadar tutarak minnettar bir nefes çekiyor. "Ben dua eden bir adam değilim ama haberi duyduğumda ben bile bir tane gönderdim. Bizi ölüme terk ettiğini düşündüm."

Bekle, ne?

Şok içinde ona bakıyorum.

Tüm hastalar iyileşti.

Nefesimi tutamıyorum.

"Yani... tüm o hastalar... *yaşadılar* mı?" İnanamayarak söylüyorum.

Olamaz. Atlıyla birlikteydim. Öfkesini gördüm, boyun eğmeyen iradesine tanık oldum.

Fikrini değiştirmesine imkan yoktu.

"Evet," diyor adam yeterince neşeli bir şekilde, ağzının kenarından duman üfleyerek. "Kuzeyde biz bile iyileştik, haberler bundan bahsetmeye zahmet etmedi." Aman Tanrım, onca milyon insan *yaşarken* bu büyük bir rezaletmiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Tam dükkânımı yeniden açarken lanet olası veba geri geldi," diye devam ediyor. "Ölüme yakalandığımı sandım."

Göğsümde sevinç ve ıstırap karışımı bir acı var. Ona inanmak istemiyorum çünkü eğer yanlış anladıysam, hayal kırıklığı beni canlı canlı ezebilir.

Biraz sallanırken ellerimi tezgahın üzerine koyuyorum. Aman Tanrım.

Pestilence vebasını *geri çekti*. Nasıl bilmiyorum ama yaptı.

Ben o lanet odaya hapsedilmişken yapmış olmalı. O zaman onun için en kötüsünü düşünmüştüm ve tüm bu süre boyunca kitlelerin üzerine getirdiği vebayı *tedavi ediyordu*.

Onun sevgisi dışında istediğim tek şey. Onu da bana verdi. Lanet olası televizyonu açsaydım bunu görebilirdim.

Veba salgını durdu ama ben yine de onu terk ettim.

Boğuk bir ılığı geri yutuyorum.

Neden bana söylemedi? Tanrım, bu *her şeyi* değiştirirdi.

"Peki Ateş," diye soruyorum, bir şekilde sesimi bularak, "o zamandan beri yayıldı mı?"

Bunu doğru anladığımdan emin olmalıyım.

Karakol sahibi sözlerimi düşünerek kaşlarını çatı. "Duyduğum kadarıyla hayır, gerçi bugünlerde dünyanın nerede olduğunu kim bilebilir ki? Buralara geri dönmedi ve bu benim için yeterince iyi."

Haber için adama teşekkür ediyorum ve karakoldan sersemlemiş bir halde uzaklaşıyorum. Pestilence ile son karşılaşmam zihnimi dolduruyor.

Teslim oluyorum, demişti tacını bir kenara bırakarak. O zamana kadar vebayı çoktan tersine çevirmişti.

Dünyayı ele geçirmiş olabilirim ama seni, gerçekten istediğim tek şeyi kaybettim.

Neden hiçbir şey söylemedi? O odada haberleri izlediğimi, hepsini iyileştirdiğini öğrendiğimi ve yine de çekip gitmeye karar verdiğimi mi düşündü?

Bu düşünceler içimi parçalıyor. Çünkü hala Pestilence'a aşığım ve şimdi, kendini haklı çıkardıktan sonra, o gitti.

Bölüm 53

Memleketim Whistler'a döndüğümde, inanılmaz olana inanmak için yeterince rapor ve ilk elden anlatım duyuyorum.

Veba gerçekten de günler içinde yok *oldu*.

Sadece... *puf*, gitti ve atlı da onunla birlikte. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Kalbim yeterince ağrıyor zaten.

Benim gibi insanların da haberlere inanmadığını öğreniyorum - en azından ilk başta. Kimsenin Mesih Ateşi'nin gerçekten sona erdiğini ve atlının ortadan kaybolduğunu ummaya cesaret edebilmesi için olaysız haftalar geçmesi gerekti.

Sonra insanlar - bizim yaptığımız o saçma şekilde - başka şeylerin de eski haline döneceğini ummaya başladılar. Elektrik olması gerektiği gibi çalışmaya başlayacak, piller şarj tutacak ve belki de internet bile sonunda geri gelecekti.

Boşuna umutlandılar.

Dünya asla eski haline dönmedi. Döneceğinden de şüpheliyim.

Atlı yanımda olmadan, kimse beni onun sakladığı kız olarak tanımıyor. Bir zamanlar ortalıkta dolaşan birkaç bulanık fotoğrafa rağmen, tek bir kişi bile noktaları birleştirmede.

Sonunda eve vardığımda bir kahraman gibi karşılandım - atlıya karşı koyan itfaiyeci, hepsinin çoktan öldüğünü düşündüğü kadın.

Babam bana uzun süre sarılıyor ve annem açıkça ağlıyor. İkisini de canlı gördüğümde bir bebek gibi hüngür hüngür ağlıyorum.

Veba onları asla yakalayamadı.

Yeniden bir araya gelişimiz dokunaklı, gülünç ve güzel ve ben ailemi çok seviyorum.

İtfaiye merkezine döndüğümde beni ilk gören Luke oldu. Yüzündeki şok ifadesi neredeyse komikti.

"Lanet olsun! *Burns!*" Beni gördüğünde neredeyse oturduğu sandalyeyi devirecekti. "Yaşıyorsun!"

"Sen de öylesin!"

Bunca zaman sonra onu görmek şaşırtıcı. Biraz daha zayıflamış görünüyor, buna şaşırmam gerekmiyor. Varış sonrası bir Kanada kışında yaşamak yeterince zor. Donmuş vahşi doğada bir Kanada kışını yaşamak neredeyse imkansız. O ve diğer tüm kurtulanlar da vebadan kaçmak için bunu yapmak zorundaydı.

Luke'un haykırışı diğerlerinin dikkatini çekiyor, kısa süre içinde sırtıma vurup beni kucaklıyorlar, Felix de aralarında. Hepsi canlarını kurtararak kaçtı, hepsi hariç ...

"Briggs?" Gözlerim onu ararken soruyorum. İzin günü olabilir.

Biri ayıldı. "Başaramadım."

"O ... yapmadı mı?" Moralim bozuldu. Nalları diken kişi ben olmalıydım, o değil.

Elbette kaçmak için yeterli zamanı vardı.

"Hastanede yardıma ihtiyaçları vardı. Hastalara yardım etmek için erken döndü." Ve bunun için öldü.

Etrafıma bakındıkça diğer kayıp adamları fark ediyorum. "Başka kim var?"

"Sean ve Rene. Blake. Foster."

Çok fazla.

"Hepsi görev başında öldü," diye ekliyor bir başkası.

Bilmem gerekirdi. İlk müdahale ekipleri her zaman başkaları için hayatlarını tehlikeye atarlar.

Derimin altında o kaşıntı hissi var. *O ben olmalıydım.* Onlarca kez olmalıydı.

Pestilence senin sayende vebayı tamamen durdurdu, diye fısıldıyor zihnimin arkasında sessiz bir ses. Tabii ki bu düşünce kendi garip acısını da beraberinde getiriyor.

"Atlıdan nasıl kaçtın?" Felix soruyor. Hepsi bana bakıyor.

Whistler'da hayatta kalanlar olacağını fark ettiğimden beri bu sorudan korkuyorum. Cevap vermem gereken çok şey var ve neyi dahil edeceğimi ve ne kadarını söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden basit tutuyorum. "Atlı... bana merhamet gösterdi."

SÜRPRİZ BİR ŞEKİLDE, HAYAT NORMALE DÖNÜYOR. Ya da en azından bu günlerde beklediğim kadar normal.

Daireme geri taşındım, ancak eşyalarımı ailemin evinden - öldüğüm varsayıldığında getirildikleri yerden - evime taşımak için acı dolu birkaç hafta geçirdim.

Döndükten sonra insanların *soruları* var, çok fazla soru. Atlıdan nasıl kurtuldun?

Bunca aydır neredeydin? Eve dönmen neden bu kadar uzun sürdü?

Çoğu insan için cevap vermeme konusunda iyiyimdir. Önemli olanlara ise yarı doğruları söylüyorum. Bir noktada, *yapamıyorum*; gerçekler içimdeki yaşamı boğuyor.

Ama o zaman bile, bir canavara nasıl aşık olduğum ya da sonunda hepimizin sefil hayatını nasıl kurtardığı gibi her şeyi paylaşmıyorum. Ona nasıl şiir okuduğumu ve onun bir kabustan bir adama dönüştüğünü nasıl hissettiğimi.

Şu anda hissettiğim yalnızlıktan kurtulamıyorum. Bunu ilk kez eve dönüş yolunda, terk edilmiş evlerde konakladığımda ya da kilometrelerce kar üzerinde yürüdüğümde fark ettim. Ve şimdi evde olduğum için, her taraftan hücum ediyor gibi görünüyor. Yalnızlığımın içinde boğuluyorum ve hiçbir arkadaş bu hissi yok edemiyor.

Ancak bu bile, her şey artık farklıyken eski bir hayata geri dönmenin verdiği korkunç hisle kıyaslanamaz. Kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sığdırmaya çalışmak gibi. Bundan nefret ediyorum ama başka hiçbir yerde benim için daha iyi bir şey yok ve bu yüzden burada bu sıkıcı dairede kalıyorum ve her gün itfaiye istasyonuna gidip iyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranıyorum.

Gerçekten değilim.

Bazen aklım Pestilence bir insan olsaydı ne gibi imkânsızlıklar olabileceğini düşünüyor. Yüku olmadan onunla birlikte olmak nasıl olurdu diye. Ama sonra, eğer insan olsaydı, Pestilence *Pestilence* olmazdı, bu yüzden sanırım bu olasılığı düşünmek işe yaramıyor.

Sanırım bazı şeylerin olması gerekmiyor.

Şimdi, elimde bir bardak ev yapımı ve çok şüpheli şarap, çok sevdiğim bir kitabı yeniden okuyorum. Veba öncesi Shakespeare ya da Lord Byron koleksiyonuma göz gezdirebilirdim (sıkı edebiyat kaltağı burada), ama büyükler benim için mahvoldu. Özellikle de Poe. Onun karanlık ruhu ve ürkütücü kalbi benimkine çok benziyor.

Kapı çalındı ve kitabımı bir kenara bıraktım.

Neredeyse uyuklayarak başımı sallarken, birden odamın kapısı, sanki biri tarafından hafifçe vuruluyormuş gibi tıkırdatıldı.

Kapa çeneni Poe, kimse senin yorumunu istemedi. Aklımı kaybediyor olabilirim.

Ayağa kalkıp elimdeki şaraptan kanepenin kenarına dayadığım tüfeğe bakıyorum. İki elim var ve kapıyı açmak için birine ihtiyacım var, peki hangisi olacak, silah mı şarap mı?

Zor bir karar. Gece ziyaretçileri her zaman şüphelidir ve bu günlerde çok güvenmiyorum, ama... sonunda *şarap*.

Elimde bardak, ön kapımı açıyorum.

"Sara."

Şarabı düşürüyorum, kırılan camın sesi zar zor duyuluyor.

Pestilence kapı aralığını dolduruyor, altın sarısı saçları yüzünü bir korona gibi çerçeveleyiyor. Tacı gitmiş, yayı gitmiş, altın zırhı gitmiş. Kıyafetleri bile farklı, koyu renk ve tertemiz değil. Üzerinde pazen bir gömlek ve kot pantolon, ayaklarında ise aşınmış *insan* botları var.

"*Veba*," diye nefes alıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Gerçek olamaz.

"Ben artık Pestilence değilim," diyor, orada durmaya devam ediyor, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyor.

Ona bakmak dayanılmaz derecede zor. İnsan kıyafetleri içinde bile hala bir melek gibi görünüyor. Hiç ilahi bir şey gibi görünmeyecek mi?

Ama bu onun saf güzelliğinden daha fazlası. Ona ne kadar aşık olduğumu kendime itiraf etmem uzun zaman aldı. Onunla ilgili her şeyi sevdiğimi çok geç fark ettim; kalbini, aklını, özünü. Ama bunu fark ettiğimde bile yas tuttum çünkü o sırada o gitmişti.

Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum, aramızdaki mesafeyi kapatmalı mıyım yoksa ondan uzak mı durmalıyım. Bana ne durumda geleceğini bilmiyorum.

Onu terk ettim... kırık bir şey.

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Ortadan kaybolduğunu söylediler."

Yüzüme bakıyor, belki de sadece hayal ediyorum, ama her bir özelliğimi ezberlemeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Pek çok şey yapabilirim Sara, ama ortadan kaybolmak bunlardan biri değil."

Bu ifadenin ardından bir rahatlama dalgası geliyor. *Öylece ortadan kaybolup beni terk edemez.*

Kenara çekilip kapıyı daha geniş açıyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Pestilence'ın bakışları önümdeki daireye kayıyor, gözleri ilgiyle parlıyor ve öyle şiddetli bir istek duyuyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Atlım benim için geri geldi.

Dikkatli adımlarla içeri giriyor, bunu yaparken camlar çizmelerinin altında çıtırdıyor.

Dikkati her yerde, mütevazı hayatımın her küçük parçasını alıyor.

"Eşyaların nerede?" Kapıyı kapatırken usulca soruyorum, gözlerim yine onu tarıyor. Hiçbir zaman bir kol mesafesinden daha uzakta olmayan yayı, neredeyse her zaman başını süsleyen tacı, onu her zaman uhrevi gösteren altın zırhı, hepsi gitmiş.

Teslim oluyorum, demişti.

Yüzüme doğru döndü. "Amacıma hizmet ettim."

Bu da ne demek oluyor? Ve bu beni neden dehşete düşürüyor?

"Ya Trixie?" Yaratık da amacına hizmet etmiş miydi? Bu beni öldürür.

Pestilence çenesini omzunun üzerinden salladı. Ancak şimdi, gözlerimi atlıdan ayırmayı başardığımda, pencereden dışarı bakmaya zahmet ediyorum. Ötedeki karanlıkta, bineğinin en ufak gölgesini yakalıyorum.

Onca hafta sırtında yol aldığım küheylan Trixie Skillz karanlıkta burnunu çekiyor, dizginleri kırık bir lamba direğine dolanmış.

Arkamı döndüğümde Pestilence'ın yakınımda durduğunu ve gözlerinin açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yuttuğunu görüyorum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum. "Seni hiç terk etmedim."

Kaşlarım çatıldı.

"Yapma Sara," diyor şaşkınlığım karşısında, "hayatımdan öylece çıkıp gitmene izin verecek değildim. Ben çok inatçıyım ve yeterince asil değilim."

Ne diyor? Buraya geldiğim süre boyunca beni gölgelediğini mi?

"Ayrıca," diye devam etti, "hâlâ iyileşme sürecindeydin ve kırılgan bedeninin geri dönüş yolculuğunu yapabileceğine güvenmedim."

Yeterince hava alamıyorum.

Önemsedi. Önemsemediğimi düşündüğü zamanlarda bile asla vazgeçmedi. "Demek beni takip ettin?"

Başını sallıyor.

Ve hiç bilmiyordum.

"Neden kendini hiç göstermedin?"

Pestilence botlarına bakar. "Sen kararını vermiştin. Buna saygı duymak istedim." Kendini küçümseyerek gülüyor ve kırık bir cam parçasına basıyor. "Ama sonunda yapamadım."

Ve bunun için çok mutluyum.

"Vebayı durdurdun," diyorum.

Bakışlarımı karşılıyor, ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Ben yaptım." "Neden?" Yüzünü inceleyerek soruyorum.

Pestilence'ın gözleri derin ve gerçek. "Çünkü aşk içinizdeki en iyi şeyi ortaya çıkarır."

Kalın kalın yutkunuyorum. Eğer son birkaç ay bir kâbussa, bu istediğim her şeyi elde ettiğim harika bir rüya.

Ona güvenmiyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeylerin genellikle gerçek olduğunu düşünmeye başladım. Diğerlerinden daha çok istediğim tek şey neden farklı bir mantık izlesin ki?

"O son evde bana neden hastaları iyileştirdiğini söylemedin?" diye sordum. Bu, aylarca sürecektir bu ıstıraptan kurtarabilirdi.

Pestilence'ın bakışları acı çekiyor. "O sırada aklım karmakarışık. Ben... eylemlerime karar vermemiştim, onları harekete geçirdikten sonra bile. Ne de seni bıraktıktan sonra. Kararımı kabullenmem için haftalarca düşünmem gerekti. Önce kalbim konuştu; aklımın da onu takip etmesi gerekiyordu."

Yüz ifadesi sertleşir. "Gitmene asla izin vermemeliydim. Seni dinlemeli, seninle konuşmalı, senin için savaşmalıydım. İnsanların ne kadar karmaşık olduğunu yeni yeni öğreniyorum."

Kalbim onun sözleriyle deli gibi çarpıyor. Umut damarlarımda dolaşmaya başlıyor ve bu beni çok korkutuyor çünkü umudun yaptığı tek şey insanı hayal kırıklığına uğratmaktır ve ben bir hayal kırıklığını daha kaldıracabileceğimden emin değilim.

"Peki ya veba? Temelli mi gitti?" diye sordum.

Pestilence bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sara, her zaman hastalık ve rahatsızlık olacak, bunu değiştiremem. Ama benim ilahi olarak yaratılmış vebam asla bir başkasına bulaşmayacak. Ben... amacıma hizmet ettim," diyor tekrar.

Ve yine, bu tek cümle beni garip bir korkuyla dolduruyor.

Gömleğimin kollarını çekiştiriyorum. "Amacına hizmet ettikten sonra sana ne olacak?" Vücudumun geri kalanı gibi sesimin de titrememesinden gurur duyuyorum.

Bu kadar çok şey hissetmek mümkün olmamalı. Heyecan, endişe ve korku içimde çalkalanıyor. Ama en çok korku, atılım için korku. I

ona Ateş'i yaymayı *bırakırsa* ne olacağını hiç sormadı.

Muhtemelen yapmalıydım.

Pestilence'ın mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Benimle gel ve öğren."

Göğsümdeki ağrı genişliyor, ama şimdi acıyla zevk arasında bir şeyle acıyor.

"Aramızda o kadar çok şey var ki," diyorum. O kadar çok aşılabilir şey. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor, ama yemin ederim, tüm yanlışları düzeltilmiş olsa bile sahip olamayacağım tek şey oymuş gibi geliyor.

Pestilence aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor. Yavaşça ellerimi tutuyor ve parmak eklemlerime bakıyor. "Artık Fatih Pestilence olmayabilirim ama istediğim şey için savaşacağım ve *seni istiyorum*." Gözleri benimkilere dikiliyor. "Sen de beni istediğini söyle."

Bir uçurumun kenarında duruyorum. Tek yapmam gereken tek bir adım atmak ve sonra her şey değişebilir. Her şey *değişecek*.

Ellerimi sıkıyor. "Bana geri dön," diyor. "Bana Poe ve Byron'dan, Dickinson ve Shakespeare'den alıntı yap. İnsanlık hikâyelerinizi anlatın, anılarınızı paylaşın benimle. Yemeğinizi tatmama ve şarabınızı içmeme izin verin. Seninle sevişmeme ve seni şafağa kadar kollarımda tutmama izin ver. Hayatınızı benimle paylaşın."

Orada öylece duruyorum, hâlâ donup kalmışım, hâlâ onun günlerime musallat olmuş bir hayal olduğundan eminim. Uyanacağımdan eminim.

Pestilence'ın elleri yüzümü kavramak için hareket ediyor. "İnsanlık hakkında yanılmışım.

Ve söz konusu sen olduğunda pek çok kez yanıldım. Beni affet."

Gözlerimi kapatıyorum, sonra açıyorum. Hâlâ orada, hüzünlü gözleriyle bana bakıyor.

"Bana geri dön Sara," diye tekrarlıyor.

"*Lütfen*." Şu lanet kelime.

Dünya, sulu gözlerimin ötesinde bozuluyor. "Yine de bir gün öleceğim," diye fısıldıyorum. Ciddiyetle başını sallıyor. "Biliyorum."

"Bu senin için sorun değil mi?"

Başparmağı yanağımı okşuyor. "Sara, senin ya da benim kaç dakikamız var bilmiyorum ama hepsini seninle geçirmek istediğimi biliyorum."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Yüzüne bakıyorum, o hüzünlü, ciddi gözleriyle melek yüzüne. Gerçekten bir melek olabilirdi - belki *de* bir melektir, eğer böyle şeyler varsa.

Bilemiyorum.

Neşenin tuhaf bir şey olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum ve bunu daha önce aramızdaki yüzlerce farklı küçük anda yüzlerce kez hissettiğim gibi şimdi de onunla hissediyorum.

Uzanıp bir elimi bileğine doluyorum. "Eğer artık Fatih Pestilence değilsen, o zaman sana ne dememi istersin?" Dokunuşuna biraz eğilerek soruyorum.

Bana utangaç, kırılgan bir gülümseme veriyor. "'Aşk' kulağa hoş geliyor." "Pekâlâ, aşkım," diyorum, fısıltıyla gülümsediğini fark edince, "Kalan dakikalarım senindir. *Ben* seninim."

Bir an var ki her şey ters gidiyor. Atlımın gözleri hala perili ve Washington'da bir yerlerde umut onu tamamen terk etmiş gibi görünüyor. Ama sonra farkına *varıyor* ve tüm yüzü değişiyor.

Önce bakışları parlıyor, kaşları yukarı kalkıyor ve ardından yüzüne güneşi bile geride bırakabilecek bir gülümseme yayılıyor.

Eğilip dudaklarımı tutuyor ve öpücük aynı anda hem bir son hem de bir başlangıç oluyor.

Bölüm 54

O dakikadan itibaren her şeyin güzel, nefes kesici bir peri masalı olduğunu söylemek isterdim. Pestilence'ın insanlık dışı kışını yatak odama sürüklediğimi ve pis bir ucube gibi çarşaflarımı kirletmediğimi söylemek isterdim.

O geceyi unutturmak için binlerce şey söylemek isterdim ama bu başka bir kadının hikâyesi.

Öpüşme daha yeni başlamıştı ki tatlıdan vahşi ve umutsuz bir hal aldı. O benim oksijenim ve ben *aylardır* nefes alamıyorum.

Parmaklarım flanel gömleğinin düğmelerine gidiyor ama ellerim ihtiyaçtan, istekten ve bu lanet olası adrenalinden o kadar çok titriyor ki tek bir düğmeyi bile çözemiyorum.

Pestilence beni duvara doğru itiyor, leğen kemiği benimkine sürtünüyor.

"Seni çok özledim," diyor öpücükler arasında. "Aşk *dayanılmazdır* bozulduğunda."

Ama mucizelerin mucizesi, bu aşk bozulmadı. Bizi içten dışa doğru oymuş olabilir ama sonunda bizi canavara dönüştürmedi. Pestilence'ın dünyayı öldürmesini engelledi ve layık olmadığında ondan uzaklaşacak kadar güçlü olmamı sağladı.

Ve sonunda, bu onu bana geri getirdi.

Atlı gömleğimi çıkarırken ben yine Pestilence'ın düğmelerine saldırıyorum.

Pestilence'ı yatak odama götürürken kıyafetlerimizin geri kalanı da hemen peşimden geliyor.

Burada karanlıkta sadece soluk bir kandil titriyor; bir o, bir *de* atlımın tuhaf işaretleri.

Beni yatağa yatırırken onlara saygıyla dokunuyorum. "Hâlâ buradalar," diyorum.

Öpücükleri ağzımdan yanağıma, oradan da kulağıma doğru ilerliyor. "Tabii ki öyleler Sara. Beni öylece bırakıp gidemezler."

Dönüyorum ve dudaklarına gülüyorum. "Dünya sana akıllı bir ağız vermiş."

"Dünya bana akıllı bir kadın verdi ve *o da* bana akıllı bir ağız verdi."

Eli göğsüme gidiyor ve yumuşak eti yoğururken dokunuşuyla nefesim kesiliyor.

Pestilence aşka *dayanılmaz* demekte haklıydı. O bana dokunmadan bu kadar uzun süre nasıl dayanabildiğimi anlayamıyorum.

Bacaklarımı ona doluyorum, daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına *ihtiyacım var*. "Çok uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum ve gözlerim diken diken oluyor.

Tanrım, ağlayacağım. Kemikleşmek üzereyiz ve ben ağlayacağım.

Ama sonra Pestilence oradadır, dudakları önce bir gözünün köşesine, sonra diğerinin köşesine bastırır.

"Çok uzun zaman oldu," diye kabul ediyor. "Ama artık hepsi bitti. Artık üzülmene gerek yok Sara. Halkın güvende ve sen de benim kollarımdasın."

Ağız aşağıya doğru hareket ediyor, şimdi etimin tadına bakmakla meşgul, bana her türlü güzel şeyi söylüyor. Muhtemelen en iyisi de bu çünkü göbeğim şiddetli bir şekilde zonkluyor.

Göğüslerimi öpüyor, önce bir tepeyi, sonra diğerini ağzına alıyor. Bakımları beni ateşlerken ona karşı kıvranıyorum.

Bu sırada Pestilence'ın siki kalçamı yakıyor. Şu anda ön sevişme için nasıl sabrı var, aklım almıyor. Yine de ben her zaman Noel hediyelerime paketlenmeden önce bakan bir çocuktum, yani... belki de iş eğlenceye geldiğinde aşırı hevesliyimdir.

Pestilence bizi hizaya sokacak kadar uzaklaşıyor. Bir an için arkadan aydınlatılmış gibi görünüyor, altın rengi saçları ışıltı ışıltı, vücudu karanlıkta parlıyor. Ve o anda, o ilahi bir şey. Sonra o an geçiyor ve tekrar bir adam oluyor.

İçime doğru itiyor, siki kalın, basıncı enfes. Onu *her yerde* hissedebiliyorum.

Atılım bir nefes veriyor, güzel ve korkunç gözleriyle bana bakıyor. "Yüce Tanrım," diye fısıldıyor.

Eğer şu anda kendimi çok duygusal hissetmeseydim, Tanrı'nın adını boş yere anmamakla ilgili bir espri yapabilirdim (bu kötü alışkanlığı benden öğrenmişti). İkimiz arasındaki yoğun bağın tadını çıkarırken gülebilirdim bile.

Onun yerine yüzünü, o muhteşem yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Bunu duymaya ihtiyacı var. Bunu söylemem gerekiyor. Bu kelimeler uzun zamandır göğüs kafesimin altında hapsolmuş durumda.

İçimde hareket ediyor, gözleri gözlerime perçinlenmiş. "Ben de seni seviyorum Sara Burns." Ve sonra bana ne kadar ciddi olduğunu gösterdi.

SONRA, ikimiz çarşafların arasında yatıyorduk ve ben sonsuza kadar burada kalabilirdim, kulağım göğsüne dayanmış, kalbi altımda çarpıyordu.

Çıplak sırtımı okşuyor. "Sakladığım bir şey var," diyor. "Tacımın ve zırhımın hâlâ işe yaradığı bir şey. Görmek ister misin?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımla onu selamlıyorum. Pestilence'ın kollarında olduğu gerçeği dışında başka bir şey düşünemeyecek kadar dayanılmaz derecede mutluyum.

Pestilence beni yavaşça kenara çekip yataktan kalkıyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. Ne olacağını hayal bile edemiyorum.

Çarşafı vücuduma topluyorum ve Pestilence odaya geri döndüğünde doğruluyorum. Yatağın yanında diz çöküyor ve yumruğu sıkıca kapalı olan elini kaldırıyor. Parmakları teker teker açılıyor ve avucunun içinde küçük altın bir bant duruyor.

Gözleri parlıyor. "Evlen benimle Sara. *Lütfen.*"

İnanılmaz derecede mükemmel görünen yüzüğe bakarken nefesim kesiliyor.

Son altın ziynetinden yapılmış.

Tacından ve zırhından bir şey sakladığını söylerken kastettiği *buydu.*

Bakışlarım ona doğru yükseliyor. Ve sonra gülümsüyorum. "Evet."

Bir kıyamet atlısıyla evleneceğim.

Elimi uzatıyorum ve bandı titreyen parmağıma geçirmesine izin veriyorum.

Pestilence ile *evleneceğim.*

"Bekle," dedim sertçe.

Atlı adamım kaşlarını kaldırıyor. "Bekle?" diye tekrarlıyor, kuşkulu görünüyor. "Şüphelerin mi var?"

Cümlemin son kısmını söylemekte zorlandığını söyleyebilirim. "Hayır, ama... Sana *Pestilence* dışında bir isim vermek istiyorum. Sadece bir sevgi sözcüğü ama gerçek bir isim."

İyi ya da kötü, o bir erkek. Düzgün bir isme ihtiyacı var.

"Tricksy gibi mi yani?" diye soruyor, tamamen ciddi bir şekilde.

Tanrım, hayır. Bu şekilde değil. "Um, bir insan ismi."

İnsan kelimesinden bahsettiğim için anında pişman oluyorum - *bu* onun tetikleyicilerinden biri.

Ama Pestilence bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Aslında, ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

"Tamam" demeden önce sadece bir iki saniye düşündü. "Tamam mı?"

Yankıladım.

Cidden, bu kadar kolay mıydı?

Yüzümdeki şaşkın ifadeye biraz gülüyor. "İtiraf ediyorum, yollarımız ayrıldığından beri bunu düşündüm."

Son konuştuğumuzda, kişisel isimlere inanmıyordu. O Pestilence'tı ve Pestilence onun kim olduğuydu. Amacı buydu ve herkesin bilmesi gereken tek şey de buydu. Ayrı kaldığımız günler ve haftalar boyunca bir ara fikrini değiştirdi.

"Size ne denmesini istersiniz?" diye sordum.

Başparmağı altın bandı parmağımın etrafında döndürüyor.

"Victor," diyor, yüzünde bir gülümseme gölgesi belirliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum. Victor, Bill ya da Joe'dan daha az uygun biri değil. Sadece Victor gerçekten... normal. Ben normal beklemiyordum.

Elmer ya da Wolfgang'da karar kılmadığı için mutlu ol.

"Victor," diye tekrarlıyorum, ona bakarken sıırıtmaya başlıyorum. Hoşuma gitti. Hem de çok. "Bu mükemmel."

Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor.

"Bunu seçmenize ne sebep oldu?" Ben sordum.

Yatağa tırmanıyor ve beni bir kez daha kollarının arasına alıyor. Onun lezzetli sıcaklığında eriyorum.

Bu hâlâ bir rüya gibi geliyor. Hiç olmayacak mı? Bir gün uyandığımda aşık olduğum doğanın gücü karşısında hayrete düşmeyecek miyim?

"*Zafer, fatih olmaktan çok da farklı değil, değil mi?*" diyor düşünceli bir şekilde.

Bunun üzerine gerildim.

Kahkahalar göğsünün derinliklerinde gümbürdüyor.

"Endişelenme, sevgili Sara," dedi. "Eski yöntemlerime bağlı kalmayacağım." Elimi tutuyor ve kalbine bastırıyor. Kalbinin sabit atışı avucuma çarpıyor.

"Aksine, ben *sizin* galibinizim. Görüyorsunuz, bu toprakları ve insanlarını fethetmeye geldim," diye açıkladı, "ama onun yerine, insanlarından biri beni fethetti."

Gözlerimin yumuşadığını biliyorum. Bu iyi bir neden - hayır, *harika bir neden* - ayak parmaklarımı kıvrandıran bir neden.

Başını kendime doğru çekerek onu öpüyorum, dudaklarım bu işi uzun süre, ağır ağır yapıyor.

Öpüşme bittiğinde, "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Ya gideriz ya da kalırız ve dünyanın da benim öğrendiğim gibi öğrenmesini umarız.

Her iki durumda da, kalan tüm dakikalarımızda bunu birlikte yapacağız."

Sonsöz

Athl'nın 10. Yılı

Olay gerçekleştiğinde GÜNEŞ batıyor.

Victor elindeki kitabı düşürüyor, kitabın o m u r g a s ı kucağına sarkan bacaklarıma çarpıyor.

Kendi romanımdan başımı kaldırıyorum, bakışlarım kitaptan onun kül rengi yüzüne gidiyor.

"Ne oldu?"

Victor yavaşça bacaklarımı kenara çekip ayağa kalkıyor. Birkaç a d ı m yürüdükten sonra yakındaki duvara yaslanıyor.

Telaşla kendi kitabımı bir kenara bıraktım. Ona ulaşmak için dağınık çocuk oyuncakları arasında bir yol açmam gerekiyor.

"Sorun nedir?" diye sordum. Kalp krizi mi geçiriyor? Bu mümkün mü?

Gözlerimle buluştuğunda, gözlerinde eski ve tanıdık bir azap var. "Yıllar önce beni durdurmuş olabilirsin Sara, ama korkarım ki..." Gözleri evimizin Pasifik'e bakan geniş balkonuna kayıyor. "Kardeşlerimi durduramam."

İçimden bir ürperti geçiyor. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştık bile. aylar. Şimdi ortaya çıkması ve bu kadar uğursuz olması ...

Victor hissedemediğim bir güç tarafından yönlendirilerek dışarı çıkıyor ve ben de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor.

Çıkıntıda duruyor, elleri parmaklığı o kadar sıkı kavırıyor ki ahşabın parçalanmaya başladığını duyabiliyorum. Beni bu kadar nazikçe tutabilen ellerin bunu da yapabileceğini düşünmek inanılmaz.

"Kaderin tekerleği harekete geçti," diyor. "Hala benim yardımım olmadan dönüyor."

Tedirginliğime rağmen parmaklarımı elinin üzerinde gezdiriyorum.
Dokunuşumun altında, korkuluktaki tutuşu gevşiyor.

"Hissedebiliyorum," diyor, bakışlarımla buluşma zahmetine girmeden.
Gözleri huzursuzca arazide geziniyor. "Kardeşim uyanıyor."

Her yerim buz kesiyor. "Ne?"

Bana bakmıyor, vücudu sert bir duruşa zorlanıyor.

"Dünya için dua et, sevgili Sara. Savaş yaklaşıyor."

Laura Thalassa'nın *Dörtlü's*ünün bir sonraki kitabı için gözünüzü *dört açın*
Horseman serisi:

Savaş
Çok yakında.

Hiçbir sürümü kaçırmak istemiyor musunuz?

Laura Thalassa'nın gelecek romanlarıyla ilgili en son haberler için e-posta listesine kaydolmak için [buraya tıklayın](#).

Laura Thalassa'nın genç yetişkin paranormal romantizm serisine mutlaka
göz atın

Rhapsodic

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa'nın yeni yetişkin kıyamet sonrası romantizm serisine mutlaka
göz atın

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa'nın genç yetişkin paranormal romantizm serisine mutlaka
göz atın

Dünyevi Olmayan

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa tarafından yazılan diğerk kitaplar

PAZARLIKÇI SERİSİ:

Rhapsodic

Garip Bir İlahi

Akşam Yıldızlarının İmparatoru

DÜŞMÜŞ DÜNYA SERİSİ:

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Hainlerin Kraliçesi

Yaşayan Her Şeyin Kraliçesi

UNEARTHLY SERİSİ:

Dünyevi

Olmayan

Kovalanan

Lanetli

Terk Edilmişler

Lanetliler

KAYBOLAN KIZ SERİSİ:

Kaybolan Kız

Çürüyen İmparatorluk

INFERNARI SERİSİ:

Kan ve Günah

ROMANLAR:

Melekleri Toplamak

Teşekkür

BAZI KİTAP FİKİRLERİ sabırlıdır, hatta bazıları nazlıdır. Bazı kitap fikirleri de vardır, tıpkı benim *Pestilence* için düşündüğüm gibi, içinizden dökülür. Bu roman aylarca süren uykusuz gecelerin ve hummalı bir yazım çalışmasının ürünüydü. Ve yine de, tüm heyecanıma rağmen, bu kitap bazı harika kişilerin yardımı olmadan bu hale gelemezdi.

Her şeyden önce, her zaman bir numaralı hayranım olan kocama teşekkür ederim (kelimenin tam anlamıyla en iyi insan olmanın ötesinde). Ayrıca, bu kitabın yazılmasında muhtemelen her şeyden daha fazla emeği geçen (merhaba devre arası çalışması), ancak varlığı bile benim için o kadar akıllara durgunluk veren ve şaşırtıcı olan küçük June Bug'ıma da özel teşekkürlerimi sunarım.

Leia Stone'a teşekkür ederim. Shannon Mayer, gerçekten sıkıcı araştırma konularında beynini kullanmama izin verdiği için çok teşekkürler. Sen en iyisisin.

Bu kitaba ilgi gösteren tüm yazarlara -Grace Draven, Scarlett Dawn, Amber Lynn Natusch, Kelly St. Clare, Linda Lee ve daha fazlası- cidden hepiniz beni terletiyorsunuz ve şimdi mütevazı bir düzenleme zafer turu yapacağım.

Beta okuyucularıma, ARC eleştirmenlerime, sokak ekibime ve bu romanı çok seven tüm o harika kitap blogcularına ve bookstagramcılara sesleniyorum. Hepinizi çok seviyorum.

Son olarak, bu noktada buraya kadar gelebildiği için ekstra kredi alan siz okuyuculara teşekkür ederim. Umarım bu karakterleri yazarken olduğu kadar okurken de keyif almışsınızdır.

Küçükken ormanda bulunan Laura Thalassa periler tarafından büyütüldü, kurt adamlar tarafından kaçırıldı ve yüz yıllık borcunun karşılığı olarak vampirlere teslim edildi. İki kez hayata döndürüldü ve tek bir öpücükle gerçek aşkını sonsuz uykusundan uyandırdı. Şimdi ormandaki bir şatoda ölümsüz prensiyle sonsuza dek mutlu yaşıyor.

... YA DA BÖYLE BİR ŞEY zaten.

YAZMADIĞI zamanlarda Laura'yı guacamole yerken, kıyamet için çikolata istiflerken ya da iyi bir kitapla kanepeye kıvrılmış halde bulabilirsiniz.